

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν
Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου γ΄
καὶ τῆς Ἁγίας Προσόμοια γ΄.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ μὲν διεκώλυε, τῆς τῶν σεπτῶν ἐποπτείας, μολυσμῶν τῶν πρότερον, τὸ
ἐπισυρόμενον μιαντήριον· ἡ δὲ σὴ αἴσθησις, καὶ τῶν σοὶ θεόφρον, πεπραγμένων ἢ
συνείδησις, τὴν πρὸς τὰ κρεῖττονα, σοὶ ἐπιστροφὴν ἐνεργάσατο· εἰκόνι γὰρ
προσβλέψασα, τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα, πταισμάτων σου
πανεύφημε τῶν πρὶν, ἐν παρρησίᾳ τὸ τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τοὺς ἀγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον
ἔνθεν εἴληφας, καὶ φαιδρῶς ἔδραμες, τὴν καλὴν πορείαν· καὶ τὸ ρεῖθρον ἐκπεράσασα,
τὸ Ἰορδάνειον, τὸ τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καὶ τὴν τῶν
παθῶν ἀγριότητα, διὰ πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, δι' ἐγκρατείας
ἀείμηστε, Μῆτερ τὰ οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τῶν σῶν παθῶν τὰς εἰκόνας, εὐσεβῶς ἀπήλειψας, τὸ
θεοειδέστατον ἐξεϊκόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέαις· καὶ τοσοῦτον
ὑπερέλαμψας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι, κούφως ἐπιβαίνειν τοῖς ἴχνεσι, καὶ γῆθεν
ὑπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου ἐντεύξεσι· καὶ νῦν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία
τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ γάμος ἠτρέπισται, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου, οἱ κήρυκες κράζουσι· τί βραδύνεις,
μέλαινα, ἐκουσίως ψυχῇ· ῥυπαρὰ πάντα σου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ἀσελγείας τὰ ἱμάτια,
καὶ πῶς ταλαιπώρε, μέλλεις εἰσελθεῖν· δεῦρο πρόσπεσον, πρὸ τέλους ἐκ καρδίας σου,
τῇ ἀειπαρθένῳ κραυγάζουσα· Ὑσώπῳ πρεσβείας, ῥαντίσασα καθάρισον Ἁγνή, καὶ
τοῦ νυμφῶνος ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Κρίσιν Ἰσραὴλ κριταί, θανατηφόρον κριθῆναι, σὲ Υἱὲ κατέκριναν, ὡς κριτόν σε
στήσαντες, ἐπὶ βήματος, τὸν νεκροὺς κρίνοντα, καὶ τοὺς ζῶντας Σῶτερ· καὶ Πιλάτῳ
παριστῶσί σε, καὶ κατακρίνουσι, πρὸ τῆς δίκης, φεῦ! οἱ παράνομοι· καὶ βλέπουσα
τιτρώσκομαι, καὶ συγκατακρίνομαι Κύριε· ὅθεν καὶ προκρίνω, θανεῖν ὑπὲρ τὸ ζῆν, ἐν
στεναγμοῖς, ἢ Θεοτόκος ἐκραύγαζε, μόνη πολυέλεε.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Σαββάτῳ, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὰ τῆς ψυχῆς θηρεύματα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας ἔτεμες· τὰ
τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καὶ ρεῖθροις τῶν δακρῶν
σου, τὴν ἔρημον ἄπασαν κατήρδευσας, καὶ ἐβλάστησας ἡμῖν τῆς μετανοίας καρπούς·
διό σου τὴν μνήμην, Ὁσία ἐορτάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στένω, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη, τὰ πλημμελήματα· τύπτω δὲ
τὸ στήθος μου, κράζων τό, Ἡμαρτον, καὶ προσπίπτω σοὶ Δέσποινα, ζητῶν
μεταγῶναι· πάλιν δὲ ἠλίθιος ὢν περιπείρομαι, Οἴμοι, τῇ κακῇ συνηθείᾳ! ταύτης οὖν
με λύτρωσαι τάχει, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σκότος, ἐνεδύσατό ποτε, ἥλιος ὀρῶν σε ἐν ξύλῳ, Σῶτερ κρεμάμενον, ἔφριξαν δὲ κάτωθεν, τὰ καταχθόνια, καὶ νεκροὶ ἐξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καὶ τὰ ἐπουράνια πάντα ἐξέστησαν· σοῦ δὲ τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἔκλαιεν ἡ ἄχραντος Κόρη, ἀνυμνολογοῦσά σε φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Μαρία τὸ πνεῦμά σου.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυροῦ τῆ χάριτι, τῆς μετανοίας ἐδείχθης φωτοφανῆς λαμπηδῶν, τῶν παθῶν τὸν σκοτασμὸν λιποῦσα πάνσεμνε· ὅθεν ὡς ἄγγελος Θεοῦ, Ζωσιμᾷ τῷ ἱερῷ, ὠράθης ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μαρία Ὁσία Μῆτερ· μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ ψαλμός, ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας καὶ τὰ Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄθλ' ἀρετῆς Μαρίας ἀγλαόφρονος, ἄσμασι μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, παν » στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος

» δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδο » ξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἀγλαΐας τῆς πλησιφαοῦς, καὶ τῆς φωτοδοτίδος, μαρμαρυγῆς, νῦν εὐροῦσα τὴν ἔλλαμψιν, τὴν ψυχὴν μου δέομαι, φωταγώγησον, σκοτισθεῖσαν τοῖς πάθεσι, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις, ἐνδοξε Μαρία ταῖς πρὸς Κύριον.

Θανατοῦσα πάλαι τὴν ψυχὴν, ὑπὸ τῆς τοῦ ὄφως, ἐπιβουλῆς καὶ παραλόγοις πράξεσιν, ἐγκατολισθαινοῦσα καὶ πρὸς βάραθρον ἀπωλείας ἐμπίπτουσα, τὰ κρείττονα εἴλου, καὶ τῶν ἐπικήρων κατεφρόνησας.

Λογισμοῖς ἀτόποις ἐμπαθῶς, χραίνουσα τὸ πρότερον, τὸ εὐγενὲς τῆς ψυχῆς καὶ ἀδούλωτον, καὶ τὸ δυσωδέστατον, περιβόλαιον τῆς φθορᾶς περιφέρουσα, τῆς ἀκαταλήπτου δόξης, ἡμνημόνεις τοῦ Ποιήσαντος.

Ἀκρασία τρέφουσα τὸν νοῦν, καὶ τῇ ματαιότητι, τῶν ἡδονῶν τοὺς ἐραστὰς φαυλίζουσα, μετουσίας κρείττονος, ἀπετείχισας σεαυτὴν ἀξιάγαστε, ἀντιβαλλομένη, πάσης ἀμαρτίας τὴν θρασύτητα.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθέντα πάθεσι τὸν νοῦν, καὶ τοῖς παραπτώμασι, μωλωπισθέντα καὶ δεινῶς κλονούμενον, ἢ τὴν ἐνυπόστατον, καὶ ζώηρρυτον, ἀφθαρσίαν κυήσασα,

Κεχαριτωμένη, κάθαρον καὶ ῥῦσαι τῶν πταισμάτων με.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ

» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ

» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Ἐπερώθης τῷ πόθῳ τῷ ὑπερθέῳ, καὶ δόξης φθειρομένης ἀπορῥαγεῖσα, προσήγγισας κραυγάζουσα τῷ Δεσπότη· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ξύλῳ προσελθοῦσα τῆς ἁμαρτίας, καὶ γνῶσιν μνηθεῖσα θανατηφόρον, προσέδραμες τῷ ξύλῳ τῷ ζωφόρῳ, Χριστῷ κραυγάζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἡράσθης τῆς ἀρρήτου φωτοχυσίας, καὶ πάντων τῶν προσκαιρῶν ὑπεριδοῦσα, ἀνέδραμες πρὸς αὐτὸν θεωρίαν, ἐν πίστει κράζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Συνήφθημεν τῷ τόκῳ σου Θεοτόκε, ταῖς θεαῖς τῶν Ἀγγέλων χοροστασίαις· τὸν Κτίστην γὰρ συνέλαβες ἀπορρήτως, καὶ ἐσωμάτωσας, τὸν ἀκατάληπτον· ὅθεν Θεοτόκον σε πάντες σέβομεν.

Ὁ Εἰρμός· Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ σκιρτήματα πάντα τὰ τῆς σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ἀσκητικοῖς, ἀνδρεῖον ἀπέδειξας, τῆς ψυχῆς σου τὸ φρόνημα· τὸν γὰρ Σταυρὸν ποθήσασα, Κυρίου θεάσασθαι, ἱερῶς αἰοῖδιμε, τῷ κόσμῳ ἐσταύρωσαι· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, ἀγγελικῆς πολιτείας, προθύμως διήγειρας, σεαυτὴν παμμακάριστε. Διὰ τοῦτο γεραίρομεν, τὴν μνήμην σου Μαρία πιστῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν αἰτούμενοι, τοῦ δωρηθῆναι πλουσίως, ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς ἰλὸν ἐνεπάγην ἁμαρτιῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις ἐν ἐμοί· δεινῶς γὰρ κατεπόντισε, καταγιγῆς τῶν πταισμάτων με· ἀλλ' ἢ τεκοῦσα Λόγον, τὸν μόνον φιάνθρωπον, ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεπον, Παρθένε καὶ ῥυσαί με, πάσης ἁμαρτίας, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἵνα ψάλλω γηθόμενος· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι φίλτατον τέκνον! Τί τοῦτο τὸ μέγιστον, καὶ φρικτὸν καὶ ξένον, ὃ βλέπω μυστήριον; Κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καὶ στενάζειν οὐ σθένω, καὶ φέρειν οὐ δύναμαι, καθορᾶν σε νεκρούμενον· ἀλλὰ Δέσποτα Κύριε, οἴκτειρον Μητρὸς στεναγμούς, καὶ χαρᾶς με ἐμπλησον, ὡς ἔφησας, ἐξαναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, ὡς Θεὸς παντοδύναμος.

Ἦδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμῶν σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέ-
» στην· ἕως ἐμοῦ ἤκει, γὰρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανη-
» θέντα· διὸ τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἐμὲ
» δοξάζω πολυέλεε.

Μετήχθης, ἐκ πατρίδος ἔνδοξε, τῇ προνοίᾳ πλωϊζομένη, πρὸς γῆν τῷ σῷ ἔρωτι, Σιωνιτῶν Ὁσία Μητερ, ἐν ἣ δια τῆς ἐξαγορεύσεως, τῶν πεπραγμένων εὗρες τὴν διάλυσιν.

Ἀδήλωσ, ὠθουμένη ἔνδοξε, καὶ βελτίονος ἐποπτείας, μὴ προσεχῶς βλέπουσα, τὴν ἄφραστον φωτοδοσίαν, τὸν νοῦν ἐπιστάτην καταστήσασα, τῆς ἀδηλίας ἔγνωσ τὰ ἀπόκρυφα.

Ῥωσθεῖσα σωτηρίῳ, χάριτι, καὶ τὴν θεῖαν καὶ φωτοφόρον, κατιδοῦσα ἔλλαμψιν, τὰ ὄμματα καὶ τὴν καρδίαν, Σταυρῷ τῷ πανσέπτῳ προσεπέλασας, καὶ σωτηρίας ἔνθεν ἐκοινώνησας.

Ἴδοῦσα, τὸ φωτοειδέστατον, τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, χαρμονικῶς ἴνδαλμα, προσέδραμες μετὰ δακρῶν, αὐτῇ τὰς συνθήκας παμμακάριστε, παραθεμένη πάσης τῆς βιώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἦνώθη, ἀπορρήτῳ νεύματι, ἀσυγκρίτῳ τε προμηθείᾳ, οὐσιωδῶς Πάναγνε, καὶ ὄλον με ἀνακαινίζει, ἐκ σοῦ σαρκοφόρος προερχόμενος, ὁ οὐσιώσας ἅπαντα βουλήματι.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἡ σωτηρία,
» τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτὴρ μου, πρὸς σὲ ὀρ-
» θρίζω, βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμ-
» ψει σου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Συμβολικῶς ἐκδημοῦσα τοῦ βίου, καὶ πρὸς τὴν θείαν, κατεπειγομένη τῆς ἀπαθείας, τρίβον θεόφρον, διαβέβηκας πόθῳ, Ἰορδάνου τὰ περιβόητα, νάματα καὶ δόξης, ἀρρήτου τετύχηκας.

Ἀρρένωπόν, τὴν ψυχὴν κεκτημένη πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ὥρμησας ἀθλοῦσα διαφερόντως, τῶν ἐναντίων, τὴν δυσκάθεκτον πλάνην, καρτεροῦσα νεανικώτατα, τὸ τῆς ἐγκρατείας Μαρία ἀγλαΐσμα.

Γνώμη στερρᾶ, ἐκτινάξασα Μῆτερ τὴν γυναικείαν, φύσιν καὶ τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, λουσαμένη, ὡς ἐν θείῳ λειμῶνι, ἐν ἐρήμῳ περιπολεύουσα, ἔχαιρες ὀρῶσα τὸ κάλλος τοῦ Κτίστου σου.

Λόγοις ὁ πρὶν, ὑποφθείρας τὴν Εὐαν ἐν Παραδείσῳ, καὶ τῆς αἰδίου τρυφῆς ἐκείνης, ἐξωστρακίσας, μηχαναῖς πολυτρόποις, νῦν πατεῖται καὶ καταβέβληται, τοῖς ἀνδρικωτάτοις σου Μῆτερ παλαΐσμασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολὴν, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, καὶ φωτοφόρον, ὄχημα Παρθένε τοῦ Βασιλέως, ἐν ᾧ ἐπέβη, ὁ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου, κιβωτόν τε τῆς ἀγαθότητος, φέρουσαν ἐν κόσμῳ Χριστὸν ἐπιστάμεθα.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξί» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἅ» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ὀλοτρόπως ἐθέλχθης τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείας Χριστοῦ παμμακάριστε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, ἀπεκρούσω, ῥωσθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Φαιδρυνθεῖσα τῷ κάλλει τῶν ἔργων σου, τὰς ἐπαναστάσεις τοῦ σκότους διέλυσας, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ πρόσωπα, ἀπημαύρωσας πόνοις ἀσκήσεως.

Ῥωμαλέως τὸ ὄμμα ἠτένιζες, ἐπικαλουμένη τὴν μόνην πανάμωμον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκάστοτε, προσεπερειδομένη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν ἀνεδείχθης ὑπέρτερος, θρόνος Παναμώμητε τοῦ Βασιλεύοντος, σωματικῶς χωρήσασα, τῆς αὐτοῦ θεαρχίας τὸ πλήρωμα.

Ὁ Εἰρμός· Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων...

Κοντάκιον. Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος.

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίας, Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης, Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, Δαίμονας, Σταυροῦ τῷ ὄπλῳ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο βασιλείας, ἐφάνης νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν ἀμνάδα Χριστοῦ καὶ θυγατέρα ἄσμασιν εὐφημοῦμέν σε νῦν, Μαρία παναοίδιμε, τὴν τῶν Αἰγυπτίων μὲν ἀναφανείσαν θρέμμα, τὴν πλάνην δὲ τούτων πᾶσαν φυγοῦσαν, καὶ καλῶς προσενεχθεῖσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ βλάστημα τίμιον, δι' ἐγκρατείας καὶ δεήσεως, ἀσκήσασαν ὑπὲρ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· διὸ καὶ ὑψώθης ἐν Χριστῷ, διὰ βίου καὶ πράξεως, Βασιλείας οὐρανοῦ φανεῖσα νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Τὸ παρὸν Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τῆς Ἁγίας, εἰ τύχη ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, οὐ λέγονται, εἰ μὴ ἐν Σαββάτῳ ἢ Κυριακῇ· εἰ δ' οὐ, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ τυχόντος Ἦχου. Συναξάριον.

Μῆν Ἀπρίλιος, ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ' καὶ ἡ νύξ ὥρας ια'.

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Στίχ. Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπερρώη πάλαι·

Τὸν ὄστινον γῆ κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.

Πρώτη Ἀπριλίου Μαρίη θάνεν εὖχος ἐρήμου.

Αὕτη ἦν ἐξ Αἰγύπτου, τῇ ἀκολασίᾳ τὸ πρότερον ζήσασα καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ψυχὰς διὰ τῆς κατὰ μῖξιν ἡδονῆς πρὸς ὄλεθρον ἐκκαλουμένη. Ἐπὶ χρόνοις οὖν δεκαεπτὰ τῇ ἀσελγείᾳ προσμείνασα, διὰ τὸ εὐθὺς ἐκ παιδὸς πρὸς τὴν πονηρὰν ἐξολισθῆσαι πρᾶξιν, ὕστερον ἐπέδωκεν ἑαυτὴν τῇ ἐγκρατεῖᾳ καὶ ἀρετῇ· καὶ τοσοῦτον ὑψώθη δι' ἀπαθείας, ὡς καὶ τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου κούφως ἐπιβαίνειν, καὶ κατὰ γῆν εὐχομένην, μετάρσιον αἶρεσθαι. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἦν αὕτη. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ προσκυνήσεως, πολλῶν ἀπανταχόθεν συντρεχόντων ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἀκολάστοις νέοις καὶ αὐτὴ συνεξωρμήθη. Κατὰ τὸν τόπον δὲ γενομένη καὶ ἀοράτως τῆς τῶν σεπτῶν εἰσόδου κωλυομένη, τὴν Θεομήτορα Παρθένον ἀγνήν ἐγγυητὴν ἔθετο, εἰ τὴν εἴσοδον συγχωρηθεῖη, σωφροσύνην μὲν ἐλέσθαι, μηκέτι δὲ βίῳ πονηρῷ καὶ ταῖς σαρκικαῖς δουλεύειν ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις. Καὶ μὲν τοι τῆς εὐχῆς τυχοῦσα καὶ περαιωθεῖσα τὸν Ἰορδάνην καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἔρημον, ἐπὶ χρόνοις τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἠγωνίσαστο, μηδένα μὲν ἄνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν ἔχουσα θεατὴν· δι' οὗ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης μὲν φύσεως ἀπανέστη, τὴν δὲ ἀγγελικὴν ἐπὶ γῆς ἀγωγήν καὶ πολιτείαν ἐκτήσατο. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Μακαρίου, Ἦγουμένου τῆς Μονῆς τῆς καλουμένης Πελεκητῆς.

Στίχ. Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,

Μακαρίως νῦν γῆ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακάριος, ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς καὶ νήπιος ἀπορφανισθεὶς, ἀνάγεται παρὰ γνησίου αὐτοῦ θεοῦ. Παραδοθεὶς δὲ εἰς τὴν τῶν ἱερῶν γραμμάτων παιδείαν, δεξιᾶς τε φύσεως ὦν καὶ ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐπιδειξάμενος, συντόμως τὸ πᾶν τῆς Γραφῆς διεξιὼν, ἐπέγνω τὴν τε τῶν ἐπικήρων εὐτέλειαν καὶ ταχεῖαν φθορὰν καὶ τὴν τῶν οὐρανίων αἰδιότητα. Τούτου χάριν τῆς πόλεως ἐξιὼν, κατήντησεν εἰς Μοναστήριον, Πελεκητὴν προσαγορευόμενον· καὶ καταμίζας ἑαυτὸν τοῖς ἐκεῖσε Μοναχοῖς, τὸ Χριστοφόρος ἀποβαλὼν (οὕτω γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο), Μακάριος παρὰ τῶν ἐκεῖσε μετονομάζεται. Οὗτος μικροῦ δεῖν ἐν πάσαις ταῖς τοῦ Κοινοβίου χρείαις ὑπηρετήσας καὶ τὰς ἀρετὰς κατορθώσας ἐπὶ πολλῇ ταπεινώσει, γέγονεν ἀρχηγὸς ὁμοῦ τε καὶ θαυματουργὸς ἐξαίσιος· καὶ γὰρ ἀνίατα πάθη ἐθεράπευσεν ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καὶ ὑετὸν ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ γῆς δι' εὐχῆς κατήγαγε· καὶ μεγάλου καὶ ἐξακούστου αὐτοῦ γεγονότος ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πολὺ πλῆθος συνέρρει πρὸς αὐτόν, οἱ μὲν ψυχικὰ ἐγκλήματα δι' αὐτοῦ ἀποσμηχόμενοι, οἱ δὲ σωματικὰς θεραπείας ἀπολαύοντες· ἕτεροι δέ, ψυχικῶς ὁμοῦ καὶ σωματικῶς ῥωννύμενοι, οἴκαδε ἐπορεύοντο.

Τῆς φήμης δὲ ταύτης Ταράσιος, ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατήκοος γεγονώς, μετεστεύλατο αὐτὸν διὰ τοῦ πατρικίου Παύλου, πάλαι μὲν παρ' αὐτοῦ, ἀπηγορευμένη νόσῳ κατεσχημένου, θεραπευθέντος, τότε δὲ τῆς συμβίου αὐτοῦ ὁμοίως παρὰ τῶν ἱατρῶν ἀπαγορευθείσης, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀναρρώσθεισης· ὄν καὶ εὐλόγησας, ἱεουργὸν Κυρίου πεποίηκεν· οὐ γὰρ παρακοὴν ἐνόσει, ὡς οἱ πολλοί,

ἀλλ' ὑπακοὴν ἐπετήδευεν, ὡς εἰς ζώην εἰσάγουσαν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς τὴν Μονὴν αὐτοῦ, τὴν ταπεινώσιν, ἣν εἶχε, πολλαπλασίονα εἰργάσατο.

Τότε ὁ σκανδαλοῦργος Διάβολος καθίδρυσεν ἐν Βυζαντίῳ βασιλέα τύραννον, ὃς τὰς σεβασμίους εἰκόνας τῷ πυρὶ παρεδίδου. Λέων ὁ Ἀρμένιος οὗτος ἦν, ὃς τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον ἐξορία παρέπεμψε, τοὺς δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἀρχιμανδρίτας ἐξορίαις τε καὶ φυλακαῖς καὶ δειναῖς μάστιξι κατήκιζε. Τότε καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος ἀνὴρ, εἷς ὢν ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἁγίων Πατέρων, ποικίλως βασανίζεται καὶ ἐν φυλακῇ διάγων ἦν μέχρι τέλους τοῦ ἀλιτηρίου ἐκείνου βασιλέως.

Βασιλεύσας δὲ μετ' ἐκεῖνον Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς βδελυρᾶς θρησκείας ὑπάρχων, ἐξαγαγὼν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ πολλὰ δι' ἑαυτοῦ καὶ δι' ἐτέρων κολακεύσας καὶ ἀπειλήσας, ἤνυε πλέον οὐδέν· διὸ καὶ ἐν Ἀφουσία τῇ νήσῳ τοῦτον ἐξορίσας, ἐν ἀσφαλείᾳ ἐφύλαττεν. Ὁ δὲ Ἅγιος πάντα γενναίως φέρων, ηὐχαρίσκει τῷ Θεῷ. Χρονίσας δὲ ἐν τοιαύτῃ ἐξορίᾳ καὶ πλεῖστα ἀγωνισάμενος καὶ σημείων αὐτουργὸς ἐκεῖσε γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Γεροντίου καὶ Βασιλείδου.

Στίχ. Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους

Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Ἀχαζ.

Στίχ. Ἄχαζ Θεοῦ πέφυκεν ἐστὼς πλησίον,

Ἄχαζ, ὃς εἶπεν· Οὐ Θεόν μου πειράσω.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου Σουζδαλίας τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ Ρώσου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνας χρυστῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης, οἱ

» τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προ-

» στάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζό-

» μενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-

» ρων ἡμῶν.

Νικῆσαι ζητῶν, ὁ ἀλάστωρ πᾶσαν γῆν, ἀντενικήθη, ὑπὸ γυναιίου ὁ καυχώμενος, καὶ φρυαττόμενος ἄμετρα, καὶ νενεκρωμένος ὀρᾶται, ὁ νεκρώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆς τρυφῆς τῆς ζωηρᾶς, ἀποβαλλόμενος.

Ὁ θρέψας ποτέ, παραδόξως τὸν λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὗτος θεόφρον σοι γεγένηται, ἀναψυχή καὶ παράκλησις, τρέφων ἀπορρήτῳ δυνάμει, καὶ ποτίζων κραυγάζουσαν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σταυρῷ κραταιῶς, πεφραγμένη τῶν παθῶν τὰς τρικυμίας, ἀπετινάξω ὡσπερ θάλασσαν, θεοπτικῶς διατέμνουσα· τῆς ἐπαγγελίας πρὸς γῆν δέ, ἀπαθῶς διαβαίνουσα, κληροδοσίαν κατοικεῖς, τὴν ἀδιάρρευστον.

Ἀπίροις ὀρμαῖς, τὸ ἐδραῖον καὶ στερῶν τῆς καρτερίας σου, καταπαλαῖσαι ὁ ἐπίβουλος, τῶν εὐσεβῶν οὐ κατίσχυσεν· ὅθεν τῆς αὐτοῦ ἀπωλείας, κατεπαίρου κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται ἐκ σοῦ, Μητροπάρθενε σεμνὴ ὁ ἀκατάληπτος, καὶ ἀναπλάττει ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὡς ἀγαθὸς τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν τῶν φρικτῶν ὡς μεσίτιν, ἀνυμνοῦντές σε λέγομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ

» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μαρμαρυγαῖς τῶν ἀρετῶν, ἀκτινοφωτοειδῶς ἠγλαῖσμένος, εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον, διαπεφοίτηκε νῦν, ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· ὅθεν σου τὴν μνήμην, πιστῶς δοξολογοῦμεν.

Ἀνεκλαλήτου τῆς χαρᾶς, ὁ θεόφρων Ζωσιμᾶς κατηξιώθη, σὲ σαφῶς ἐν ἐρήμῳ, τετηρηκῶς καὶ βοῶν· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμμετασχοῦσα τῶν γερῶν, καὶ τῆς θείας ἀμοιβῆς ἠξιωμένη, Θεοφόρε ἐμνήσθης, τοῦ Ζωσιμᾶ τῆς ὁρμῆς, καὶ τούτῳ συμψάλλουσα ἔλεγες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὸν ἄνθρωπον Σωτήρ, ἐξαρκάσης ὁ Θεὸς τοῦ βροτοκτόνου, σαρκοφόρος ὠράθης, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, φυλάξας ἀγνήν τὴν τεκοῦσάν σε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός...

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατεί-
» λαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων
» παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη
» Πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μακαριωτάτης καὶ θείας, ἠξιώθης μεταστάσεως, τῶν μυστηρίων πόθῳ κοινωνήσασα, καὶ τῆς αἴγλης τῆς φωταυγοῦς, πλησθεῖσα παμμακάριστε, καὶ τῆς ἀφράστου χάριτος, ἠξιωμένη τοῦ Νυμφίου σου.

Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀβρόχως, θεοφόρε, ἐπιβέβηκας, τῆς ἐκδημίας γνοῦσα τὸ ἀπόρρητον, καὶ μετέστης τῶν ἐπὶ γῆς, τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, καταλαβοῦσα πάνσεμνε, καὶ τὴν τερπνότητα τοῦ Κτίστου σου.

Λαμπαδηφοροῦσα, καὶ καθωραῖσμένη τῇ λαμπρότητι, τῶν ἀρετῶν τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος, ἐποπτεύεις καὶ τῆς αὐτοῦ, γλυκείας ὠραιότητος, κατατροφᾶς θεόληπτε, μετὰ δικαίων συγγορεύουσα.

Πόνων καὶ καμάτων πλουσίως, ἀπολαύοντες τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ Μαρία σὺν θεόφρονι, Ζωσιμᾶ ἅπασιν ἡμῖν, καὶ νῦν αὐτὸν ἐξιλιώσασθε, τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἵφθης ἀνωτέρα ἀπάντων, ποιημάτων Κόρη Δέσποινα, ὡς τὸν Δεσπότην πάντων ἐν κοιλίᾳ σου, ὑπὲρ λόγον σωματικῶς, βαστάσασα καὶ γάλακτι, μητροπρεπῶς θηλάσασα· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός· Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα...

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Β´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Τίτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριφιδίου γ´ καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ´.

Ἵχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τίτε θεόφρον Πατήρ ἡμῶν, τὸν σὸν βαστάσας σταυρόν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ τὰ πάθη ἅπαντα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας, ἐντεῦθεν χάριν ἐξ ὕψους ἔλαβες, ἰᾶσθαι πάθη τῶν προστρεχόντων σοι, παύειν νοσήματα, καὶ διώκειν πνεύματα· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζομεν, πανηγυρίζοντες.

Τίτε παμμακάρε Πατήρ ἡμῶν, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, ἱερῶς καθαιρόμενος, καὶ τὸν νοῦν μεθέξεσι, θεϊκαῖς φωτιζόμενος, ἱερωσύνης χρίσμα πανάγιον, τῇ ἐπινεύσει τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ὄντως εἰσδέδεξαι, λειτουργήσας ἄριστα, ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ Θεῷ καὶ Κτίσει σου, καθάπερ Ἄγγελος.

Ὅσιε Τίτε θεόπνευστε, Ὁρθοδοξίας φωτί, τὴν ψυχὴν λαμπρυνόμενος, σκοτεινῆς αἴρέσεως, τὴν ἀγλὴν ἀπεμείωσας, καὶ ἀνατείλας ὡς φαινότατος, ἀστήρ φωτίζεις κόσμου τὰ πέρατα, θαυματουργίας σου, σελασφόροις πάντοτε· ὅθεν πιστῶς, πάντες σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ὠραίαν ὄψιν τὴν σὴν, ὁ μολύνας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα τὴν θεοτύπων, βέβηλα χεῖλη ἔχων ὁ ἄσωτος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θείαν χάριν σου, ὁ ἐναγῆς, χεῖρας ἄς ἠχρείωσα; Δέσποινα σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ πέτραι διεβρόγγυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ Δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρος βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ἀνατεθείς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, ἀγγελικῶς ἐπολιτεύσω ἐν κόσμῳ, καὶ τῶν θαυμάτων εἴληψας τὴν χάριν ἐκ Θεοῦ· ὅθεν ἐχημάτισας, Μοναζόντων ἀλείπτῃς, Τίτε παμμακάριστε, καὶ σοφὸς οἰκονόμος· ἀλλὰ μὴ παύση Πάτερ ἐκτενῶς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου, Θεὸν ἰλεούμενος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οἷ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Ὁ τῶν μοναστῶν στῦλος ὑμνεῖσθω Τίτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν αἰγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῇ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ἦλον με τοῖς πάθεσι τῆς σαρκός, δεινῶς ἐμπαγέντα, καὶ φθαρέντα ταῖς ἡδοναῖς, θησαυρὸς ὑπάρχων ἀπαθείας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις με Τίτε διάσωσον.

Τῇ θεῖα τοῦ Πνεύματος ἐκλογῇ, Θεῷ προσηνέχθης, ἐκ σπαργάνων τῶν μητρικῶν, καὶ τῆς ἀπειράνδρου Θεοτόκου, μύστης καὶ λάτρης ἐχημάτισας.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμόν, θηλάσας ἀπώσω, τὴν πικρίαν τὴν τῶν παθῶν· ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἠδύνεις Πάτερ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νέον ὡς τοῦ Παύλου σε φοιτητὴν, Τίτον εὐφημοῦμεν· τῶν ἐκείνου γὰρ ζηλωτῆς, ἀγώνων ἐδείχθης θεομάκαρ, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς στεφάνους ἀπήλειψας.

Θεοτοκίον.

Λόγον τὸν ἀμήτορα ἐκ Πατρὸς, ἀπάτορα τοῦτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς, ἐκύησας
μόνη Θεομητορ, ὡς ὑπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Μῦρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλως συνετέθης, εἰς ὁσμὴν
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καὶ θυρεὸν εὐχὴν Ὅσιε, ἔχων ἀεὶ, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους,
θριαμβεύσας κατήσχυνας.

Νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἀντιτιθεὶς σοφῶς ἔσβεσας, τὸν τῆς σαρκός, νόμον καὶ
νομίμως, τῷ Κυρίῳ δεδούλευκας.

Ἄπασαν τὴν ἔφρουν, καὶ τὴν διάνοιαν Ὅσιε, πρὸς τὸν Χριστοῦ, πόθον προσερείσας,
τῶν γηίνων ἠλόγησας.

Θεοτοκίον.

Ἰλεων γενέσθαι μοι, ἐκδυσωπῶ ἀεὶ Δέσποινα, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα,
ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ Εἰρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα...

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δακρύων τοῖς ρεύμασι, καθάπερ δένδρον σοφέ, ἀεὶ παινόμενον, δικαιοσύνης
καρπούς, πλουσίως ἐξήνησας· ὅθεν σε συνελθόντες, ἐπαξίως τιμῶμεν, Τίτε
θαυματοφόρε, ἀσκητῶν ὠραιότης· ἀλλὰ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάντας περισφῆζε.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν τοῦ βίου τάραχον ἐγκαταλείψας, καὶ ἡσύχως ἅπαντα, ζήσας τὸν βίον σου σοφέ,
πρὸς τὸν Θεὸν μεταβέβηκας, θαυματοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐν τῇ σκέπῃ ἄχραντε τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντες ἅπαντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς·
Μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε Δέσποτα προσηλωμένον, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου, κατανοοῦσα
μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον, ὑμῶν σου τὸ ἄφατον ἔλεος.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν

» Θεότητα.

Σηπεδόνα Μακάριε, τὴν τῆς ἀμαρτίας πᾶσαν διέπτυσας, καὶ τῷ βέλει τῆς ἀσκήσεως,
τῶν δαιμόνων σμῆνος ἐτραυμάτισας.

Τῆς ἀγνείας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθεὶς θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ, καὶ
εἰσελήλυθας, εἰς νυμφῶνα δόξης παμμακάριστε.

Ὡς λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν
ἐξήνησας, δι' ἧς πάντας τρέφεις τοὺς τιμῶντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀπλανοῦς εἰκόνα πραότητος, ὡς Μωσῆν σε καὶ Δαυὶδ
ἀληθῶς, κεκτημένοι πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Χερουβὶμ ὑπερτέραν σε, καὶ τῶν Σεραφεὶμ ὑμνοῦμεν Πανάμωμε· ὄν γὰρ τρέμουσι τὰ
σύμπαντα, ἐν σαρκὶ ἐβάστασας ταῖς ἀγκάλαις σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δείλαιον; Ἄλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν

» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσῳ τῶν ἀγώνων σου Τίτε μακάριε, καὶ τὸ πῦρ ἀνάψας, δαυλιῶς τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνος, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία Πάτερ ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατῆρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιμένης σου.

Ἵπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα δαιμόνων Ὅσιε, ἀνεδείχθης στῦλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιμένην σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομᾶς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς λιμένα σε πάντες, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα καὶ σκέπην Ἄχραντε, καὶ πρὸς βασιλείαν ἀκαταίσχυντον εἴσοδον ἔχοντες, τῆς ἡμῶν ἐλπίδος, μὴ ἐκπεσεῖν ἐκδυσωποῦμεν, μητρικαῖς σου πρεσβείαις πανάμωμε.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Λύσας παθῶν τὴν ἀχλύν, καὶ τὴν ζοφώδη σκοτόμαιναν, ἡμέραν ἀνατολῆς, καὶ φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἀνέτειλας Ὅσιε, ἐκ πολλῶν ἀγώνων, καὶ κινδύνων τῶν τῆς πίστεως.

Ὅλωσ ἐξέστης Θεῶ, τῷ ἔρωτι τῆς ἀσκήσεως, καὶ κόσμον καταλιπὼν, καὶ τὰ κοσμοκράτορος, ἐδράξω θεόληπτε, τῆς ὑπερκοσμίου βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν.

Συνέλεξας ἐν ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τῆς χάριτος, τὴν ἀμεμπτὸν προσευχὴν, ἀγνείαν, σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, δι' ὧν ἐγνωρίσθης, οἶκος ὄντως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἵγλης τῆς κάτω σοφέ, παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, αὐλῶ δὲ προσευχῇ, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, κληρονόμος ὄφθης, διὰ βίου τελειότητος.

Θεοτοκίον.

Συνείληφας ἀληθῶς, Θεοῦ τὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφυῶς, Πανάμωμε τέτοκας, ὃν λιταῖς ἰλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντα, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Ἐγκρατείας ἀνθραξὶ σαυτὸν καθάρας, ἀρετῶν ἐξήστραψας, φωτοειδεῖς μαρμαρυγὰς, καταφαιδρύνων τοὺς ψάλλοντας· χαίροις ὦ Τίτε, Πατέρων ἀγλαΐσμα.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου.

Στίχ. Τί τοῦτο, Τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;

Λεῖπω μεταστάς, δόξαν οὕτω Κυρίῳ.

Δευτερίῃ Τίτιο ἀπὸ ψυχὴν νόες ἦραν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Τίτος, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπῆλθεν εἰς Κοινόβιον καὶ ἀπετάξατο καὶ τοσοῦτον ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς ταπεινώσιν καὶ εἰς ὑπακοήν, ὡς μὴ μόνον τὴν ἀδελφότητα ὑπερβῆναι, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον. Ποιμὴν δὲ γεγονῶς τῶν τοῦ Χριστοῦ λογικῶν προβάτων, τσοαύτην πραότητα καὶ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν εἶχεν, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐν ἀνδράσι. Καθαρὸς δὲ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας διεφυλάχθη ὡς Ἄγγελος Θεοῦ· διὸ καὶ

θαυματουργός ἐξαίσιος γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, στήλην ἔμψυχον καὶ εἰκόνα ἀπαράγραπτον τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ καταλιπὼν τοῖς μαθηταῖς καὶ συνασκηταῖς αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀταδέλων, Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου.

Στίχ. Σῶ συμβυθισθεὶς Ἀμφιανὲ συγγόνω,

Ἵδωρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ μητρὸς ἀδελφοί, τῆς Λυδίας ὀρμώμενοι χώρας. Κατὰ δὲ τὴν Βηρυτὸν γενόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος Παμφίλου παιδαγωγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν, παρέστησαν τῷ ἄρχοντι Οὐρβανῷ. Κηρύξας οὖν ὁ Ἀμφιανὸς Θεὸν τὸν Χριστὸν παρρησία, κατὰ τοῦ προσώπου τύπτεται καὶ τοῖς τῶν στρατιωτῶν ποσὶ λακτίζεται· καὶ ἐλαίῳ χρισθεὶς τοὺς πόδας, πυρὶ καταφλέγεται· καὶ ἀναρτηθεὶς, ὠρᾶτο ὅλως διωδικῶς ὑπὸ τῶν λακτισμάτων καὶ τὰς πλευρὰς διερρώγως καὶ τῷ πυρὶ τὰς τῶν ποδῶν σάρκας δαπανηθεὶς. Ἐπιμένων δὲ τῇ εἰς Χριστὸν πίστει καὶ ὁμολογίᾳ, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐκδίδεται καὶ ἐν αὐτῷ τελειοῦται.

Ὁ δὲ Αἰδέσιος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ κατ' Αἴγυπτον τοῖς τοῦ χαλκοῦ μετάλλοις τλαιπωρούμενος, ἐπειδὴ τὸν ἄρχοντα Ἱεροκλέα τιμωρούμενον τοὺς Χριστιανοὺς ἐθεάσατο, ἑαυτοῦ ἀφειδήσας, αὐτοχείρως τὸν ἄρχοντα ἔτυψε· καὶ διὰ τοῦτο πολλαῖς βασάνοις ἐκδίδεται, καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ ριφθεὶς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχ. Σεμνή, καλή τε ἡ Θεοδώρα οὔσα,

Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἦν ἐκ πόλεως Τύρου, ἑπτακαιδέκατον δὲ τὸν τῆς ἡλικίας ἄγουσα χρόνον, παρίσταται Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι Παλαιστίνης. Ἐρωτηθεῖσα οὖν παρ' αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὁμολογήσασα, αἰκίζεται κατὰ τε τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μαστῶν, καὶ ἐπὶ πολὺ μαστιζομένη, τῇ θαλάσῃ ἐκδίδεται, καὶ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Στίχ. Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίου,

Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὄσιος Γρηγόριος ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας κατὰ τὸ ἄσμ' (1240), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐφιππος ἄλλα, Γρηγόριε, καθάπερ,

Χέρσον διήλθες· ὧ τεραστίου ξένου!

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βα-

» βυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς

» καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων

» ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ βραχεὶς ἀμαρτίας, ποταμὸς ἐγκρατείας Πάτερ ἐδείχθης ἡμῖν, τὰ πάθη κατακλύζων, καὶ ῥύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοώντων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νῦν αὖλοις χορεῖαις, ὁμιλῶν θεομάκαρ καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς ἄνω βασιλείας, ἀλήκτως ἀπολαύων, ἐποπτεύεις τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, τῇ τῆς πίστεως Πάτερ ἕμεινας ἄτρεπτος· Χριστὸν γὰρ εἰκονίζων, σαρκὶ καὶ περιγράφων, προσεκύνεις καὶ ἔκραζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, ἐν τῷ σώματι φέρων Πάτερ τὰ στίγματα, κάμει καταστιχθέντα, τῷ βέλει τοῦ Βελίᾳρ, ἰατροῦις κραυγάζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρία, ἐτοιμάζοντα τράπεζαν. Ὅν ἐκτενωῶς Ἀγαθή, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὃν ὕμνοῦσι, στρατιαὶ
» τῶν Ἀγγέλων, ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
» τοὺς αἰῶνας.

Στήλην σε ἔμπνουν, ὡς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα, ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, Τίτε σου τὴν μνήμην, τιμῶμεν εἰς αἰῶνας.

Θίασος χαίρει, τῶν Μοναστῶν καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων· στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω.

Ῥραῖσμενος, ταῖς ἀρεταῖς εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρρήτου δόξης ἀνεκλήθης, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν διπλοῖδα, τὴν ἱεράν ἐστολίσω, καὶ τελῶν θυσίας ἀναιμάκτους, θῦμα προσηνέχθης, Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ νηδύϊ σου, τὸν πρὸ σοῦ συλλαβοῦσα, Θεομητορ ἄχραντε Παρθένε, τέτοκας ἀφράστως, Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον· τὴν
» τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ ἀφλέ-
» κτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἰατὴρ νοσούντων ἐν πάθει, θεόθεν ἐδείχθης, ἐλατὴρ δὲ μακάριε, καὶ διώκτης πονηρῶν δαιμόνων· διό σε μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὡς φθορᾶς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας τῶν πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ, θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Ὅρον ἀπαρέγκλιτον πίστεως, καὶ τῆς ἐγκρατείας, ὑποτύπωσιν ἔχοντες, τοὺς σοὺς πόνους ἀληθῶς, τὸν Κτίστην ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος· συγκαλεῖ γὰρ Τίτος, μοναζόντων τὰ ποιμνία, εἰς χορείαν καὶ κοινὴν ἐστίαν, καὶ βρωσὶν ἀκηράτου ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας, κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλὼν ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσεν.

Ὁ Εἰρμός· Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως...

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας εἰς τὸν Στίχον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικήτα, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου, καὶ Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριφδίου γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου Προσόμοια γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λόγω κυβερνώμενος ψυχῶν, θεῖος οἰκονόμος ἐδείχθης, μυσταγωγός τε πιστός· σπέρματα σωτήρια καταβαλλόμενος, καὶ θερίζων τὸν ἄσταχυν, πολύχουν θεόφρον, τοῦτον τῷ Δεσπότη σου, φέρεις γηθόμενος· ὃ νῦν παριστάμενος μάκαρ, μέμνησο τῆς ποιμνῆς σου ταύτης, τῆς αἰεὶ τιμώσης σε θεόπνευστε.

Πρᾶος πεφυκῶς καὶ προσηνής, τῆς Ὁρθοδοξίας τῷ ζήλω, ὄφθης μαχόμενος· πίστιν γὰρ ὡς θώρακα περιβαλλόμενος, καὶ ὡς δόρυ ἐγκράτειαν, Νικήτα θεόφρον, ἄπασαν τὴν βλάβημον, αἴρεσιν ἤλεγξας, θεῖαν τοῦ Σωτῆρος εἰκόνα, σέβων καὶ τιμῶν θεοφόρε, ὄροις πατρικοῖς σαφῶς ἐπόμενος.

Ὅτε ἐξορίας σε πικραῖς, καὶ σκοτεινοτάτοις ἐν τόποις, ὁ σκοτεινότητος, τύραννος κατέκλεισε θηρῶν ὠμότητι, Παραδείσου τὴν οἴκησιν, ἐν νῷ περιφέρων, χαίρων τε τῷ πνεύματι, Πάτερ ὑπέμεινας· οὗ νῦν τὴν εὐπρέπειαν βλέπειν, ὄντως κατηξίωσαι μάκαρ, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα δρεπόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στένω ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐννοήσω μου Κόρη, τὰ πλημμελήματα, τύπτω δὲ τὸ στῆθός μου, κράζων τό, Ἥμαρτον, καὶ προσπίπτω σοι Δέσποινα, ζητῶν μεταγῶναι· πάλιν δὲ ἠλίθιος, ὢν περιπείρομαι, οἴμοι! τῇ κακῇ συνηθείᾳ. Ταύτης οὖν με λύτρωσαι τάχει, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδήγησον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σκότος, ἐνεδύσατό ποτε, ἥλιος ὁρῶν σε ἐν ξύλω, Σῶτερ κρεμάμενον· ἔφριξαν δὲ κάτωθεν, τὰ καταχθόνια, καὶ νεκροὶ ἐξανέστησαν, ἐρράγησαν πέτραι, καὶ τὰ ἐπουράνια πάντα ἐξέστησαν· σοῦ δὲ τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἔκλαιεν ἡ ἄχραντος Κόρη, ἀνυμνολογοῦσά σε φιλάνθρωπε.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ὁσίου Νικήτα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς νίκης ἐπώνυμος, τῶν θεοσδότην θεσμῶν, φρουρὸς ἀπερίτρεπτος καὶ στῦλος ὄφθης στερρός, Νικήτα μακάριε· σὺ γὰρ τῆς ἀπαθείας, κοσμηθεὶς ταῖς ἀκτίσιν, αἴγλη ὁμολογίας, τὸν σὸν βίον φαιδρύνεις. Καὶ νῦν τῶν σοὶ προσιόντων, δέχου τὴν αἴνεσιν.

Τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸ δωδεκάχορδον τοῦ Λόγου ὄργανον, τὴν παναρμόνιον λύραν τῆς χάριτος, τὸν Ὑμνογράφον Ἰωσήφ τιμήσωμεν ἐπαξίως· οὗτος γὰρ ἀνύμνησε, μελιχροῖς μελωδήμασι, Πνεύματι κινούμενος, τῶν Ἁγίων πᾶν σύστημα. Μεθ' ὧν καὶ ἱκετεύει ἀπαύστως, δοῦναι ἡμῖν πταισμάτων λύσιν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριφῆδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)·

Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆ βίον Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, παν-
» στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος
» δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδο-
» ξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἀστραπῆς, Πάτερ ἀγαζόμενος, σοῦ τὴν ζωὴν τῷ Θεῷ
καθιέρωσας, ἐκ παιδὸς ἐλόμενος, παρθενίας τὴν φωσφόρον λαμπρότητα, δι' ἧς
ὠμοιώθης, τῇ τῶν Ἀσωμάτων καθαρότητι.

Ὁδηγῷ τῷ θείῳ καὶ σεπτῷ, Πνεύματι χρησάμενος, θεοειδεὶ τῶν μοναζόντων σχήματι,
καθαρῶς ὠμίλησας, καὶ διέμεινας πολυφώτῳ πυρσούμενος, αἴγλη θεοφόρε, βίον
καθαρώτατον κτησάμενος.

Νευρωθεὶς δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, πάθη κατεμάρανας, τὰ τῆς σαρκὸς καὶ τὸν νοῦν
κατελάμπρυνας, ὃ Νικῆτα πάνσοφε, τῇ μελέτῃ τῶν διδαγμάτων τοῦ Πνεύματος, θείας
θεωρίας, πλοῦτον ἀδαπάνητον καρπούμενος.

Σωφροσύνη μάκαρ λαμπρυνθεὶς, καὶ τῇ καθαρότητι, πρὸς ἱερὰν ἀνηνέχθης ἀκρότητα·
τῆς ἱερωσύνης γὰρ, λαμπροτάτῳ κατεκοσμήθης ἐνδύματι, θείων μυστηρίων, Ὅσιε
μεσίτης γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἵπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ
Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠϋδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου. Ὡς σὺν παρρησίᾳ
πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνηθην ἢ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἢ τῶν
» ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Οὐράνιον κτησάμενος, πολιτείαν ἐνδοξε, φωτοειδῆς καὶ ἔκλαμπρος, εὐσεβείας
φωστὴρ γεγένησαι, διαπρέπων ἐνθέοις σου χαρίσμασι.

Νεκρώσας τὰ φρονήματα, τῆς σαρκὸς σου Πάνσοφε, δι' ἀρετῆς ἐζώωσας, θεοφρόνως
ψυχῆς τὸ ἐνθεον, καὶ ζωῆς τῆς ἀφθάρτου κατηξίωσαι.

Γηθόμενος διήνυσας, σοῦ τὸν βίον Ὅσιε, πεποικιλμένος κάλλεσι, καὶ ὠραίοις
πλουτῶν χαρίσμασιν, ἐν οἷς ἔστερεώθη ἡ καρδιά σου.

Ἐξέλαμψας ὡς ἥλιος, μοναζόντων τάγμασι, ταῖς ἀρεταῖς κοσμούμενος, ὃ Νικῆτα
θεόφρον Ὅσιε· διό σε γεγηθότες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς μήτηρ κεκτημένη σύ, παρρησίαν Δέσποινα, πρὸς τὸν Υἱόν σου αἴτησαι, ἐπαμῦναι
λαῶ καὶ ποιμνῆ σου, τῶν ἀνόμων δὲ θραῦσαι τὰ φρυάγματα.

Ὁ Εἰρμός· Ἐξήνηθην ἢ ἔρημος...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡλίσθης ἐν ὄρεσι, τῆς ἡσυχίας σοφέ· ἐτράφης ἐν πόλεσι, τῆς ἐγκρατείας σαφῶς·
ὕψωθης ἀμφοτέρωθεν· ἔλιπες χαμαιζήλου, ἠδονῆς πολιτείαν· ἔφθασας οὐρανοῦ, τὴν
μονὴν κατοικίας, ἐν ἧ καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεόν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλοῖς πλημμελήμασιν, ἐγὼ ὁ ἄσωτος, τὸν νοῦν σκοτιζόμενος, ἐπιβοῶμαι τὴν σὴν,
βεβαίαν ἀντίληψιν· Φώτισον Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας· λάμψον μοι
μετανοίας, τὸ λαμπρότατον φέγγος· καὶ ἐνδυσόν με ὄπλα τοῦ φωτὸς Πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἢ ἄμωμος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς,
θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἢ ζωὴ τῶν
ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγε-
» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καὶ ἔσω-
» σας ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα
» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥιζοτόμος, τῶν παθῶν θεοφόρε δεικνύμενος, ψυχῆς καθαρότητι, τῶν θεομάχων
ἀνέσπασας, ἄπασαν ψυχόλεθρον, Ἱερομύστα ἀπάτην πανσεβάσμιε.

Ἀράμενος, τὸν τῆς νίκης πανόλβιε στέφανον, σκηναῖς οὐρανόις νῦν, ἐπαναπαύη
μακάριε, πάθη τιναζόμενος, καὶ τὴν ἀπάθειαν Πάτερ ἐνδυσάμενος.

Ἱερεῖον, ὡς περ ἄμωμον Πάτερ τὸν βίον σου, Χριστῷ προσενήνοχας, θείας ἀγάπης
ἀνάπλεων, καὶ τῷ τῆς ἀσκήσεως, ὠραϊζόμενον κάλλει παμμακάριστε.

Ῥητορείας, ψυχοφθόρου παμμακάριε αἰρέσεως, τρανώς ἐξεφάυλισας, Χριστοῦ τιμῶν
θείαν μόρφωσιν, καὶ τῆς Θεομήτορος, καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοὶ
ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας Χριστὲ ὁ
» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφω-
» τον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγήν
» ἐσχήκαμεν.

Ὡς πρῶτος ἐν γῆ, τῶν πραέων ᾤκησας, Νικήτα σοφέ, μαχητὴς γενόμενος, ὑπὲρ
ἀληθείας παναοίδιμε, καὶ τῆς ὁμολογίας, στέφει λαμπρῶς κοσμούμενος.

Πρὸς ἔνθεον φῶς, νῦν μετέστης Ὅσιε φωτὸς γεγονώς, υἱὸς ἐνδιάθετος, ἐν ἀγαλλιάσει
καὶ τερπνότητι, σὺν χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, χαρμονικῶς γηθόμενος.

Ἀφράστου τρυφῆς, Παραδείσου γέγονας συμμετοχός· λιμὴν γὰρ πανεύδιος, τοῖς
χειμαζομένοις ἀναδέδειξαι, καὶ λιμώττουσι μάκαρ, διατροφεὺς γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον Παρθένε ἀγνή, αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ
ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Ῥοδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Μακαρίων ἐλπίδων ἐπέτυχες, Πάτερ παμμακάριστε μακαριότητος, δεσποτικῆς
γενόμενος, κληρονόμος καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Φωτοφόρους λαμπάδας κατέχων διπλᾶς, τῆς ὁμολογίας σου καὶ τῆς ἀσκήσεως, εἰς
οὐρανοὺς ἐχώρησας, θεοφόρε Νικήτα πανάριστε.

Ἀπολαύων ἀλήκτου καὶ θείας τρυφῆς, ἐν ἐπουρανόις νῦν Πάτερ σκηνώμασιν, ὑπὲρ
ἡμῶν δυσώπησον, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκήσας, καὶ διαιωνίζεις παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς
Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός· Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων...

Κοντάκια. Τοῦ Ὁσίου Νικήτα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ. Γερασίου.

Ὡς ἡσυχίας ὑποφῆτης πρακτικώτατος, τῆς ποιμανσίας ὀφθαλμὸς ὄφθης ἀκοίμητος
τῆς Μονῆς καθηγησάμενος Μηδικίου· Ἄλλ' ὡς φύλαξ τῶν ἐνθέων παραδόσεων
διαρρυθμισὸν Νικήτα θείῳ Πνεύματι τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Ἡ θεόπνους γλῶσσά σου, δαβιτικῶς ἀνεδείχθη, ὀξυγράφου κάλαμος, τῇ θεικῇ ἐπιπνοίᾳ, ἄθλους μὲν, τοὺς τῶν Ἁγίων ὑμνολογοῦσα, χάριν δέ, τὴν ἐξ ἀγώνων καλλιγραφοῦσα, Ἰωσήφ τοῖς ἐκβοῶσι· Χαίροις κιθάρᾳ ὑπερκοσμίων ᾠδῶν.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Γ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἦγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Μηδικίου.

Στίχ. Ῥυσθεὶς βίου Νικήτας, ὡς στρουθὸς πάγης,

Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν πόλον.

Νικήταν καλέουσι τρίτη ἐπὶ δῶμα Θεοῖο.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Νικήτας, ποθήσας ἐκ βρέφους τὴν ἐγκράτειαν καὶ παρθενίαν, ἠύλισθη ἐν ὄρεσι καὶ ἀνετράφη ἐν ἡσυχίᾳ, πᾶσαν ἀρετὴν ἐργαζόμενος, δι' ἧς μέγας ἐγένετο καὶ ὀνομαστός. Λόγῳ δὲ θείῳ κυβερνώμενος, θεῖος οἰκονόμος ἐδείχθη καὶ πιστὸς ἱερεὺς. Ἐξωσθεὶς δὲ τῆς ποιμνης παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς τῶν θείων εἰκόνων προσκυνητής, ἐξορίαις πικραῖς ὑποβάλλεται· καὶ ἐν πᾶσιν εὐχάριστος ἀναδειχθεὶς, καὶ δόκιμος ἀγωνιστής, ἅπασαν ψυχόλεθρον ἀπάτην τῶν θεομάχων κατέπτυσε, καὶ πολλοὺς τῇ προτροπῇ καὶ ταῖς παραινέσεσιν αὐτοῦ μάρτυρας ἀπειργάσατο. Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπάδας ἀνάψας, τῆς ὁμολογίας καὶ ἀσκήσεως, διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέξατο, πρὸς αὐτὸν μεταστὰς καὶ ἀναπαυσάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Στίχ. Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητής, Πάτερ.

Ἐγὼ δέ σου θανόντος ὑμνητῆς νέος.

Οὗτος τῆς Σικελῶν ἐπαρχίας ὑπῆρχε, γεννητόρων Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης, ἐπιεικῆς καὶ εὐσεβῆς τὸν τρόπον, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἀεὶ σχολάζων. Ἀλωθείσης δὲ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, οὗτος σὺν τῇ μητρὶ καὶ ἀδελφοῖς πρὸς τὴν τοῦ Πέλοπος ἀνήχθη· κάκειθεν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην, ἔνθα τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, καὶ πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας ἀποδύεται· κλίνη γὰρ ἦν αὐτῷ ἔδαφος κωδῖφ καλυπτόμενον· χιτῶν ἀφελής· τροφή, ἄρτος βραχύς· ποτόν, ὕδωρ· στάσις παννύχιος· γονάτων κατάκλισις· συνεχεῖς ὕμνοι ἐπὶ στόματος· ἐργόχειρον, καλλιγραφία· ἢ ἐκ ταύτης σχολή, ἀνάγνωσις τῶν θείων Γραφῶν. Ἐκ τούτων γέγονε πρᾶος, σεμνός, μέτριος, ἀπλοῦς, ἀκέραιος, καὶ τὰ τούτοις ἐπόμενα. Τούτοις πλουτῶν, χειροτονεῖται πρεσβύτερος.

Χρόνος οὐχὶ συχνός, καὶ μετὰ Γρηγορίου, ᾧ τοῦ Δεκαπολίτου προσηγορία, ἀνδρὸς ἐλλογίμου, τῇ Κωνσταντίνου πόλει ἐπιδημεῖ· μεθ' οὗ τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντίπα ἐγκλείεται, σκληραγωγίας καὶ ἀσκητικοῖς πόνοις ἐπαγαλλόμενος.

Ἐπεὶ δὲ ἡ χριστομάχος αἵρεσις ἀνεφύη τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ὁ μακάριος εἰς Ῥώμην ἀπέπλεεν, εἰς τοῦτό τινων αὐτὸν ἀζιωσάντων, νῆες ἐπιστᾶσαι βαρβαρικαί, δεσμώτην εἰς Κρήτην ἀπήγαγον καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐναπέθεντο. Πάντας δὲ ἐδίδασκε τὴν τῆς σωτηρίας ὁδόν, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν ἐλυτρώσατο. Ἐνθα ἱεροπρεπῆς τις ἀνὴρ αὐτῷ ἐπιστάς, Ἐκ Μύρων τῆς Λυκίας ἐνταῦθα πάρεμι, ἔφη· ἀλλὰ δέξαι ταύτην τὴν κεφαλίδα. Ὁ δέ, λαβὼν, ὁμοῦ τε ἀνεγίνωσκε καὶ ἔψαλλε· Τάχυνον ὁ Οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν· ὅτι δύνασαι βουλόμενος· καὶ τὸ ἄδόμενον ἔργον πρωίας ἐγένετο· τότε γὰρ τοῦ τῆς αἰρέσεως προμάχου ἐκποδῶν γενομένου, ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν εἰκονισμάτων ἀπειλήφη τὴν εὐπρέπειαν· καὶ ὁ τίμιος Ἰωσήφ, ἐλευθερωθεὶς τῆς Κρήτης, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν διεσφύζετο.

Ἐπεὶ δὲ λείψανον ἱερώτατον τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου παρά τινος λαβὼν εἶχε, καὶ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τούτου, συνάμα τῷ κλεινῷ Γρηγορίῳ, ἐδείματο, καὶ

ἐν φροντίδι πλείονι καθειστήκει καὶ μελωδήμασι τὰς αὐτοῦ πανηγύρεις κατακοσμήσαι, σὺν δάκρυσί τε καὶ στεναγμοῖς ἠξίου τοῦ ποθομένου τυχεῖν· τοιγαροῦν καὶ ἐπέτυχεν. Ὅρᾳ γὰρ ἄνδρα τινὰ φοβερόν, ἐν Ἀποστολικῷ τῷ σχήματι, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τραπέζης Εὐαγγέλιον ἀράμενον, καὶ τοῖς αὐτοῦ στέρνοις ἐπιθέντα καὶ εὐλογίας αὐτὸν ἀξιώσαντα. Τοῦτο δὲ ἦν ἀπαρχὴ τοῦ θείου χαρίσματος· οὕτω γὰρ ἀπόνως μετ' εὐκολίας τὰς ἱερὰς μελωδίας τοῖς αἰτουμένοις παρεῖχεν, ὡς εἶναι νομίζειν τινὰς μὴ ἐξ ἑαυτοῦ ταύτας γεννᾶν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν ἀλλαχοῦ πρότερον καὶ ἀποστοματίζειν, καὶ οὕτω τοῖς αἰτουμένοις παρέχειν· τὸ δὲ μὴ τοιαύτην ἔχειν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐκ θείου χαρίσματος, καθὰ προέφημεν, ταῦτα προφέρειν πεπίστευται. Ἐντεῦθεν τοῖς ἀπάντων στόμασιν ἄδεται, καὶ πᾶσι ποθεινὸς καὶ ἐπέραστος, οὐ μόνον ἰδιώταις καὶ ἄρχουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς βασιλευσὶ γίνεται. Καὶ ὑπερορῖα μὲν παρὰ τὸ δέον καταδικάζεται· ἀλλ' εὐθὺς ἀνακληθεῖς, τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας τὴν φυλακὴν πιστεύεται, Ἰγνατίου Πατριαρχοῦντος τοῦ θείου· οὐ μετὰ τὴν ἐκδημίαν, παρὰ Φωτίου στέργεται καὶ ἐκθειάζεται· (οὗτος γὰρ μετὰ τοῦτον Πατριάρχης ἀναδεικνύεται) καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀγωνιζόμενος, ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ τυράννου, ἀναρρυσθεῖς ἐκ Χερσῶνος παρὰ τῆς βασιλίδος Θεοδώρας, τῆς ποιησάσης τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ πολλοὺς τῶν Ἁγίων αὐθις ὑμνολογήσας, ἐκοιμήθη, καὶ κατετέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἐν τῇ Μονῇ, ἐν ἣ κατὰκειται.

Ἄνθρωπος δέ τις, ἔχων δοῦλον χρήσιμον, ἐπέπειρ ὁ δοῦλος ἔφυγεν, ἀπελθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Φανερωτὴν, παρεκάλει αὐτὸν φανερῶσαι τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Προσμείνας οὖν ἐν τῷ Ναῷ ἐπὶ τρισὶ νυχθημέροις, καὶ μηδὲν μαθὼν, λυπηθεῖς, ἐβούλετο ἀναχωρῆσαι. Ὁρθρου δὲ ὄντος, καὶ ψυχοφελοῦς ἀναγινωσκομένου λόγου, μικρὸν ἀφύπνωσε, καὶ ὄρᾳ τὸν Μάρτυρα λέγοντα αὐτῷ· Ἴνα τί λελύπησαι; Ἰωσήφ ὁ ποιητής, κοιμηθεῖς ταύτῃ τῇ νυκτί, ἐπεσκέφθη παρ' ἡμῶν πάντων, οὓς κανόσιν ἐτίμησεν ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ· καὶ νῦν παραγέγονα τοῦ λοιποῦ δηλῶσαι σοι· Ἄπελθε κατὰ τὸν δεῖνα τόπον καὶ εὐρήσεις, ὃν ἐπιζητεῖς οἰκέτην σου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλπιδοφόρου.

Στίχ. Εἶφους ἀληθῆς μάρτυς Ἐλπιδοφόρος,

Θεὸν φέρει ἄψευστον εὐελπιστίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δίου.

Στίχ. Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβῆς Δίου κάραν,

Ὡς σκεῦος αὐτὴν συντρίβει κεραμέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βυθονίου.

Στίχ. Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,

Τὴν κλῆσιν εὗρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γαλύκου.

Στίχ. Δηχθεῖς ὁδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων,

Θηρὸς νοητοῦ τοὺς ὀδόντας συντρίβει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλλυριοῦ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Μυρσιῶνος.

Στίχ. Ἐκ Μυρσιῶνος, Ἰλλυριέ, πρὸς πόλον,

Οὐχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ Ἐλαιῶνος, φέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Παῦλος ὁ Ρῶσος, ὁ ἀπελεύθερος, ὁ κατὰ τὸ ,αχπγ' (1683) ἐν Κων/πόλει μαρτυρήσας, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς Παῦλον ἔσχε κοινὰ κλῆσιν καὶ ξίφος

Παῦλος νέαθλος οὗτος ὃς Ρῶσος πέλει.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου
» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χριστὸς δὲ ἐφή-
» πλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-
» τος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἡ σὴ ἐπιείκεια διαφερόντως, εἰς χοῦν ἐταπείνωσε, τυράννου τὴν ὠμότητα, συντόνοις
δεήσεσι, τοῦτον νεκρώσασα· οἶδε γὰρ τὸ θέλημα ποιεῖν, τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ
Κύριος.

Βροντὴ τῶν δογμάτων σου καὶ ἡ φωσφόρος, ἀστραπὴ τοῦ βίου σου, τὸν κόσμον
κατεφαίδρυνε, πιστοὺς καταυγάζουσα, θεοφεγγέσι πυρσοῖς, λόγοις τε καὶ πράξεσι
φαιδραῖς, Ἰερομύστα θεομακάριστε.

Ἰσχυὶ νευρούμενος τοῦ Παρακλήτου, Δαιμόνων τὰς φάλαγγας, καὶ βρόχους τῶν
αἰρέσεων, θεόφρον διέφυγες, καὶ πρὸς οὐράνιον, ὕψος ἀνελήλυθας, χοροῖς τῶν
Ἀσωμάτων νῦν αὐλιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἄγιον Ἄγιαν σε κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κηήσασαν, Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε
ἀμόλυντε, Μητὲρ ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς, τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θεῷ
τόκῳ σου.

Ἦδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, κρά-
» ζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον.

Ὅλην ὑπερβάς, τὴν αἴσθησιν τρισμάκαρ, τῷ νοητῷ νῦν προσωμίλησας, φωτὶ
πανσεβάσμιε, θεοπτίας ἀξιούμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κράζων·

Ἐπερυσοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νέκρωσιν παθῶν, σαφῶς ἐνδεδυμένος, πρὸς ζωηφόρον ἐπεδήμησας, χορείαν
πανόλβιε, εὐσεβείᾳ πυρπολούμενος, καὶ ἀρεταῖς λαμπόμενος, κράζων· Ἐπερυσοῦτε,
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Πᾶσαν ἀρετὴν, ἐκ βρέφους ἐξασκήσας, ἐπὶ τῷ τέλει τῶν ἀγώνων σου, στεφάνῳ
κοσμούμενος, τῶν χαρίτων ἀναδέδειξαι, καὶ τὸ βραβεῖον εἴληφας, ψάλλων·

Ἐπερυσοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, νῦν ἐποπτεύεις Πάτερ, τῷ σῷ Δεσπότη παριστάμενος, Νικήτα
φερόνυμε, παρρησία πολλῇ χρώμενος, καὶ ψυχικὴν αἰτούμενος, ἐνδοξε σωτηρίαν,
ιεροφάντορ τῇ ποιίμνῃ σου.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρός, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ, θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως
συνέλαβες, καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννήτορ ἄχραντε· ὅθεν σε σωτηρίαν,
πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός· Κάμινός ποτε...

Ἦδὴ θ· Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας λαμπρότητος, ὡς καθαρὸς ἠξίωσαι, ἀρετῶν ταῖς ιδέαις ἐξαστραπτόμενος,
καὶ ὁμολογίας στεφάνῳ, διὰ παντὸς ἐκλελαμπρυσμένος· διὸ τὴν πανένδοξον, ἐορτὴν
σου νῦν γεραίρομεν.

Ἐμφρόνως μακάριε, σοῦ τὴν ζωὴν διήνυσας προσταγαῖς τοῦ Σωτῆρος διευθυνόμενος·
νῦν δὲ τῆς σκιάς παρηγμένης, περιχαρῶς ζωῆς αἰωνίου, ἀξίως τετύχηκας, θεορρήμον
ιερώτατε.

Ῥεόντων ὀξύτητα, παρέδραμες τὸν τάραχον· γαληνῶ δὲ Νικήτα τῆς βασιλείας
Χριστοῦ, χαίρων προσωμίσθης λιμένι, πρὸς ὃν ἡμᾶς, ὀδήγησον Πάτερ, τοὺς σὲ
μακαρίζοντας, καὶ τὴν μνήμην σου γεραίροντας.
Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ δεξαμένη, ἡμῖν ἐκτέτοκας,
τὸν τὴν ἀμβροσίαν διδόντα, πᾶσι βροτοῖς, αὐτὸν προσκυνοῦσι, καὶ σὲ τὴν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνουσι.

Ὁ Εἰρμός· Ἀνάρχου Γεννήτορος...

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου
τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῶ (ἢ Μαλεῶ).

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ
Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Ὁσίου γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὁλος ἀνακείμενος θερμῶς, ὅλη τῇ ψυχῇ συνημμένος, τῷ παντεπόπτη Θεῷ, θείους
ἐγεώργησας καρπούς τοῦ Πνεύματος, ἡσυχίαν ἐγκράτειαν, ἀγάπην ἐλπίδα, τὴν
μακροθυμίαν τε, καὶ τὴν πραότητα, δρόμον πρὸς τὴν ἄνω πορείαν, πίστιν καὶ
χρηστότητα Πάτερ, μεγαλοπρεπῶς ἐπιδεικνύμενος.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος ἐν σοί, ὡς καθαρωτάτῳ καὶ πράῳ, κατασκηνώσασα, πᾶσι
κατεκόσμησεν ἀρετῆς εἶδεσι, καὶ ποικίλοις χαρίσμασιν, ἐλάμπρυνε Πάτερ· ὅθεν καὶ
γεώργιον, Χριστοῦ φερώνυμον, ὠφθης γεωργήσας ἐμφρόνως, αὐλακας τῆς σῆς
διανοίας, ἀξιομακάριστε Γεώργιε.

Χαίρων τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, Πάτερ τῇ ἐλπίδι τοὺς πόνους, ῥῆον ὑπήνεγκας,
πρόθυμος τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, τῶν ὀπίσω δὲ πάνσοφε, ποιούμενος λήθην,
ἕως τὸ μακάριον, τέλος κατέλαβες, πλήρης ἀρετῶν ἐργασίας, καὶ μακαριότητος
θείας, Ὅσιε Γεώργιε τετύχηκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ὄντως θρόνε τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε ζωῆς κιβωτέ· χαῖρε
ἀγίασματος, πηγὴ ἀκένωτε, μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, τρυφὴ Παραδείσου· χαῖρε ἡ
ἀπόλαυσις, ἡ μυστικὴ τῶν ψυχῶν· χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν Ὁσίων· χαῖρε ἀγαλλίαμα
πάντων, τῶν σοὶ προστρεχόντων Θεονύμφευτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Θρήνοις κοπτομένη ἡ ἀμνάς, δάκρυσι πικροῖς τε τὰς ὄψεις, καταρῶντιζουσα, ξύλῳ
ἐνητένιζε Σταυροῦ ἡ ἀμεμπτος, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα Υἱέ μου, ἐβόα, ποῦ νῦν
ἀπελεύσομαι; τίνα καλέσω Υἱόν; οἴμοι! πῶς μεμόνωμαι τέκνον! πῶς δέ μου τὸ φῶς
ἡμαυρώθη! ῥάγητε τὰ σπλάγχνα καὶ σπαράχθητε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὡς θεῖον γεώργιον, δικαιοσύνης καρπούς, πλουσίως ἐξήνεγκας, δι' ἐναρέτου ζωῆς,
Γεώργιε Ὅσιε· σὺ γὰρ καθάπερ φοῖνιξ, ἐν ἀσκήσει βλαστήσας, τρέφεις τῇ δωρεᾷ σου,
τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν· ὅθεν ἀεὶ εὐχαρίστως, τιμᾷ τὴν μνήμην σου.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς προθύμως, ὦ Πάτερ, μέλπω πόνους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διε-

» λόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν

» ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Τρισσοφαεῖ, τῆς θεαρχίας λαμπρότητι, πεφωτισμένος Ὅσιε, κόσμον κατέλιπες, καὶ παθῶν τὴν ὀμίχλην, καὶ βίῳ λαμπροτάτῳ, Πάτερ διέπρεψας.

Ὁδηγηθεῖς, θεία προνοία Γεώργιε, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, τρίβον ἐβάδισας, συνεργὸν κεκτημένος, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ πανοικτίρμονα.

Ὑπὸ Θεοῦ, μάκαρ σαφῶς κυβερνώμενος, υἰοθεσίας χάριτι, καταλαμπόμενος, διετέλεσας Πάτερ, ὀσίως καὶ δικαίως, πολιτευσάμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ στηριγμόν, καὶ προστασίαν πλουτήσαντες, οἱ Θεοτόκον πάναγνον, ὁμολογοῦντές σε, τρικυμίας τοῦ βίου, πανάμωμε Παρθένε διασωζόμεθα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς

» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Σὺ τρίβους τῆς ζωῆς τῆς εἰς ἀπέραντον, αἰῶνα παμμάκαρ διαμενούσης, ἀκλινῶς χαίρων διώδευσας, καὶ μοναῖς αἰωνίαις κατεσκήνωσας.

Ὁ βίος σου λαμπρὸς ὁ λόγος ἅλατι, τῷ θείῳ καὶ χάριτι ἡρτημένος, ἀναδείκνυται Γεώργιε, γεωργίας ἐνθέου θεῖον φύτευμα.

Υἱὸς σὺ τοῦ Θεοῦ διὰ Βαπτίσματος γενέσθαι παμμάκαρ ἠξιωμένος, πατρικὸν ἐκκληρονόμησας, θησαυρὸν διὰ βίου καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Στερέωμα γενοῦ καὶ καταφύγιον, καὶ σκέπη Παρθένε Θεογεννήτορ, τοῖς ἐν πίστει σοὶ προστρέχουσι, καὶ Θεοῦ σε Μητέρα καταγγέλλουσιν.

Ὁ Εἰρμός· Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε...

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὠραιότατον, Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος, πάθη ἐμίσησας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, Γεώργιε βιοτεύσας· ὅθεν τὴν ἁγίαν σου, ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ περιπτυσσόμεθα, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζεις ἰάματα, Πάτερ τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον.

Τὰ ἐπουράνια, φόβῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια, πόθῳ εὐφραίνοντο, ὅτι ἡ ἄχραντος φωνή, ἐπῆλθέ σοι Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐγένετο, ὅτε τὸν πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου ἐρρύσατο. Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ ὀρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας;

Ἦ μὲν σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας,
» καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε.

Πεποικιλμένος κάλλεσι, τῆς ἀρετῆς καὶ ἤθεσι φωσφόροις, πρὸς Θεὸν ἀνέπτῃς μάκαρ Γεώργιε.

Ῥευστῶν γῆς Πάτερ Ὅσιε, τὴν ταραχὴν διέφυγες γαλήνης, φιλοθέου βίου ἀντιποιούμενος.

Οἱ ἀνομίας χειμάρροι, σοῦ τὴν ψυχὴν οὐκ ἴσχυσαν ταραῶσαι· ὁ τρυφῆς χειμάρρους σὲ γὰρ κατήρδευσεν.

Θεῖα μελέτη πάνσοφε, διηνεκῶς προσέχων τοὺς ἀστάτους, λογισμοὺς ἀπόσω Πάτερ Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ῥυμολογοῦμεν Ἄχραντε, τὸν ἐν γαστρὶ τῆ σῆ σωματωθέντα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν ὡς Θεομήτορα.

Ωδή ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητὴς
» Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων, ὁδήγη-
» σον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον Θεὸν οὐ γινώσκο-
» μεν.

Μακαριότητος, καὶ ἀθανάτου βιοτῆς ἔτυχες, Πάτερ σοφὲ τὰς θείας ἀνόδους, ἀνύων παμμάκαρ, ἐλπίδι ἀγάπῃ, καὶ πίστει ῥωννύμενος.

Ῥραιζόμενος, τῇ ταπεινώσει τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πρὸς ὑψηλὴν σαφῶς ἀνηνέχθης, θεόφρον ἀρετὴν, γεώργιον θείας, γενόμενος ἄλωνος.

Σώματος κένωσιν, δι´ ἐγκρατείας ἀκριβοῦς ἔδειξας, καὶ καθαρὰν καρδίαν ἐκτήσω, δι´ ἧς ἠξιώθης, θεάσασθαι Πάτερ, τὸν πᾶσιν ἀθέατον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀκατάληπτον, καὶ δυσθεώρητον παντί, Δέσποινα, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον Κόρη, τοῦ τόκου σου σαφῶς· τὸν ὄντως γὰρ ὄντα, Θεὸν ἡμῖν τέτοκας.

Ωδή στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Πονηρίας πνευμάτων διώκτης θερμός, ὄφθῃς παναοίδιμε μάκαρ Γεώργιε, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεργείᾳ σαφῶς δυναμούμενος.

Ἀπαθείας ἐμπρέπων ὑψώμασι, τὸν τῆς σωφροσύνης χιτῶνα Γεώργιε, περιφανῶς ἐνδέδυσαι, τῶν παθῶν κατευνάσας τὸν τάραχον.

Τὴν φλογίνην ῥομφαίαν διέβης σοφέ, καὶ τοῦ Παραδείσου τρυφῆς κατηξίωσαι, τὸ τοῦ Σταυροῦ Γεώργιε, περιθέμενος ὄπλον τὸ ἀρρήκτον.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μῆτερ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Ὁ Εἰρμός· Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων...

Κοντάκιον.

Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίμου.

Γεωργὸς πανάριστος, τῆς ἐγκρατείας ἐγένου, τὸ δοθέν σοὶ τάλαντον, ἀσκητικῶς ἐπαυξήσας· ὅθεν σοὶ, ἡ ἐπουράνιος κληρουχία, δίδεται, ἀνθ' ὧν διήνυσας Πάτερ πόνων· ὁ Χριστὸς γὰρ σε δοξάζει, ὃν ἕλεόν μοι δίδου Γεώργιε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Δ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαιῶ.

Στίχ. Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδωσ
Ψυχῶν γεωργῶ καὶ φυτουργῶ σαρκίων.

Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀπῆρε Γεώργιος εἰς πόλον εὐρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

Στίχ. Πρῶτος θάλασσαν εἰσιὼν Ἀγαθόπους,

Ἔργοις ὑπῆρχε χρηστόπους Θεοδούλω.

Τούτων ὁ μὲν Θεόδουλος νεώτερος ἦν, ὁ δὲ Ἀγαθόπους πρεσβυτικῆς ἐπιβεβηκῶς ἡλικίας· ὑπῆρχον δὲ ἀμφότεροι ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, παρέστησαν Φαυστίνω, καὶ μὴ πεισθέντες αὐτῷ, ἀλλὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀσάλευτον τηρήσαντες, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐκδίδονται, καὶ οὕτω τελειοῦνται.

Ἐδηλώθη δὲ αὐτοῖς πρὸ τοῦ τέλους δι' ἀποκαλύψεως τὸ ἐσόμενον· ἔδοξαν γὰρ ἀμφότεροι προσβεβηκέναι νηός, ἧς ἐκ τρικυμίας κλύδωνος διαιρεθείσης καὶ τῶν συμπλεόντων ἀπολωλότων, αὐτοὶ μόνον διασωθέντες τοῦ ναυαγίου, πρὸς ὄρος οὐρανόμεκας ἀνῆλθον· δηλοῦντος, οἶμαι, τοῦ ὁράματος τὸ διὰ θαλάσσης πάθος καὶ τὴν πρὸς οὐρανοὺς πορείαν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς κατασχέσεως τῷ Ἁγίῳ Θεοδούλῳ διὰ τῆς περιβολῆς τοῦ δακτυλίου καθ' ὑπνοῦς δεδήλωται, οἰοεὶ τινος ἀρραβῶνος δοθέντος αὐτῷ, τῆς μελλούσης ἕνεκεν μαρτυρίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερβούθης, καὶ τῆς παιδίσκης αὐτῆς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Στίχ. Ἀπλῆν με πλάττεις, Χριστέ, διπλὴ τὴν φύσιν,

Ἔχεις δὲ πρισθειῖσάν με διπλῆν Φερβούθαν.

Εἰς τὴν αὐταδέλφην καὶ τὴν παιδίσκην αὐτῆς.

Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότην Θεοῦ δύο,

Δούλην τε καὶ δέσποιναν ἔπρισε πρίων.

Αὗται ὑπῆρχον ἐπὶ Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν, ἀδελφαὶ τυγχάνουσαι τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ μετὰ χιλίων ἐτέρων μαρτυρήσαντος παρὰ Πέρσαις. Τῆς οὖν βασιλίσεως ἕκ τινος νόσου μαλακιζομένης καὶ ἀρρώστουσης, εἰς διαβολὴν φαρμάκων δηλητηρίων κατασκευῆς αὗται κατέστησαν· ὅθεν καὶ συλληφθεῖσαι, ἄγονται πρὸς τὸν Ἀρχιμάγον· καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἐγκαλουμένων ἀποδύομεναι, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἔλεγον εἶναι, καὶ Χριστιανοῖς μὴ εἶναι θέμιν τοιαῦτα δημιουργεῖν. Διπλῆν δὲ ἦδη δεξάμεναι τὴν κατηγορίαν, προστεθέντος τῇ φαρμακείᾳ καὶ τοῦ Χριστιανὰς εἶναι, τὴν θανατηφόρον ἔλαβον ψῆφον· καὶ ἐκταθεῖσαι πάλοις κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν ποδῶν, πρίοσι διηρέθησαν καὶ ξύλοις ἀνεσκολοπίσθησαν μετὰ τὴν διαίρεσιν· καὶ διελθοῦσα ὑπ' αὐτὰς ἡ βασίλισσα τὴν ἴασιν ἔλαβεν· οὕτω γὰρ οἱ διαβάλλοντες εἶπον, μὴ ἂν ἄλλως ταύτην ἰαθῆναι, εἰ μὴ διὰ τῶν νεκρῶν σωματίων τῶν Ἁγίων ὑπέλθοι γυναικῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ποπλίου.

Στίχ. Ἐν οὐρανοῖς, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας,

Πρὸς οὓς ἀπαίρων, χαῖρε καὶ κρότει μέγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πλάτωνος, Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου.

Στίχ. Πλάτων ἀρίστην εὐμετεπλάσθη πλάσιν,

Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεῖς πλάσιν ξένην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ τρεῖς Ὅσιοι, Θεωνᾶς, Συμεὼν καὶ Φερβίνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκληιδωμένας,

Ψυχῶν, ἀκηλίδωτε, τῶν θείων τόπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσιμᾶ, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν.

Στίχ. Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν,
Θανοῦσαν εὗρεν· ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας,
ὑστερον δ' ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Στενὴν ὁδεύσας ἐν βίῳ, Πάτερ, τρίβον,
Τανῦν χορεύεις οὐρανοῦ εἰς τὸ πλάτος,

Πνεῦμα Θεωνᾶ, ἐνθεν ἀπέπη εἰς κλιτὸν Ἄστν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χροσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης, οἱ

» τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προ-

» στάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζό-

» μενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-

» ρων ἡμῶν.

Ῥωσθεῖς τὴν ψυχὴν, τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ Πάτερ Γεώργιε, τούτου τῷ κράτει
κατεδιώξας, τῶν σὲ μισούντων τὰς φάλαγγας, ταύταις τὸν Σταυρὸν ἐπισείσας, ᾧ
φρουρούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν μακαριώτατε, ἀπολαβόντι τὴν τῶν πόνων σου,
καὶ τῶν ἀγώνων ἀντίδοσιν, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις βοῶντι, τῷ Κυρίῳ Γεώργιε·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐδείχθης φαιδρὸν, ἐνδιαίτημα Θεοῦ, θρόνος αἰσθήσεως, Πάτερ γενόμενος καὶ
φρονήσεως, ἀγιωσύνης ἀνάπλεως, πίστει τε καὶ χάριτι λάμπων, καὶ κραυγᾶζων
Γεώργιε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυχνία φωτός, καὶ νεφέλη φωτεινὴ καὶ ἀγιάσματος, τόπος ἐδείχθης Ἀπειρόγαμε· τῶν
γὰρ Ἁγίων τὸν Ἅγιον, Λόγον ὑπεδέξω ἀφράστως, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι·

Εὐλογημένη, ἡ Θεὸν σαρκὶ κῆσασα.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ

» συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς ἀκατάλυτον ζωὴν, πρὸς ἀμάραντον τρυφὴν Πάτερ μετέστης, πρὸς αἴδιον δόξαν,
καὶ πρὸς ἀνέσπερον φῶς· Θεοῦ γὰρ ἐδείχθης γεώργιον· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὑπῆρέτης τοῦ Θεοῦ, ὡς διάκονος Χριστοῦ καὶ οικονόμος, τῶν αὐτοῦ μυστηρίων,
ὡς ἀπλανὴς ὁδηγός, ἐγένου Γεώργιε Ὁσιε, πάθη θεραπεύων, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Πλήρης ἀσκήσεως καρπῶν, πρὸς τὴν ἄλωνα Χριστοῦ πάτερ προσήχθης, καὶ ὡς
ῶριμος βότρυς, τοῖς οὐρανίοις ληνοῖς, παμμάκαρ θλιβεῖς κατανύξεως, οἶνον
ἀναβλύζεις, ἡμῖν τοῖς σὲ τιμῶσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῆς κοιλίας σου καρπός, τῆς ἀφθάρτου μοι ζωῆς αἴτιος ὄφθη, καὶ τρυφῆς αἰδίου,
Θεογεννητορ ἀγνή· διό σοι κραυγᾶζω γηθόμενος, τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου φωνήν· Χαῖρε
Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός...

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-

» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτω-

» κότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Νευρωμένοι τῇ πίστει, καὶ Χριστοῦ τῇ δυνάμει, παμμάκαρ πεφραγμένος ἀληθῶς,
βρόχους δαιμόνων διέλυσας· καὶ τὰς τούτων ἐνέδρας, καὶ μεθοδείας πάσας ἐκφυγών,
τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, παρέστης ἀγαλλόμενος.

Ὅλον τὸν πόθον σου Πάτερ, πρὸς Θεὸν μεταφέρων, καὶ θείας ἀπολαύων καλλονῆς,
ἧς πᾶσα φύσις ἐφίεται, θεωρία καὶ πράξει, καὶ βίῳ λαμπροτάτῳ σεαυτὸν,
κατεκόσμησας Πάτερ· διό σε μακαρίζομεν.

Ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, τὴν σὴν μνήμην τελούντων, Χριστὸν καθικετεύων
ἐκτενῶς, Πάτερ μὴ παύσῃ, σωθῆναι ἡμᾶς, πειρασμῶν τρικυμίας, καὶ ζάλης καὶ
κινδύνων καὶ παθῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δοθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, τὸν πρὶν ἄσαρκον ὄντα, καθὸ Θεὸς ὑπάρχει ἐκ Θεοῦ,
τέτοκας μόνη πανύμνητε, ἐπὶ ἀνακαινίσει καὶ σωτηρίᾳ πάντων τῶν βροτῶν· διὸ
πιστοὶ σε πάντες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ τυχόντος Ἦχου.

Εἰς τὸν Στίχον τὸ Ἰδιόμελον καὶ τὸ Μαρτυρικόν.

Εἶτα ἢ Α΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου, Οὐίκτωρος [Βίκτωρος],
Οὐίκτωρίνου [Βικτωρίνου], Παππίου, Νικηφόρου καὶ Σεραπίωνος.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ
Τριφιδίου γ' καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁφθαλμοὺς ἐκκεντούμενοι, καὶ δακτύλους κοπτόμενοι, καὶ πλευρὰς ξεόμενοι, καὶ
κρεμάμενοι, καὶ τὰ ὀστά συντριβόμενοι, καὶ ξίφει τεμνόμενοι, μεληδὸν καὶ κεφαλῆν,
τοῦ δολίου συντρίψαντες, οὐκ ἠρνήσασθε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων, οὐ ξεόαντες,
ἐπεθύσατε ἀλόγως, μεγαλομάρτυρες ἔνδοξοι.

Σὺν Κλαυδίῳ τιμήσωμεν, Νικηφόρον τὸν ἔνδοξον, τὸν σεπτὸν Διόδωρον καὶ
Οὐίκτωρα, Οὐικτωρίνον Παππίαν τε, καὶ τὸν Σεραπίωνα, τὸν ἐπτάρθρωτον χορὸν, τὸ
πανάγιον ἄθροισμα, τὴν ὀλόκληρον, ἐκκλησίαν τὸν δῆμον τὸν ἀπάσας, τῶν δαιμόνων
μυριάδας, ξίφει ἀνδρείας συγκόψαντα.

Οἱ τὸ πάθος τὸ ἅγιον, τοῦ Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τῇ θείᾳ χάριτι φυγαδεύοντες,
πάθη ψυχῆς τε καὶ σώματος, οἱ στῦλοι οἱ ἄσειστοι, οἱ φωστῆρες τῶν πιστῶν, οἱ τὸν
δόλιον κτείναντες, οἱ πανεῦδοι, τῶν ἐν ζάλῃ λιμένες οἱ τὰ ἄνω, κατοικοῦντες
ἐπαξίως, μεγαλυνέσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν νεφέλην τὴν ἔμψυχον, τὸν ναὸν τὸν ἅγιον τοῦ Θεοῦ
ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτὸν, τὴν
μετάρσιον κλίμακα, τὸ εὐρύχωρον, τοῦ Δεσπότη χωρίον τὴν Παρθένον, καὶ Μητέρα
τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεπεν, ἡ ἀμνάς ἡ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθη μακρόθυμε; πῶς τὰς χειράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. ᾠδὴ γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ ἀναλάμπει, ὁ ἐπτάρθρωμος, Μαρτύρων δῆμος, ὡς λυχνία ἀνεδείχθη ἐπτάφωτος, ταῖς τῶν ἀγῶνων ἐνθέοις λαμπρότησι, φωταγωγοῦντες τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Θεοὶ Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῶν Ἁγίων καὶ τοῦ Τριωδίου κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν ἐπτάρθρωμον Μαρτύρων τιμῶ χάριν. Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἔχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐ-
» ρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τὸν δρόμον, τὸν ἱερὸν τελέσαντες, Ἅγιοι Μάρτυρες, στεφηφοροῦντες θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, μετὰ δόξης παρίστασθε, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος, κόσμον ἀκτίσι καταυγάζοντες.

Ἡ θεία, τῶν ἀθλητῶν ἐπτάρθρωμος, χορεία σήμερον, μεγαλυνέσθω θεαῖς καλλοναῖς, ἱερῶς ἐξαστράπτουσα, καὶ ἀσωμάτοις τάξεσιν, ἐν οὐρανοῖς νῦν συγχορεύουσα.

Νομίμως, τὸ Μαρτυρίου στάδιον διαδραμόντες σοφοί, καὶ αἰκισμῶν παντοίων προσβολάς, ἐνεγκόντες στερρότατα, τὴν κληρουχίαν χαίροντες, τὴν αἰωνίζουσαν εἰλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ἐν χρόνῳ, ὁ ἔξω χρόνων Κύριος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, τὰ τῶν βροτῶν διέλυσεν Ἀγνή, πολυχρόνια πταίσματα· Ὅν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ οἰκτιρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στε-
» ρέωμα.

Παντοίοις διὰ Χριστόν, προσομιλοῦντες αἰκισμοῖς Ἅγιοι, ὑπὲρ χρυσὸν χάριτι, Πνεύματος Ἁγίου ἠστράψατε.

Τοῦ νώτου σου συντριβὴν, Οὐκτωρῖνε ὀφθαλμῶν στέρησιν, καὶ τῶν χειρῶν ἔνδοξε Μάρτυς καὶ ποδῶν ἐκαρτέρησας.

Ἀγάπη τῇ εἰς Χριστόν, προσδεδεμένοι Ἀθληταὶ ἔνδοξοι, τοῦ σκολιοῦ δράκοντος, πάσας μηχανὰς διελύσατε.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, αἰχμαλωσίας νοητῆς τέτοκας, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί...

Κάθισμα. ᾠδὴ δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς πολυτρόπους αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, ἐν ἀπτοήτῳ λογισμῷ Ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ἡλίου λάμπετε φαιδρότητα· ὅθεν τὴν φαιδρὰν ὑμῶν, ἐορτάζομεν μνήμην, πίστει

ἰκετεύοντες, ταῖς ὑμῶν μεσιτείαις, ἁμαρτημάτων λύτρωσιν λαβεῖν, καὶ αἰωνίων καλῶν τὴν ἀπόλαυσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν δωρεῶν σου τῶν σεπτῶν ἀπολαύοντες, οὐ σιωπήσομεν ὑμνεῖν Θεοτόκε, τὰ σὰ ἐλέη πάντοτε οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πάντα ἐξελοῦ ἡμᾶς, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἢ ἀντίληψις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω βλέπειν σε Σταυρῷ τεταμένον, Μήτηρ ἢ σὴ Παμβασιλεῦ ἀνεβόα, ὄν ὑπὲρ φύσιν τέτοκα Υἱὸν καὶ Θεόν· οἶδα γὰρ σου Δέσποτα, τὸ φιλόανθρωπον οἶδα, ὅπως πάσχεις ἔνεκα, τῆς βροτῶν σωτηρίας· ἀλλ' οὖν οὐ σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν ὀδύνας, Σταυρῷ καθορῶσά σε.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰοβόλον ἀπεβράπισας πονηρίαν, τοῦ δυσμενοῦς ἐν χάριτι, Οὐίκτωρ θεόφρον, γλῶσσαν ἀφαιρούμενος, πλευράς τε ξέομενος, καὶ μαρτυρικῶς κλειζόμενος.

Θυρεῶ τῆς εὐσεβείας ἐμπεφραγμένος, τὴν συντριβὴν τοῦ σώματος, Μάρτυς

Νικηφόρε, σταθερῶς ὑπήνεγκας, βοῶν τῷ Δεσπότη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μεγαλύνων τὸν τῶν ὄλων Θεὸν προθύμως, Κλαύδιος ὁ πανάριστος, χεῖράς τε καὶ πόδας, ἀφαιρεῖται θλώμενος, τυράννου ὠμότητι, λίθοις σιαγόνας γηθόμενος.

Οὐκ ἐπτήξατε πανεύφημοι τρικυμίας, πολυειδεῖς κολάσεων, οὐ θάνατον δόξης,

αἰωνίου πρόξενον, ἐν πίστει κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς σε ὁ Προφήτης προεθεώρει, ὄρος Σεμνὴ κατάσκιον, ἐξ οὗ ὁ Δεσπότης, ἀληθῶς ἐπέφανε σαρκὸς ὁμοιώματι, σώζων ἐκ φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας τοὺς πίστει

» ἀνυμνοῦντάς σε.

Μεγάλους αἰκισμοῖς, ὁμιλήσας Διόδωρε, ὑπέφερες ὀβελίσκων, πυρακτώσεις προθύμως, ἀνθράκων τε κατάφλεξιν.

Ἀσάλευτος τὸν νοῦν, Σεραπίων διέμεινας, κρεμάμενος καὶ βασάνοις, ὁμιλῶν πολυτρόποις, καὶ ξίφει τελειούμενος.

Ρομφαίας τοῦ ἐχθροῦ, ὃ Παππία ἀπήμβλυνας, ξέομενος καὶ τοῖς ἡλοῖς, καθηλούμενος Μάρτυς, καὶ ὕδασι ποντούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πτῶσιν τῶν βροτῶν, ἐπηνώρθωσας Δέσποινα, κυήσασα Θεὸν Λόγον, τὸν τοὺς κατεβράγμένους, ἐπανορθοῦν δυνάμενον.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ

» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Ἦμνεῖσθω, Σεραπίων καὶ θεῖος Διόδωρος, Οὐίκτωρῖνος Παππίας, Νικηφόρος

Κλαύδιος καὶ Οὐίκτωρ, ὡς τὴν πλάνην, τοῦ δολίου τελείως νικήσαντες.

Ῥομφαῖαι, στομωθεῖσαι ὠράθητε Πνεύματι, καὶ διεκόψατε πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας Ἀθλοφόροι, οὐρανίου, βασιλείας καλῶς ἀπολαύοντες.

Ἦ θαῦμα! πῶς εἰς ὄλμον βληθέντες ἐθλάσθητε, καθάπερ σῖτος Οὐίκτωρ, καὶ

Οὐίκτωρῖνε τῇ συντριβῇ τε, τῶν ὀστέων, τὰς παγίδας ἐχθροῦ συνετρίψατε!

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον, τῆς ψυχῆς μου τὸν τόνον Πανάμωμε, τῇ συνεχεῖ ἀμελείᾳ, καὶ τῇ ἁμαρτία κεχαυνωμένον· ἵνα πίστει, καὶ προθυμίᾳ μέλλω σε πάντοτε.

Ὁ Εἰρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως...

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Γερασίου.

Ὡς στρατιῶται Χριστοῦ ἀκατάπληκτοι, τὰς ἐναντίον ἀρχὰς ἐτροπώσασθε, φαιδρῶς συνημμένοι τῷ πνεύματι, καὶ ὁμοφώνως κραυγάζοντες Μάρτυρες· Χριστὸς τῶν ἀθλούντων ὁ στέφανος.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου, Διοδώρου,

Οὐκτωρος, Οὐκτωρίνου, Παππίου, Σεραπίωνος, καὶ Νικηφόρου.

Στίχ. Σπεύδεις, ὀκλάζων Κλαύδιε πρὸς σὸν γόνυ,

Τομῇ κεφαλῆς, πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνυ.

Πέμπτη Κλαυδίου κεφαλὴν τάμε χεῖρ φονόεσσα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.

Στίχ. Θεσσαλονίκη, σχοῦσα καλὰ μυρία,

Καὶ Θεοδώραν πλοῦτον ἄσυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ Ὁσία Θεοδώρα, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Χριστὸν ποθήσασα, ἀπετάξατο τῷ κόσμῳ· καὶ εἰς Κοινόβιον ἀπελθοῦσα, ἀπεκάρη, καὶ ἀρετὰς ἀπάσας φυλάξασα, ὑφ' ἐν κατορθώσατο. Τοσαύτην δὲ ὑπακοὴν καὶ τιμὴν ἐκτήσατο πρὸς πάσας τὰς ἀδελφάς, καὶ πρὸς τὴν Προεστῶσαν, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ἔδειξεν ὅτι ἦν ζῶσα· καὶ γὰρ τὸν βίον αὐτῆς καθαρὸν καὶ ἀκίβδηλον φυλάξασα, ὡς στήλην ἔμψυχον αὐτὸν ταῖς ἀδελφαῖς κατέλιπε.

Μετὰ δὲ χρόνον οὐκ ὀλίγον τῆς κοιμήσεως αὐτῆς, τῆς Προεστῶσης πρὸς Κύριον ἀπελθούσης καὶ αὐτῆς καθαρᾶς καὶ πνευματικῆς οὔσης, γέγονε συνδρομὴ πρὸς τὴν κηδεῖαν αὐτῆς οὐ μόνον εὐλαβῶν Μοναχῶν, καὶ ἀνδρῶν ἐπισήμων, ἀλλὰ καὶ λαοῦ πολλοῦ. Τοῦ πλήθους οὖν συναθροισθέντος, γέγονε καθ' εἰρμὸν ἡ Ἀκολουθία· καὶ τοῦ τάφου ἀνοιχθέντος, ἐν ᾧ ἡ Ὁσία Θεοδώρα κατέκειτο ἐπὶ χρόνον πολύν, πρὸς τὸ κατατεθῆναι τὴν Προεστῶσαν πλησίον αὐτῆς, γέγονε θαῦμα ἐξαίσιον, τοῖς μὲν ὀρῶσιν ἐκπληξιν φέρον, τοῖς δὲ ἀκούουσι κατάνυξιν. Τοῦ τόπου γὰρ ἐπιτηδεῖου τυγχάνοντος πρὸς θεωρίαν, καὶ πάντων βλεπόντων, ἡ πρὸ πολλοῦ νεκρὰ κειμένη Θεοδώρα συνέσφιγξεν ἑαυτήν, καὶ ὥσπερ ζῶσα τῇ μητρὶ τόπον δοῦσα, τὴν τιμὴν ἀπένειμε. Τοῦτο τὸ ἐξαίσιον θεασάμενοι πάντες, ἐκπληττόμενοι ἀνεβόων τό, Κύριε ἐλέησον. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι τοῦ νῦν, πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ὁσίας ταύτης Θεοδώρας· δαιμονιῶντας γὰρ διαφόρους ἴασατο, καὶ τυφλοὺς ὠμμάτωσε, καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ἐθεράπευσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Διδύμου.

Στίχ. Σὺν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμηθεὶς φλέγη.

Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, Εὐστρατίου δὲ ἡγεμονεύοντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διωγμὸς ἦν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ κρατηθεῖσα ἡ παρθένος Θεοδώρα, ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων· καὶ μετὰ τὸ τυφθῆναι, ἐνεβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ παρελθουσῶν ἡμερῶν τινῶν, αὐτῆς ἀνακριθεῖσα, ἐγκλείεται εἰς πορνεῖον. Καὶ ἀποστείλαντος τοῦ Ἀρχοντος νέους ἀκολάστους πρὸς αὐτήν, οὗτοι μὲν ὡς ἵπποι θηλυμανεῖς ὄρων κατ' αὐτῆς· ἡ δὲ Ἁγία ἐδέετο τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ Θεὸς ὠκονόμησεν εὐρεθῆναι ἐκεῖ ἄρχοντά τινα περιδοξότατον, τοῦνομα Δίδυμον· ὅς, στρατιωτικὸν ἐνδυσάμενος σχῆμα, εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὴν παρθένον, ὡς εἷς τῶν ἀκολάστων· καὶ ἀποδυσάμενος ἦν ἐνεδέδυτο στολὴν, δέδωκε τῇ παρθένῳ σὺν τοῖς

ὄπλοις· ἃ καὶ ἐνδυσσάμενη αὐτή, ὡς ὁ Δίδυμος ὑπέθετο, μετὰ τῶν ὄπλων ἐξῆλθε τοῦ πορνείου καὶ διεσώθη εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ. Ἀμέλει καὶ τις τῶν ἀκολάστον ἐν τῷ πορνείῳ εἰσελθὼν, ὡς πρὸς τὴν παρθένον καὶ εὐρῶν τὸν Δίδυμον καθεζόμενον ἀντ' αὐτῆς, ἐξέστη, καὶ διενοεῖτο καθ' ἑαυτὸν, λέγων· Ἄρα ὁ Χριστὸς παρθένοισι εἰς ἄνδρας μεταβαλεῖν δύναται; Ὁ εἰσελθὼν ἐξῆλθεν· ἡ παρθένοισι δὲ ποῦ; Ἀκούων πάλαι πῶς ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, μῦθον τοῦτον ἠγούμην· νῦν δέ τι μεῖζον ὀρῶ. Ταῦτα τούτου διανοουμένου, ὁ Δίδυμος, ὀρῶν ἀπορία τοῦτον συνεχόμενον, ὠμολόγησε τὸ γεγονός, ὡς αὐτουργὸς τοῦ δράματος αὐτὸς καθειστήκει, καὶ εἰ βούλοιο ἀναγγεῖλαι τῷ Ἄρχοντι, προσθεῖς, ὅτι καὶ ἐκεῖσε προσμένει ἔτι ὁ τὴν παρθένον ἀμείψας καὶ ἀπολύσας, τοῦ πορνείου μὴ ἐκστάς.

Οὕτως εἶπε· καὶ εὐθέως παρέστησαν τῷ βήματι τοῦ Ἄρχοντος τὸν Δίδυμον· καὶ ὁ Ἄρχων· Πῶς ἐτόλμησας, φησί, τοιοῦτο πρᾶγμα ἐργάσασθαι; Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπε· Χριστιανὸς ὢν, καὶ καλῶς εἰδῶς πραγματευέσθαι, ἐν μιᾷ ὑποθέσει στεφάνους δύο ἐμαυτῷ προεξένησα· ἓνα μὲν, ἀφαρπάσας τὴν παρθένον ἐκ τῶν ἀθέων ὑμῶν χειρῶν καὶ καθαρὰν φυλάξας· ἕτερον δέ, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐμαυτὸν ὑμῖν ἐφανερώσα, ὡς Χριστιανὸς εἰμι. Καὶ ὁ Ἄρχων εἶπε· Διὰ μὲν τὴν τόλμην σου ταύτην, τὴν κεφαλὴν σου ἀποτμηθῆναι κελεύω· διὰ δὲ τὸ πιστεύειν εἰς Χριστὸν καὶ τοῖς θεοῖς μὴ θύειν, τὸ σῶμά σου πυρὶ ἀναλωθῆναι προστάσσω. Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός μου, ὁ μὴ παριδὼν μου τὴν ἐπίνοιαν. Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὸν προκείμενον τόπον, καὶ προσευξάμενος, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ μὲν ψυχὴ αὐτοῦ ἀνήλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς τινες ἐθεάσαντο καὶ ἐμαρτύρησαν· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ πυρὶ παρεδόθη. Τότε τινὲς τῶν πιστῶν, τὰ τίμια αὐτοῦ λείψανα συλλέξαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θέρμου.

Στίχ. Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου Θέρμος φέρων,

Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψῦξιν κρίνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων γυναικῶν κυρίας καὶ δούλης.

Στίχ. Ἐχρῆν ἔπεσθαι κυρία τὴν δουλίδα,

Ἐκ γῆς ἰούση πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πομπηίου.

Στίχ. Ὡς ζῶν πρόβατον, Πομπήιε, Κυρίου

Χέεις, ἀμελχθεὶς ἀχένα ξίφει, γάλα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ζήνων, πίσσαν χρισθεὶς καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ δόρατι ἔνδον τῆς πυρᾶς τρωθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἄθλος τριπλοῦς Ζήνωνι, πίσσα, πῦρ, δόρυ.

Οἶμαι δι' ἣν ἔπασχε ταῦτα Τριάδα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου καὶ Τερεντίου.

Στίχ. Ἰσου μετέσχον καὶ στέφους, ὡς καὶ τέλους,

Τερέντιος, Μάξιμος, οἷς τομὴ τέλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων πέντε Μαρτύρων νεανίδων τῶν ἀπὸ Λέσβου.

Στίχ. Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβίας κόρας,

Μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφέσῳ κατὰ τὸ ἔτος ἁωα' (1801), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τομὴν ὑποίσας, ὦ Γεώργιε, ξίφος,

Χαρᾶ ἀπέπτῃς εἰς χαρᾶς τὸ χωρίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας, μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-

» νοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δό-
» ξης σου Κύριε.

Ταθεῖς Οὐίκτωρ, τὰς πλευρὰς κατεξάνθης πανένδοξε· ὄλμῳ συνθλασθεῖς καὶ γλῶτταν
δὲ ἐκτμηθεῖς, ἀναμέλπων τετελείωσαι· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Ἰσχύι Μάρτυς, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Κλαύδιε, νότου καὶ κοιλίας μάστιγας ὑποστὰς,
σιαγόνας συντριβόμενος, χεῖρας καὶ πόδας τε, προσαφηρέθης, ὕμνων τὸν Κύριον.
Μεγαλοφρόνως, ὃ Νικηφόρε δακτύλων στέρησιν, ὄντως ὑπομείνας Μάρτυς
νεανικῶς, συντριβὴν τε παντὸς σώματος, νίκης διάδημα, φερωνυμία σὺ ἀναδέδῃσαι.
Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Ἰψίστου, θρόνον Παρθένε ὑψηλότατον, πάντες, καὶ χρυσῆν λυχνίαν καὶ
κιβωτόν, ἀγίασματος ὕμνουμέν σε· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, βοῶντες Πανάμωμε.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Χεῖρας ἀνυψοῦντες πρὸς Θεόν, θεομακάριστοι, σώζειν δυνάμενον, πόνους
στρεβλώσεων φέροντες, πολυτρόπων ὑπεμείνατε, καὶ νικηφόροι πρὸς αὐτὸν βοῶντες
ἤρθητε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄνυμνολογήσωμεν πιστοί, Παππίαν σήμερον, καὶ Σεραπίωνα, καὶ τὸν Διόδωρον
Κλαύδιον, Νικηφόρον καὶ Οὐίκτωρα, Οὐικτωρῖνον τε ὁμοῦ, Χριστοῦ τοὺς Μάρτυρας,
μελωδοῦντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ῤεύσαντα τὰ αἵματα ὑμῶν, Μεγαλομάρτυρες, τὴν γῆν ἠγίασαν· τῆς ἀπιστίας δὲ
ἔστησαν, θειάχαριτι τὰ ρεύματα, καὶ τῶν βοῶντων τὰς ψυχάς, πλουσίως ἠρδευσαν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς, Πατέρα ἄναρχον, Υἱὸν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον
μέλψωμεν, ὁμοδύναμον Θεότητα, ὁμοβασίλειον ζωῆν, καὶ ἀνακράζωμεν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοὸς ὁ φρικτός σου τοκετός, νικᾷ κατάληπιν, Θεοχαρίτωτε· Θεὸς γὰρ πέφυκεν
ἄναρχος, χρονικὴν ἀρχὴν δεξάμενος, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πιστῶς αὐτῷ κραυγάζοντας·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἰχνεσιν σεπτῶν παθημάτων, ἀκολουθοῦντες Ἀθλοφόροι, πᾶσαν ὑπεμείνατε πείραν,
κολαστηρίων στερῶν φρονήματι· καὶ εὐκλεῶς τεθνήξαντες, εἰς τοὺς αἰῶνας
μακαρίζεσθε.

Ὡσπερ προσφορὰ καὶ θυσία, εὐωδεστάτη προσαχθέντες, τῇ ἐπουρανίῳ τραπέξῃ, τῶν
πρωτοτόκων κατεφαιδρύνετε, τὴν Ἐκκλησίαν Μάρτυρες, ὑπὲρ τὸν ἥλιον
ἐκλάμποντες.

Σήμερον πιστοὶ συνελθόντες, Οὐικτωρῖνον τὸν γενναῖον, Κλαύδιον Παππίαν τε θεῖον,
Διόδωρόν τε καὶ Σεραπίωνα, καὶ τὸν σοφὸν Οὐίκτωρα, καὶ Νικηφόρον μακαρίσωμεν.

Ἡ πλησιφαῆς ὑμῶν μνήμη, ἐξανατείλασα φωτίζει, πᾶσαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν,
σεπτοὶ ὀπλῖται ἐν ἧ πρεσβεύσατε, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, ἡμῖν δοθῆναι ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, σάρκα θνητὴν ἐκ σοῦ λαβόντα, τοῦτον ἐκδυσώπει
Παρθένε, ἀθανασίας τυχεῖν πανάμωμε, τοὺς σὲ πιστῶς γεραίροντας, καὶ Θεοτόκον
μεγαλύνοντας.

Ὁ Εἰρμός· Λίθος ἀχειρότμητος...

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον,

ἢ Α΄ Ὕρα, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου,

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ
Τριωδίου γ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ ἐν τῷ λειμῶνι τῆς θείας, τρυφῆς Εὐτύχιον ἤνθησας, νάμασι τῆς σῆς τε
σοφίας, τοῦτον ἐνθέως κατήρδευσας, καὶ διὰ τοῦτο καρπούς, ἐξήνθησε τῆς γνώσεως,
εὐσεβεία κατευφραίνων, τοὺς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κύριε, σὺ ὁ ἐμβατεύων καρδίας, καὶ προγινώσκων τὰ κρύφια, σκευὸς προῖδων
ἐκλογῆς σου, τὸν Ἱεράρχην Εὐτύχιον, τῆς Ἐκκλησίας τῆς σῆς, ποιμένα
ἐγκατέστησας· διὰ τοῦτο εὐσεβείας, ἐπὶ γλόχην ταύτην ἴθυνεν.

Κύριε, σὺ ὁ τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, κατακοσμήσας τῇ χάριτι, καὶ Ἱεραρχίας ποδῆρει,
καταφαιδρύνας ὡς εὐσπλαγχνος, ἐν ἀρεταῖς καὶ ἡμᾶς, εὐχαῖς αὐτοῦ καταύγασον, τοῦ
ὑμνεῖν σε ὀρθοδόξως, ἐν ἀγνεΐα καὶ σεμνότητι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, ἢ τὸν ἐν Ἁγίοις τεκοῦσα, ἀναπαυόμενον Κύριον, σύ με μολυνθέντα ἀθλίως,
ὑπὸ παθῶν ἀποκάθαρσον, καὶ τῆς ἀγνεΐας ὁδοῦς, ὀδήγησον πορεύεσθαι· σὺ γὰρ
πάντων εἶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος τῶν δούλων σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν Σταυρῷ τὰς παλάμας, ἐθέλουσίως ἀνέτεινας, ἀλλὰ πατρικὴν
εὐδοκίαν, ἐκπληρῶν πάθος ὑφίστασαι· καὶ γὰρ τοῦ σῶσαι βροτούς, ἐλήλυθας, ὡς
εὐσπλαγχνος· ἢ πανάμωμος ἐβόα, Θεοτόκος, ἦν δοξάζομεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίου.

Βίον οὐράνιον, Πάτερ κτησάμενος, σκευὸς ἐπάξιον, ὤφθης τῆς χάριτος, λόγῳ καὶ
πράξει βεβαιῶν, τὴν θείαν σοὶ χορηγίαν· ὅθεν ἱεράτευσας, ἰσαγγέλως τῷ Κτίσαντι,
ἐνδοξε Εὐτύχιε, Ἐκκλησίας ὠραῖσμα, ἦν φύλαττε ταῖς σαῖς προστασίαις, πάσης
ἀνάγκης ἀνωτέραν.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρθόν

Οἱ Κανόνες τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Τριωδίου, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου,
οὗ ἢ Ἀκροστιχίς, (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)· Τὸν θαυματουργὸν Εὐτύχιον θαυμάσω.

Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β΄. Ὡδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἱ-
» χνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον·
» Θεῶ, ἐπινίκιον, ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Ταῖς ἀρεταῖς εὐτυχήσας καὶ λαμπρυνθεῖς, φωτοβόλοις λάμπησι, χαρισμάτων τοῦ Θεοῦ, δυστυχίας ῥῦσαί με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε. Οὐρανοφύτευτον κλῆμα ἐν ταῖς αὐλαῖς, τοῦ Θεοῦ ἐβλάστησας, εὐθηνούμενον καρποῖς, ἐναρέτων πράξεων ὁμοῦ, καὶ θαυμάτων ἀληθῶς, Πάτερ Εὐτύχιε. Νοῦν ἡγεμόνα ποιήσας τῆς τῶν παθῶν, τυραννίδος Ὅσιε, κατεκράτησας· διό, ἀπαθείας πτέρυξιν ἀρθεῖς, πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ Θεοῦ ἤχθῃς σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἄγνη, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθῃς Δέσποινα.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-
» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας
» αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Ἁγίου γέγονας ναός, Πνεύματος θεοφόρε, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, τῆς ἰλύος τῶν παθῶν, δι' ἐμμελείας πολλῆς, Ἱεράρχα, ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Υἱὸς ἡμέρας μετοχῆ, φρουκτωρίας ἀύλου, ἀνεδείχθῃς καὶ φέγγει, ἰαμάτων ἀψευδῶν, τὴν ἀγλυώδη παθῶν, ἀπελαύνεις, λώβην παναοίδιμε.

Μαστοὺς θηλάσας ἐκ παιδός, ἐγκρατείας εἰς μέτρον, προσευχαῖς ἀενάοις, ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ, κατήνησας ἀληθῶς, Ἱεράρχα, ἔνδοξε Εὐτύχιε.

Ἀνοιξας στόμα τὸ σεπτόν, εἴλκυσας Πάτερ πνεῦμα, καὶ ἐνέφραξας στόμα, ἀδικίαν εἰς αὐτό, τὸ ὕψος τῆς τοῦ Θεοῦ, μελετήσαν, πάνσοφε σαρκώσεως.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἄγνη, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθετος.

Ὁ Εἰρμός· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ...

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Θείαν δύναμιν, ἐνδεδυμένος, ἀπεγύμνωσας, ἰσχὺν τοῦ πλάνου, θαυματουργῶν θεοφόρε ἐξάϊσια· ἀπελαθεῖς δὲ ἀδίκως τῆς ποιμνῆς σου, παλινδρομεῖς εἰς αὐτὴν δοξαζόμενος· Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας Πανάμωμε, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐ διηρέθῃς, κἂν ἐκούσιον, ὑπέστης πάθος, ἀλλὰ σαρκὶ σταυρωθεῖς ὑπεράγαθε, πᾶσαν κλονεῖς ὡς Θεὸς τὴν ὑφήλιον, ἢ Θεοτόκος ἐβόα δακρύνουσα· ἦν ὑμνήσωμεν, ὡς μόνην Θεοῦ γεννήτριαν, αἰτούμενοι λαβεῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ
» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ
» διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τῇ αἴγλῃ πάνσοφε, τῆς θείας χάριτος, ἐλλαμπόμενος πάσας αἰρετικῶν, δόξας ἀπημαύρωσας, καὶ κατεφαίδρυνας λαῶν, ὀρθοδόξων τὰ συστήματα.

Οὐ κατενάρκησας, ὑπὲρ τῆς Πίστεως, διωγμοὺς ὑπομένων· καὶ γὰρ αὐτόν, εἶχες συμμαχοῦντά σοι, τὸν βλασφημούμενον Χριστόν, Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ἐψώσας ἔστησεν, ἐν πέτρᾳ Κύριος, τῆς αὐτοῦ ἀληθείας τῆς σῆς ψυχῆς, Πάτερ διαβήματα, καὶ ὑπεσκέλισεν ἐχθρῶν, ἐπαιρόμενα φρονήματα.

Ῥημάτων δύναμις, τῶν σῶν ἀνίσχυρον, ἐναντίων τὸ δόγμα καὶ τὴν ἰσχύν, Πάτερ ἀπειργάσατο· τοῦ ὀρθοδόξου δὲ λαοῦ, τεῖχος γέγονε καὶ στήριγμα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-

» των ἀνακαλούμενον.

Γενναίως φέρων τὸν χωρισμόν, ποιμένης τῆς λαχούσης σοι σοφέ, Πάτερ ἀδίκως ἐκβέβλησαι· αὐθις δὲ πρὸς ταύτην παλινδρομεῖς ἐν χαρᾷ, μεγάλως ὑπὸ πάντων ἀνευφημούμενος.

Οὐκ ἐν αἰνίγματι καθορᾶς, δόξαν ἦν ἐπόθησας Θεοῦ, ἐκ βρέφους μάκαρ Εὐτύχιε, πρόσωπον δὲ μᾶλλον νυνὶ πρὸς πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων σαρκός, Πατῆρ ἡμῶν.

Ναμάτων θείων σου ἡ ψυχῆ, μάκαρ πληρωθεῖσα ποταμόν, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέβλυσεν, ὄντως διδαγμάτων σοφέ Εὐτύχιε, καὶ ταύτης καταρδεύεις Πάτερ τὰς αὐλάκας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς Θεοτόκον Σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογοῦντας διάσωσον· Σὲ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεκτήμεθα, τὴν ὄντως θεογεννήτριαν.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν

» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-

» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν

» μου Πολυέλεε.

Ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν, ἡ Τριάς ὡς καθαρῶ, τῆς τῶν παθῶν συγχύσεως, καὶ χαρισμάτων ἔπλησεν ἀληθῶς, θεόφρον Εὐτύχιε, δι' ὧν ἅπασαν νόσον ἐκδιώκεις ἀεὶ.

Ἐψώθης κτησάμενος, ἐν καρδίᾳ ἀψευδῶς, ὑποποιὸν ταπεινώσιν, καὶ τῶν δαιμόνων πάσας τὰς μηχανάς, ὑφ' ἐν ἐταπεινώσας, Ἱεράρχα Κυρίου παναοίδιμε.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθὼν, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τῆς βασιλείας Πάτερ τῶν οὐρανῶν, Θεῶ τὰ ἀγώγιμα, τῆς ψυχῆς διασώσας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Ὁ Εἰρμός· Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν...

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γερασίου.

Εὐκληρίας χάριτας Θεοδορήτου, ἱερὲ Εὐτύχιε, ἀναβλυστάνεις δαμιλῶς, τοῖς ἐν αἰνέσει κραυγάζουσι· Χαίροις Πατέρων φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Σ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις,

Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.

Ψυχῇ Εὐτυχίῳ πύλη πόλου οἴγεται ἔκτη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς Εὐτύχιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐκ τῆς Φρυγῶν χώρας ὀρμώμενος, ἐκ χωρίου Θείας Κώμης προσαγορευομένου. Τραφεὶς δὲ παρὰ Ἠσυχίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ (τῷ ὄντι αὐτοῦ ἀντιπάπῳ, καὶ διὰ θεοφιλίαν θαύματα ἐκτελεῖν καταξιωθέντι), καὶ βαπτισθεὶς παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐγουστοπόλεως, ἐν ἧ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ πάππος ἐπετέλει, τῶν ἱερῶν σκευῶν ἐποιεῖτο τὴν φυλακὴν. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἱερὰ ἐμελέτα λόγια, καὶ ἐπὶ βάθη γνώσεως προῆλθε, μετεκλήθη παρὰ τοῦ Ἀμασειᾶς τηρικαῦτα προέδρου, καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς τρίχας κείρεται ἐν τῷ Ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Οὐρβικίου. Εἶτα Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος χειροτονεῖται, καὶ τὸ ἐν Ἀμασειᾷ συστὰν Μοναστήριον παρὰ Μελετίου καὶ Σελεύκου τῶν Ἀρχιερέων καταλαμβάνει, καὶ ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν μονήρη βίον ἀποδύεται· εἶτα καὶ Ἀρχιμανδρίτης καθίσταται. Τῆς δὲ πέμπτης Συνόδου παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως συγκροτουμένης, καὶ πανταχόθεν τῶν Ἀρχιερέων ἀθροιζομένων, ἐπεὶ διὰ τινὰ συμβᾶσαν νόσον ὁ τῆς Ἀμασειᾶς Πρόεδρος τῆς ὁδοῦ κατατολμῆσαι ἀδύνατος ἦν, ὁ μακάριος Εὐτύχιος στέλλεται, τὸν αὐτοῦ τόπον ἀναπληρώσων. Γενόμενος δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς καὶ συνέσεως πείραν δούς, ἔν τε ταῖς ἀντιθέσεσι τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀποκρίσεσι, καὶ λαμπρὸς φανεὶς ἐφ' οἷς τούτους διήλεγξε, καὶ γραφικῶς ἀναθεματίζεσθαι πιστωσάμενος, πάντας εἰς πόθον, καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα, διήγειρεν, ὡς καὶ Μηνᾶν τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην εἰπεῖν ἐκ Θείας ἀποκαλύψεως, ὡς αὐτὸς εἶη ὁ τούτου διάδοχος· οὗ μετ' οὐ πολὺ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, μεταπέμπεται ὁ Βασιλεὺς ἐξ Ἀμασειᾶς τὸν Ὅσιον, καὶ ψήφῳ τῶν Ἀρχιερέων καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, ἀναδείκνυται Ἀρχιερέα ταύτης τῆς λαμπρᾶς μεγαλοπόλεως.

Ὁ δὲ τῶν ζιζανίων σπορεύς, τὴν εὐστάθειαν καὶ κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας μὴ φέρων ὀρᾶν, σαθροῖς δόγμασι ταύτην, ὥσπερ μηχαναῖς, παρασαλεῦσαι ἐπειράτο· ἔνθεν τοι καὶ τινὰς βλασφημεῖν διήγειρεν, ἀναπειθοντας, ὡς ἐν εὐσεβείας προσχήματι, ὅτι ἢ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα ἐν τῷ Χριστῷ σάρξ, πρὸ τοῦ πάθους ἄφθαρτος ἦν. Καὶ τοῦ Βασιλέως τῇ ἀσεβείᾳ τοῦ δόγματος ὑπαχθέντος, καθαιρεῖται τοῦ θρόνου, καὶ ἀπελαύνεται ὁ μέγας Εὐτύχιος, τὸ δυσσεβὲς τοῦ προβλήματος ἐξελέγχων. Γενόμενος δὲ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀμάσειαν Μοναστηρίῳ (ἐκεῖσε γὰρ ὑπερώριστο), ἀσκητικῆς ἀγωγῆς εἶχετο· καὶ πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας ἐπιδειξάμενος, αὐθις ἐπὶ τὸν οἰκεῖον θρόνον ἀνάγεται, δωδέκατον ἤδη χρόνον ἐν τῇ ὑπερορίᾳ τελέσας, τοῦ μὲν Ἰουστινιανοῦ ἐξ ἀνθρώπων γενομένου, Ἰουστίνου δὲ καὶ Τιβερίου ἐπὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας ἀναχθέντων.

Λαμπρᾶς δὲ παρὰ τῶν ἐν τέλει τυχῶν τῆς δεξιώσεως, καὶ τὸν ἐπικείμενον ὄλεθρον, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄρδην ἀναιροῦντα καὶ λυμαινόμενον, δι' εὐχῆς καταπαύσας, καὶ ἐπὶ χρόνοις τέσσαρσι καὶ ἕξ μηνσί, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνάκλησιν, τὴν Ἐκκλησίαν κυβερνῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ πρότερον τῷ βασιλεῖ Τιβερίῳ περὶ τῆς ἀρχῆς προθεσπίσας βασιλείας, καὶ ὕστερον, πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ γενομένῳ, περὶ τοῦ τέλους εἰπὼν· ὃ καὶ συνέβη μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου πρὸς Κύριον ἐκδημίαν· τέσσαρας γὰρ μῆνας ἐπιβιώσας, καὶ αὐτὸς ἀπανεστή τοῦ σώματος. Κατετέθη δὲ ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, μετὰ τὴν κρηπίδα τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς, ἔνθα Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου καὶ Λουκᾶ τὰ ἅγια κατάκεινται Λείψανα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι.

Στίχ. Ἄν ἐξαριθμῆς οὐς τὸ πῦρ Πέρσας φλέγει,

Εὐροὶς ἔχοντας τετράκις τὸ τρις δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὀσίας Πλατωνίδος.

Στίχ. Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,

Ταῖς ἀρεταῖς λάμπασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν ἐν Ἀσκάλωνι ἄχρις ὀσφύος
χωσθέντων καὶ τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀνηρότως σοι γῆ φύει καρπὸν, Λόγε·

Ὁ καρπὸς ἄνδρες, ἄχρις ὀσφύος, δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ὁ ἀσκήσας ἐν ἔτει ,ατι´
(1310), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κανὼν ἀκριβῆς, Γρηγόριε, ὠράθης,

Θείας προσευχῆς, πάντας εἰς ἦν ὀτρύνεις.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος, ὁ ἀσκήσας ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω κατὰ
τὸ ἔτος ,ατη´ (1308), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Γρηγόριον νήψεως τὸν ἐργάτην,

Λόγοις γεραίρω· καὶ γὰρ οὕτως ἦν θέμις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Γεννάδιος, ἀθλήσας ἐν Κων/πόλει κατὰ τὸ ἔτος
,αωιη´ (1818), τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμην τῶν Ἁγίων ἐνδόξων πέντε Νεομαρτύρων Μανουήλ,

Θεοδώρου, Γεωργίου, Μιχαὴλ καὶ ἐτέρου Γεωργίου, τῶν ἐκ Σαμοθράκης, καὶ ἐν

Μάκρῃ τῆς Θράκης ἀθλησάντων ἐν ἔτει ,αωλε´ (1835), ποιούμεθα.

Στίχ. Πεντάριθμον σύνταγμα νέων Μαρτύρων.

Ἀθλήσαντες ἤσχυναν πλάνης τὸ κράτος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος

» τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον,

» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλο-

» γητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χιονώδη τὴν ψυχὴν Πάτερ κτησάμενος, τῶν ἀρετῶν λευκότητι, ἐξωμοίωσαι τοῖς
Ἀγγέλοις· ὅθεν σὺν αὐτοῖς, χορευεὶς γηθόμενος βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Ἱερεῖον ὡσπερ ἄμωμον προσήγαγες, σαυτὸν ἐκ βρέφους Ὅσιε, τῷ Δεσπότη σου
ἠδονῶν, νεκρώσει ἀληθῶς· διὸ ἀγαλλόμενος βοᾶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ κρουνοὶ σου τῶν δακρῶν Πάτερ ἔσβεσαν, πυρκαϊὰν σαφῶς ἠδονῶν, καὶ
γεγόνασιν ἰαμάτων, δρόσος τοῖς πιστῶς, κραυγάζουσι πάντοτε Χριστῶ· Εὐλογητὸς εἶ
ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ πανάμωμε καὶ Μητὲρ ἀειπάρθενε, ἔγνωμεν σωτηρίαν βροτοί· ὁ γὰρ ἐν κόλποις τοῦ
Πατρὸς, ἀχώριστος Υἱός, ἐκ σοῦ σεσωμάτῳ· διὸ, εὐλογημένη γενεαῖς γενεῶν
πέφηνας.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-

» καίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χρι-

» στέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πά-

» ντας τοὺς αἰῶνας.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀποκρουσάμενος, ἀρετῶν ἐμμελεία Πάτερ ἠγρύπνησας, ἕως τοῦ
Θεοῦ, Ἰακώβ ὠφθης σκὴνῳμα· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρεῶ εὐσεβείας περισκεπόμενος, καὶ ὡς δίστομον ξίφος ἀναλαβόμενος, δόγμα τὸ
σεπτόν, πάσας ὄντως συνέκοψας, τῶν αἰρετιζόντων, τὰς φάλαγγας θεόφρον.

Ἀναιμάκτους θυσίας Θεῷ προσήγαγες, ταπεινώσει καρδίας Πάτερ Εὐτύχιε, θύων διὰ
σέ, τὸν τυθέντα ὡς πρόβατον· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἵφαιρέσει τοῦ χείρονος ἀνυψούμενος, τοῖς αὐλοῖς Ἀγγέλοις ἐξομοιούμενος, ἔτι τῆ σαρκί, ἐνδημῶν ἐξεδήμησας, ἔρωτι ἀσχέτω, πρὸς ὃν Χριστὸν ἐπόθει.
Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ τίκτειν διέδρας ὠδῖνας Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα παρθένος πάλιν διέμεινας·
ἅπαντα γὰρ δρᾷ, Ἰησοῦς ὁ θεάνθρωπος· ὃν ὑπερυσσοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ὁ Εἰρμός· Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις...

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλῶ
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζο-
» μεν.

Μικρῶν τὰ μέγιστα ἀντικτώμενος, καὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἄφθαρτα καλῶς
ἀντωνούμενος, βασιλείαν ἀσάλευτον ἔλαβες, τῆς μὴ παρερχομένης δόξης ἐπέτυχες,
ταῖς τῶν ἀρετῶν σου καλλοναῖς ὠραϊζόμενος.

Ἄγνων τὸν βίον σου διετέλεσας, καὶ τῆς ἀγνῆς Παρθένου λάτρης ὄφθης Εὐτύχιε,
ιεράρχης Θεοῦ ἀληθέστατος, στῦλος ὀρθοδοξίας, ἔρεισμα πίστεως, τεῖχος τοῦ λαοῦ
τοῦ ἐκλεκτοῦ θεομακάριστε.

Σαρκὸς τὸ φρόνημα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ καὶ ἄσαρκος καθάπερ ἐν σώματι, ἐπὶ
γῆς ἐβίωσας Εὐτύχιε· ὅθεν σὺν ἀσωμάτοις, θείαις Δυνάμεσι, πάντων τῷ Δεσπότη, καὶ
Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐξέλαμψας θεόφρον Εὐτύχιε·
μεταστὰς δὲ πάλιν ἀπὸ γῆς πρὸς Θεόν, καὶ τὰς φωτοχυσίας τούτου δεχόμενος, πᾶσιν
ἐπιπέμπεις, φωτισμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Θεοτοκίον.

Ῥωσθεις δυνάμει τῆ σῆ καὶ χάριτι, σοὶ τὴν ὠδὴν προθύμως ἐκ καρδίας ἀνέθηκα· ἀλλὰ
ταύτην πρόσδεξαι, Παρθένε ἀγνή, χάριν ἀντιδιδούσα, σοῦ τὴν πολύφωτον, ἐκ τῶν
ἀκηράτων θησαυρῶν θεομακάριστε.

Ὁ Εἰρμός· Θεὸν ἀνθρώποις...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ Μαρτυρικὸν καὶ ἡ Α' Ὡρα,
ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ
Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλοφόρε ἐνδοξε, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, πολυώδυνα βάσανα, καὶ
στρεβλώσεις σώματος, ὑπομείνας στερρότατα, τὸν σὸν ἀγῶνα χαίρων διήνυσας, καὶ
τῶν στεφάνων τῆς δόξης ἔτυχες, πᾶσιν αἰτούμενος, ἰλασμὸν καὶ ἔλεος, τοῖς εὐσεβῶς,
πίστει ἐορτάζουσι, τὴν θείαν μνήμην σου.

Μάρτυς ἀθλητὰ πανθαύμαστε, ὑπὲρ Χριστοῦ σταυρωθεὶς, Σταυρὸν ὑπομείναντος,
οὐρανόθεν ἤκουσας, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, φωνῆς τιμίας προσκαλουμένης σε,

πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονὰς ἀοίδιμε· ἐν αἷς γενόμενος, τῶν βραβείων ἔτυχες, ὡς νικητής· ὄθεν εὐφημοῦμέν σε, καὶ μακαρίζομεν.

Θεῖα ἀγάπη πυρούμενος, τὸ προσαγόμενον πῦρ, τῷ ἀγίῳ σου σώματι, δροσισμῷ τοῦ Πνεύματος, ἀθλητὰ ἐκαρτέρησας· ἐντεῦθεν ὄφθης λαμπὰς πολύφωτος, πιμπρῶσα πᾶσαν πλάνην πολύθεον· ὄθεν τὴν μνήμην σου, τὴν ἀγίαν σήμερον, χρεωστικῶς, πάντες ἐορτάζομεν, σὲ μακαρίζοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ ἄδυτον, τὸν σκοτισθέντα με νῦν, ὑπὸ πάσης σκαιοτήτος, ἀπὸ γνώμης Δέσποινα, τῇ σῆ ἀίγλη καταύγασον, καὶ τῷ φωτί με τῷ σῷ σημείωσον, ὅπως τοῖς λύκοις ἀνεπιβούλευτος, ὅλως γενήσομαι, ὑπὸ σοῦ σκεπόμενος, καὶ ἀσφαλῶς, σεμνὴ ὁδηγούμενος, πρὸς τρίβον ἔνθεον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ αἱ πέτραι ἐρρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἴμοι!

ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὀρώμενον;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γερασίου.

Ἐκβλαστήσας ὡς ῥόδον Μάρτυς ἀμάραντον, ἀθλητικῶς κατευφραίνεις τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τῇ εὐπνοίᾳ τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων σου· σὺ γὰρ παθῶν ζωοποιῶν, ἀνεδείχθης κοινωνός, νομίμως ἀνδραγαθήσας, ὦ Καλλιόπια μάκαρ, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Καλοὺς ἐπαινῶ Καλλιωπίου* πόνους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἴγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῇ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ἕσσωμεν.

Καλῶς τὸν ἀγῶνα διηνυκῶς, Μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκῶς, τῆς νίκης ἐδέξω τοὺς στεφάνους, χαρμονικῶς καὶ Θεῷ νῦν παρίστασαι.

Ἁγίας ἐκ ρίζης ἀειθαλῆς, ἐβλάστησας κλάδος, εὐκαρπία μαρτυρικῆ, πάντων τὰς καρδίας διατρέφων, τῶν σὲ τιμώντων, σοφὲ Καλλιόπια.

Λαμπρύνας καρδίας τὸ ὀπτικόν, γραφῶν ἀναπτύξει, καὶ μελέτη διηνεκεῖ, Μαρτύρων ὑπήλθες τοὺς ἀγῶνας, ἀνδρικωτάτῳ νοῖ Καλλιόπια.

Θεοτοκίον.

Ὁ νεύματι πάντα δημιουργῶν, ἐκ σοῦ σωματοῦται, ὑπὲρ λόγον Μῆτηρ Θεοῦ, ὁ τὸν ἀθλοφόρον στεφανώσας, μεθ' οὗ πιστῶς σε ἀεὶ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς

» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήρι-

» γμα, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἵπὲρ φύσιν ἀγῶνας, πολυειδεῖς ἤνεγκας, Μάρτυς ἀνδρικῶς τῷ διώκτη,
ἀντιταπτόμενος· ὅθεν ἐπέτυχες, τῆς οὐρανοῦ γαλήνης, εὐπλοήσας ἔνδοξε, αὔραις τοῦ
Πνεύματος.

Στρατιώτης γενναῖος, καὶ νικητῆς ἄριστος, ὄφθης ὀμιλῶν ταῖς βασάνοις, νοδὸς
στερρότητι· καὶ γὰρ τυπτόμενος, καὶ τροχιζόμενος μάκαρ, τὸ τῆς πλάνης φρύαγμα,
ὄλον κατέβαλες.

Ἐπαιρόμενον θράσος, τοῦ δυσμενοῦς ὄλεσας, Μάρτυς ἀναρτώμενος ξύλω, καὶ
δαπανώμενος, πληγαῖς τὸ σῶμά σου, καὶ τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει, χαίρων
Καλλιόπιε, καλλωπιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τῶν Ἀθλητῶν καύχημα, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων τὸ
σεμνολόγημα, τοὺς ἐν αἰνέσει σε, χαρμονικῶς ἀνυμνοῦντας, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις
σου, πάσης στενώσεως.

Ὁ Εἰρμός· Οὐρανοῦ ἀψῖδος...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρῷ ἀνυψούμενος, ἀπεριτρέπτω νοῖ, Χριστοῦ τὸ σωτήριον, πάθος σοφῆ Ἀθλητά,
καλῶς ἐξεκόνισας· ὅθεν τὴν φωτοφόρον, καὶ ἀγίαν σου μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦμεν,
ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ καταδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δούλου σου, καὶ τῶν
προτέρων κακῶν, παράσχου τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ.
Ῥῦσαι με Θεοτόκε, τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ
Θεοῦ.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ
εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσει, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
» Θεότητα.

Ἀθλητῆς γενναιότατος, ὄφθης ἐν σταδίῳ ἀγωνιζόμενος, καὶ τῆς πλάνης τὸ ὀχύρωμα,
καταβάλλον Μάρτυς Καλλιόπιε.

Ἰερεῖον ὀλόκληρον, Μάρτυς τῷ τυθέντι Λόγῳ προσήνεξαι, εὐωδία συντηρούμενος,
τῶν σεπτῶν σου πόνων Καλλιόπιε.

Νεκρωθὲν τὸ σαρκίον σου, πόνους ἀνευδότης Μάρτυς πανόλβιε, τὴν ζωὴν σοι
προεξένησε, τὴν ἐν τοῖς ὑψίστοις Καλλιόπιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν ἐγεώργησας ἀποστάζοντα, γλεῦκος θεῖον

Παναμώμητε, τοῖς πιστῶς ἀεὶ σε μακαρίζουσιν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς
» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν
» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν
» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Κλειζόμενος πόνους, Μάρτυς ὑπεβλήθης τροχῷ γενναιότατε· καὶ πυρὸς λαμπάσι,
φλογιζόμενος δρόσον οὐράνιον, ἐκ Θεοῦ ἐδέξω, ἀγγελικαῖς ἐπιστασίαις, ἀθλοφόρε
σοφῆ Καλλιόπιε.

Ἀοράτῳ δυνάμει, Μάρτυς Καλλιόπιδι τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, οἱ παρανομοῦντες, παρελύθησαν σὲ κατακίζοντες, τῆς φλογὸς σβεσθείσης, καὶ σοῦ μηδόλως ἀψαμένης, ἐπινεύσει τοῦ πάντων δεσπόζοντος.

Λαμπρυνθεὶς ταῖς αἰκίαις, οἷά περ χρυσὸς ἐν καμίνῳ ἀπήστραψας καὶ ὡς θεῖος φύλαξ, τῶν σεπτῶν τοῦ Χριστοῦ διατάξεων, φυλακαῖς ἐβλήθης, τοῖς ἱεροῖς δεσμοῖς σου λύσας, πολυθέου μανίας τὸ φρύαγμα.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες Παρθένε, τῆς προγονικῆς διὰ σοῦ καταπτώσεως, σὺν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, Γαβριήλ σοι βοῶμεν πανάμωμε· Χαῖρε μόνη πάντων, ἀμαρτωλῶν ἢ σωτηρία· Χαῖρε πάντων Μαρτύρων κραταίωμα.

Ῥδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Ἰδοῦσά σε καλλοναῖς, στιγμάτων καλλωπιζόμενον, ἢ σὲ τεκοῦσα σοφέ, χαρᾶς οὔσα ἔμπλεως, Θεὸν ἐμεγάλυνε, περιπτυσσομένη, καὶ σεπτῶς καταφιλοῦσά σε.

Ῥράθη σοι ἐν φρουρᾷ, ἐγκεκλεισμένῳ φῶς ἄδυτον, καὶ οὐρανόθεν φωνή, ἠνέχθη σοι Ἄγιε, σὲ παραθαρρύνουσα, καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, ἱερῶς ἀνακηρύττουσα.

Παράδεισος νοητός, ὠράθης Μάρτυς πολύαθλε, ξύλον ζωῆς τὸν Χριστόν, ἐν μέσῳ κτησάμενος, τὸν σὲ μετοικήσαντα, πρὸς τὰς αἰωνίους, καταπαύσεις Καλλιόπιδι.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσόν μου Ἀγνή, ψυχῆς τὰ ἄμετρα παιίσματα, καὶ φώτισόν μου τὸν νοῦν, ἀεὶ σκοτιζόμενον, πάσαις παραβάσεσιν, ὅπως ἐν αἰνέσει, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Γερασίου.

Μαρτυρίου στίγμασι, σὲ ἱερῶς κοσμηθέντα, καὶ ἀγίοις πάθεσι, συμμορφωθέντα Κυρίῳ βλέψασα, ἢ σὲ τεκοῦσα ἀγία μήτηρ, σύμψυχος, τῇ προαιρέσει Μάρτυς σοι ὤφθη, Καλλιόπιδι θεόφρον, μεθ' ἧς δυσώπει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Στίχ. Καλλιόπιος ἔμπαλιν ἔμπαγεις ξύλῳ,

Τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.

Ζωὴν Καλλιόπιος ἀγήρω ἐβδόμῳ εὔρεν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, υἱὸς γεγωνὸς Θεοκλείας, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεδιδραμένης· ὥρμητο δὲ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, τραφεὶς παρὰ τῇ μητρὶ εὐσεβῶς, καὶ ταῖς θεαῖς ἐμμελετήσας Γραφαῖς. Ἐπικειμένου δὲ τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ, ἑαυτὸν ἐπιρρώσας, καὶ παρὰ τῆς μητρὸς παραινέσεις πρὸς τὸ θανεῖν ὑπὲρ τοῦ κατὰ Χριστὸν μαρτυρίου δεξάμενος, αὐτόκλητος ἦλθε πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μάξιμον εἰς Πομπηίου πόλιν· καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα κηρύξας, εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας δεσμεῖται, καὶ μολύβδοις τύπτεται, καὶ ἐπὶ τροχοῦ κατατείνεται, καὶ κάτωθεν πυρὶ κατακαίεται. Ἀγγέλου δὲ ἐπιστάσις, ὅτε τροχὸς ἔστη καὶ διεψυχράνθη τὸ πῦρ· φρικτὸς δὲ τοῖς ὀρῶσι (διασπαραχθέντων αὐτοῦ τῶν μελῶν) ὁ Ἅγιος φανείς, ἐβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ· ἐν ἧ ἢ μήτηρ αὐτοῦ εἰσελθοῦσα, ἀπέματτε τοὺς ἐκ τῶν τραυμάτων αὐτοῦ καταρρέοντας ἰχῶρας. Διαδοῦσα δὲ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἅπασαν πτωχοῖς, καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, πενήκοντα σύμπαντας ὄντας, ἀπαλλάξασα τῆς δουλείας, συνῆν καὶ συνέψαλλε τῷ Ἁγίῳ. Φωτὸς δὲ περὶ τὴν φυλακὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς γενομένου, καὶ φωνῆς ἄνωθεν ἐνεχθείσης, δι' ἧς ἢ

τοῦ Μάρτυρος παρρησία καὶ ὁμολογία ἐμακαρίζετο, ἔτι μᾶλλον ἐπτερώθη πρὸς τοὺς ἀγῶνας.

Ὅθεν ἐπὶ τούτους ἀνένδοτος μένων, σταυρωθῆναι κατεδικάσθη. Ἐκοινώνει δὲ πάντως τῶν δεσποτικῶν παθῶν, οὐ τῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ καιρῷ, καθ' ὃν ταῦτα συνέβαινε, τῆς μεγάλης καὶ ἀγίας Πέμπτης ἐφισταμένης, πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀναστάσεως. Σταυρωθεὶς τοίνυν κατὰ κεφαλῆς (τοῦτο τῆς μητρὸς αἰτησαμένης, καὶ πέντε χρυσίνους ἐπιδοῦσης ὑπὲρ τούτου τοῖς διώκταις), ἐπιγενομένης τε τῆς Παρασκευῆς, περὶ τρίτην ὥραν τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Κατενεχθέντι δὲ αὐτῷ, ἡ μήτηρ περιχυθεῖσα καὶ λιποψυχήσασα, ἀφῆκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν καὶ συγκατετέθη τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι καὶ υἱῷ αὐτῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Μυτιλήνης, τοῦ Σημειοφόρου (θαυματουργοῦ).

Στίχ. Ἐχει Μυτιλήνη σε καὶ τεθνηκότα,

Ὡς ζῶντα Γεώργιε προστάτην μέγαν.

Ζωὰν ἐκ θανάτοιο Ἀπριλίου ἐβδόμη εὔρε.

Οὗτος τὸν Χριστὸν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ποθήσας, τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον.

Πᾶσαν δὲ ἀρετὴν ἐξασκήσας, ταπεινοφροσύνην, ὡς ἄλλος οὐδεὶς, ἐξησκῆσατο.

Ἐλεήμων δὲ πάνυ γενόμενος, εἰς τὸν θρόνον Μυτιλήνης ἀνάγεται· ἐν ᾧ καλῶς διαπρέσας, καὶ τοὺς Εἰκονομάχους τῷ περιόντι τῆς σοφίας ἐγκαταπλήξας, καὶ τὴν ἰδίαν πλάνην ἐπιγνῶναι τούτους ποιήσας, καὶ ἐν σώματι τελῶν, διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ἐγκρατείας, Ἀγγέλοις ἀμιλληθεὶς, τοῦ βίου μεθίσταται, διὰ θεοῦ ἀστέρος τῆς ἐξόδου αὐτοῦ, οὐ μόνον αὐτῷ μηνυθείσης, ἀλλὰ καὶ πάσῃ τῇ αὐτοῦ ποιμνῇ. Πηγὰς δὲ θαυμάτων ἐκ τῶν αὐτοῦ λειψάνων τοῖς προσιούσι χαριζόμενος, πᾶσιν ἔστιν ἀξιέραστος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ῥουφίνου Διακόνου.

Στίχ. Σφαγῆς λογισθεὶς ὡς πρόβατον Ῥουφῖνος,

Σφάττει παλαιὸν τὸν διάβολον λύκον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀκυλίνα, τὰς χεῖρας εἰς τοῦπίσω δεσμευθεῖσα καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὅπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,

Ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλίναν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων Μαρτύρων τῶν ἐν Σινώπῃ, ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἀνεῖλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,

Οἷς ἀνδρικός νοῦς, ἀνδρική καὶ καρδιά.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βα-

» βυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς

» καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων

» ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐδαμῶς ἀπονείμας, ἀλογώτατον σέβας ξοάνοις ἔνδοξε, πυρὸς τὴν τιμωρίαν, ὑπήνεγκας ἀνδρείως, ἐκβοῶν Καλλιόπιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐψηλῆ διανοία, ἐκμιμούμενος Μάρτυς τὸν ὑψωθέντα Σταυρῷ, ὑψώθης ἐπὶ ξύλου, θελήσει ἀντιστρόφως, τὴν πορείαν ποιούμενος, πρὸς οὐρανὸν ἐν χαρᾷ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων.

Πολυτρόποις αἰκίαις, ὁμιλήσας γενναίῳ Μάρτυς φρονήματι, πολλῶν κατηξιώθης, κραυγάζων ἐν ὑψίστοις, ἀγαθῶν Καλλιόπιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ καρπὸς Θεοτόκε, τῆς σεπτῆς σου νηδύος ἡμᾶς ἐζώωσε, καρπῷ θανατωθέντας· διό σε κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Νόμῳ Θεοῦ σφαττόμενος, ἀθλητὰ Καλλιόπια, πᾶσαν πονηρίαν τῶν ἀνόμων ἔφυγες·
καιρῷ τοῦ τιμίου δέ, πάθους Χριστοῦ δοξάζει σε, Μάρτυς ἀντιστρόφως, σταυρωθέντα
θελήσει, πρὸς θείας καταπαύσεις, προσκαλούμενος ὄντως, τοῖς θείοις ἀσωμάτοις,
συντάττει σε θεόφρον.

Ὁλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἀνατείλας πανεύφημε, τὴν ὑπ' οὐρανὸν καταφωτίζεις πάντοτε,
ἀκτίσι τῶν ἄθλων σου, καὶ διεγείρεις ἅπαντας, νῦν ἐπιτελεῖν, τὴν φωτοφόρον σου
μνήμην, βοῶντας· Τὸν Δεσπότην, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ἵπομονὴν ἀσύγκριτον, καρτερίαν πανθαύμαστον, Μάρτυς ἀθλητὰ ἐν τῷ καιρῷ τῶν
ἄθλων σου, σαφῶς ἐνδειξάμενος, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεσι, νῦν συνηριθμήθης,
εὐκλεῶς ἀναμέλπων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τέτοκας, καὶ ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἄχραντε Παρθένε Ἰησοῦν τὸν
Κύριον, τὸν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμῳ νεύματι· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνοῦμεν
Μητέρα, βοῶντες ἐν αἰνέσει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Ἑπταπλασίως κάμινον...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἴστίῳ πτερωθεῖσά σου ἡ ψυχὴ, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε Πνεύματος, τὸ χαλεπὸν, πέλαγος
διήλθε τῶν αἰκισμῶν, καὶ τοὺς λιμένας ἔφθασε, τοὺς ἐπουρανίους περιχαρῶς,
βυθίσασα τοῦ πλάνου, δολίας παρατάξεις, θεία πλημμύρα τῶν αἱμάτων σου.

Ῥραῖος νεανίας ἀποφανθεῖς, καλλοναῖς τῶν ἀγώνων ἐξήστραψας, ἡλιακῶν, πλέον
ἀθλοφόρων μαρμαρυγῶν, καὶ τῶν πιστῶν ἐφώτισας, Μάρτυς Καλλιόπια τὰς ψυχὰς,
τῶν πόθῳ τὴν ἁγίαν, καὶ ὄντως φωτοφόρον, ἐπιτελούντων σου πανήγυριν.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, τὸν στερρὸν ἀθλητὴν Καλλιόπιον, χαρμονικῶς, νῦν
ἀνευφημοῦντες καὶ τοῖς αὐτοῦ, κατατρυφῶντες σήμερον, πόνοις οἷς ὑπέστη διὰ
Χριστόν, γενναίως ἐναθλήσας, καὶ τῆς πολυθεΐας, καταστρεψάμενος τὸ ἄθεον.

Ἡ θήκη σου πηγάζει μύρα ζωῆς, καὶ ἐκβλύζει ὡςνάματα θαύματα· ἦν οἱ πιστοί,
πάντοτε κυκλοῦντες περιχαρῶς, καὶ πόθῳ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἁγιασμόν τε καὶ
φωτισμόν, ἀντλοῦσι τὴν ἁγίαν, δοξάζοντές σου μνήμην, Μάρτυς Κυρίου Καλλιόπια.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτίσι ταῖς μυστικαῖς, τοῦ νοός μου τὸ σκότος ἀπέλασον, Μῆτερ
Θεοῦ, καὶ τῶν λογισμῶν μου τὸ χαλεπὸν, κλυδώνιον κατεύνασον, καὶ πρὸς τοὺς
λιμένας τοὺς γαληνοῦς, ὀδήγησόν με μόνη, ἢ πάντων σωτηρία, ὅπως ἐν πίστει
μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου.

Τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, ὡς σύνηθες. Εἶτα ἡ Α΄ Ὠρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Μητροπολίτου Μυτιλήνης.

Ψάλλεται δὲ ἡ τούτου Ἀκολουθία, ὁπότεν βούληται ὁ προεστώς, ὡς ἀκολούθως·

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Γεώργιε Χριστοῦ, τὴν σεπτὴν καὶ ἄχραντον, τιμητικῶς προσεκύνησας, εἰκόνα πάνσοφε, θεομάχον θράσος, μηδαμῶς πτοούμενος, δυνάμει τῇ αὐτοῦ δυναμούμενος· ὄν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεώργιε θυμόν, ἀσεβῶν ὑπήνεγκας, θρασυνομένων ἀλόγιστα, οὐς καὶ θεάσασαι, ὑπερυψωθέντας, δυσσεβεῖ φρυάγματι, καὶ πάλιν συντριβέντας δεινότερον, διαφανέστατα, τῆς προνοίας πρὸς τὴν ἄμυναν, τῶν ἀφρόνων, κινουμένης ἔνδοξε.

Πάτερ Γεώργιε Θεῶ, συνεργὸς γενόμενος, ὡς ἱερεὺς καὶ γεώργιον, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν τῷ Δεσπότη, τὰς ψυχὰς προσήνεγκας, τὰς τῶν διασωθέντων τῷ λόγῳ σου· καὶ νῦν δυσώπησον, στηριχθῆναι τὴν ὀρθόδοξον, Ἐκκλησίαν, ἀληθείας δόγμασι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ ἄμωμον καὶ νοῦν, πάντα ὑπερκείμενον, τῇ καθαρότητι ὄχημα, περικρατούμενον, πολλαῖς ἁμαρτίαις, καὶ στενοχωρούμενον, πρὸς πλάτος μετανοίας με ἴθυνον, πανσθενεστάτη σου, προστασία, καὶ γὰρ δύνασαι, οἷα Μήτηρ, τοῦ πάντα ἰσχύοντος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἡ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος οἴμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε· Τὸ κάλλος ποῦ σου ἔδω γλυκύτατε; ποῦ ἡ εὐπρέπεια; ποῦ ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε; Ἀπολυτίκια.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείου Πνεύματος, καρποφορήσας, ὡς θεόφυτος λειμὼν τὴν χάριν, Ἱεράρχα τῶν ἀρρήτων Γεώργιε, τὰς τῶν ψυχῶν ἐγεώργησας αὐλακας, ὡς ἐπιπνοίας αὐλοῦ γεώργιον. Πάτερ Ὁσίε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια, Πάτερ ἱεράρχα Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ὁ Κανὼν. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ

» ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας,

» ᾧδὴν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄσωμέν σοι

» τῷ μόνῳ Δεσπότη.

Αἴγλην εὐσπλαγγίας μοι Χριστέ, τῷ πηρωθέντι πταίσμασι, καὶ ἀμαρτίαις δεινῶς, ἀνάτειλον οἰκτῆρμον, καὶ γνόφον ἀπέλασον, τῆς ἐμῆς ἀβλεψίας, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σοῦ Ἱεράρχου.

Πᾶσαν ἐγεώργησας σοφέ, τοῖς πόνοις καὶ ἰδρῶσί σου, τῆς ἐγκρατείας τὴν γῆν· καὶ σπείρας ἐν καρδία, τὸν σῆτον τοῦ Πνεύματος, στάχυν τῆς ἀπαθείας, ἐκομίσω Γεώργιε μάκαρ.

ἽΩμοις σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν, καὶ τὰ τῆς γῆς τερπνότατα, τῷ κοσμοκράτορι τοῦ σκότους ἀπορρίψας, Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ θησαυροὺς ἐκτίσω, τῆς αὐτοῦ ἀύλου βασιλείας.

Θεοτοκίον.

ἽΟπλον καὶ λιμένα ἀσφαλῆ, καὶ τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, καὶ θεῖαν ἄγκυραν, καὶ γέφυραν καὶ σκέπην τὴν σὴν Θεονύμφευτε, ἔχοντες προστασίαν, τῶν κινδύνων λυτρούμεθα πάντων.

ἸΩδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος

» ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· Οὐκ ἔστι δί-

» καιος πλήν σου Κύριε.

Τῷ ὕψει μακάριε, ἐπιβὰς τῶν ἀρετῶν καὶ τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ἀξίως κατοπτεύσας, καὶ θεωρίας δοχεῖον, γενόμενος Ὅσιε, αὐλίξη σὺν Ἀγγέλων χοροῖς. Πτωχεύσας τῷ πνεύματι, κατεπλούτησας σοφέ, βασιλείαν τὴν ἄυλον, ἐν ἧ τῷ ποιμνίῳ σου, θησαυροὺς αἰωνίους, πιστῶς προητοίμασας· διό σε μακαρίζομεν.

Τὸ ἄπλαστον Ὅσιε, καὶ τὸ πρᾶον τῆς ψυχῆς, ἐμιμήσω τοῖς τρόποις σου, καὶ τοῖς κατορθώμασιν, Ἰακώβ καὶ ἐδείχθης, καθάρσει τοῦ Πνεύματος, Ἰσραηλίτης νοῦς ὀρῶν τὸν Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ἀπάτορα τέτοκας, τὸν ἀμήτορα πρὸ σοῦ, καὶ ὡς βρέφος ἐθήλασας, τὸν τρέφοντα ἅπαντα· ὃν δυσώπει σωθῆναι, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε, κυρίως Θεοτόκον ἀγνήν.

Ὁ Εἰρμός· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ταπεινώσεως ὕψει περιφανῆς, γεγονῶς τὰς ἐπάρσεις τοῦ δυσμενοῦς, τελείως ἠφάνισας, ἀριστεύσας λαμπρότατα· ἐλεήμων δὲ Πάτερ, γενόμενος Ὅσιε, δαψιλεῖ χορηγία, πεινῶσιν ἐπήρκεσας· ὅθεν τὴν ἀγήρω, μετὰ τέλος κληροῦσαι, τρυφὴν ἀγαλλόμενος, εἰς αἰῶνας Γεώργιε, Ἱεράρχα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· ἀλλ´ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνοῦντων σε, πρεσβεύουσα ἐν παρρησίᾳ αὐτῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως τὸν τόκον σου ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἦ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἀγνή, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ἸΩδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μόνης
» Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουῖσθαι, θεοπτικῶς κα-
» τενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.
Σὺ τὴν τῆς ψυχῆς, ὀλκάδα διασώσας, ἐκ τῆς τῶν παθῶν, ἐνύλου τρικυμίας, ἐπὶ λιμένα
καθώρμισας καὶ γαλήνην, τῆς ἐγκρατείας Πάτερ Ὅσιε.
Ἄγγελοειδῆ, τὴν φρένα κεκτημένος, τῆς τριαδικῆς, Ἀγγέλων ὑμνωδίας, ἐπηκροάσω
γενόμενος ἐν ἐκστάσει, ἔτι ἐν βίῳ ὦν πανεύφημε.
Σὺ τῇ νοητῇ, σφενδόνη ὠπλισμένος, ὡς ἄλλον Γολιάθ, τὸν ἄρχοντα τοῦ σκοτούς,
ὠφρυωμένον κατέβαλες Ἱεράρχα, Δαυϊτικῇ καὶ θείᾳ πίστει σου.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς καὶ προστασία, κόσμου Παναγία, δυσώπει τὸν ἐκ σοῦ, ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου·
σὲ γὰρ φρικτὸν ἰλαστήριον κεκτημένοι, τῆς ἀμαρτίας ἐκλυτρούμεθα.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσία φαιδρύνας τὰ πέ-
» ρατα, φώτισόν με τῷ ὄρθρῳ τῆς δοξολογίας σου
» Κύριε.

Σὲ ὡς ἀγνείας στῦλον, καὶ σωφροσύνης κλειδοῦχον ἀοίδιμε, κεκτημένοι σε πάντες,
τύχοιμεν ἐλέους πρεσβείαις σου.

Θεοπτικῇ προβλέψει, τὸ ἱερόν ἐνεδύσω ἀξίωμα, τῆς ἀμόμου Παρθένου, ὡς ἄμεμπτον
εἰς τοῦτο καλού-σης σε.

Τὸν τοῦ ἐλέους οἴκτον, ἔμφυτον ἔχων καὶ πάντοτε σύνοικον, γέγονας τοῖς πένησι,
δαψιλοῦς τρυφῆς ἐργαστήριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν οὐρανοῦ Δεσπότην, ἐν τῇ γαστρὶ συλλαβοῦσα Πανάμωμε, γέγονας ἀνωτέρα,
οὐρανῶν καὶ πάσης τῆς κτίσεως.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνα μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος
» φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐν σοί, εὐρὸν κατασκῆνωσιν, πνευμάτων ἤλασε, λεγεῶνας
πονηρῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Γαλήνης ἀνεδείχτης ποταμός, καὶ ρεῖθρον πραότητος, οἷς ποτιζόμεθα, τὸν
χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, Πάτερ Ὅσιε.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, τῷ πνεύματι ἔζησας· κάμει τοῖς πάθεσι,
συμπτωθέντα διανάστησον ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὸν Λόγον ἐν γαστρὶ τὸν ἐκ Πατρός, ἀχρόνως ἐκλάμπσαντα, χρόνῳ συνείληφας, Θεὸν
Λόγον, ὑπὲρ λόγον Πανάχραντε.

Ὁ Εἰρμός· Χιτῶνά μοι παράσχου...

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ. Γερασίου.

Ὡς εὐσεβείας γεωργὸς καὶ μύστης ἔνθεος καὶ τῆς σοφίας θεοφύτευτον γεώργημα
φυτοκόμος ἐχρημάτισας τῶν ἀρίστων· Τοῦ Χριστοῦ γὰρ τὴν Εἰκόνα σεβαζόμενος,
τῆς αἰρέσεως διήλεγξας τὸ φρόνημα, ὅθεν κράζομεν, χαίροις Πάτερ Γεώργιε.

Ῥδὴ ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοὺς Παῖδας δροσίσας ἐν καμίνῳ, καὶ Παρθέ-
» νον φυλάξας μετὰ τόκον, τὴν σὲ τεκοῦσαν, εὐλο-
» γητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ ἐλλάμπει τοῦ Πνεύματος τοῦ Θείου, τὴν ἐντεῦθεν προέγνως πρὸς τὰ κρείττω,
μετάστασίν σου· καὶ νῦν χορεύεις Ὅσιε, εἰς τὰς ἐκεῖθεν μονάς.

Εἰς νυμφῶνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐστολισμένος εἰσηλθες ἐπαξίως, καὶ ἀνεκλίθης, σὺν τῷ νυμφίῳ Ὅσιε, εἰς εὐωχίαν τῆς ἀύλου τρυφῆς.

Ἀμοιβὴν σου τῶν πόνων ἐτοιμάσας, δεῦρο πρὸς με, προσεῖπεν ὁ τῶν ἔργων, μισθαποδότης· μεθ' οὗ ἀγάλλη Ὅσιε, εἰς αἰωνίουσ σκηνάς.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὡς μητέρα, τῆς ζωῆς τῶν ἀπάντων κατὰ χρέος, δορυφοροῦσι, καὶ ἀνυμνοῦσί σε Δέσποινα, ὡς προστασίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ

» καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐλο-

» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοκυβέρνητον ἔχων τὴν καρδίαν, τὸν τῶν παθῶν μου ζοφώδη, Πάτερ κατεύνασον κλύδωνα, καὶ λιμένι γαλήνης, τῆς σῆς με καθόρμισον.

Πεφυτευμένος ταῖς θείαις διεξόδοις, τῶν τῆς ἀγάπης ὑδάτων, δένδρον ζωῆς ἀνατέθηλας, καὶ καρποὺς εὐσεβείας, καιρῷ ἐναπέδωκας.

Ὡς ἰατὴρ ἀνιάτων νοσημάτων, καὶ ἑλατὴρ ἀκαθάρτων, πνευμάτων μάκαρ Γεώργιε, κάμοῦ τῆς ἁμαρτίας, τὴν νόσον θεράπευσον.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐκλαλήσει τὸν θεῖον τοκετόν σου, Θεοκυῆτορ Μαρία; πᾶσα γὰρ φύσις ἐξίσταται, γηγενῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ σὲ μακαρίζουσιν.

Ὁ Εἰρμός· Οἱ θεορρήμονες παῖδες...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ

» καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν

» πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ταῖς τῶν σῶν δακρύων, πηγαῖς τὸν τῆς ἀπαθείας, ἐ-γεώργησας Ὅσιε, παράδεισον ἀμέμπτως, καὶ πολύχουν τὴν εὐκαρτίαν προβάλλη, τρέφων ἀρεταῖς τὸ θεῖον ποίμνιον.

Σὺ τὴν καθαρὰν τῷ Θεῷ, ἀνύσας λατρείαν, καὶ τῆς πίστεως Ὅσιε, τὸν δρόμον ἐκτέλεσας, νῦν ἐδέξω στέφανον δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς Χριστοῦ τοῦ ἀθλοθέτου.

Θησαυρὸν ἀκένωτον, καὶ πλοῦτον χαρισμάτων, τὴν σὴν κόνιν ἔχοντες, καὶ σορὸν τῶν λειψάνων, ἐμπιπλάμεθα νοητῶν ἀρωμάτων, ἀξιομακάριστε Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν θεανδρικόν σου τόκον, πανάμωμε Κόρη, ὡς Θεὸν ὑπάρχοντα, καὶ Κτίστην τῶν αἰώνων, δυσωποῦσα μὴ διαλίπης ἀπαύστως, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν προδηλωθέντα...

Τῆ Η´ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν

Ἑβδομήκοντα, Ἡρωδίου, Ἀγάβου, Ρούφου, Ἀσυγκρίτου, Φλέγοντος καὶ Ἑρμοῦ.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου γ´ καὶ τῶν Ἀποστόλων γ´.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἄετοὶ ὡς ὑπόπτεροι, πᾶσαν γῆν διεδράμετε, τὰ σεπτὰ διδάγματα κατασπεύροντες, καὶ τὰ ζιζάνια τέμνοντες, τῆς πλάνης ἐν χάριτι, καὶ πολύχουν τὸν καρπὸν, γεωργοῦντες

πανεύφημοι, ὃν κατέχουσι, νοηταὶ ἀποθήκαι εἰς αἰῶνας, γεωργῶ τῷ ἀθανάτῳ, περιφανῶς συντηρούμενον.

Ἡρωδίωνα Ἄγαβον, καὶ Ἀσύγκριτον Ῥοῦφόν τε, καὶ Ἑρμῆν καὶ Φλέγοντα, μακαρίσωμεν, τὰ τῆς ἀμπέλου τυγχάνοντα, κατάκαρπα κλήματα, ἀποστάζοντα ἡμῖν, γλυκασμὸν τὸν σωτήριον, τὸν εὐφραίνοντα, τὰς διψώσας καρδίας τῶν ἐν πίστει, ἀληθεῖ τούτων τὴν μνήμην, ἐπιτελούντων τὴν εὐσημον.

Οὐρανοὶ χρηματίσαντες, ὑψηλοὶ τὴν διάνοιαν, δόξαν ἀναγγέλλετε τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ σαρκωθέντος θελήματι, θεόπται Ἀπόστολοι, ὁδηγοὶ τῶν εὐσεβῶν, Ἐκκλησίας θεμέλιοι, πύργοι ἄσειστοι, εὐσεβείας λιμένες ἀπορρήτων, μυστηρίων ὑπηρέται, φωταγωγοὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορος, καὶ ἀγνή καὶ πανάμωμος, καὶ ἀγιωσύνη πάση ἀσύγκριτος, τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον, καὶ πάσης αἰσχροτήτος, παρανόμου καὶ δεινῆς, εὐρετὴν ἐγχειρήσεως, μὴ ἀπόση με, μὴ ἐάσης με ὅλως ἀπολέσθαι, ἀλλὰ ῥῦσαι τῶν παθῶν με, καὶ ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πικροτάτως δακρῦουσαν, καὶ θρηνοῦσάν σε πάναγνε, ἐλεήσας ᾧ κτεῖρεν, ὁ ἐκ σπλάγγνων σου, σάρκα λαβὼν ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δρόσον ἐνστάξας σοι, ἐπεφώνει ὡς Υἱός· Παῦσαι Μήτηρ δακρῦουσα· εἰ γὰρ πέπονθα, ἐκουσίως Παρθένε, καὶ νεκροῦμαι, ἀλλ' ἐγείρομαι δοξάσαι, τοὺς σὲ σεπτῶς μεγαλύνοντας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Γερασίου.

Ἐξάρθμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ὑμνεῖσθω ἱερῶς, μελωδίαις ᾠμάτων, Ἑρμᾶς καὶ Ἀσύγκριτος, Ἡρωδίων καὶ Ἄγαβος, σὺν τῷ Φλέγοντι, καὶ τῷ θεόφρονι Ροῦφῳ· τὴν Τριάδα γάρ, διηνεκῶς δυσωποῦσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰ Τριώδια κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀποστόλοις πλέξωμεν ἔνθεον μέλος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι νεύματι θείῳ, εἰς μίαν συνα-
» γωγὴν συναθροίσας, καὶ τεμῶν θάλασσαν, Ἰσραη-
» λίτη λαῶ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένος ὑ-
» πάρχει· αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀποστόλων ἀγίων τὴν παναγίαν, συμφώνως πανηγυρίσωμεν μνήμην, καὶ αὐτοὺς μέλψωμεν, ἐν εὐφροσύνῃ ψυχῆς· τὸν γὰρ ὑπεράγιον, καθικετεῦουσι Λόγον, ἰλασμὸν δωρήσασθαι, ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Πολυθέου μανίας τὴν σηπεδόνα, σοβοῦντες τοῦ λόγου ἄλατι θείῳ, τὰς ψυχὰς ἔνδοξοι, τὰς μωρανθείσας ποτέ, πάσας ὑγιώσατε, καὶ σεσωσμένας τῷ Κτίστη, πάντων παρεστήσατε· ὅθεν δοξάζεσθε.

Ὁ κλεινὸς Ἡρωδίων Ῥοῦφος καὶ Ἄγαβος, Φλέγων καὶ Ἑρμῆς, ἄσμασι μακαριζέσθωσαν, γνήσιοι γενόμενοι, τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν φίλοι, καὶ πιστῶν προπύργια, καὶ θεῖοι κήρυκες.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τῶν Ἀποστόλων, τὸ κλέος τῶν Ἀθλοφόρων ἢ δόξα, καὶ πιστῶν στήριγμα, στήριζον δέομαι, τὸν περιτρεπόμενον, ταῖς ἐπηρείαις τοῦ πλάνου, νοῦν μου καὶ σκοτούμενον, ταῖς παραβάσεσιν.

Ῥδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγὼν, τῷ Λόγῳ κτι-

» ζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτορ ὕψι-

» στε, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ στερέωσόν με.

Τῆς Ἐκκλησίας γενόμενοι ὀφθαλμοί, πολλῶν διηνοίξατε, ὀφθαλμοὺς ἐνοπτρίζεσθαι, κάλλος τὸ ἀμήχανον, θεοειδεῖς Μαθηταὶ Θεοῦ τοῦ Λόγου.

Οἶκος Τριάδος ἐδείχθης φωτοειδῆς, Ῥοῦφε παναοίδιμε, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ναοὺς κατηδάφισας, καὶ ἐδομήσω Κυρίῳ Ἐκκλησίας.

Λόγῳ σου θειῶ νεώσας Ῥοῦφε σοφέ, καρδίας κατέσπειρας, τὰ σωτήρια διδάγματα, καὶ πολύχουν ἄσταχυν, τὴν τῶν σωθέντων ἐδρέψω σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατ' οὐσίαν ὑπάρχων τὴν θεϊκὴν, ἀπρόσιτος Ἄχραντε, προσιτός μοι νῦν γέγονε, καὶ σαρκὸς προσλήμματι, ὅλως ἠνώθη δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Εἰρμός· Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα...

Κάθισμα. Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀκτῖνες νοητοῦ, γεγονότες Ἡλίου, φαιδρύνετε τὴν γῆν, ταῖς τῶν λόγων ἀκτῖσι, καὶ σκότος ἐλαύνετε, ἀγνωσίας ἐν χάριτι· ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ φαιδρᾷ ὑμῶν μνήμη, λαμπρυνόμενοι, φωτοειδεῖς θεηγόροι, ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐγγίζει ὁ Κριτής, ἐπὶ θύραις τὸ τέλος· γρηγόρησον ψυχὴ, καὶ ἐκ βάθους καρδίας, στενάξασα βόησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἐλευθέρωσον, τῶν φοβερῶν με βασάνων, καὶ ἐν τόπῳ με, τῆς ἀναπαύσεως τάξον, πανάχραντε Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἢ ἀμνάς σε τὸν ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ, ἐβόα δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀλαλάζουσα· Τέκνον φίλτατον, τὸ ὀρώμενον ξένον; Μητὲρ ἄνανδρε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης γνωσθήσεται.

Ῥδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἔθου πρὸς ἡμᾶς, κραταιὰν ἀγάπησιν Κύριε· τὸν

» μονογενῆ γὰρ σου Υἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰς θάνατον δέ-

» δωκας· διό σοι κραυγάζομεν εὐχαριστοῦντες· Δόξα

» τῇ δυνάμει σου.

Ἰαμα πιστοῖς, διὰ γλώσσης θεῖον προσφέροντες, γῆν τῆς ἀσεβείας πονηράν, καταστροφῇ σοφοὶ παρεδώκατε, καὶ ὠκοδομήσατε ψυχὰς ἐν πίστει· ὅθεν μακαρίζεσθε.

Σθένος διὰ σοῦ, Ἡρωδίων μάκαρ ἐνδέδυται, πόλις τῶν Πατρῶν περιφανῶς· πρῶτος τὸν θρόνον γὰρ κατεκόσμησας, θείαις ἐλλαμπόμενος φωτοχυσίαις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόλις τῶν Πατρῶν, πολιστήν σε μέγαν ἐπλούτησε μάκαρ Ἡρωδίων ἀληθῶς, πρὸς τὴν Σιών τὴν ἄνω μετάγοντα, ταύτην ἀληθέστατα· ὅθεν τιμᾷ σε, θείοις μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ ἱερῷ, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον συνέλαβες, πάσης ἀλογίας τοὺς βροτούς, θεογεννήτορ Κόρη λυτρούμενον· ὅθεν λόγοις πάντοτε μεγαλοφώνως, θείοις σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἀόρατος ὤφθης, καὶ τοῖς βροτοῖς

» ἐκὼν συνανεστράφης, ὁ ἀκατάληπτος· καὶ πρὸς σὲ

» ὀρθρίζοντες, ἀνυμνοῦμέν σε Φιλάνθρωπε.

Ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἐλθόντα τοῦ σῶσαι, τὸ πλανηθὲν ἐκηρύξατε Λόγον, θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ τῆς πλάνης ἅπαντας, τοὺς ἀνθρώπους ἐλυτρώσασθε.

Ξενοπρεπῶς προφητείας σοι χάρις, παρὰ Θεοῦ ἐξεχύθη πλουσίως, θεόφρον Ἄγαβε· προφωνεῖς γὰρ δήλωσιν, τῶν μελλόντων ἐμφανέστατα.

Ἵφθης ποτὲ προσημαίνων τῷ Παύλῳ, ἐπιβουλήν καὶ δεσμὰ καὶ κακώσεις, Προφήτα Ἄγαβε ὀπηνίκα χειράς σου, τῇ ἐκείνου ζώνῃ ἔδησας.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ ἐν γῆ τοκετὸν ἔσχες ξένον, μόνον ἡμᾶς καταλλάσσοντα μόνῳ, τῷ προανάρχῳ Πατρί· διὰ τοῦτο μόνῃν σε, ὡς Θεοῦ Μητέρα σέβομεν.

Ῥδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτιῶν, ἐκύκλωσέ με καὶ

» ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου· ἀλλ' ἐκτείνας Δέσποτα, σὸν

» ὑψηλὸν βραχίονα, ὡς τὸν Πέτρον με, Κυβερνήτα

» διάσωσον.

Ἔθετο λαμπάδας ὡς φωταυγεῖς, ὑμᾶς ὁ Λόγος οἰκουμένην φωτίζοντας, καὶ τὸ σκότος λύνοντας, θεοειδεῖς Ἀπόστολοι, καὶ δεικνύοντας, τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Νέκρωσιν κηρύττων τοῦ ἀπαθοῦς, νενεκρωμένους πρὸς ζωὴν προσηγάγετο, ὁ σοφὸς Ἀσύγκριτος, Ἀποστόλων τὸ καύχημα, Ἰρκανίας τε, τὸ σοφὸν περιτείχισμα.

Εὗρέ σε Ἀσύγκριτε ποταμόν, ναμάτων πλήρη Ἰρκανία τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπταῖς ἀρδείαις σου, καταρδευθεῖσα ἤνεγκεν, ὠραιότατα, τῷ Δεσπότη βλαστήματα.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε ἐτύπου ἢ κιβωτός, τὴν δεξαμένην νόμου θείου τὸ πλήρωμα, καὶ σαρκὶ κυήσασαν, καὶ μετὰ τόκον μείναςαν, ἀειπάρθενον, ὡς πρὸ τόκου Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός· Ἄβυσσος ἐσχάτη ἀμαρτιῶν...

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν. Γερασίμου.

Ὡς μύσται Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνοι, ἐν πάσῃ τῇ γῆ, τὴν τούτου συγκατάβασιν, Μαθηταὶ ἐξάριθμοι, ὡς λαμπὰς ἐξάφωτος φάναντες, ἐλύσατε σκότος δεινόν, πυρσεύοντες πᾶσιν, ἀληθείας τὸ φῶς.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή,

τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Η´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα,

Ἡρωδίου, Ἀγάβου, Ρούφου, Φλέγοντος, Ἀσυγκρίτου καὶ Ἑρμοῦ.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἡρωδίωνα.

Εὐαγγελίου τὸν καλὸν δραμῶν δρόμον,

Ἡρωδίων κάλλιστον ἤρατο στέφος*.

Εἰς τὸν Ἄγαβον.

Ψυχὴν Ἀγάβου τοῦ προφηταποστόλου

Ὁ ψυχοσώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Εἰς τὸν Φλέγοντα.

Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,

Οὗς Δαυὶδ εἶπε, πῦρ φλέγον, βλέπει Νόας.

Εἰς τὸν Ρούφον.

Παῦλος καλεῖ σε, Ῥούφε, Ἀπόστολος μέγας,

Ἐκλεκτὸν ὄντως· ὦ ἐπαίνου ἀξίου!

Εἰς τὸν Ἀσύγκριτον.

Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινέσει μάλα·

Τοῦτον γὰρ ἠσπάσατο Παύλου τὸ στόμα.

Εἰς τὸν Ἑρμῆν.

Ἑρμῆ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίου,

Ἐρμῶν ἔμπνουν ἐκ λόγων ἀναγλύφω.

Ὀγδοάτη μετέβησαν Ἀπόστολοι, ἀγγελῆες τε.

Τούτων ὁ μὲν Ἡρωδίων, οὗ ὁ Ἀπόστολος ὁ μέγας μέμνηται Παῦλος, τοῖς ἀγίοις Ἀποστόλοις δηκόνει ἅπασι. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπ' αὐτῶν χειροτονεῖται Πρεσβύτερος, εἶτα Ἐπίσκοπος Νέων Πατρῶν. Πολλοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ὑπέστη πολλά· ἐπιστάντες γὰρ μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, πρῶτον μὲν ἔτυψαν αὐτὸν ἰσχυρῶς, καὶ λίθοις τὸ στόμα αὐτοῦ συνέτριψαν. Εἶτα ξύλοις κρουσθεὶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ κεφαλῆς, ὕστερον μαχαίρα κατασφάττεται.

Ὁ δὲ Ἄγαβος, ὁ τὴν ζώνην τοῦ Ἁγίου Παύλου λαβὼν καὶ τὰς αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας δῆσας, τότε μὲν προεφήτευσεν, εἰπὼν· Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Τὸν ἄνδρα, οὗ ἔστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δῆσουσιν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μαστιγώσουσιν· ὃ καὶ γέγονε· οὐ μόνον γὰρ αὐτὸν ἐδέσμευσαν, ἀλλὰ καὶ ἀνελεῖν ἐπεχείρησαν. Ὑστερον δὲ ὁ Ἄγαβος οὗτος εἰς τὸ ἐπιλαχὸν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκουμένης ἐκήρυξεν.

Ὁ δὲ Ροῦφος, οὗ καὶ αὐτοῦ μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ, ἐπίσκοπος τῆς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεως τῶν Θηβῶν ἐγένετο. Ὁμοίως καὶ ὁ Φλέγων, καὶ οἱ λοιποὶ, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν μετάγοντες. Ἐν μῆ τοίνυν ἡμέρᾳ διαφόρως οὗτοι τιμωρηθέντες ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Τὸ χάσμα καὶ σὲ παμμάρκα Κελεστίνε,

Χοροῦ διστᾶ μὴ μεμακαρισμένου.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, διὰ βίου καὶ λόγου καλῶς ἀνατραφεὶς, δι' ὧν καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς ἡξιώθη καθέδρας, Ζωσίμου Πάπα τὸν βίον ἀπολιπόντος, ὃς τὸν μακάριον Βονιφάτιον, ὁ δὲ τὸν μέγαν διεδέξατο Ἰννοκέντιον. Ὁ δὲ Κελεστίνος, ὑπὲρ τῶν ἀποστολικῶν καὶ πατερικῶν παραδόσεων πάντα καὶ λέγων καὶ πράττων, συγκαθεῖλε τὸν ἀσεβῆ Νεστόριον, δι' ἐπιστολῆς τὰς θεομισεῖς αὐτοῦ βλασφημίας ἐλέγξας τε καὶ ἀποκηρύξας, καὶ τῷ μακαρίῳ Κυρίλλῳ συνεργὸς εἰς τὴν αὐτοῦ καθαίρεσιν γεγονώς. Πολλά τε ἄλλα κατορθώματα λόγου καὶ μνήμης ἄξια κατεργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ τῶν τῆδε ἀπανίσταται, καὶ πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν μετετέθη ζωὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ,αφξδ' (1564), ὀγγίνοις τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Κουλικᾶν δὲ πῶς σιωπῇ παρίδω,

Ὅς ὀγγίνοις τέθνηκεν ὑπὲρ Κυρίου;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Πασίλυπος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Πασίλυπος γῆς λιπῶν παροικίαν,

Εἰς πασίλυπον ἔρχεται κατοικίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ναύκληρος ὁ ἐν τῇ Κῶ, μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ,αχξθ' (1669), πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Πλεύσας θάλασσαν ἐν πυρὶ τὴν τοῦ βίου,

Ναύκληρ' ἔφθασας εἰς γαληνοὺς λιμένας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸ πρὶν εἰκόνι τῇ χρυσῇ, περσικῷ σεβάσματι,

» Παῖδες οὐ προσεκύνησαν τρεῖς, ὑμνοῦντες ἐν μέ-

» σφ τῆς καμίνου· Τῶν Πατέρων ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεμελιώσαντες καλῶς, ἐν πέτρα τῆς πίστεως, τῶν ἐθνῶν τὰ πληρώματα, λίθους πάλαι τοὺς σεβομένους μάτην, κατεφώτισαν σοφῶς οἱ θεηγόροι.

Ἐφλεξας Φλέγων ἱερέ, πυρὶ θεῖῳ ἄπασαν, τῆς ἀπάτης τὴν ἄκανθαν, καὶ καρδίας ἀθλίως ἐσβεσμένης, θέρμη Πνεύματος ἀνήψας ἀριδίλως.

Οἱ Μαραθῶνος οἰκισταί, προστάτην σε μέγιστον, καὶ διδάσκαλον ἄριστον, καὶ φωστήρα καὶ ποδηγέτην σχόντες, Φλέγων ἔνδοξε, τιμῶσί σε ἀπαύστως.

Θεοτοκίον.

Νέος Παράδεισος ἡμῖν, ζωῆς ξύλον ἄχραντε, κεκτημένος γεγένησαι· οὐ ἢ βρῶσις, τοὺς βρῶσει τεθνηκότας ἀνεζώωσεν, ἀγνή Θεογεννητορ.

Ἦδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Βαβυλωνία κάμιнос, τοὺς Παῖδας οὐκ ἔφλεξεν,
» οὐδὲ τῆς Θεότητος τὸ πῦρ, τὴν Παρθένον διέφθει-
» ρε· διὸ μετὰ τῶν Παίδων πιστοὶ βοήσωμεν· Εὐλο-
» γεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μακαρίζεσθω Ἄγαβος, Φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος, Ῥοῦφος καὶ Ἑρμῆς ὁ εὐκλεῆς, καὶ Ἡρωδίων σήμερον, τοῦ Λόγου γεγονότες θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ φωστήρες τοῦ κόσμου, καὶ ἔθνῶν διδάσκαλοι.

Ἑρμῆς ὁ παναοίδιμος, Δαλματίας γέγονε, πάσης ὁδηγὸς καὶ φωτισμός· ἐν ταύτῃ γὰρ ὡς ἥλιος, πολύφωτος ἐπέστη, τελῶν ἐξαισία, καὶ φωτίζων καρδίας, ἀβλεπούσας πρότερον.

Λόγον ὡς λύχον φαίνοντα, Ἑρμῆ φέρων ἔνδοξε, τοὺς ἐν τῇ νυκτὶ τῶν δυσχερῶν καθημένους ἐφώτισας· ἰάσεις καὶ σημεῖα τελῶν δὲ μέγιστα, ἐφειλκύσω πρὸς πίστιν, ἀπίστων τὸ πλήρωμα.

Τριαδικόν.

Οἱ τὴν Τριάδα σέβοντες, Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν προσκυνήσωμεν πιστῶς, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρισὶν ἐν χαρακτηῆρσι, μίαν θεότητα ἠνωμένην τῇ φύσει, ἀπλήν ἀδιαίρετον.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν ἔχομεν, Ἄχραντε οἱ δοῦλοί σου, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, μεστῖν ἀκαταίσχυντον, κινδύνων ἡμᾶς σῶζε, καὶ πειρασμῶν σεμνή, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζωμεν.

Ὁ Εἰρμός· Βαβυλωνία κάμιнос...

Ἦδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρὶ, προγραφεῖσαν ἐν Σινᾷ, τῷ
» νομοθέτῃ Μωσῆ, καὶ τὸ θεῖον ἐν γαστρὶ, ἀφλέκτως
» συλλαβοῦσαν πῦρ, τὴν ὀλόφωτον καὶ ἄσβεστον λα-
» μπάδα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ἐν ὕμνοις τιμῶντες με-
» γαλύνομεν.

Ἰερώτατον χορόν, συστησώμεθα πιστῶς, ἐν ὁμονοίᾳ ψυχῆς, μακαρίζοντες θερμῶς, Ἑρμῆν καὶ Ἡρωδίωνα, Ῥοῦφον Ἄγαβον, Ἀσύγκριτόν τε τὸν μέγαν, καὶ Φλέγοντα τὸν θεῖον, τοῦ Λόγου αὐτόπτας χρηματίσαντας.

Ὡς ἐλαῖαι μυστικάι, δεδειγμένοι ἀληθῶς, οἱ θεηγόροι ἡμῶν, καθιλάρυναν ψυχάς, καὶ πρόσωπα ἐν χάριτι, καὶ ἐρρύσαντο ἀθεοῦ δυναστείας, καὶ σκότους ἀγνωσίας· ὅθεν ἐπαξίως μακαρίζονται.

Στεναγμῶν ἡμᾶς πολλῶν, καὶ δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, ἐλυτρώσατε σοφοί, τοῦ Λυτρωτοῦ Ἀπόστολοι καὶ ἐδείξατε τὰς τρίβους, τὰς φερούσας ἐνθέῳ πεποιθήσει, πρὸς τὴν Βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Ἡ ἐξάφωτος λαμπάς, τῶν ἁγίων Μαθητῶν, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τὴν Τρισήλιον αὐγήν, φωτίσαι τὰς ψυχάς ἡμῶν, τῶν τὴν πάμφωτον τελούντων ὑμῶν μνήμην, καὶ ρύσασθαι ἐκ σκότους, καὶ τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Θεοτοκίον.

Φλογοφόρος ὡς λαβίς, ὑπεδέξω ἐν γαστρὶ, ἄνθρακα τὸν νοητόν, καταφλέγοντα ἡμῶν,
τὰ πάθη καὶ φωτίζοντα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ λύοντα τὸ σκότος, τῆς εἰδωλομανίας,
ἄχραντε Παρθένε πολυύμνητε.

Ὁ Εἰρμός· Τὴν ἐν βάτῳ καὶ πυρί...

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον καὶ τὰ λοιπά,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ ὥρα,

Καὶ Απόλυσις.

* Ὁ Συναξαριστὴς τοῦ Νικοδήμου ὑποσημειοῖ, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐνταῦθα ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων Ἡρωδίου καὶ Ἑρμοῦ, ὡς ἀλλαχοῦ ἐορταζομένων· διὸ οὐδὲ στίχους ἔχει εἰς αὐτούς, εἰμὴ εἰς τοὺς λοιποὺς μόνον τέσσαρας. Καὶ ὅτι μὲν ἐορτάζονται καὶ ἀλλαχοῦ, οὐδεὶς ἀντιλέγει· ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ Ὑμνωδὸς ἐξάκις ἀναφέρει αὐτούς εἰς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, καὶ προσέτι ἐπειδὴ τὸ ἐξῆς Συναξάριον τὸν Ἡρωδίωνα πρῶτον ἀναφέρει εὐθύς ἐν ἀρχῇ, διὰ τοῦτο συνετυπώθησαν ἐνταῦθα καὶ τὰ τούτων δίστιχα μετὰ τῶν λοιπῶν.

Τῆ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου, τοῦ ἐν Καισαρείᾳ, καὶ τῶν Ἁγίων Ὁσιομαρτύρων Ῥαφαήλ, Νικολάου καὶ τῆς Ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Εἰρήνης.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Ὁ πάνσοφος Εὐψύχιος, κατεπαιρόμενον ἀλαζονείᾳ, τὸν ματαιόφρονα πληγεὶς τῷ ξίφει, αἰσχύνης ἐπλησε πολλῆς, καὶ συνηριθμῆθη τοῖς στρατεύμασι, τοῖς ἐπουρανίοις ἀγαλλόμενος. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, δώρησαι πᾶσι Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐψύχιος ὁ ἐνδοξος, στῦλος γεγένηται τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πύργος ἄσειστος τῆς εὐσεβείας, καὶ καθαιρέτης τοῦ ἐχθροῦ, πᾶσι τοῖς νοσοῦσι καὶ προστρέχουσι, βλύζων ὡς ἐκ κρήνης τὰ ἰάματα. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, εὐσπλαγγνε πᾶσι δίδου τὸ μέγα ἔλεος. Ὡς κρίνον εὐωδίασας, πᾶσαν διάνοιαν ταῖς ἡδυνόοις, ὁσμαῖς τῶν ἄθλων σου γενναῖε Μάρτυς, καὶ ἀπεμείωσας σοφέ, πλάνης τὸ δυσῶδες καὶ ἀνέλαμψας, ἥλιος καθάπερ ἐν τοῖς πέρασι, πρεσβεύων δωρηθῆναι, ἅπασι σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄγνη Θεογεννήτρια, ἢ τὸν σωτήριον τεκοῦσα Λόγον, ρῦσαι τοὺς δούλους σου πειρατηρίων, τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ· φώτισον ἡμῶν τὰ αἰσθητήρια· ἴθυνον ἡμῶν τὰ διαβήματα, πρὸς τρίβους σωτηρίας, ὅπως σε πιστεῖ Κόρη πάντες δοξάζωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σε καθηλούμενον, ὡς ἐθεάσατο ἢ σὲ τεκοῦσα, μόνη Μακρόθυμε, ὀδυρομένη, δάκρυα ἔρρει κρουνηδόν, καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς χρηστότητος, καὶ τὸ συμπαθὲς τὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, λίαν ἐκπληττομένη, ὕμνει σου τὸ μακρόθυμον πολυεύσπλαγγνε.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Εὐψύχως ἤνυσας, δρόμον τὸν ἔνθεον, καὶ καταβέβληκας, ἐχθρὸν τὸν δόλιον, τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, παμμάκαρ ἐνδεδυμένος· ὄθεν συνηριθμησαί, τῶν Μαρτύρων ταῖς τάξεσι, δόξαν αἰωνίζουσαν, κεκτημένος Εὐψύχιε. Ἀλλὰ μὴ διαλείπης πρεσβεύων, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς σὲ τιμῶντας.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τοὺς Εὐψυχίου εὐψύχως ἄδω πόνους. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτίαν,
» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῶ
» Λυτρωτῆ καὶ Θεῶ ἡμῶν ἄσωμεν.

Τοὺς ἄθλους εὐψύχως μάκαρ τοὺς σοὺς, Εὐψύχιε Μάρτυς, ἀναμέλπων σὲ δυσωπῶ.

Ἔχων παρρήσιαν, τὴν ψυχὴν μου, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος ἐξάρπασον.

Ὁ νοῦς σου τῆ νεύσει τῆ πρὸς Θεόν, ἀνένευσε πάντων, τῶν τοῦ βίου μάκαρ τερπνῶν,
καὶ ὄλος ὠραῖος ἀπεφάνθη, κατὰ παθῶν βασιλεύσας Εὐψύχιε.

Ὑφάνας ἱμάτιον σεαυτῶ, ἐξ ἔργων ἀρίστων, καὶ φοινίξας μαρτυρικῶς, ἐστόλισαι
τούτῳ καὶ παρέστης, ὠραῖσμένος Κυρίῳ Εὐψύχιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι γεννηθεῖς, ἐκ σοῦ ὁ Δεσπότης, ἐκαιούργησε τὴν ἡμῶν,
πεπαλαιωμένην Κόρη φύσιν, καὶ τοὺς θνητοὺς οὐρανίους εἰργάσατο.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-
» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε
» τὸ πνεῦμά μου.

Ἐμφρονα ὑπάρχοντα, καταμηνύουσιν ἄφρονες, σὲ δυσμενεῖ, Ἄρχοντι ἀφρόνως,
δαιμονίους λατρεύοντι.

Ἦγει μαρτυρίου σοι, προσομιλήσαντι Ἄγγελος, ἐπιφανεῖς, σὲ παραθαρρύνει,
ἀθλοφόρε Εὐψύχιε.

Ψάλλων τῷ Κυρίῳ σου, πάσης χαρᾶς ὄντως πέπλησαι, Μάρτυς σοφέ· ὅθεν καὶ
εὐψύχως, τὸ μαρτύριον ἤνυσας.

Θεοτοκίον.

Ἦμνον χαριστήριον, τῶν ἀθλητῶν χορὸς ἄδει σοι, Κόρη σεμνή, σοῦ ταῖς ὁδηγίαις,
νικηφόρος γενόμενος.

Ὁ Εἰρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα...

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐψύχως τὸν καλόν, διανύσας ἀγῶνα, ἐνίκησας ἐχθρόν, τὸν πολέμιον Μάρτυς,
βραβεῖον τὰ θαύματα, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος· ὅθεν ἅπασα, ἡ τῶν πιστῶν ἐκκλησία,
μακαρίζει σε, ἐν τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα, συμφώνως Εὐψύχιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συγχαρήτε βροτοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου· αἰνέσατε αὐτήν, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις·
δοξάσατε τὴν ἄχραντον, οἱ τῆς γῆς βασιλεύοντες· δεῦτε ἅπαντες, τῶν φιλεόρτων οἱ
δῆμοι, Χαίροις εἶπωμεν, τῇ Θεοτόκῳ συμφώνως, πιστῶς εὐφραίνόμενοι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ θάυματος καινοῦ! ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! ἐβόα ἡ ἀγνή, καὶ πανάμωμος Κόρη, ἐν
ξύλῳ ὡς ἐώρακεν, ἀπλωθέντα τὸν Κύριον. Ὁ τὰ σύμπαντα ἐν τῇ δρακί περιφέρων, ὡς
κατάκριτος, ὑπὸ κριτῶν παρανόμων, Σταυρῷ κατακρίνεται.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
» Θεότητα.

Χαίρων Μάρτυς διένειμας, πάντα τὰ ὑπάρχοντα πενητεύουσι, μαρτυρίου ὄλβον
ἄσυλον, καὶ χαρὰν ἀγήρω ἀντικτώμενος.

Ἰερῶς φωτιζόμενος, σκότος ἀνιέρων σὺ ἐστηλίτευσας, ἀναγκάζειν πειρωμένων σε, ὑπαχθῆναι πλάνῃ δεισιδαίμονι.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ θάνατος, οὐδὲ τῆς παρούσης τρυφῆς ἀπόλαυσις, τῆς ἀγάπης σε τοῦ κτίσαντος, διαστῆσαι Μάρτυς ὑπερίσχυσαν.

Θεοτοκίον.

Ἵπερτέρα δυνάμεων, τῶν ἐπουρανίων σὺ χρηματίσασα, σαρκικῶν παθῶν ὑπέρτερον, τὸν ἐμὸν Παρθένε νοῦν ἀνάδειξον.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ
» τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παρά-
» σχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε.

Ἐφερες σαρκός, τὰς αἰκίσεις καρτερώτατα, ἀναρτηθεὶς Μάρτυς Εὐψύχιε, παραπλησίως, τῷ Δεσπότη πάσης κτίσεως.

Ἵμνεις τὸν Χριστὸν, τὰς πλευρὰς Μάρτυς ξέομενος, καὶ τὴν δωρὰν προσαφαιρούμενος, ἀνδρειοτάτης, διανοίας καρτερότητι.

Ψεύδους τὴν ἀχλύν, ἀληθεία Μάρτυς ἔλυσας, ἐν τῇ σοφίᾳ τῇ τῶν λόγων σου, δείξας ἀσόφους, τοὺς τῇ πλάνῃ ῥητορεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ τῶν εἰς σέ, τὰς ἐλπίδας πάντων Δέσποινα, κεκτημένων ἀπαύστως πρέσβευε, ὅπως μελλούσης, λυτρωθῶμεν κατακρίσεως.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ᾄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Χειμάζει μὲν, τῶν βασάνων ὁ ὄγκος, οὐκ ἰσχύει δὲ βυθίσει σε μάκαρ· τὸν γὰρ Χριστὸν καὶ Θεὸν κυβερνήτην, καὶ ἀρωγὸν ἐπιφέρεις ἰθύνοντα, λιμένα σε πρὸς γαληνόν, τῆς αὐτοῦ βασιλείας Εὐψύχιε.

Ῥραϊόν σου, τὸ ἀνάστημα Μάρτυς, τῆς ψυχῆς τοῖς ἐναντίοις δεικνύων, ὄφθης αὐτοῖς φοβερὸς καταπλήττων, ὑπομονῇ τὴν ἐκείνων κακόνοιαν, καὶ εἴληφας παρὰ Χριστοῦ, τῶν ἀγώνων τῆς νίκης τὰ ἔπαθλα.

Συλῆσαι, τὸν θησαυρὸν οἰόμενος, τῆς ψυχῆς σου ὑπελθὼν σε ἐντέχνως, ἐν δωρεαῖς, καὶ βασάνων ἰδέαις, ἀπεπειρᾶτο τὸ εὐτονον λύειν σου, ὁ τύραννος· ἀλλὰ στερῶς, ὑπομείνας νενίκηκας ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἀνόρθωσον, συμπτωθέντα με ὄλον, ὡς τοῖς πάθεσιν ἀνοίξαντα θύραν, καὶ ἐν τῇ σῇ ἀγαθῇ μεσιτεία, πρὸς μετανοίας εἰσόδους εἰσάγαγε, καὶ σῶσόν με ἢ τοῦ παντός, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα καὶ Κύριον.

Ὁ Εἰρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Ταῖς τῶν αἱμάτων σου.

Γερασίου.

Ὡς εὐσεβείας θεόδητον ἄγαλμα, τῆς ἀσεβείας καθεῖλες τὸ ἴδρυμα, καὶ εὐψυχος ὄφθης πρὸς ἄθλησιν, ἐν εὐψυχίᾳ τμηθεὶς τὸν αὐχένα σου· διό σε ὑμνοῦμεν Εὐψύχιε. Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

Στίχ. Ἐκεῖ μετῆλθεν Εὐψύχιον τὸ ξίφος,

Οὗ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρη.

Φάσγανον ἀμφ’ ἐνάτην, Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Καππαδοκῶν χώρας*. Ἀνεπίληπτον δὲ τὸν βίον κεκτημένος, γυναῖκα ἠγάγετο νομίμως. Ζήλω δὲ θεῖω πυρωθεὶς, καὶ Χριστιανῶν τοὺς πλείονας προσλαβόμενος, καθεῖλεν ἐκ βάθρων τὸν ναὸν τῆς Τύχης ἐπιλεγόμενον, εἰς ὃν ἦν προεσθηκῶς ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, τὰς σπονδὰς καθ' ἑκάστην προσφέρων. Καὶ ἐπειδὴ ἐγνώσθη τὸ γενόμενον, σχεδὸν πάντας τοὺς Χριστιανούς ἐκέλευσεν ἐξορίας καὶ κολάσεσι ποικίλαις παραδοθῆναι· τὸν δὲ Μάρτυρα Εὐψύχιον, ὡς αἴτιον γενόμενον τοῦ τοιοῦτου δράματος, ξίφει καθυποβλήθη· καὶ τμηθεὶς τὴν κεφαλὴν, πέρας τοῦ βίου ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Βαδίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τῶν ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπτὰς μαθητῶν συντέμνεται Βαδίω,

Εἰς οὐρανὸς δ' ἔφθασεν, οὗ Θεοῦ θρόνος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τελειωθέντων, ἐν Περσίδι.

Στίχ. Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα,

Ἡ χριστολατρῶν ἀχενότμητος φάλαγξ.

Ὁ βασιλεὺς Σαβώριος Περσῶν, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, κατὰ τῆς τῶν Ῥωμαίων χώρας ἐλθὼν, εἶλε πόλιν Βιζάδην, οὕτω καλουμένην. Ἀνελὼν δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας καὶ τοὺς ὄπλα κινεῖν δυναμένους, τὸν ἀπόλεμον ὄχλον σὺν γυναιξὶ καὶ γέρουσι καὶ παισὶ, τὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ Δησᾶν καὶ Μαριάβ τοὺς Πρεσβυτέρους, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ κλήρῳ περιποιήσατο.

Ἐν αὐτῷ οὖν (τῷ χρόνῳ) μέλλων τελευτᾶν ὁ ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος, Δησᾶν τὸν πρεσβύτερον κεχειροτόνηκεν ἀντ' αὐτοῦ. Τῆς οὖν εἰωθυίας δοξολογίας παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερομένης, ὁ ἀρχιμάγος Ἀδεφάρ τῷ Σαβωρίῳ ἀνήγγειλεν, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ ἰαθέντες χριστιανοί, Δησᾶν τινα προστησάμενοι, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς θρησκείας αὐτοῦ καταβλασφημοῦσι. Προστάξαντος δὲ αὐτοῦ, ἤχθησαν τριακόσιοι ἄνδρες· καὶ μὴ πεισθέντες σέβας προσενεγκεῖν τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρί, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, ἐξ ὧν πέντε φιλοψυχήσαντες, ἐπ' ἀπωλείᾳ ἑαυτῶν, τῷ βασιλεῖ προσῆλθον, καταπειθεῖς αὐτῷ γενόμενοι. Εἷς δὲ τις, τὸ ὄνομα Αὐδιησοῦς, μὴ καιρίαν δεξάμενος τὴν πληγὴν, οὐ συνανηρέθη· ὃν ὕστερον, ἀνδρείως κηρύττοντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀσεβῆς τις ἐπιθέμενος, ἀνεῖλε μαχαίρα, οὐκ ἀηδῶς δεξάμενον τὴν σφαγὴν· καὶ γὰρ προεδυσφόρει καὶ ἔστενε, τῶν συμμαρτύρων ἀπολειφθεὶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Αὐδιησοῦς μαχαίρα τελειοῦται.

Στίχ. Ὡν αἰχμάλωτος Αὐδιησοῦς τὴν τύχην,

Ἠλευθέρωται, τὴν σφαγὴν διδοὺς λύτρον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν νεοφανῶν καὶ θαυματουργῶν ὀσιομαρτύρων Ῥαφαήλ, Νικολάου καὶ τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Εἰρήνης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Καρυῶν τῇ οὔσῃ παρὰ τῇ Θερμῇ ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, μαρτυρησάντων ἐν ἔτει ,αυζγ' (1463) καὶ τῷ ἔτει 1959 θαυμαστῶς ἡμῖν φανερωθέντων.

(Ἡ μνήμη αὐτῶν τελεῖται τῇ Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου ἐκάστου ἔτους, ἡ ἡμέρα συνέπεσε τὸ μαρτύριον αὐτῶν.)

Στίχοι.

Εἰς τοὺς Ῥαφαὴλ καὶ Νικόλαον.

Ὡς φῶς ἡμῖν ὄφθησαν Ῥαφαὴλ μέγα

Ὅμοῦ καὶ Νικόλαος οἱ κεκρυμμένοι.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

Εἰρήνη ἀθλήσασα σὺν τοῖς τοκεῦσι

Ἡμῖν ἤδη ἔγνωται θαύμασι ξένοις.

Εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνωνύμους.

Καρυῶν ἀθλήσαντες Μονῆ τῆ πάλαι,
Τῆς ἄνω ἐπέβητε Μάρτυρες δόξης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν
» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-
» λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

Δήμοις Μαρτύρων ἠριθμήθης, ταῖς χορεΐαις τε τῶν θείων Ἀσωμάτων, ἀλογήσας
παθῶν, τοῦ σώματος τρισμάκαρ, καὶ ἀριστεύσας χάριτι, ἀθλητὰ Χριστοῦ μεγάλως.

Ἦ τῆς καλῆς σου πραγματείας! δρακὸς αἵματος, ἠλλάξω γὰρ τὴν ἄνω, βασιλείαν
σοφέ, ἐν ἧ καὶ ἀναμέλπεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πύλαι ἠνοιγῆσάν σοι πόλου, τετμημένῳ διὰ ξίφους ἀνιόντι, καὶ Ἀγγέλων χοροὶ
ὑπήντων σοι τρισμάκαρ, ἀναβοῶντες· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἦρος Προφήτης Δανιήλ σε, θείῳ Πνεύματι, ἐκάλεσε Παρθένε· ἐξ οὗ λίθος Χριστός,
ἄνευ χειρὸς ἐτμήθη, καὶ συντριβὴν εἰργάσατο, τῶν ξοάνων τῆς ἀπάτης.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγο-
» νότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι
» Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύ-
» ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νικητῆς τυράννων, καὶ πνευμάτων γέγονας τῶν ἀκαθάρτων, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων,
τὰς καρδίας πάντοτε καταφωτίζεις· ὅθεν εὐχαρίστως, σὲ ὑμνοῦντες ἔνδοξε, πάντες
εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῶν σῶν θαυμάτων, ποταμοὶ χεόμενοι, νοσοῦντων πάθη, καὶ ψυχῶν τὰς νόσους,
ἐξιῶνται χάριτι θεόφρον Μάρτυς· ὅθεν σου τὴν μνήμην, οἱ πιστοὶ δοξάζοντες,
ἀνυμνολογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦπελθῶν ἀνδρείως, τὸ ἀγώνων στάδιον Μάρτυς ἐξέσθης, μέχρις ἀρμονίας, καὶ αὐτῆς
τῆς ἔνδοθεν οἰκονομίας· ἀλλ' ἐφάνης ὅλος, ἀκλινῆς ἀκράδαντος· ὅθεν τοὺς
στεφάνους, ἀπέλαβες τῆς νίκης.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Παρθένε, ἢ τὸν συμπαθέστατον τεκοῦσα Λόγον, τὸν ἀσυμπαθῆ με, δωρεὰν
οἰκτείρησον ἀπεγνωσμένον, παισίμασιν ἀμέτροις, καὶ μὴ ἐπιστρέφοντα, ἀλλ' ἐν
ῤαθυμῖα, τὸν βίον δαπανῶντα.

Ὁ Εἰρμός· Νικηταὶ τυράννου...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ
» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χο-
» ρεΐαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἦκρίῳ ἀνηρτήθης, πάθος εἰκονίζων, τοῦ ἀπαθοῦς καὶ τὰ πάθη μειώσαντος, τῶν
εὐσεβῶν εὐσπλαγχνῖα, Μάρτυς Εὐψύχιε.

Ἦράθη θαῦμα μέγα, σοῦ τῆ τελειώσει· ἀντὶ γὰρ αἵματος γάλα σὺν ὕδατι, τῆς κεφαλῆς
σου τμηθείσης, Μάρτυς συνέρρυσεν.

Συνήφθης οὐρανίας, μάκαρ στρατηγίας, καὶ συναγάλλη Μαρτύρων τοῖς τάγμασι,
στεφανηφόρος· καὶ νῦν ἡμῶν πρόστηθι.

Ἦμῶν τῶν μεμνημένων, καὶ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν μέμνησο, ταῖς
πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, Μάρτυς Εὐψύχιε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τῆς μετανοίας, αὔγασον Παρθένε, τῆς ἀμαρτίας νυκτί με σκοτούμενον, καὶ
ῥαθυμίας ὁμίχλη συγκαλυπτόμενον.
Ὁ Εἰρμός· Κυρίως Θεοτόκον...
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἢ Ἀ΄ ὥρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Πομπηίου, Μαξίμου, Μακαρίου,
Ἀφρικανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, καὶ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ
Ε΄, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυώνυμον σύνταγμα, πολυποίκιλα βάσανα, ἀθλητῶν ὑπέμεινε καρτερώτατα, καὶ
πρὸς τὸν μόνον Θεὸν ἡμῶν, μετέστη γηθόμενον, μυριάσιν ἱερῶν, Ἀσωμάτων
ἀγάλλεσθαι, ὡς τοῦ δράκοντος, τὰς πολλὰς μυριάδας ἐκνικῆσαν, τῇ ἐνστάσει τῇ
γενναίᾳ, καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Ὁ περιδοξὸς Μάξιμος, καὶ ὁ μέγας Τερέντιος, ὁ κλεινὸς Πομπήιος καὶ Μακάριος,
Ἀφρικανὸς ὁ θειότατος, τιμάσθωσαν ἕσμασι, σὺν αὐτοῖς καὶ ὁ λοιπός, τῶν
Μαρτύρων κατάλογος, οἱ τῷ αἵματι, τῷ οικείῳ τὴν ἄνω βασιλείαν, ὠνησάμενοι καὶ
δόξης, ἀδιαδόχου πληρούμενοι.

Οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ ζῶη οὐδὲ θάνατος, τῆς ἀγάπης ἐνδοξοὶ τοῦ ποιήσαντος,
ὑμᾶς χωρίσαι κατίσχυσαν· διὸ ἐκκληρώσασθε, βασιλείαν οὐρανῶν, καὶ τρυφὴν
ἀδαπάνητον, καὶ μὴ λήγουσαν, μηδαμῶς εὐφροσύνην. Ἄλλ' αἰτεῖσθε, καὶ ἡμῖν
ἀγαθοδότης, τὸν ἰλασμόν καὶ τὸ ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, κιβωτόν σε ὡς πάγχρυσον, ἐν ἀγίῳ Πνεύματι,
ἀπαστράπτουσαν, καθικετεύω καὶ δέομαι· τὴν πάθεισιν ἕκδοτον, καὶ ἀθλίαν μου
ψυχὴν, φωταγώγησον Δέσποινα, ῥυομένη με, τῆς πικρᾶς τυραννίδος τῶν Δαιμόνων,
καὶ ὁδὸν μοι σωτηρίας, παρεχομένη πρεσβείαις σου.

Ἦ Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἀμνόν σε ἐλκόμενον, πρὸς σφαγὴν τὴν ἐκούσιον, καθορῶσα Δέσποτα ἢ
πανάμωμος, καὶ πολυύμνητος Μήτηρ σου, ἐβόα δακρύνουσα· Τίς ὁ δρόμος ὁ ταχύς;
ποῦ ἀπέρχη παμφίλτατε; συνδραμοῦμαί σοι, συνθανοῦμαί σοι Λόγε· μὴ ἐάσης, τὴν
ἀσπύρωσιν σε τεκοῦσαν, μεμονωμένην καὶ ἄτεκνον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Μαρτύρων. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίμου.

Στρατὸς θεοσύλλεκτος, πανευκλεῶν Ἀθλητῶν, στερρότητι πίστεως, ἐξ Ἀφρικῆς
συνδραμών, γενναίως ἠγώνισται· σύμφρονες γὰρ τῇ γνώμῃ, καὶ τοῖς τρόποις
ὀφθέντες, σὺναθλοὶ ἐν ἀγῶσιν, ἀνεδείχθησαν πάντες. Καὶ νῦν καθικετεύουσι,
σώζεσθαι ἅπαντας.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Όσίως ἰέρευσας, τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον, ὡς ἐναθλήσας καλῶς, Χριστῷ προσενήνεξαι. Ὅθεν ἡ σὴ ἀγγόνη, ἀληθῶς ἀνεδείχθη, κλιμαξ δι' ἧς ἀνέβης εἰς οὐράνιον ὕψος· διὸ Ἱερομάρτυς Γρηγόριε τιμῶμέν σε.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες κατὰ τὴν τάξιν.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Πληθὺς με σφζοις καλλινίκων Μαρτύρων.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτιαν,

» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πληθὺς ἀθλοφόρων πανευκλεῶν, Χριστὸν ἐκδυσώπει, πλῆθος ἔχοντα οἰκτιρμῶν, τὰ πλήθη μειῶσαι τῶν κακῶν μου, ὅπως τὴν σὴν εὐφημήσω πανήγυριν.

Λατρεύοντες ζῶντι καὶ ἀληθεῖ, Θεῷ ἀθλοφόροι, τοῖς ἀψύχοις σέβας θεοῖς, οὐδόλως ἐνείματε καὶ ζῶσα, τῷ ζωοδότῃ θυσία προσήχθητε.

Ἠκύρωσαν δόγμα θεοστυγές, καὶ μέσον σταδίου, τεσσαράκοντα ἀθληταί, ἐκήρυξαν Λόγον σαρκωθέντα, τὸν ἀλογίας τὸν κόσμον ῥυσάμενον.

Θυμὸν ἀλογώτατον δυσσεβοῦς, τυράννου γενναίως, ἀπεκρούσαντο οἱ σοφοί, ἀγάπη τηρούμενοι τῇ θείᾳ, καὶ πρὸς θυμὸν κινηθέντες τὸν δίκαιον.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σε Παρθένε ὅτι Θεόν, πανύμνητε μόνη, ἐσωμάτωσας ἐκ τῶν σῶν, τιμίῳν αἱμάτων Παναγία, καὶ ὑπὲρ λόγον φρικτῶς ἀπεκύησας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὕμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Στόμασιν ἐκήρυξαν, τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν Κύριον, οἱ ἀθληταί, ἔναντι τυράννων, ἐναθλοῦντες στερρότατα.

Μίαν γνώμην ἔχοντες, οἱ Ἀθληταὶ θανεῖν εἶλοντο, διὰ Χριστόν, καὶ πολυθεΐας, πλάνην πᾶσαν ἐπάτησαν.

Ἐλυσαν τὸν σύνδεσμον, τῆς ματαιότητος δέσμοι, διὰ Χριστόν, οἱ περὶ τὸν θεῖον, γεγονότες Τερέντιον.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με κύησασα, τὸν υπεράγαθον Κύριον, Μῆτερ ἀγνή, παῦσον τῆς ψυχῆς μου, πολυτάραχον κλύδωνα.

Ὁ Εἰρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα...

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐξ αἱμάτων οἰκείων οἱ ἀθληταί, ἑαυτοῖς πορφυρίδα βάψαντες νῦν, ὠραῖοι τοῖς στίγμασι, τῷ Χριστῷ προσηνέχθησαν, τρισηλίου δόξης φωτὶ λαμπρυνόμενοι, καὶ ἡμᾶς φωτίζοντες, αὐτοὺς μακαρίζοντας· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν αὐτῶν μνήμην, τελοῦντες λαμβάνομεν, ἰαμάτων χαρίσματα. Οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε γενναῖοι τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ πιστῶς ἐκτελοῦσι, τὴν ἀμφοτον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σὲ

καταφεύγομεν, ἰλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κακώσεως, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθῳ, καὶ πίστει πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μαθητῶν ὑπεκρύβη φόβῳ χορός· οἱ γνωστοὶ δὲ μακρόθεν ἴστανται νῦν· μόνη δὲ συνέχομαι, καὶ τῇ λύπῃ τιτρώσκομαι, τὴν σφαγὴν σου τέκνον, ὁρῶσα τὴν ἄδικον, ἢ Παρθένος ἔλεγε, τὰς ὄψεις σπαράττουσα. Δεῦρο πᾶσα κτίσις, νῦν τῷ τρόμῳ ληφθεῖσα, συνάλγησον θρήνησον, τῇ Μητρὶ τοῦ Κυρίου σου, καὶ σὺν φόβῳ ἀνάκραξον· Δόξα σοι τῶν πάντων Ποιητῆ, ὅτι θέλων πάσχεις ὑπεράγαθε, καὶ ἔκουσίως σταυροῦσαι, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
» Θεότητα.

Ῥραιώθητε Μάρτυρες, πόνων ἐπιδόσεσι φαιδρυνόμενοι, ὑπὲρ σάπφειρον χρυσίον τε, καρτεροῖς ἀγῶσιν ἐλαμπρύνθητε.

Ζωηφόρον ἐνέργειαν, ἐκ ζωαρχειῆς Τριάδος δεξάμενοι, πάντα πόνον πᾶσαν νέκρωσιν, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀπελαύνετε.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον· δαίμοσιν ἀφρόνως οὐκ ἐπιθύομεν, οἱ θεόφρονες ἐκραύγαζον, ὁμιλοῦντες πόνοις καὶ κολάσεσιν.

Ἱαμάτων χαρίσματα, χάριν ἀδαπάνητον, ῥῶσιν ἄπαυστον, ἀναβλύζοντες μακάριοι, τῶν ἀνθρώπων πάθη θεραπεύετε.

Θεοτοκίον.

Σὲ πανάμωμε Δέσποινα, πειρασμοῖς κυκλούμενος εἰς βοήθειαν, προσκαλοῦμαι· σπεῦσον σῶσόν με, τὸν Σωτῆρα Λόγον ἢ κύησασα.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ
» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Καθείλετε τῆς πλάνης ὀχύρωμα, Ἀθλοφόροι, ταῖς ἀναμοχλεύσεσι, τῆς καρτερίας πανεύφημοι.

Αἱμάτων ἐπιρρόαῖς ξηράναντες, τῆς ἀπάτης, τὸν βυθὸν μακάριοι, πᾶσαν ψυχὴν κατηρδεύσατε.

Λογίων τῶν ἐνθέων πληρούμενοι, Ἀθλοφόροι, τῶν σοφῶν ἐλύσατε, τὴν ἀλογίαν ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος ἐπέφανεν Ἄχραντε, τοὺς ἀνθρώπους, ἐκ σοῦ ὁ ὑπέρθεος, ἄνθρωπος Κόρη γενόμενος.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ἰσχύι σου Ἰησοῦ νευρούμενοι, ἐξενεύρισαν ἐχθροῦ δυναστείαν, καὶ δυνατοὶ ἀνεδείχθησαν ὄντως, δι' ἀσθενείας σαρκὸς προσπαλαίοντες, καὶ ῥίψαντες τὸν ἰσχυρόν, οἱ σεπτοὶ καὶ καλλίνικοι Μάρτυρες.

Νενίκηκας, τὸν πολύμορφον ὄφιν, καὶ τὴν τούτου τοῖς ποσὶ σου συντρίψας, ὡς ἀληθῶς κεφαλὴν νικηφόρον, τῇ κορυφῇ σου διάδημα εἴληφας, Τερέντιε Μάρτυς Χριστοῦ, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Ίάματα, ἢ σορὸς τῶν Μαρτύρων, ἀναβλύζει καὶ τὰ πάθη καθαίρει, καὶ τῶν ψυχῶν ἀποπλύνει τὸν ῥύπον, καὶ τῶν δαιμόνων βυθίζει τὰς φάλαγγας· ἀπάντων δὲ τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας ἀρδεύει τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Κατάσκιον, προεώρα σε ὄρος, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ Θεοτόκε, ἐκ σοῦ Θεὸς ὑπὲρ λόγον προῆλθε, σεσαρκωμένος καὶ κόσμον διέσωσε, τῷ κλύδωνι τῆς χαλεπῆς, ἀμαρτίας δεινῶς συνεχόμενον.

Ὁ Εἰρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γερασίμου.

Ὡς Χριστοῦ ἀκόλουθοι οἱ Ἀθλοφόροι, ἐν σταδίῳ ἔλεγον, ἀγωνιζόμενοι στερρόως· Μὴ δειλιάσωμεν σύναθλοι· τρυφή γὰρ μένει ἡμᾶς ἀδιάδοχος.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή,
τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἐτέρων τριάκοντα ἕξ· ἐτι δὲ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον.

Στίχ. Ἐπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίῳ;

Ἄ μὴ προσέσχεν ὄψις, οὓς ἡ καρδία.

Ἴδωμεν οὓς τέμνουσιν ἀθλητάς, ὅσοι·

Δεκάς τετραπλῆ, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλα.

Ἀσφάραγον (ἦτοι λαιμὸν) δεκάτη γε Τερέντιος ἐξυπεκάρθη.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου βασιλέως, καὶ Φουρτουνιανοῦ ἡγεμόνος· ὠρμητο δὲ ἐξ Ἀφρικῆς. Καὶ φοιτήσαντος δόγματος, ἐξόμνησθαι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τοὺς δὲ ταύτης ἀντεχομένους, καὶ μὴ πειθομένους τῷ Βασιλεῖ, παντοίως κολάζεσθαι, ὀρῶντες οὗτοι οἱ τεσσαράκοντα πολλοὺς ὑποσκελιζομένους καὶ πρὸς τὴν πλάνην αὐτομολοῦντας, συνωμονόησαν ἀλλήλοις ἀνδρείως ἐνστήναι καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος γενναιότητι ὑπὲρ Χριστοῦ καλῶς ἀνδρίσασθαι· ἀναμνήσαντες ἀλλήλους καὶ τῶν τοῦ Κυρίου ῥημάτων, ἃ πρὸς τὸ μαρτύριον τοὺς πιστοὺς ἐπήλειψε, μὴ δεδοικέναι, λέγοντος, ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπιλαβέσθαι μὴ δυναμένων.

Ἐπεὶ δὲ προσαχθέντες τῷ ἡγεμόνι Φουρτουνιανῷ περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως καὶ τῆς ἀσθενείας τῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησι τιμωμένων ξοάνων διεξῆλθον, τούτους μὲν ὁ ἡγεμὼν προσέταξε βληθῆναι εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον, μεταστειλάμενος, ἤδη καὶ πρότερον εἰς ἐξέτασιν ἐλθόντας, ἀποστήναι τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως παρήνει καὶ προσελθεῖν τοῖς εἰδώλοις. Ἐνστάτων δὲ αὐτῶν καὶ τὸ τῆς πίστεως ἄτρεπτον ἐνδειξαμένων, ἐξ ὧν εἶπον καὶ ἔπαθον, ῥάβδοις ἀκανθώδεσι καὶ τραχείαις καὶ νεύροις βοῶν ἐτύφθησαν, ἐκ διαδοχῆς τῶν τυπόντων, ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς διαδείκνυσθαι τὴν ἔνδον τῶν σπλάγγων αὐτῶν οἰκονομίαν. Εἶτα ὀβελίσκοις πυρωθεῖσι κατὰ τῶν νώτων ἐπάρησαν, καὶ κατυχεθέντες κράματι, ὄξει συντεθέντι καὶ ἄλατι, τριχίνοις ὑφάσμασιν ὑπετρίβησαν. Απογνοὺς οὖν τὰ κατ' αὐτοὺς ὁ ἡγεμὼν, μᾶλλον δὲ περιαλγῆς γενόμενος, οἷς διὰ προσευχῆς οἱ Ἅγιοι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ξόανα κατέβαλον, ἀποτμηθῆναι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν προσέταξεν. Ἀχθέντες δὲ οἱ περὶ Τερέντιον καὶ παρῤῥησιασάμενοι, αὐθις εἰς τὴν φυλακὴν ἐνεβλήθησαν, προσδεθέντες κλοιοῖς περὶ τὸν τράχηλον καὶ πέδαις ὑποβληθέντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀλύσει περιδεθέντες, ὑπήνεγκαν, ὑποκειμένων αὐτοῖς τριβόλων σιδηρῶν, καὶ ἐπὶ πλείστας ἡμέρας ἄσιτοι διέμειναν· εἰσαγωγὴ γὰρ σίτων ἀπηγορεύθη παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς δεσμοφύλαξι. Ἄλλ' ὅμως ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς, ἀντιλήψεως ἔτυχον παρὰ Θεοῦ, δι' ἐπιστασίας Ἀγγέλων τῶν δεσμῶν

ἀποπεσόντων· καὶ τροφῆς αὐτοῖς χορηγηθείσης, αὐτοὶ νεαροὶ τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν, καὶ ξεσθέντες θηρίοις ὑπεβλήθησαν, ὧν οὐδὲν αὐτῶν ἤφατο. Ἀπειπῶν οὖν καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὁ Ἥγεμών, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπέτεμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Προφήτιδος Ὀλδᾶς.

Στίχ. Ἀφῆκεν Ὀλδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,

Ἡ Πνεύματος γέμουσα θείου πυθία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου Πρεσβυτέρου καὶ Ἀζᾶ Διακόνου.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἰάκωβον.

Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω,

Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ στέφος.

Εἰς τὸν Ἀζᾶ.

Τμηθεὶς ὁ Χριστοῦ Λευΐτης Ἀζᾶ κάραν,

Χριστοῦ τὸν ἐχθρὸν Λευϊθὰν αἰσχύνει.

Οὗτοι ὑπῆρχον κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου, βασιλέως Περσῶν· καὶ ὁ μὲν Ἰάκωβος ὄρμητο ἀπὸ κόμης λεγομένης Φαρναθά· ὁ δὲ Ἀζᾶς ἀπὸ κόμης λεγομένης Βιθηνορᾶ.

Συλληφθέντες δὲ καὶ παραστάντες τῷ ἀρχιμάφῳ Ἀχοσαργάν, καὶ τὸν Χριστὸν παρῆρσία ὁμολογήσαντες, σίναπι μετὰ ὄξους τοῖς μυκτῆρσιν ἐδέξαντο. Εἶτα

τύπτονται καὶ μετεωρίζονται γυμνοὶ καὶ ὑπαίθριοι, τῷ νυκτερινῷ ψύχει

καταπηγνύμενοι. Εἶτα κατενεχθέντες καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τῷ ἡλίῳ καὶ πυρί,

προστάξει τοῦ Ἄρχοντος, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται, καὶ οὕτω στεφανηφόροι

ἀνήλθον ἐν οὐρανοῖς.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Δῆμος ὁ ἐν Σμύρνη μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ,αψξγ' (1763), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Δήμοις ἀθλητῶν, μὴ φοβηθεὶς δημίους,

Δῆμος συνηρίθμηται ἀθλητῆς νέος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Ε', τοῦ νέου ἱερομάρτυρος, ἀρχιεπισκόπου ΚΠόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ δι'

ἀγχόνης μαρτυρήσαντος ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ἔτος ,αωκα' (1821).

Στίχ. Ἐν ἀγχόνῃ κᾶν τέθνηκας, Πατριάρχα,

Ὅμως γε αἰεὶ ζῆς ἐν Ἐδέμ τῇ θεῖα.

Ἄτεροι.

Ποιμὴν ὧν καλὸς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Ἐπὲρ ταύτης τέθνηκας προθύμως, Πάτερ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν

» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-

» λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς

» αἰῶνας.

Ἦτα εὐήκοα πρὸς θεῖαν, ἀποπλήρωσιν Χριστοῦ τῶν προσταγμάτων, κεκτημένοι

σοφοί, ἐμέλπετε προθύμως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νόμους ἐνθέους Ἀθλοφόροι, ἀντεθήκατε προσταγμασιν ἀνόμων, κελυόντων

Χριστὸν ἀρνεῖσθαι ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη ποιναῖς ἐκδεδωκότες, ἀπηνήσασθε τὸ σῶμα δι' ἀγάπην, τοῦ ὀφθέντος ἐν γῆ,

καὶ σάρκα εἰληφότος· ᾧ μελωδεῖτε Μάρτυρες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄνω τὸ ὄμμα διανοίας, ἀνατείναντες γενναῖοι τὰς βασάνους, στερότοτῃ ψυχῇ,

ἠνέγκατε βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥεύσαντας πάλοι τοὺς γενάρχας, παραβάσεως ἀτόπου πλημμελεία, ἐν νηδύι Χριστόν, ἀρρέυστως συλλαβοῦσα, πρὸς τὴν ζωὴν ἀνήγαγες, τὴν ἀρχαίαν Θεοτόκε.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Τυραννικοῦ πρὸ βήματος, ὁ θεόφρων Τερέντιος, σὺν Ἀφρικανῶ τε Μάξιμος Πομπήσιος, ὁ θεῖος Μακάριος, καὶ ὁ κλεινὸς Θεόδωρος, ἅμα τῇ λοιπῇ, τῶν συμμαρτύρων χορεία, Χριστὸν ὁμολογοῦσι, τὸν Σωτῆρα τῶν ὄλων, καὶ τούτου τῇ ἀγάπῃ, γενναίως ἐναθλοῦσιν.

Ἐπεὶ Χριστοῦ στρεβλούμενοι, καὶ βουνεύροις τυπτόμενοι καὶ ἀνηλεῶς οἱ Ἀθληταὶ ξέοι, τριβόλοις κεντούμενοι, καὶ τοῖς θηρσὶ ῥιπτούμενοι, καὶ πυρακτωθεῖσιν, ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, φλεγόμενοι ἐβόων· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆμα ζωῆς προφέροντες, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, τεθνατωμένους ἐν τῇ πλάνῃ ἔσωσαν, ἐχθροὺς ἐθανάτωσαν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν θάνατον, καὶ τὰ φωταυγῆ, ἐξεικονίζοντες πάθη, βασάνοις πολυτρόποις, τὸ μακάριον τέλος, ἐδέξαντο ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ κιθάρα εὐρυθμος, κρουομένη τῷ Πνεύματι, καὶ τὰς διανοίας, τῶν πιστῶν ἠδύνουσα, τετράριθμος πέφυκε, τῶν Ἀθλοφόρων θεία δεκάς, θεῖον κορυφαῖον, κεκτημένη βοῶντα, Τερέντιον τὸν μέγαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην ζώωσον, πεπτωκυῖαν ἀνάστησον, τετραυματισμένην, τὴν ψυχὴν μου ἴασαι, τῇ λόγῃ Πανάμωμε, τῇ κεντησάσῃ θεῖαν πλευράν, τοῦ ἐκ τῆς γαστρὸς σου, σαρκωθέντος Σωτῆρος· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Ἐπταπλασίως κάμινον...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ
» σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἴαμα βρῦει ἢ σορός, τῶν Μαρτύρων ἐκ πηγῆς θεοῦ Πνεύματος, ἐπαρδομένη αἰεὶ προθύμως δεῦτε ἀπαρυσώμεθα, σῶμα καρδίαν καὶ ψυχὴν, καθαγιαζόμενοι, καὶ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μεγαλύνοντες πιστῶς φιλομάρτυρες.

Ὡς ἄνθη θεῖα τοῦ ἀγροῦ, ὥσπερ ῥόδα μυστικὰ ἐξηνθήσατε, καὶ εὐωδίας σεπτῆς, τὴν Ἐκκλησίαν ἀπεπληρώσατε, πλάνην δυσώδη τοῦ ἐχθροῦ, μακρὰν ἀπελαύνοντες, τῇ θεῖα χάριτι, Ἀθλοφόρου τοῦ Χριστοῦ ἀξιάγαστοι.

Σήμερον Μάξιμον πιστοί, καὶ Ἀλέξανδρον ὁμοῦ καὶ Θεόδωρον, Ζήνωνα Πόμπιον, Ἀφρικανόν τε καὶ τὸν Τερέντιον, σὺν τοῖς λοιποῖς συναθληταῖς, πιστῶς εὐφημήσωμεν, καὶ μακαρίσωμεν, ἀνυμνοῦντες τὰ αὐτῶν προτερήματα.

Ἦγγικε πρόσεχε ψυχῇ, ἢ τοῦ Κτίστου τελευταία ἐπέλευσις· οἱ θρόνοι τίθενται· καὶ τὸ κριτήριον ἤδη πάρεστιν· ὁ δὲ Κριτὴς ὡς ἀγαθός, βοᾷ· Ἐτοιμάσθητι· σπεῦσον οὖν βόησον· Τῶν Μαρτύρων σου λιταῖς Σῶτερ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν ψυχὴν μου ταῖς δειναῖς ἀμαυρότησι, τῶν παραβάσεων,
ἐσκοτισμένην καὶ κινδυνεύουσαν, καὶ τῆς ἡμέρας κοινωνόν, τῆς θείας ἀνάδειξον,
ὅπως δοξάζω σε, προστασία τῶν πιστῶν ἀκαταίσχυντε.
Ὁ Εἰρμός· Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή...
Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α΄ ὥρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα,
Ἐπισκόπου Περγάμου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χάριν, ἀπαντήσας δαυιλῶς, γνώσεως Χριστοῦ Ἱεράρχα, ἐξ ἀκενώτου πηγῆς, τοῦ
ἐπιστηθίου τε καὶ θείου κήρυκος, ταύτης πᾶσι μετέδωκας, ἀνθρώποις ἀφθόνως,
δρόμον ἰσαπόστολον ἀνύων Ὅσιε· ὅθεν σὺν αὐτῷ παρρησίαν, ἔχων πρὸς Θεὸν ὑπὲρ
πάντων, τῶν σὲ εὐφημούντων καθικέτευε.

Βίον, διανύσας εὐκλεῆ, καὶ τῶν ἀρετῶν συναθροίσας, τὸν πλοῦτον Ὅσιε, πλήρης δι'
ἀθλήσεως, καλῶν πρὸς Κύριον, ὡς ὁ πρὶν ἐξεδήμησας, Ἀβραάμ Ἀντίπα· ὅθεν καὶ τῆς
κρείττονος δόξης ἠξίωσαι, χαίρων τοῦ Χριστοῦ σὺν τοῖς μύσταις, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν
ἰκετεύων, τῶν πιστῶν τιμώντων σου τὴν ἄθλησιν.

Ἔχων, ἐξ ἀφθόνων δωρεῶν, σὺ τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν, τὴν τῶν ἰάσεων, πάθη τὰ
τοῦ σώματος καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐπισκέψει σου ἴασαι, ὀδύνας κομίζων, πόνους
παύων ἅπαντας, καὶ ἐκλυτρούμενος, πάντας συμφορῶν καὶ κινδύνων, τοὺς τὴν σὴν
Ἀντίπα τιμώντας, μνήμην καὶ δοξάζοντας τὸν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἔχεις, συμπαθείας οἰκτιρμούς· ἔχεις εὐσπλαγχνίας ἀβύσσους, θεοχαρίτωτε, τούτοις
μου συγκάλυψον τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ἀπόπλυνον ἅπαντα, τὸν ῥύπον Παρθένε, ἐξ
ἀπροσεξίας μου τὸν προσγινόμενον· ὅπως ἀπὸ βλάβης παντοίας, Δέσποινα σωθεῖς
μεγαλύνω, τὸ σὸν εἰς αἰῶνας θεῖον ὄνομα.

Ἦ Ἁ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, ἄκακος ἀμνὸς ὡσπερ Σῶτερ, καὶ ἐκεντήθης πλευράν,
ἥλιος ἐσκότασε, καὶ γῆ ἐτρόμαξε, καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν· ναοῦ δὲ ἐρράγη, θεῖον
καταπέτασμα ἀπὸ τοῦ φόβου σου· ὅθεν ἡ τεκοῦσά σε Μήτηρ, θρήνοις κοπτομένη
ἐβόα· Δόξα τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον καὶ μαρτύρων τὸν σύναθλον, τὸν πανευκλεῆ ἱεράρχην καὶ
Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμήσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν
ἰατρόν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν· Δόξα τῷ σὲ
δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ἰάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν φαιδρὸν ἐν Μάρτυσιν Ἀντίπαν σέβω.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴ-
» χνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τῷ φέγγει, τῆς τρισηλίου χάριτος, καταλαμπόμενος, τοὺς τὴν φαιδρὰν σου ταύτην
ἐορτήν, ἐκτελοῦντας καταύγασον, τῆς τῶν παθῶν λυτρούμενος, Μάρτυς Ἀντίπα
ἀμαυρώσεως.

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ σε πάνσοφε, μάρτυρα γνήσιον, τῶν ἑαυτοῦ ἀνέδειξε παθῶν, τὴν
δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ τῶν δαιμόνων ἄπασαν, τὴν πονηρίαν ἀφανίζοντα.

Νομίμως, τὸ ἱερόν σου ποιμνιον, ὄντως ἐποίμανας, καὶ ἐπὶ γλὸν Πάτερ τῶν
Χριστοῦ, διδαγμάτων ἐξέθρεψας· νῦν δ' ἐποπτεύεις ἄνωθεν, στέφει Μαρτύρων
κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Φωτός σου, ταῖς ἀστραπαῖς καταύγασον, Κόρη πανάμωμε, τὴν ἐν νυκτὶ παθῶν καὶ
συμφορῶν, συσχεθεῖσαν καρδίαν μου, δικαιοσύνης Ἥλιον, πᾶσιν ἀρρήτως
ἀνατείλασα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Ἀνέβλυσας ποταμούς, διδασκαλίαις τοὺς πιστοὺς ἄρδοντας, καὶ θολερὰ νάματα, τῆς
πολυθείας ξηραίνοντας.

Ἰσχύι δυναμωθείς, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἄραντος, δαιμονικὴν ἔθραυσας, ἔνδοξε
ἰσχὺν δι' ἀθλήσεως.

Δαιμόνων τοὺς λατρευτάς, σέβειν Θεὸν ἀληθινὸν ἔπεισας, σάρκα θνητὴν Ὅσιε,
πλούτῳ εὐσπλαγχνίας φορέσαντα.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, αἰχμαλωσίας τοῦ ἐχθροῦ Ἄχραντε, τὸν Λυτρωτὴν τέτοκας·
ὄθεν εὐσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί...

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείοις ἀνθραξι, θείας ἀγάπης, ἀναπτόμενος, μάρτυς Ἀντίπα, τῆς ἀθεΐας τὴν φλόγα
κατέσβεσας, καὶ πυρωθέντι βληθεὶς χαλκουργήματι, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς
ἐξεδήμησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Παραμύθιον, τῶν θλιβομένων, ἰλαστήριον ἀμαρτανόντων, σὺ ἀνεδείχθης
Μητροπάρθενε Δέσποινα· τὴν γὰρ βροτῶν σωτηρίαν γεννήσασα, πύργος ἰσχύος
πιστοῖς μόνη γέγονας. Ὅθεν κράζομεν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρουμένου σου, ἡ γῆ ἐσειέσθη, νεκρωθέντος σου, τὸ φῶς ἐκρύβη, καὶ οἱ νεκροὶ
τῶν δεσμῶν ἀπελύθησαν· ἡ δὲ πανάχραντος Μήτηρ σου Δέσποτα, δακρυρροοῦσα
πικρῶς ἀπεφθέγγετο· Τέκνον φίλτατον, ὑμῶν σου τὸ μέγα ἔλεος· τοῦ σῶσαι γὰρ
βροτούς ταῦτα πέπονθας.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ
» τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστι ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,
» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐ κατέσεισε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, παρανομούντων ἔνστασις, Μάρτυς
ἀθλοφόρε· ὄθεν πυρακτούμενος, τῷ ζήλω τῆς πίστεως, ὄφθης τοῦ πυρὸς
δυνατώτερος.

Νυσταγμῷ τῆς ἀθείας τοὺς κρατουμένους, ἐπαγρυπνῶν πανεύφημε, ταῖς
διδασκαλίαις, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς γνῶσιν ἐξήγειρας, τῆς ἀληθινῆς
ἐπιγνώσεως.

Ἐνεπλήσθης τῶν τοῦ Πνεύματος χαρισμάτων, ἐκ θεολόγου στόματος, τοῦ
Ἐπιστηθίου· ὄθεν καὶ ἀνέβλυσας, τὰ θεῖα διδάγματα, πᾶσι τοῖς πιστοῖς Πάτερ Ὅσιε.
Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ὡς πρὸ τόκου διεφυλάχθης, παρθενομητορ ἄφθορος· τὸν Δημιουργὸν
γάρ, πάντων ἀπεκύησας, ἐκ σοῦ τὸ ἀνθρώπινον, σῶμα ἐκουσίως φορέσαντα.

Ἦδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς
» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-
» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἀνήλθες ἀρετῶν, εἰς τὸ ὄρος μακάριε, καὶ γνώσεως ὑπεισηλθες, τὸν ἀκρότατον
γνόφον, καὶ τῷ Θεῷ ὠμίλησας.

Ῥημάτων σου πλοκαῖς, ἐκ βυθοῦ ἀθεότητος, ἐζώγησας ἱεράρχα, πλανωμένους
ἀνθρώπους, καὶ χάριτι διέσωσας.

Τὸ μέγα τῆς Θεοῦ, παρουσίας μυστήριον, κηρύττων Ἱερομάρτυς, κατεσμίκρυνας
ὑψος, εἰδώλων
ἀθεώτατον.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχων ἐν μορφῇ, τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπέρθεος, ἐσκήνωσεν ἐν γαστρί σου, τὴν μορφήν
μου φορέσας, ὁ Κύριος Πανάμωμε.

Ἦδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Σταυρώσας, ἐγκρατεία τὰ μέλη μακάριε, τοὺς ἐν ἀσκήσει ἀγῶνας, τοῖς ἀγῶσιν
ἔστεψας τῶν Μαρτύρων, οὓς ὑπέστης, διανοίας Ἀντίπα στερρότητι.

Ἰστασο, πρὸ βημάτων κηρύττων τὴν σάρκωσιν, τοῦ διὰ σὲ κενωθέντος, καὶ Πιλάτου
βήματι παραστάντος, Ἀθλοφόρε, καὶ σταυρῷ τὸν ἐχθρὸν θανατώσαντος.

Νέκρωσιν, τοῦ σταυρῷ νεκρωθέντος θεσπέσιε, ποθῶν Ἀντίπα εἰσέδυσ, τῷ
πεπυρωμένῳ βοῖ χαλκείῳ, καὶ θυσία, νεκρωθεὶς τῷ Κυρίῳ προσήνεξαι.

Θεοτοκίον.

Ἅγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ὁ ἐν Ἁγίοις Παρθένε, ἐπαναπαυόμενος καὶ
δοξάζων, τοὺς ἐν πίστει, ἀληθεῖ τοῦτον Κόρη δοξάζοντας.

Ὁ Εἰρμός· Θύσω σοι μετὰ φωνῆς...

Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην καὶ κλεινὸν μεγαλομάρτυρα, τὸν πολιοῦχον τῆς Περγάμου τὸν
πανάριστον, καὶ κοινοῦ ἐχθροῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν ἐν
ἴσμασιν, ὡς τοὺς πάσχοντας ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κρίζοντες· Χαίροις, Πάτερ
τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, Ἐπισκόπου
Περγάμου.

Στίχ. Ταύρω παλαίεις, καλλιμάρτυς Ἀντίπα,

Ὅς σε φλογίζειν, οὐ κερατίζειν ἔχει.

Χάλκεον ἑνδεκάτη βληθεὶς φλέγη, Ἀντίπα, εἰς βοῦν.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δομετιανοῦ τοῦ Βασιλέως, σύγχρονος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅν ὢν καὶ τῆς κατὰ Πέργαμον τῆς Ἀσίας χειροτόνηται Ἐπίσκοπος, ὅτε ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς Πάτμον ὑπερόριος ἦν, καθὼς καὶ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ γράφει, Ἱερέα τοῦτον πιστὸν καὶ Μάρτυρα ἀποκαλῶν.

Ἐπάρχων δὲ τῆς κατὰ Πέργαμον Ἐκκλησίας ὁ ἅγιος Ἀντίπας Ἀρχιερεὺς, ἐν πάννυ πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον ἐν πάσῃ ἐποίμαινεν εὐσεβεῖ πολιτείᾳ· διὸ καὶ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν συνεσχέθη, αὐτῶν τῶν σεβομένων παρ' αὐτοῖς Δαιμόνων ἐμφανισάντων, μὴ δύνασθαι ἐν τῷ τόπῳ οἰκεῖν, μηδὲ τὰς προσαγομένας θυσίας προσέσθαι, ἀλλ' ἐξελαύνεσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀντίπα.

Ἀχθέντα οὖν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ἐπεχείρει ὁ Ἡγεμὼν πείθειν αὐτὸν ὡς τὰ πρεσβύτερα τιμιώτερα ἦν, εἶναι δὲ τὰ ἀρτιφανῆ καὶ νεώτερα ἀτιμότερα· τὴν μὲν τῶν Ἑλλήνων, παλαιὰν θρησκείαν λέγων, καὶ χρόνοις συναυξηθεῖσαν πολλοῖς· τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν πίστιν, ὁψέποτε ἀρξάμενην, ὑπὸ ὀλίγων παραδεχθεῖσαν. Οἷς τὴν κατὰ τὸν Κáιν ἱστορίαν, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀναφύεισαν ἀσέβειαν, ὁ Ἅγιος ἀντέθηκε, τοῖς εὐσεβέσιν οὕσαν ἀζήλωτον, εἰ καὶ τῷ ἀρχεγόνῳ πολὺ τῶν μετὰ ταῦτα προεῖχε.

Τούτοις εἰς ὄργην ὁ Ἡγεμὼν ἀναρρίπισθεις, τὸν μάρτυρα ἐν τῷ κατὰ τύπον βοὸς τεχνουργηθέντι ἐνέβαλε χαλκουργήματι. Πολλὰ δὲ ἐν αὐτῷ τὸν Θεὸν ἱκετεύσας ὁ Ἅγιος, καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν ἐξυμνήσας, καὶ ὑπὲρ ὧν ἠξιώθη δι' αὐτὸν παθεῖν εὐχαριστήσας, καὶ τοὺς μεμνημένους αὐτοῦ, ἄλλων τε νοσημάτων, καὶ τῆς ἀφορήτου τῶν ὀδόντων ὀδύνης ἀπαθεῖς φυλάττεσθαι ἐξαιτήσας, καὶ ἐπευξάμενος αὐτοῖς ἀμαρτιῶν ἄφεσιν καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει ἰλασμόν, τῆς αἰτήσεως τυχών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, καὶ ἐτέθη ἐν τῇ κατὰ Πέργαμον Ἐκκλησίᾳ, μύρα καὶ ἰάσεις ἀενάως πηγάζων. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Τρυφαίνης τῆς ἐν Κυζίκῳ.

Στίχ. Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης,

Ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἡγουμένη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φαρμουθίου.

Στίχ. Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε,

Φαρμουθὶ μηνί, δῆλον ὡς Ἀπριλίῳ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι

» ἐκραυγάζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δό-

» ξης σου Κύριε.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ἐξεικονίζων Μάρτυς ἔνδοξε, μέσον ὡς καμίνου ἔστις τοῦ δολερῶς, πυρῶθέντος χαλκουργήματος· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Τῇ θεῖᾳ δρόσῳ, περικυκλούμενος πάντοθεν, ὅλως οὐκ ἐφλέχθης μέσον ὧν τοῦ πυρός, οὐδὲ δαίμοσιν ἐπέθυσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ἰσχύι θεῖᾳ, τῆς ἡλικίας τὸ ἀνίσχυρον, Πάτερ ἐνίσχύσας ἄκμων ὡς περ στερρός, πρὸς τὸ στάδιον ἐχώρησας· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Πεποικιλμένος, ἱεραρχίας θεῖα χάριτι, αὐθις πορφυρίδι αἵματός σου σοφέ, στολισάμενος ἀνέδραμες, πρὸς τὰ βασίλεια, περιφανῶς τὰ ἄνω γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Αϊμάτων Κόρη, παρθενικῶν τῶν σῶν ἐκσεσάρκωται, Λόγος ὁ Πατρὶ συνάναρχος τὴν ἡμῶν, συντριβὴν ἐπανορθούμενος. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα. Ὡδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Νῦν οὐκ ἐν ἐσόπτροις καθορᾶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασι καλῶν τὸ ἔσχατον, πρὸς δέ γε πρόσωπον πρόσωπον, παρελθόντων τῶν ἐμφάσεων, ἀναβοῶν χαρμονικῶς, τῷ σὲ δοξάσαντι· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σὲ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τὸ θεῖον πρόβατον, καλῶς ποιμάναντα, αὐτοῦ τὸ ποίμνιον πάνσοφε, ὡς ἀμνὸν οἱ ἀνομώτατοι, ὀλοκαυτοῦσι τῷ πυρὶ, Ἀντίπα κράζοντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν πέτρα τῶν θεῶν ἐντολῶν, τὰ τῆς καρδίας σου ἐρείσας βήματα, δεινῶν κολάσεων πνεύμασιν αἰκισμῶν τε ἐπικλύσεσιν, οὐκ ἐσαλεύθης, μελωδῶν Ἀντίπα πάνσοφε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βεβαίως τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς τετύχηκας, Ἀντίπα πάνσοφε· διπλοῦν δὲ στέφανον ἔλαβες, ὡς ποιμὴν παναληθέστατος, καὶ νικηφόρος ἀθλητῆς, οἷς καὶ κοσμούμενος ἀνακράξεις· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὡς μήτηρ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, ὡς θεῖον τέμενος, τοῦ Παντοκράτορος, ὡς γῆ ἀνήροτος ἄσταχυν, ἀγεώργητον βλαστήσασα, Παρθένε σῶζε, τοὺς πιστῶς ἀεὶ κραυγάζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ...

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάναρχος
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἱεραρχικῶς Ἱεράρχα, τὸν ἱερὸν ἀνύσας δρόμον, τὴν ἱερωτάτην ζωὴν σου, ἱερωτάτως σὺ καθιέρωσας, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστη σου, Μάρτυς Ἀντίπα ἱερώτατε.

Ὡς τῶν ἀρετῶν ταῖς ιδέαις, περικαλλῆς γεγεννημένος, δόξη μαρτυρίου παμμάκαρ, καθωραΐσθης καὶ μεταβέβηκας, πρὸς τὸν ὠραῖον Κύριον, θέσει θεοῦμενος θεόληπτε. Σήμερον ἡ Πέργαμος χαίρει, ἐπὶ τῇ θείᾳ πανηγύρει, τοῦ ἱερωτάτου ποιμένος, καὶ συγκαλεῖται πόλεις τὰς κύκλῳ αὐτῆς· ἢ καὶ ἡμεῖς συγχαίροντες, τοῦτον ἐν ὕμνοις καταστέψομεν.

Ἡ τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, ἱερωτάτη μάκαρ θήκη, μύρον ἱαμάτων πηγάζει, δυσώδη πάθη ἀποδιώκουσα, καὶ τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας, μνήμην σαφῶς εὐωδιάζουσα.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων καὶ πάσης κτίσεως· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός· Λίθος ἀχειρότμητος...

Τὸ Φωταγωγικόν, ἢ Α´ ὥρα καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ IB´ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Βασιλείου Ἐπισκόπου Παρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἡλίου φαιδρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείας φρυκτωρίας, Βασίλειε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, παμμακάριστε ἔτρωσας· φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν, οὐρανῶν νεφέλαι· χοροὶ Ἀσωμάτων, συνεπεκρότησαν χαρᾶ, τῶν σῶν ἀγώνων τὴν καρτερότητα· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, πίστει σὺν τούτοις τιμῶμέν σε, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ οὐράνια, καὶ ρεόντων τὰ ἄρρευστα, φθαρτῆς τε τὴν ἄφθαρτον, ἀντηλλάξω δόξαν· καὶ ἀντ' ἐξορίας, καὶ πολυτρόπων πειρασμῶν, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ βασίλεια· ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος, σὺν Ἀσωμάτοις Βασίλειε, ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄνθρακα κυήσασα, ὃν Ἡσαΐας τεθέαται, τῇ λαβίδι τὸ πρότερον, χρόνων δ' ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ σοῦ Θεοτόκε, σάρκα ὀφθέντα καὶ βροτῶν, τὰ πάθη πάντα ἀποκαθαίροντα, πυρὶ τῷ τῆς Θεότητος, τὰς ἁμαρτίας κατάφλεξον, τὰς ἐμὰς Θεονύμφευτε, καὶ παντὸς ρύπου πλῦνόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς μήτηρ δακρύνουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γερασίμου.

Ὡς ἱερεὺς τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ὁμολογίας διαλάμπεις τῇ αἴγλη, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε Βασίλειε· τῶν Εἰκονομάχων γάρ, τὴν ἀπάτην ἐλέγχων, πόνοις προσωμίλησας, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· καὶ μεταστὰς ἐν δόξῃ πρὸς Θεόν, τῶν σὲ τιμώντων, ἀπαύστως μνημόνευε.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν σὴν τελευτὴν συντόνως μέλω, Πάτερ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγόν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ

» Λυτρωτῇ, καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Τὸ ἄφραστον φῶς σοι καὶ τριλαμπές, ἐν τῇ ἀσαλεύτῳ, βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἀνέτειλε Πάτερ καὶ δικαίων, ἡ εὐφροσύνη ἀξίως ἐδέξατο.

Ἦνοίγησαν πύλαι σοι τῆς Ἐδέμ, καὶ ἀρχιερεῦσι, προσετέθης ἀρχιερεὺς, καὶ τῶν πρωτοτόκων ἐκκλησία, συνηριθμήθης Βασίλειε ἔνδοξε.

Νοός σου τὸ ὄμμα προκαθαρθεῖς, ἀνῆλθες εἰς ὄρος, ἀρετῆς ὡς ἄλλος Μωσῆς· διὸ καὶ τὸν ὄντα θεωρήσας, προσεκολλήθης αὐτῷ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἐνωθεῖς, τῇ ἐκ σοῦ ληφθείσῃ, ὁ τῶν ὄλων Δημιουργός, προῆλθεν ἀφράστως Θεομητορ, καὶ τοῖς βροτοῖς ὁμιλῆσαι ἠδύοκῃσεν.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Ἡ ἀξιοθαύμαστος, καὶ παναοίδιμος μνήμη σου, χαρμονικῶς, τὰ τῶν ὀρθοδόξων, κατευφραίνει συστήματα.

Νέφος τὸ τοῦ σώματος, ἀπεκδυσάμενος Ὅσιε, καὶ τῶν δεσμῶν, ἀπολελυμένος, τῷ Θεῷ προσεπέλασας.

Τέλος τὸ μακάριον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν Ὅσιε, τῶν ἐκλεκτῶν, ὡς ἐκλελεγμένος, ἐπαξίως ἀπειληφας.

Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυρῆσομαι πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτιν, τῶν ἐχθρῶν μου ῥυσθήσομαι.

Ὁ Εἰρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα...

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἡ ἀγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, καὶ φωτίζει τὴν κτίσιν, Βασιλείε θείοις σου, καταυγάζουσα θαύμασιν· ἦν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοῶμεν·

Καθικέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἱεράρχα, Χριστὸν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐφραίνεται πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τὸ ὄνομα τὸ σόν, καθ' ἐκάστην βοῶσα, καὶ πόθῳ τὰς ὑψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε· σὺ γὰρ καύχημα, καὶ βοηθὸς καὶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων ὑπάρχεις Παρθένε, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Λαμπὰς ἡ φεραυγῆς, τοῦ ἡλίου ἐκρύβη, ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀναβάντος σου Λόγε· ἢ κτίσις πᾶσα ἔφριξε, καὶ τῷ φόβῳ ἐτρόμαξεν· ἡ δὲ Μήτηρ σου, παρισταμένη ἐβόα· Τέκνον φίλτατον, πῶς ἐκουσίως νεκροῦσαι, τὸ φῶς μου τὸ ἄδυτον!

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν

» Θεότητα.

Λιτανεύων πρὸς Κύριον, τὴν ἐπαιρομένην φρένα κατέβαλες, τῆς κακόφρονος αἰρέσεως, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Πάτερ εὐφρανας.

Ἐν σκηναῖς οὐρανίαις σε, ὁ ἀγωνοθέτης Πάτερ κατώκισε, τὴν ἀνένδοτόν σου ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους προσδεξάμενος.

Ἐπὲρ τῶν παραδόσεων, τῶν πεφυλαγμένων ἐν Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, διωκόμενος ὑπέμεινας, καὶ προκινδυνεύων διετέλεσας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, Ἄχραντε Παρθένε τοῦτον δυσώπησον, τοῖς ἰκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ

» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Ἡ ἔνθεος σκηνώσασα χάρις σοι, θεοφόρε, ποιμένα πιστότατον, τῆς Ἐκκλησίας σε ἔδειξε.

Νεκρώσας τῆς σαρκός σου τὸ φρόνημα, καὶ τὰ πάθη, τῆς ζωῆς τῷ πνεύματι, κατηκολούθησας ἔνδοξε.

Σωφρόνως καὶ δικαίως τὸν βίον σου, διανύσας, θεόφρον ἀπειλήφας, τῶν ἀρετῶν τὴν ἀντίδοσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχουσα πανάγιον τέμενος, ἀπαθείας, τὴν πηγὴν ἐγέννησας, Παρθενομήτορ πανάμωμε.

Ῥδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Νυττόμενος τῷ τερπνῷ, τῶν οὐρανίων πυρσεύματι, τὸν θρόνον τὸν ἐπὶ γῆς, κατέλιπες Ὅσιε, καὶ κλῆρον ἀκήρατον, ἐν γῆ τῶν πραέων, ὡς πραότατος ἐπλούτησας.

Τῆς πλάνης καταγελῶν, τῆς τῶν βλασφημῶν αἰρέσεως, τὸ θεῖον καὶ εὐσεβές, ὀρθόδοξον φρόνημα, προθύμως ἐδίδαξας, τὴν εἰκόνα σέβειν, τοῦ Σωτῆρος ἀξιάγαστε. Ὁ πόθος σου πρὸς Θεόν, πεπλήρωται παναοίδιμε· μετέστης γὰρ πρὸς αὐτόν, ἐνθέως γηθόμενος· καὶ νῦν τὰς λαμπρότητας, τῶν Ἁγίων Πάτερ, ἐποπτεύεις καὶ φαιδρότητας. Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως καὶ φθορᾶς, λελύτρωσαι τὸ ἀνθρώπινον· τὸν φύσει ζωοποιόν, ἀσπόρως γὰρ τέτοκας, Παρθένε πανάμωμε, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σε.

Ὁ Εἰρμός· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β´. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Γερασίμου.

Τὴν βασιλικὴν, προσάγων ἱερουργίαν, τῷ Παμβασίλει, Βασίλειε θεοφάντορ, ὀλοκάρπωμα θεῖον, τοὺς θεῖους ἀγῶνάς σου, ἱερῶς αὐτῷ προσέφερες, Ἰεράρχα πανσεβάσμιε, ἐκβοῶν τοῖς προσιοῦσί σοι· Ἡ τῆς Εἰκόνας τιμὴ, ἀνυψοῦται Χριστῷ. Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ IB´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, Ἐπισκόπου Παρίου, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Χαίρων, τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ·

Ἐκεῖ γὰρ ἤξεις, οὗ χαρᾶς πλησθῆς ὄσης.

Δωδεκάτη, Βασίλειε, ταφῆια δύσσαο νεκρός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὸν ἔνθεον βίον, Ἐπίσκοπος Παρίου καθίσταται, ἐπὶ τῶν δυσσεβῶν εἰκονομάχων· ὅς, κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον, διὰ τὸ μὴ συνελθεῖν τοῖς εἰκονομάχοις καὶ ὑπογράψαι εἰς τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων καθάρσιν, τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἅπασαν ἐν διωγμοῖς καὶ θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις διήνυσε, μεταβάσεις καὶ φυγὰς αἰεὶ ποιούμενος, τῶν πατρικῶν δογμάτων προϊστάμενος, τῶν κακοδόξων τὰς συνάξεις μισῶν, καὶ τὴν εὐσέβειαν ἀσπαζόμενος. Οὕτως ἐν πᾶσι τὸν Θεὸν θεραπεύσας καὶ εὐάρεστος εἰς τέλος ἀναφανείς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἔτει ἐξακισχιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ πεντηκοστῷ (ἤτοι τῷ 942),

ἀνεκομίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ζήλας ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν Πορφυρογεννητῶν· μετὰ δὲ ταῦτα, ὕστερον μετετέθη ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῷ τῶν Χαλκοπρατείων, κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀνθούσης, θυγατρὸς Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Ε´.

Στίχ. Ρίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα,

Ἀνθοῦσα σεμνὴ γῆς ἀπανθεῖ καὶ βίου.

Ἦτις ὑπὸ τοῦ πατρὸς πολλάκις ἀναγκασθεῖσα συζευχθῆναι ἀνδρὶ οὐκ ἐπέισθη· διὸ μετὰ τὸ ἀποβιῶναι αὐτόν, ἀδείας λαβομένη, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πένησι καὶ Ἐκκλησίαις καὶ εὐαγέσιν οἴκοις διανεμαμένη, πολλῶν ὄρφανῶν μήτηρ ἐγεγόνη, καὶ χηρῶν προασπιστὴς. Πολλαῖς δὲ παρακλήσεσι πολλάκις βιαζομένη ὑπὸ Εἰρήνης τῆς ὀρθοδόξου Ἀυγούστης συνεῖναι αὐτῇ καὶ συμβασιλεύειν, οὐδαμῶς ἠνέσχετο. Ὅπως δὲ ἡμέρας διέτριβεν ἐν τῷ Παλατίῳ, ἔξωθεν μὲν βασιλικὸν ἱμάτιον ἠμφιεσμένη ἦν, ἔνδοθεν δὲ τρίχινον ῥάκος. Τὸ ποτὸν αὐτῆς ἦν ὕδωρ, καὶ ἡ τροφή ἀσκητικὴ· τὸ δάκρυον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ ὁ ὕμνος ἐπὶ στόματος. Ὅθεν καὶ τὸν μοναστὴν ὑπέρχεται βίον, διὰ χειρὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις Ταρασίου ἀποκειραμένη, ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ὀμονοίας. Ἐκτοτε δὲ οὐτ' αὐτῇ τῆς Μονῆς ἐξῆλθεν, οὐτ' ἄλλη τῶν ἀδελφῶν. Οὐκ ἀπελείφθη τῆς Ἐκκλησίας, οὐκ ἠτόνησεν, οὐ κατωλιγώρησε προσευχομένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς οὐδέποτε τῶν δακρῶν ἀνεστάλησαν· ἡ ταπεινότης αὐτῆς ἄμετρος ἦν, πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς διηκόνει, τὴν Ἐκκλησίαν ἐκόσμει, ὕδωρ ἐκόμιζεν, ἐν τῇ τραπέζῃ παρίστατο καὶ διηκόνει. Οὕτως οὖν πάντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς ποιούσα, μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς φορτίων μεθίσταται πρὸς Θεόν, χρόνων οὐσα πενήκοντα δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δήμη καὶ Πρωτίωνος.

Στίχ. Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῆρέθη,

Μεθ' οὗ κάραν προὔτεινε Δήμησ δημίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος.

Στίχ. Εὗρε στεφάνους ἀρτίμητος Ἀρτέμων,

Πρέποντας αὐτοῦ τῇ τετμημένη κάρᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων τριῶν Μαρτύρων Μηνᾶ, Δαυῖδ καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Δούλους Θεοῦσ τρεῖς Ἀββάδας παθοκτόνους

Τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος σκῆτι τοῦ Καυσοκαλυβίου ἀσκήσας κατὰ τὸ ἔτος ,αψλ' (1730), ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Εἰ καὶ νέος σύ, Ἀκάκιε, τοῖς χρόνοις,

Ἄλλ' οὖν παλαιὸς ὑπερῆρας τοὺς πόνοους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν

» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-

» λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς

» αἰῶνας.

Ἦ τῆς ἀφράστου εὐφροσύνης, ἥς ἠξίωσαι, παμμάκαρ ἀπολαύειν, ἐν ἀύλῳ φωτί, σκηνοῦμενος καὶ μέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στέφει τῆς θείας εὐπρεπείας, παμμακάριστε, κοσμίως διαπρέπων, συγχορεύεις βοῶν, ταῖς ἄνω στρατηγίαις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύστης ὑπάρχων τῆς Τριάδος, μυστηρίων λειτουργὸς ἐπουρανίων, τὸν Δεσπότην ἡμῖν, ἰλέωσαι βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εὐας τῆς πρώτης τὴν κατάραν, μεταβέβληκας, ἀγνή εἰς εὐλογία, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα, ᾧ πάντες· Εὐλογητὸς εἶ κράζομεν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου γεγο-

» νότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι

» Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύ-

» ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λυπηρῶν τοῦ βίου, καὶ δεινῆς συγχύσεως λελυτρωμένος, τὴν χαρὰν παμμάκαρ, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τὴν ὑπὲρ λόγον, ἐκομίσω μέλπων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατρικῶν δογμάτων, θερμῶς προϊστάμενος τὰς γλωσσαλγίας, τῶν βλασφημῶν Πάτερ, εὐχερῶς διέλυσας ἱεροφάντορ, Εὐλογεῖτε κράζων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τερπνὸς ὁ τόπος, ἐν ᾧ κατεσκήνωσας ἱερομύστα! ὡς ὠραῖον Πάτερ, τὸ σὸν ἐνδιαίτημα, ὃ περιέπεις! Εὐλογεῖτε, μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Προστασίαν πάντες, οἱ πιστοὶ κεκτήμεθά σε Παναγία, καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τῶν δεινῶν λυτρούμεθα, Χριστῷ βοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Νικηταὶ τυράννου...

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ

» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἄσωμάτοις χο-

» ρεΐαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἄγιως σου τὸν βίον, Πάτερ διανύσας, καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύσας τοῖς ἔργοις σου, τῆς οὐρανῶν βασιλείας ὄντως τετύχηκας.

Τὸν δρόμον ἐκτέλεσας, πίστιν τε τηρήσας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἀνύσας Βασίλειε, δικαιοσύνης ἐδέξω χαίρων τὸν στέφανον.

Ἐφέσεως τρισμάκαρ, ἔτυχες τῆς θείας, καὶ τῆς εὐκταίας τοῦ πόθου πληρώσεως· νῦν οὖν πρεσβεῦων μὴ παύση ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν δι' εὐσπλαγχνίαν, φύσιν ἐκ γαστρός σου, ὁ πλαστουργὸς προσλαβόμενος

Ἄχραντε, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα ταύτην ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός· Κυρίως Θεοτόκον...

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα.

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν

Μαρτίνου, Πάπα Ῥώμης.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ´. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε νῦν Μαρτίνε προσφθέγξωμαι; ὀρθοδόξων διδασκῶν, καθηγητὴν πανευκλεῆ· κορυφαῖον ἱερόν, δογμάτων θείων ἀψευδῶ· τοῦ ψεύδους, ἀληθέστατον κατήγορον· τοῦ Λόγου γενναιότατον συνήγορον· ἱερούργον ἱερώτατον· θαυματουργὸν τιμώτατον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Μαρτίνε καλέσωμεν; ποταμὸν πνευματικῶν, ναμάτων ἔμπλεον αἰεὶ, καταρδεύοντα ψυχὰς, πρὸς εὐκαρπίαν νοητὴν· λυχνίαν, εὐσεβείας φῶς ἐκλάμπουσαν· σταλάζον, ὄρος θείαν ἀγαλλίασιν· θείων λογίων ἐκφάντορα· πάσης αἰρέσεως ἔλεγχον.

Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Μαρτίνε προσείπωμεν; τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθοῦς, ἱερουργὸν πανευσεβῆ, μεσιτεύοντα Θεῷ, καὶ πλάσματι θεοπρεπῶς· κρατῆρα, πόμα θεῖον ἀναβλύζοντα, φωστῆρα, ζωῆς λόγον ὡς ἐπέχοντα, Δύσεως μὲν ἐξορμώμενον, Ἀνατολῇ δὲ φαινόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί τῶν σῶν καλῶν θαυμαστότερον; θεραπεύεις πάντας Κόρη, καὶ λυτροῦσαι τῶν παθῶν· ἀπελαύνεις πολεμίων, τὰς ἀθέσμους προσβολάς· κινδύνων, ἀπαλλάττεις τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θλίψεις, καταπαύεις Θεονύμφευτε. Χαρᾶς Παρθένε τῆς κρείττονος, πρόξενος γίνου τοῖς δούλοις σου, πρεσβεύουσα, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ φοβερὸν τοῦτο θέαμα; ἡ Παρθένος ἀνεβόα, τῷ Κυρίῳ μητρικῶς· αἱ ὠδίνες ἅς οὐκ ἔγνων, ἐν τῷ τίκτειν σε Υἱέ, δριμεῖαι, καθικνοῦνται τῇ καρδίᾳ μου· οὐ φέρω, τῷ Σταυρῷ σε προσηλούμενον, ὁρᾶν ὃ φῶς τῶν ὀμμάτων μου. Σπεῦσον λοιπὸν ἐξανάστηθι, καὶ δόξασον, τὴν φρικτὴν οἰκονομίαν σου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Θείοις δόγμασι, τῆς εὐσεβείας, ὑπεστήριξας, τὴν Ἐκκλησίαν, ὃ Μαρτίνε Ἱεράρχα θεόσοφε· τὸν γὰρ Χριστὸν διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσιν, ὁμολογήσας τὴν πλάνην κατήσχυνας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πόνους ἐπαινεῖν Μαρτίνου [κ]λέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ κεκομμένη τὴν ἄτομον ἔτεμε, καὶ εἶδεν ἥλιος
» γῆν, ἣν οὐκ ἐθεάσατο· ἀλάστορα ἐχθρὸν τὸ ὕδωρ
» κατεπόντισε, καὶ ἄβατον διήλθεν Ἰσραήλ· ὥδὴ δὲ
» ἀνεμέλπετο· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδό-
» ξασται.

Πόνους μυρίους Μαρτίνε ὑπέμεινας, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ νῦν ἐξεδήμησας, πρὸς ἄπονον ζωὴν, καλῶς ἀγωνισάμενος· διό μου τῆς ψυχῆς τὰς χαλεπάς, ὀδύνας ἐπικούφισον, ὅπως ἀνυμνήσω σε, εὐχαῖς σου φωτιζόμενος.

Οὐσίας δύο καὶ δύο θελήματα, καὶ ἐνεργείας διπλᾶς, φέροντα Μακάριε, τὸν ἕνα τῆς σεπτῆς, Τριάδος ἐδογματίσας, Χριστὸν τὸν ὑπερούσιον Θεόν, καὶ τοὺς μὴ οὕτω σέβοντας, πάντας ἀπεκήρυξας, Μαρτίνε ἱερώτατε.

Νενοσηκότας ἀλόγως τοὺς ἄφρονας, καὶ ἐπὶ μόνου Χριστοῦ, ἐν φρονούντας θέλημα, φρονήσει ἀληθεῖ, καὶ πίστει σεμνυνόμενος, διήλεγξας Μαρτίνε προφανῶς, καὶ χαίρων ἀνεκραύγαζες· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατὰ φύσιν τὴν θεῖαν ἀόρατος, ὠράθη βρέφος ἐκ σοῦ, ἄνθρωπος γενόμενος, διπλᾶς ὡς ἀληθῶς, θελήσεις ἐνεργείας τε, προφαίνων ὑποστάσει ἐν μιᾷ· ὃ πρέσβευε Πανάμωμε, πάντας ἡμᾶς σῶζεσθαι, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ταῖς καρδίαις
» τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σὲ
» ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένοις.

Ἐπὶ τῆς ἀνάπλευσος πανόλβιε, θείου ζήλου συνήθροισας, ἱερὰν Μαρτίνε σύνοδον, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐκύρωσας δόγμα.

Συνόδου ἐν μέσῳ ἀπεκήρυξας, Πύρρον, Σέργιον Ὅσιε, τὸν Θεόδωρον καὶ Κῦρόν τε, καὶ τοὺς σὺν ἐκείνοις ὁμοίως ληρωδοῦντας.

Ἐκ Ῥώμης βιαίως ἐλαυνόμενος, περιήρχου ὡς ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας πέμπων Ὅσιε, τὰς τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ φωτίζων πάντας.

Θεοτοκίον.

Πατὴρ τὸν ὁμότιμον καὶ σύνθρονον, ὑπὲρ λόγον ἐγέννησας, ἐνεργείας δύο φέροντα, καὶ δύο τὰς θελήσεις, Παναγία Κόρη.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ Θεῷ ἀπὸ βρέφους ἀνατεθείς, ἀρεταῖς ἀύξηθεις τε πνευματικῶς, ἠξίωσαι διάδοχος, Ἀποστόλων γενήσεσθαι, ὀρθοδοξία ποιμάνας, Κυρίου τὸ ποίμνιον· αἰρετικῶν δὲ φάλαγγας, ἐλαύνων πανεύφημε· ὅθεν ἐπὶ τέλει, μαρτυρίου τῷ στέφει, ἐστέφθης ἀοίδιμε, ἀθλητῆς ὡς ἀήττητος, ὃ Μαρτίνε θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πάντοτε κράζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου, Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐπὶ Σταυροῦ, ἀδίκως ὑψούμενον, θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι φίλτατον τέκνον! Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς ὑπόισω Λόγε, φρικτὸν βλέπειν θέαμα; κόπτομαι τὰ σπλάγχνα, καρδίαν τιτρώσκομαι, καὶ οὐ δύναμαι φέρειν, σφαγὴν σου τὴν ἄδικον. Ἄλλ' ὁ φύσει μακρόθυμος, σπεῦσον ἐξανάστηθι ταχύ, καὶ τὴν σὴν ἐκπλήρωσον ὑπόσχεςιν, ὅπως δοξάσης Υἱέ μου, κἀμὲ τὴν τεκοῦσάν σε.

Ἦ δὲ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπέβης ἐφ' ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους σου Κύριε,
» καὶ ἐδέξω χερσὶ σου ἡνίας αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέ-
» γονεν ἡ ἵππασία σου, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα
» τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀδίκως τοῦ θρόνου, σοφὲ τοῦ σοῦ ἐλαυνόμενος, ὑπ' ἀνθρώπων ἀδίκων ὁ δίκαιος, κακωθῆναι προήρησο, ὅπως τὸ δίκαιον δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, Πάτερ διασώσης ἀλώβητον.

Ἰστάμενος μέσον, παρανομούντων ὁ ἔννομος, ἀθλητῆς Ἱεράρχα θεόληπτε, καὶ ὑπ' αὐτῶν θλιβόμενος καὶ ἐμπαιζόμενος, συρόμενος μάτην, ἔμεινας τὸν νοῦν ἀπαράτρεπτος.

Νηπίων ἠγήσω, Πάτερ Μαρτίνε τοξεύματα, παροινίας τῶν μάτην θλιβόντων σε· καὶ καρτερῶς ἐνήθλησας, περιδονούμενος καὶ δεσμούμενος μάκαρ, καὶ ταῖς φυλακαῖς συγκλειόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο οὐσίαις, θεανδρικῶς γνωριζόμενον, τῆς Τριάδος τὸν ἕνα ἐκύησας, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, θελήσεις φέροντα, καταλλήλως ταῖς τούτου, φύσει Παρθένε πανάμωμε.

Ἦ δὲ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, ἐπὶ τὴν ψυχάλωτον ὁδὸν
» ἀεὶ πλανώμενον, τῷ φωτὶ τῷ τῆς γνώσεώς σου Κύ-
» ριε, ποδηγῶν με ἐν τῇ τρίβῳ, τῶν ἐντολῶν σου καθο-
» δήγησον.

Ἰερωτάτῳ σου λόγῳ, Πάτερ, τὸ πανίερον σαφῶς δόγμα ἐκράτυνας, καὶ τὸ στίφος τῶν αἰρέσεων ἔτρεψας, ὑπομένων ἐξορίας, καὶ φυλακὰς καὶ θλίψεις ἔνδοξε.

Νυσταγμὸν σοῖς βλεφάροις, Ὅσιε οὐκ ἔδωκας ἕως σκῆνωμα γέγονας, τοῦ Θεοῦ καὶ πᾶσαν ἀνεμόχλευσας, τῆς αἰρέσεως τὴν πλάνην, μαρτυρικῶς ἀγωνισάμενος.

Μανιωδῶς σε ὡς θῆρες, ἔσυραν ἀλύσεσι σοφὸν ἐχθροὶ δεσμήσαντες, ἐν τῷ μέσῳ παικτικῶς τῆς πόλεως, λοιδοροῦντες βλασφημοῦντες, καὶ ἀναιδῶς σοὶ ἐπεμβαίνοντες. Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμῳ Παρθένε, ἢ τὸν ἀπερίγραπτον Θεὸν σαρκὶ κυήσασα, τῆς σαρκὸς μου τὰ πάθη θανάτωσον· ζῶωσον δὲ τὴν ψυχὴν μου, νενεκρωμένην πλημμελήμασιν.

Ῥδὴ στ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγίς με
» ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως συνωθεῖ ἀπογνώ-
» σεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι ἔκτεινον, ὡς
» τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι.

Ῥήγνυται ὁ πονηρός, θεοφόρε πρὸ ποδῶν ἱερῶν σου· καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, τὰ ἀπύλωτα στόματα, ἀποφράττονται τῷ σῶ λόγῳ καὶ δείκνυται διαλάμπων, δόγμα τὸ θεῖον ὑπὲρ ἥλιον.

Τείνουσί σε ἀφειδῶς, καὶ σχοινίοις συνδεσμοῦσιν οἱ πλάνοι, πλάνην δεσμοῦντα πᾶσαν, καὶ αἰρέσεων σύνδεσμον, διαρρήσσοντα δεσμοῖς, θείων δογμάτων σου Ἰεράρχα, Πάτερ Μαρτίνε ἱερώτατε.

Ἰστασο δικαστικῶν, πρὸ βημάτων κατακρίνων τὴν πλάνην, τῶν κηρυττόντων μίαν,

τοῦ Χριστοῦ Πάτερ θέλησιν· καὶ Μαρτύρων προφανῶς, καλλωπιζόμενος τῷ στεφάνῳ, τούτων τῆς δόξης κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Νόμοι φύσεως ἐν σοί, καταλύονται· ἀρρήτως γὰρ τίκεις, τὸν πλαστοουργὸν τῶν ὄλων, Θεοτόκε πανύμνητε, ὡς Θεὸν τε καὶ βροτόν, δύο θελήσεις δὲ κεκτημένον, καὶ ἐνεργείας Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός· Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν...

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ´. Τῇ ὑπερμάχῳ. Γερασίου.

Ὡς Ἰεράρχης τῶν ἀρρήτων καὶ διδάσκαλος, Θεολογίας ἀληθοῦς ἐκφάντωρ πέφηνας, καὶ ἀνέβλυσας Μαρτίνε δογμάτων ρεῖθρα· Τὸν Χριστὸν γὰρ ἐν δυσι τελείαις φύσεσι, καὶ θελήσει πανσόφως ἔδογματίσας, τοῖς βοῶσί σοι, χαίροις Πάτερ πανόλβιε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή,

τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ Π´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ὁ σὴν γεγηθὼς σάρκα, Σῶτερ, ἐσθίων,

Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτίνος.

Ἀμφὶ τρίτῃ δεκάτῃ θάνε Μαρτίνος περίπυστος.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ἐπιλεγόμενου Πωγωνάτου, ὅστις Κωνσταντίνος ἐν Σικελίᾳ ἀνηρέθη ἐν τῷ τῆς Δάφνης λουτρῷ, λαβὼν πληγὴν κατὰ κεφαλῆς διὰ κάδου. Διὰ γοῦν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀποστείλαντος τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἤχθη βία ὁ μακάριος οὗτος, πολλὰς κακώσεις ἐπὶ τὸν πλοῦν καὶ τὴν ἐπάνοδον ὑπομείνας. Ὁ γὰρ βασιλεὺς τῆς δυσσεβοῦς τῶν

Μονοθελητῶν ὑπάρχων αἰρέσεως, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἁγίοις Μαρτῖνος Σέργιον καὶ Πύρρον καὶ Θεόδωρον δημοσίως ἀπεκήρυξε γράμμασι, καὶ ὄρον ἐξέθετο εὐσεβείας μετὰ τῆς συνελθούσης αὐτῶ Συνόδου, εἰς ἀνατροπὴν τῆς τῶν Μονοθελητῶν αἰρέσεως μεταστέλλεται αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ὥσπερ εἴρηται, ἀπὸ Ῥώμης· καὶ ὥσπερ τινὶ τῶν κακούργων ἐπιθεὶς αὐτῶ κλοιά, ἐν τῷ Πραιτωρίῳ τοῦτον καθεῖρξεν· εἶτα ὑπερόριον αὐτὸν πέμπει ἐν Χερσῶνι τῇ πόλει. Ἐνθα τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς ἀθλητικῶς διανύσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Κυντιλλιανοῦ, καὶ Δάδα.

Στίχ. Τίνες κεφαλῶν οἶδε κείμενοι δίχα;

Κυντιλλιανός, Μάξιμός τε καὶ Δάδας.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν δυσσεβῶν, συσχεθέντες οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἐν χώρᾳ τῇ Ὀζοβία, παρεδόθησαν τοῖς ὑπάτοις Ταυρικίῳ καὶ Γαῖῳ· καὶ ἀνακριθέντες καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστόν, ἐνεβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐπιβουλεύων οὖν αὐτῶν, ἦλθεν ὁ διάβολος ὑποτιθέμενος αὐτοῖς τὰ ἐναντία· καὶ ἀναστάντες προσηύξαντο, ἀλλήλους ἐποικοδομοῦντες· καὶ ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἐθαρσοποίησεν αὐτούς. Πρωίας δὲ γενομένης, ἀναστάντες καὶ πάμπολλα ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν ἀναγκασθέντες, οὐκ ἠρνήσαντο τὸν Χριστόν, ἀλλὰ τρανῶς καὶ θαρσαλέως Θεὸν ἀληθῆ καὶ ποιητὴν τοῦ παντός ὁμολογήσαντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς καὶ ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· μετὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐξετασθέντες, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Πέρσου.

Στίχ. Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνη,

Ἐλεύθερος δὲ πρὸς ξίφους ἔσθη στόμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδοσίου.

Στίχ. Θεοὶς προσοίσειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν,

Ἦχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ζωίλου.

Στίχ. Τόξου βέλει, Ζώιλε, πληγεὶς ἐν ξύλῳ,

Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ξύλῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βα-

» βυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς

» καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων

» ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ διπλῆς ἐνεργείας, καὶ θελήσεως Πάτερ Χριστὸν στερήσαντες, ἐστέρησάν σε θρόνου, ἐκδόντες ἐξορίας, μακροτάταις κραυγάζοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπελθὼν τὰς χρονίους, φυλακὰς οἷα φύλαξ ἀμώμου Πίστεως, αἰρέσεων τὸ σκότος, ἐμείωσας καὶ μέλπειν, τοὺς πιστοὺς κατεφώτισας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λέων Πάτερ καθάπερ, πεποιθὼς πρὸς ἀνόμους τομῶς ἐχώρησας, Θεόδωρον καὶ Κῦρον, καὶ Σέργιον καὶ Πύρρον, καὶ τοὺς τούτων ὁμόφρονas, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀφιστῶν, ἀγίας Ἐκκλησίας.

Τριαδικόν.

Ἐνιζομένη φύσει, διαιρεῖται προσώποις ἡ Παναγία Τριάς, Πατὴρ ὁ Παντοκράτωρ, Υἱὸς ὁ συνυπάρχων, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ θελήσει δύο, καὶ δυσὶν ἐνεργείαις ἐκ σοῦ πανάμωμε τεχθεὶς ἀνερμηνεύτως, τοὺς οὕτω συμφοροῦντας, διασφάζει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ
» καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐλο-
» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Στενοχωρούμενος Πάτερ ἀσθενείαις, καὶ χαλεπαῖς ἐξορίαις, καὶ πολυτρόποις
κολάσεσι, Μαρτυρίου στεφάνους, ὡς Μάρτυς ἀπείληφας.

Μακαρισμοῦ ἡξιώθης θεολέκτου, δεδιωγμένος Μαρτίνε, δικαιοσύνης ἐχόμενος,
ἐκδιώξας ἐκ μέσου, τὴν ἄδικον αἴρεσιν.

Ἐπικοσμήσας τὸν Πέτρου θεῖον θρόνον, καὶ τῇ αὐτοῦ θεία πέτρα, τὴν Ἐκκλησίαν
ἀσάλευτον, συντηρήσας Μαρτίνε, σὺν τούτῳ δεδόξασαι.

Τριαδικόν.

Γλώσση πυρίνη τῶν θείων Ἀσωμάτων, ἀναλαβόντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος,
τῇ Τριάδι συμφώνως, πιστοὶ ἐκβοήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἄγιωτέρα τῶν ἄνω στρατευμάτων, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, Μῆτερ Θεοῦ
χρηματίζουσα, τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς με, ὑπέρτερον ποίησον.

Ὁ Εἰρμός· Οἱ θεορρήμονες Παῖδες...

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν
» συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σωτηρίας τῷ κό-
» σμφ γέγονας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγα-
» λύνομεν.

Ἐρουργὸς ἱερώτατος, ὁμολογητῆς τε καὶ μάρτυς γενόμενος, Πατριαρχῶν χορείαις
Μαρτίνε μέγιστε, ἀξίως συναγάλλη· ὅθεν σε πιστεὶ μακαρίζομεν.

Ὡς φωταυγῆς μάκαρ ἥλιος, ἀνατεταλκὸς πρὸς ἑῷαν ἐκ δύσεως, ἅπασιν ἀκτίσι τὴν
γῆν ἐφώτισας, καὶ ἤλασας τὸ σκότος, αἰρετιζόντων τὸ βαθύτατον.

Στῶμεν ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, ἐπανακηρύττοντες ἄθλους καὶ παλαίσματα, καὶ τὰς
ὁμολογίας τοῦ οὐρανόφρονος, Πατρὸς ἡμῶν Μαρτίνου, καὶ τοῦτον πόθῳ
μακαρίσωμεν.

Ἦστραψε μάκαρ ἡ μνήμη σου, ἡμεροφαῆς ὡς ἀστήρ ἐν τοῖς πέρασι, καὶ πάντα
καταυγάζει τοὺς εὐφημοῦντάς σε, ἐν ὕμνοις ἐπαξίους, Πάτερ Μαρτίνε θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον.

Φωναῖς Πατέρων πειθόμενοι, δύο ἐν οὐσίαις ἀγνή καὶ θελήσει, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος
ἐκ σοῦ τικτόμενον, πιστῶς ὁμολογοῦμεν, καὶ σὲ Παρθένε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός· Ὅρους παρῆλθες τῆς φύσεως...

Τὸ Φωταγωγικόν, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Αποστόλων
ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Ἀριστάρχου, Πούδη
καὶ Τροφίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Λόγω θείας γνώσεως λαούς, ἀγνωσίας πάνσοφοι, ὀλοτελοῦς ἐλυτρώσασθε, καί προσηγάγετε, σεσωσμένους τούτους, Λόγω τῷ ἐκλάμψαντι, Πατρός ἐξ ἀγεννήτου Ἀπόστολοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πούδην καὶ Ἀρίσταρχον σοφόν, καὶ τὸν θεῖον Τρόφιμον, τοὺς ἀληθεῖς χριστοκήρυκας, ἀνευφημήσωμεν· πλάνης γὰρ χειμῶνα, θέρμη θείας χάριτος, διέλυσαν καὶ νῦν πρὸς τὸ ἄδυτον, φέγγος ἐσκήνωσαν, ἀμοιβὰς πόνων δρεπόμενοι, καὶ μεθέξει, ἀρρήτῳ θεοῦμενοι.

Παῦλον ἐφεπόμενοι κλεινῷ, διδασκάλῳ ἔνδοξοι, πολλοὺς κινδύνους ὑπέστησε, εἰρκτῇ κλειόμενοι, ὁμιλοῦντες πόνοις· ξίφει ἐπὶ τέλει δέ, τμηθέντες κεφαλὰς ἐνηθλήσατε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χωρίον εὐρύχωρον Θεοῦ, οὐρανῶν πλατύτερον, τὸν σμικρυνθέντα τοῖς πάθεσι, καὶ στενωθέντα με, πειρασμῶν ἐφόδοις, ἐν θλίψεσι πλάτυνον καὶ ἐν στενοχωρίαις μεγάλυνον, προσηρεμοῦσά μοι, τὰ προσπίπτοντα Πανάμωμε, καθ' ἐκάστην, αὔραις τῆς πρεσβείας σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διήλθεν ὃ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν· ἀλλ' ἐξανάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίου.

Χορείαν τὴν τρίπλοκον, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, συμφώνως τιμήσωμεν, ὡς ποταμοὺς λογικούς, τῆς θείας χρηστότητος, Πούδην σὺν Ἀριστάρχῳ, καὶ Τροφίμῳ τῷ θεῷ, λόγοις θεογνωσίας, καταρδεύσαντας κόσμον. Αὐτῶν Χριστέ μεσιτεῖαις, πάντας οἰκτείρησον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θεῖος Μαθηταῖς θεῖον ἐξάδω μέλος. Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β΄. Ὠδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνε-

» σι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον,

» Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Θρόνῳ Θεοῦ παρεστῶτες ὡς λειτουργοί, ὡς αὐτοῦ διάκονοι, ὡς φωστῆρες νοητοί, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τοῖς τιμῶσι τὴν ὑμῶν, μνήμην Ἀπόστολοι.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὁ δι' οἶκτον ἐπιφανείς, μαθητὰς ἐκλέγεται, καὶ θεράποντας ὑμᾶς, σὺν ἑτέροις πλείοσιν αὐτοῦ, καταγγέλλοντας σοφοὶ τὸ θεῖον βούλημα.

Ἱερωτάτη χορεία τῶν ἱερῶν, Χριστοῦ ἐβδομήκοντα, συνταγέντες Μαθητῶν, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν τὴν γῆν, διδασκῶν θεῖον φωτὶ, καταλαμπρύνετε.

Ὁ ἱερώτατος Πούδης καὶ ὁ κλεινός, καὶ σοφὸς Ἀρίσταρχος, σὺν Τροφίμῳ φωταυγεῖς, ὡς ἀστέρες ἔλαμψαν ἐν γῆ, τὸν τῆς πλάνης σκοτασμὸν, ἀποδιώκοντες.

Θεοτοκίον.

ἵνα τοὺς κάτω τοῖς ἄνω ὑπερβολῇ, εὐσπλαγγνίας ἄχραντε, νῦν συνάψῃ ὁ Θεός, σάρκα προσελάβετο ἐκ σοῦ, καὶ διέμεινεν ὃ ἦν, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Ῥοδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Συνόντες Παύλῳ τῷ κλεινῷ, σὺν αὐτῷ πάντα κόσμον, ὡς ἀστέρες ἡλίῳ, περιήλθετε φωτὶ, κηρύγματος ἱεροῦ, ἀγνωσίας, σκότος ἀπελαύνοντες.

Μεγάλους πόνοις τῆς σαρκός, τὴν ἐπίπονον ἦραν, ἀμαρτίαν ἐκ μέσου, οἱ τοῦ Λόγου Μαθηταί, τὴν ἄπονον τοῖς πιστοῖς, ἐν ὑψίστοις, λῆξιν μνηστευόμενοι.

Ἀρρήτως ὄντα ἐκ Πατρὸς, ἐν ἀρχῇ Θεὸν Λόγον, ἐπὶ γῆς σαρκωθέντα, οἱ Ἀπόστολοι σαφῶς, κηρύττοντες τὰς ἀρχάς, τοῦ αἰῶνος τούτου ἐξεφάυλισαν.

Θεοτοκίον.

Θηλάζεις γάλα τοῦ παντός, τὸν τροφέα τοῦ κόσμου, γεννηθέντα ἀρρέυστως, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός, καὶ συντριβέντας φθορᾶ, τοὺς ἀνθρώπους, πάλιν ἀναπλάσαντα.

Ὁ Εἰρμός· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ...

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς ζωηφόρου, πεφυκότες βότρυας, ἐναποστάζοντας ἡμῖν, οἶνον ζωῆς προσηνέγκατε, οὐρανομύσται Κυρίου Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθεῖσαν πάθεσι, τῆς ἀμαρτίας, τὴν ψυχὴν μου ἄχραντε, Θεογεννητορ ἀγαθή, τῇ σῇ πρεσβείᾳ καθάρισον· σὺ γὰρ ὑπάρχεις σωτήριος κάθαρσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, προσηλωμένον, τὸν ἀμνὸν ἢ ἄμωμος, ἀμνὰς καὶ μήτηρ καὶ ἀγνή, ἀναβοῶσα ἐκραύγαζε· Λόγε, ὑμνῶ σου τὰ θεῖα παθήματα.

Ῥοδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ

» διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἦ ὑπερούσιος Τριάς ὡς τρίφωτον, ἐπανῆψε λαμπάδα τοὺς ἱερούς, Πούδην τε καὶ Τρόφιμον, καὶ τὸν Ἀρίσταρχον τὴν γῆν, θείῳ λόγῳ καταναγάζοντας.

Τοῦ Παύλου ὄφθητε, σοφοὶ συνέκδημοι, διωγμοὺς σὺν ἐκείνῳ πολυειδεῖς, καὶ κινδύνους ἔνδοξοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, γεγηθότες ὑπομείναντες.

Αἱμάτων ρεύμασι, καθηγιάσατε, πᾶσαν κτίσιν ἀθλοῦντες τὰ ἐναγῆ, αἵματα τοῖς δαίμοσιν, ἐπιφερόμενα Χριστοῦ, καταπαύσαντες Ἀπόστολοι.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου ἄχραντε, καὶ καταφύγιον, καὶ ἀπόρθητον τεῖχος καὶ πρὸς Θεόν, πρέσβυς χρηματίζουσα, αἰωνιζούσης με φλογός, καὶ γεέννης ἐλευθέρωσον.

Ῥοδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων ἀνακαλούμενον.

Στήλας κατέαξαν καὶ ναοὺς, τοὺς εἰδωλικούς οἱ εὐκλειεῖς, οἰκοδομοῦντες ἐν χάριτι, ὡς σκηνὴν πεσοῦσαν ταῖς παραβάσεσι, καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοκήρυκες.

Θάλασσαν ἵπποι πανευκλειεῖς, ὄντως χρηματίζοντες Θεοῦ, τῆς ἀθείας ταράξαντες, τοὺς ἀποπνιγέντας ἐν ταύτῃ πρότερον, κηρύγματι τῷ θείῳ ἀνεζώωσατε.

Ἐπισκοπούμενοι πρὸς Θεοῦ, θείαις ἐπισκέψεσιν ὑμῶν, τοὺς ἐν ὀδύνῃ τυγχάνοντας, εἰδωλομανίας καὶ κινδυνεύοντας, ἐσώσατε σωτῆρες ἡμῶν γενόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἰερωτάτως ὁ ἱερός, πάλαι Ἡσαΐας φωτισθείς, Πνεύματι θείῳ ἐβόησεν· Ἴδου ἡ Παρθένος, ἕξει σαρκούμενον, Θεὸν δι' εὐσπλαγχνίαν τὸν ἀπερίληπτον.

Ῥοδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν

» πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσ-

» δραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν

» μου Πολυέλεε.

Ὁ πάνσοφος Τρόφιμος, καὶ Ἀρίσταρχος ὁμοῦ, καὶ Πούδης ὁ θαυμάσιος, ὡς μαθηταὶ τοῦ Λόγου καὶ ἱεροί, τοῦ Παύλου συνέκδημοι, ἱεραῖς μελωδίαις εὐφημείσθωσαν.

Ναμάτων, ἀνάπλευσι τῶν τοῦ Πνεύματος σοφοί, ὡς ἀληθῶς ὑπάρχοντες, πᾶσαν ψυχὴν ἠρδεύσατε διδασκαίᾳ, ἐκ μέσου ποιήσαντες, τὸν φλογμὸν τῆς ἀπάτης θείᾳ χάριτι.

Ἐνούμενοι πνεύματι, μερισμὸν οὐδ' ἐν αὐτῷ, τῷ μερισμῷ τοῦ σώματος, ἐσχίκατε· ὁμοῦ γὰρ τὰς κεφαλὰς, σὺν Παύλῳ τῷ κήρυκι, ἀπετμήθητε τούτῳ κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ξένη σου ἡ σύλληψις, ξένη Κόρη καὶ φρικτή, ἡ ὑπὲρ νοῦν σου γέννησις, τοὺς ξενωθέντας πάντας ἀπὸ Θεοῦ, αὐτῷ καταλλάττουσα, καὶ τὸ κάλλος τὸ πρῶν ἀπονέμουσα.

Ὁ Εἰρμός· Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Γερασίμου.

Ὡς ἱεροὶ συνέκδημοι, Παύλου τοῦ θεοκήρυκος, τὴν οἰκουμένην σὺν τούτῳ διήλθετε, γνῶσιν τὴν θεῖαν σπείραντες, Ἀρίσταρχε θεόφρον, σὺν Τροφίμῳ τῷ Θείῳ καὶ Πούδῃ ἔνδοξε· διὸ καὶ ἠθληκότες, ἀξίως συνεδοξάσθητε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή,

τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα,

Ἀριστάρχου, Πούδης καὶ Τροφίμου.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἀρίσταρχον.

Τιμῷ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστέα,

Καλῶς ἀριστεύσαντα μέχρι καὶ ξίφους.

Εἰς τὸν Πούδην.

Ποῦ δὴ μετέστης, ὡς ἀπετμήθης, Πούδη;

Ποῦ δὴ μετέστην, ἢ πρὸς ἄφθαρτον κλέος;

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

Τρυφὴν Τρόφιμος οὐρανοῦ ποθῶν ἄκρως,

Τροφή προσῆκται τῷ τεθηγμένῳ ξίφει*.

Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπῆραν καὶ γε τετάρτη.

Οὗτοι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ὑπάρχοντες, ἠκολούθησαν τῷ μεγάλῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, κηρύττοντες καὶ συγκακοπαθοῦντες τῷ διδασκάλῳ, ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ Νέρωνος ἐτμήθησαν. Ταῦτα δὲ ὁ τρισμακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος, ἐν Ῥώμῃ γεγονώς, διὰ ρωμαϊκῆς διαλέκτου ἐν ὑπομνήμασι καταλέλοιπεν. Οὐ μόνον δὲ περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἁγίων, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἱερῶν Προφητῶν ἱστῶρησεν· ἐγένετο γὰρ ὁ Ἅγιος δι' εὐφυΐαν φιλομαθῆς ἄγαν, καὶ πολυῖστωρ, ὡς ἄλλος οὐδεὶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀρδαλίωνος τοῦ Μίμου.

Στίχ. Νῦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων, ἢ πάλαι·

Μιμούμενος γὰρ Μάρτυρας, τὸ πῦρ στέγει.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν τοῖς θεάτροις μιμούμενος, καὶ τὰ ἐτέρων ὑποκρινόμενος πάθη καὶ δράματα. Καὶ ποτε δόξαν αὐτῷ τὴν κατὰ τὸ μαρτύριον ἔνστασιν τῶν Χριστιανῶν ὑποκρίνασθαι, ἀναρτηθεὶς, ὡς δῆθεν τοῖς θεοῖς μὴ προσάγων θυσίαν, ἐξέστη. Ὡς οὖν ἐπ' αὐτῷ κρότος παρὰ τῶν θεατῶν ἦν, ἐπαινούντων αὐτοῦ τὴν ὑπόκρισιν ἅμα καὶ καρτερίαν, ἀνακράξας μέγα, καὶ σιγὴν ἐπιτάξας τῷ δήμῳ, Χριστιανὸν ἀληθείᾳ ἑαυτὸν ἀνεκήρυξεν. Ὅθεν τοῦ Ἄρχοντος πολλὰ παραινέσαντος αὐτῷ μεταθέσθαι τὴν γνώμην, καὶ τοῦτο ποιῆσαι μὴ βουληθεὶς, ἀλλ' ἐπιμένων τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, πυρᾶς ἐξαφθείσης, ἐβλήθη ἐν αὐτῇ, καὶ τελειωθείς ἐν αὐτῇ, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐδέξατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος.

Στίχ. Αἰῶνος ἦρας τοῦδε τὴν Θωμαΐδα,

Τὸ τῆς Γραφῆς μέλλοντος αἰῶνος, Πάτερ.

Ἡ ἁγία αὕτη Θωμαΐς ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ὑπὸ τῶν γεννητόρων αὐτῆς καλῶς ἀνατραφεῖσα καὶ παιδευθεῖσα, συνεζεύχθη ἀνδρί· καὶ ἦν ἐν τῇ τοῦ ἀνδρὸς οἰκίᾳ εὐνοικῶς διακειμένη, καὶ τὰ καθ' ἑαυτὴν σωφρόνως καὶ κοσμίως διάγουσα. Ἐπεὶ δὲ συνδιήγε σὺν τῷ ὁμοζύγῳ καὶ ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ τοῦ νεανίσκου, ὁ καὶ τὴν κόρην νύμφην ἐπαγόμενος, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μὴ εὔρεθέντος ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ τῶν ψυχῶν ὀλοθρευτῆς διάβολος, αἰσχροὺς λογισμοὺς ἐνέβαλε τῷ γέροντι κατὰ τῆς νύμφης αὐτοῦ· καὶ ἐβουλεύσατο συμμιγῆναι τῇ κόρῃ, πάντα τρόπον μηχανώμενος εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ οἰκείου σκοποῦ.

Ὡς οὖν ἡ μακαρία Θωμαΐς, πολλὰ νουθετοῦσα, καὶ παρακαλοῦσα τὸν γέροντα, ἤνυεν οὐδέν, πυρωθεὶς οὗτος, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τοῦ δαίμονος σκοτισθεὶς, τὴν σπάθην λαβὼν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ πλήξας τὴν κόρην καιρίως, ἐδιχοτόμησεν αὐτήν· καὶ ἡ μὲν παρέθετο τὴν ψυχὴν, καὶ Μάρτυς ὑπὲρ σωφροσύνης γέγονεν. Ὁ δὲ γέρον παρευθεὺς τὰς ὄψεις ἀποβαλὼν, περιεῖη τὴν οἰκίαν τυφλός.

Παραγενόμενοι δὲ τινες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εὔρον τὴν κόρην νεκρὰν κειμένην ἐπὶ τῆς γῆς. Ὡς οὖν εἶδον ταῦτα, καὶ τὸν γέροντα ἐνθεν κάκειθεν τυφλὸν περιφερόμενον καὶ πλανώμενον, ἐπυνθάνοντο τί τὸ ὀρώμενον. Τοῦ δὲ τὴν ἀλήθειαν ἀποκαλύψαντος καὶ αὐτόχειρα τοῦ φόνου ἑαυτὸν ἐλέγχοντος καὶ προσθεμένου καὶ δυσωποῦντος ἀπαχθῆναι παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν δέξασθαι, πεισθέντες οὗτοι παρέστησαν αὐτὸν τῷ ἄρχοντι. Τῆς δὲ ἀληθείας διαγνωσθείσης, τῇ προστάξει τούτου ἀπετμήθη ὁ γέρον τὴν κεφαλὴν.

Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Ἀββᾶς Δανιήλ, ὁ τῆς Σκήτεως πρῶτος, ἀνήγαγεν εἰς τὴν Σκήτην τὴν Θωμαΐδα καὶ κατέθετο αὐτὴν ἐν τῷ αὐτοῦ κοιμητηρίῳ, ὡς ὑπὲρ σωφροσύνης δι' αἵματος ἀθλήσασαν. Καὶ τις τῶν ἐν τῇ Σκήτει, ἔρωτι πορνείας βληθεὶς, προσῆλθε τῷ τάφῳ τῆς μακαρίας, καὶ χρίσας ἑαυτὸν ἐλαίῳ ἐκ τῆς φωταγωγοῦ, ἔλαβε καθ' ὕπνου εὐλογίαν ἀπὸ τῆς κόρης ἐπιφανείσης αὐτῷ· ἔξυπνος δὲ γεγονώς, ἀπηλλάγη τοῦ πάθους. Ἐκτοτε οὖν καὶ μέχρι τῆς σήμερον οἱ ἀδελφοὶ τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἐν τοῖς πολέμοις τῆς σαρκός, μεγάλην βοήθην τὴν μακαρίαν Θωμαΐδα κέκτηνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Πελοποννησίου, τοῦ ἐκ Λιγυδίστης τῆς Τριφυλίας καταγομένου, κατὰ τὸ ἔτος ,αωγ' (1803) ἐν Τριπόλει ξίφει τελειωθέντος.

Στίχ. Ἔσπευσε λαβεῖν τοῦ μαρτυρίου γέρας,

Ὁ Δημήτριος ὡς Δορκὰς ἐν Τριπόλει*.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος
» τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον
» πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλο-
» γητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀσεβείας κατεσβέσατε τὴν κάμινον, ὄμβροις σεπτοῦ κηρύγματος, ὡς Ἀπόστολοι· ὡς δὲ θεῖοι, ὄντες Ἀθληταί, αἱμάτων ῥοαῖς εἰδωλικήν, ὕλην ἐφλέξατε σοφοί· ὅθεν δοξάζεσθε.

Διελθόντες ὡς ὑπόπτεροι γῆν ἅπασαν, Ἀπόστολοι πανεύφημοι, θεῖον κήρυγμα τῶν ἔθνων, ἐσπεύρατε ψυχαῖς, ὡς ἄριστοι ὄντες γεωργοί, καὶ ὡσπερ σῖτον τῷ Χριστῷ, πάντας προσήξατε.

Ὁραιώθητε ὡραίοις ὑμῶν στίγμασιν, Ἀρίσταρχε καὶ Τρόφιμε· ἐλαμπρύνθητε ὑπὲρ πάντα, δόκιμον χρυσόν, σὺν Πούδη τῷ ὄντως θαυμαστῷ, διὰ παντὸς ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκδυσωποῦντες Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἐξ Ἁγίου ὄφθης Πνεύματος, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, σωματώσασα τὸν τοὺς θεῖους, τούτους μαθητάς, τῷ κόσμῳ ὡς θείας ἀστραπάς, ἐξαποστείλαντα Σεμνή, φωταγωγῆσαι πιστούς.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δι-
» καίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς
» Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐκτεμόντες τὰς ρίζας τῆς ἀθεότητος, τῇ δρεπάνῃ τῇ θείᾳ κατεφυτεύσατε, πίστιν ἀληθῆ, καὶ τελείαν ἐπίγνωσιν, ταῖς τῶν εὐσεβούντων, καρδίαις θεηγόροι.

Λόγῳ θεῖῳ καρδίας κατενεώσατε· καὶ τῆς γνώσεως σπόρον καταβαλόμενοι, ἄσταχυν σοφοί, πολύχουν ἐθερίσατε, τῶν διασωθέντων, Ἀπόστολοι τὸ πλῆθος.

Οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τῆς ἀμπέλου τῆς θείας οἱ θεῖοι βότρυες, οἱ τὸν γλυκασμόν, τῆς ζωῆς ἀποστάζοντες, Ἀρίσταρχος καὶ Πούδης, καὶ Τρόφιμος τιμάσθων.

Θεοτοκίον.

Συντριβεῖσαν Παρθένε τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνεκαίνισας ὄλην καινῇ λοχείᾳ σου, φύσεως θεσμούς, ὑπὲρ φύσιν καινίσασα, κεχαριτωμένη, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Μήτηρ.

Ὁ Εἰρμός· Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζο-
» μεν.

Ἴσχυς ἀφήρηται τοῦ ἀλάστορος, πέπτωκε δὲ τὸ τοῦτου ἐπαιρόμενον φρύαγμα· ἀσθενεῖα σαρκὸς γὰρ οἱ ἅγιοι, τούτῳ περιπλακέντες, ἔτρεψαν ὄλεσαν, καὶ τῆς τυραννίδος τῆς αὐτοῦ πιστοὺς ἐρρύσαντο.

Ὡς χοῦν τὴν πλάνην ἐξελεπτύνετε, πανευκλεεῖς φωστῆρες οἰκουμένης Ἀπόστολοι, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ ὄφθητε, μέλποντες σὺν ἐκείνοις· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος Πατήρ, καὶ ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Σαρκὸς ἰώμενοι ἀρρώσθηματά, καὶ ψυχικὰ Ἀπόστολοι Κυρίου νοσήματα, καὶ τελοῦντες ἐξαίσια θαύματα, πάντας τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ προσεφειλκύσατε, γνώσεως πρὸς φῶς ἀληθινόν· ὅθεν δοξάζεσθε.

Ἡ θεία μνήμη ὑμῶν ἐκλάμψασα, τὴν τοῦ Χριστοῦ φαιδρύνει Ἐκκλησίαν Ἀπόστολοι· ἦν ταῖς θείαις ὑμῶν παρακλήσεσι, ῥύσασθε πάσης βλάβης τῆς τῶν αἰρέσεως, σκέποντες ἀπήμονα λαόν, τὸν εὐσεβόφρονα.

Θεοτοκίον.

Φλογὸς γεέννης με ἐλευθέρωσον, ἢ ὑπὲρ νοῦν τὸ πῦρ ἀποτεκοῦσα τὸ ἄστεκτον· καὶ ψυχὴν μου πρὸς πόθον ἐπάναψον, ἄχραντε τοῦ ἐλθόντος πῦρ ἐπιγνώσεως, Κόρη ἐπὶ γῆς ἐπιβαλεῖν θεοχαρίτωτε.

Ὁ Εἰρμός· Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον...

Τὸ Φωταγωγικόν, ἢ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἢ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος,
καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Λεωνίδου,
Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, πρὸς πολύπλοκα θήρατρα, πρὸς δεινὰ παλαίσματα Κρήσκη πάνσοφε, γενναιοφρόνως ἐχώρησας, σαρκὸς μὴ φεισάμενος, ἀλλ' ἐλόμενος θανεῖν, διὰ πόθον τὸν ἔνθεον· ὅθεν πᾶσά σε, ἢ Χριστοῦ Ἐκκλησία μακαρίζει, ἐκτελοῦσά σου τὴν μνήμην, Μεγαλομάρτυς πανένδοξε.

Ὡμοτάτως ξεόμενος, καὶ πλευρὰς ὀρυττόμενος, καὶ μαστίγων πλήθεσι δαπανώμενος, οὐκ ἐξηνήσω τὸ ὄνομα, Χριστοῦ τὸ σεβάσμιον, Ἀθλοφόρων καλλονή, Ἐκκλησίας εὐπρέπεια· διὰ ταῦτά σε, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν τὴν ἁγίαν, ἐορτάζοντές σου μνήμην, καὶ προσκυνοῦντες τὰ λείψανα.

Ἱερῶς πυρπολούμενος, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κρήσκη παναοίδιμε μέσον ἴστασο, πυρὸς μηδὸλως φλεγόμενος· εἰς χεῖρας δὲ πάνσοφε, ἐναπέθου τοῦ Θεοῦ, τὸ μακάριον πνεῦμά σου· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἱκετεῦων, ἰλασμόν ἁμαρτημάτων, λαβεῖν τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορος, καὶ ἀγνή καὶ πανάμωμος, καὶ ἀγιωσύνη πάσῃ ἀσύγκριτος, τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον, καὶ πάσης αἰσχροτήτος, παρανόμου καὶ δεινῆς, εὐρετὴν ἐγχειρήσεως, μὴ ἀπόση με, μὴ ἐάσης με ὄλως ἀπολέσθαι, ἀλλὰ ρῦσαι τῶν παθῶν με, καὶ ἐπιστρέφοντα σῶσόν με.

Ἦ Ἁ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἢ Παρθένο καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες. Ἀπολυτικά.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Γερασίμου.

Τῷ τῆς πίστεως ζήλῳ πτερωθεὶς τὴν διάνοιαν, πρὸς ἀθλητικὰς ἀριστείας ἀνδρικῶς προσεχώρησας, καὶ ὄφθης τοῦ Σωτῆρος κοινωνός, βασάνους ὑπὲρ φύσιν ἐνεγκῶν· διὰ τοῦτο ἐδοξάσθησθαι παρὰ Θεοῦ, Κρήσκη θεομακάριστε. Δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίμου.

Ποιμὴν ἱερώτατος, καὶ Ἱεράρχης σοφός, τῆς πόλεως γέγονας, τῶν Ἀθηνῶν τῆς κλεινῆς, Λεωνίδα μακάριε· ὄθεν ἱερατεύσας, τῷ Σωτῆρι ὀσίως, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν, καὶ τὴν πλάνην καθεῖλες. Καὶ νῦν Πάτερ ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Κρήσκεντα πη[γή]ν θαυμάτων ἐπαινέσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Κροτήσωμεν, εὐσεβῶς γηθόμενοι, τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀθλητοῦ καὶ Μάρτυρος πιστοῦ, ἱερῶς ἐναθλήσαντος, καὶ τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, τροπωσαμένου θεία χάριτι.

Ῥεόντων, παραδραμῶν τὸ ἄστατον, Μάρτυς πολυάθλε, πρὸς αἰκισμοὺς καὶ μάστιγας σαυτὸν, ὀλοψύχως ἐκδέδωκας· καὶ νικητὴς γενόμενος, στεφηφορῶν Θεῶ παρίστασαι. Ἡμέραν, χαρμονικὴν τελέσωμεν, πανηγυρίζοντες, ἐν τῇ ἀθλήσει σήμερον πιστοί, τοῦ θεόφρονος Κρήσκεντος, καὶ τὰ σεπτὰ παλαίσματα, τούτου τιμήσωμεν γηθόμενοι. Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται, ὑπερβολῇ χρηστότητος, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, καὶ δι' ἡμᾶς ὄραται καθ' ἡμᾶς, ὁ τῇ φύσει ἀπρόσιτος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν Ἀγνή πανάμωμε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κρεμάμενος τοὺς ξεσμούς, ῥωμαλεότητι νοδὸς ἤνεγκας, τὸ τῆς φθορᾶς ἔνδοξε, πάχος προφανῶς ἐκδυόμενος.

Ἐνεύρου σε Ἰησοῦς, ἀγωνιζόμενον στερρῶς ἔνδοξε· καὶ τῆς σαρκὸς ἔφερες, πόνους ῥωμαλέφ φρονήματι.

Νυττόμενος ἀληθῶς, τῇ ἀγαπήσει τοῦ Χριστοῦ ἔνδοξε, Κρήσκη στερρῶς ἤθλησας, πόνους ἀφειδήσας τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, ἀνερμηνεύτως τὸν Θεὸν τέξασαν, τὴν τοῦ παντὸς Δέσποιναν, ἱερολογίαις τιμήσωμεν.

Ὁ Εἰρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, ἀποδειχθεὶς δι' εὐσεβοῦς μαρτυρίας, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε παρίστασαι, δόξη λαμπρυνόμενος, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων· ὄθεν τὴν ἀγίαν σου, ἐορτάζομεν μνήμην, τὴν τῶν πταισμάτων λύσιν ἀθλητά, Κρήσκη ζητοῦντες, λαβεῖν ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σφῆζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω βλέπειν σε σταυρῷ τεταμένον, Μήτηρ ἢ σὴ Παμβασιλεῦ ἀνεβόα, ὃν ὑπὲρ φύσιν τέτοκα Υἱὸν καὶ Θεόν· οἶδα γὰρ σου Δέσποτα, τὸ φιλόανθρωπον οἶδα, ὅπως

πάσχεις ἕνεκα, τῆς βροτῶν σωτηρίας· ἀλλ' οὖν οὐ σθένω Τέκνον μητρικάς, φέρειν ὀδύνας, σταυρῶ καθορῶσά σε.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀναρτώμενος ἐν ξύλῳ γενναιοφρόνως, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπέφερες, Μάρτυς ἀθλοφόρε· πάθος γὰρ εἰκόνιζες, τὸ θεῖον καὶ ἄχραντον, δι' οὗ τὴν ἀπάθειαν εὔρηκας.

Παριστάμενος ἐνώπιον τῶν τυράννων, τὸ τοῦ Κυρίου ὄνομα, πίστει ἀδιστάκτω,

Κρήσκη ὠμολόγησας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας· ὅθεν εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ἦ τὸν Κύριον ἀπάντων τῶν ποιημάτων, ὑπερφυῶς κηύσασα, ἐπ' εὐεργεσία τοῦ ἰδίου πλάσματος, ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἀξιοπρεπῶς μακαρίζεται.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Ναμάτων ζωτικῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος ἔμπλεως, γενόμενος τῆς κακίας, ἀπεξήρανας Μάρτυς, τὰ ρεύματα θεόπνευστε.

Θανάτῳ τὴν ζωὴν, τὴν ἀγήρω κτησάμενος, πανεύφημε ἀναβλύζεις, δωρεὰς

ἀθανάτους, τοῖς πίστει προσιοῦσί σοι.

Αἱμάτων σου ῥοαῖς, ἱερῶς φοιτισσόμενος, καὶ στίγμασιν ἀθλοφόρων, καλλυνόμενος Μάρτυς, ὡς ἄστρον ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε δι' ἧς, τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, πανύμνητε Θεοτόκε, καὶ βοῶμέν σοι· Χαῖρε, Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῶ

» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Μέλεσιν, ἐδοξάσθη τοῖς σοῖς ὁ Δεσπότης σου, Κρήσκη θεόπνευστε Μάρτυς· διὰ τοῦτο νῦν σε ἀντιδοξάζει, ἐν σημείοις, καὶ πολλοῖς θαυμασίοις καὶ τέρασιν.

Ἄνθραξι, τῆς ἀγάπης Κυρίου πυρούμενος, διὰ πυρὸς ὑπεδέξω, Μάρτυς ἀθλοφόρε τὸ θεῖον τέλος, καταφλέξας, πολυθέου ἀπάτης τὸ ἄθεον.

Τίμιος, ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος, σοῦ παμμακάριστε Κρήσκη, ἀνεφάνη· μέσον πυρὸς γὰρ ὄφθης, μεγαλύνων, καὶ δοξάζων Θεὸν ἀκατάφλεκτος.

Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνον, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων πυρίμορφον, ὑμνολογοῦμέν σε Κόρη, καὶ τερπνὸν παλάτιον καὶ λυχνίαν, καὶ παστάδα, καὶ θεόδεκτον ἄχραντε τράπεζαν.

Ὁ Εἰρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς...

Κοντάκια.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. δ'. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ.

Γερασίμου.

Εἰ καὶ ἐν γῆρᾳ ἐδέξω τὴν ἄθλησιν, ἀλλὰ νεάζον ἐκτίσω τὸ φρόνημα, καὶ τὴν ἔπαρσιν τοῦ ἐχθροῦ, καθεῖλες στερῶς, συνεργὸν ἐν ἀγῶσι τὸν Λόγον κτησάμενος· οὗ τὸ πάθος δοξάσας, τῆς τούτου ἐγέρσεως, μέτοχος ὄφθης, ὧ Κρήσκη πολυάθλε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος Πάτερ, μαρτυρικῶς τὸν σὸν ἐτέλεσας βίον, Ἱερομάρτυς Λεωνίδα ἐνδοξε· χαίρων γὰρ ὑπήνεγκας, τῆς σαρκὸς τὰς ὀδύνας· ὅθεν μεταβέβηκας,

πρὸς οὐράνιον λῆξιν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πρὸς Χριστόν, τῶν ἐκτελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος, τοῦ ἐν Μύροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον,
Ἦγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.

Κάτθανε καὶ Κρήσκης πέμπτη δεκάτη πυρὶ λαύρῳ.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Μύρων τῆς Λυκίας, γένους ἐνδόξου, τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς. Ὁρῶν δὲ τὴν ἀσέβειαν κομῶσαν καὶ τὴν τῶν εἰδώλων θρησκείαν ἐπαιρομένην καὶ πολλοὺς τῇ πλάνῃ δεδουλωμένους καὶ σέβας τοῖς ἀψύχοις προσάγοντας, παρήνει τῆς ματαιότητος ἀποστῆναι (προσελθὼν μέσον αὐτῶν) καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέψαι, τὸν παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς σεβαζόμενον, μόνον ὄντα δημιουργὸν καὶ πνοῆς καὶ ζωῆς ἀπάσης χορηγόν.

Τοῦ δὲ Ἠγεμόνος, κακοδαίμονα τὸν Ἅγιον ὀνομάσαντος, ὅτι δὴ ἀθαιρέτως πρὸς τὰ δεινὰ χωρεῖν ἔγνωκε, Τῆς ἐσχάτης μενοῦν εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας, ἀντέφησεν ὁ Ἅγιος, τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ. Ἐρωτώμενος δὲ τύχην, καὶ πατρίδα, καὶ ὄνομα, ἀντι πάντων, χριστιανὸν ἑαυτὸν εἶναι ἔλεγε, μὴ καταδεξάμενος μηδὲ ἐν σχήματι σέβας τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν, καθὼς ὁ ἡγεμὼν συνεβούλευεν· ἀλλ' ἐπὶ πάντων τῷ Θεῷ ἐξομολογούμενος καὶ φάσκων μὴ δύνασθαι ἄλλο τι τὸ σῶμα ποιῆσαι, παρὰ τὸ δοκοῦν τῇ ψυχῇ ὡς παρ' αὐτῆς ἀγόμενον καὶ κινούμενον. Διὰ ταῦτα οὖν πρῶτον μὲν ἀναρτηθεὶς τύπτεται, εἶτα ξέεται· καὶ μετὰ τοῦτο, πυρᾶς ἐξαφθείσης, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατεκρίθη. Τοῦ δὲ πυρὸς μηδὲ τριχὸς αὐτοῦ διαφθαρέντος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Βασιλίσσης καὶ Ἀναστασίας.

Στίχ. Ἄμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύο,
Ἀναστασίαν καὶ Βασιλίссαν ἅμα.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι, μαθήτριά γεγονυῖαι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὴν ἐκείνων τελείωσιν, τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα νυκτὸς ἀνελόμενα καὶ κηδεύσασαι, διεγνώσθησαν τῷ βασιλεῖ Νέρωνι. Καταμηνυθεῖσαι δέ, τότε μὲν εἰς φυλακὴν παρεπέμφθησαν· ὕστερον δὲ ἐξαχθεῖσαι καὶ τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ ἐμμένειν εἰποῦσαι, ἀναρτῶνται, καὶ τοὺς μαστοὺς καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς γλώσσας ἀποτέμνονται· καὶ τέλος, μαχαίρᾳ κατατομοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λεωνίδου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχ. Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,

Δύναντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρου Πρεσβυτέρου καὶ Πανσολυπίου.

Στίχ. Πανσολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ Θύτῃ,

Δῶρόν τι παυσίλυπον ὄντως τὸ ξίφος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι

» ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης

» σου Κύριε.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ἐξεικονίζων Μάρτυς ἔνδοξε, μέσον τοῦ πυρὸς ἐβλήθης διὰ Χριστόν, καὶ τὸ τέλος τὸ μακάριον, ἐν τούτῳ δέδεξαι, ὑμνολογῶν Θεὸν παμμακάριστε.

Ἐν μέσῳ ἔστης φλογὸς ἀστέκτου χρυσὸς ὡς ὄβρυζος, πίστει ἐξαστράπτων Μάρτυς ἀληθινή, καὶ φωτίζων τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Πυρὸς παμμάκαρ, δυνατωτέραν ἔχων ἔντασιν, μέσον ἐμβληθεῖς πανεύφημε τῆς φλογός, ἀπερίτρεπτος διέμεινας, πλάνης τοὺς ἄνθρακας ἀποσβεννύων, Κρήσκη πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Ἄγιωτέρα, τῶν Χερουβεὶμ ὠφθης Πανάμωμε, λόγῳ συλλαβοῦσα Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, ὃν ὑμνοῦντες ἀνακράζομεν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα. Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας, ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος Χριστόν, στολαῖς ἐφαιδρυνας, τῶν ἀρετῶν σεαυτόν, ἐξυφανθείσαις σοι ἄνωθεν· καὶ παρίστασαι γηθόμενος, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, βοῶν πανόλβιε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νοὸς καρτερία τὸν πικρόν, ὑπέστης θάνατον, πυρὶ ὀπτώμενος, ὡς ἄρτος ἔνδοξε ἡδιστος, τοῦ τῶν ὄλων Βασιλεύοντος· ᾧ παριστάμενος βοῶς ἀγαλλομένη ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εἰληφὼς πλουσίως ἐκ Θεοῦ, τὴν χάριν ἔνδοξε, λύειν νοσήματα, διώκειν πνεύματα πάντοτε, τὴν ψυχὴν ἐξασθενοῦσάν μοι, ἀμαρτιῶν ταῖς προσβολαῖς, ἴασαι δέομαι, ἵνα κράζω· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Στίγμασι πολλοῖς ὠραῖσθεῖς, ὑπῆλθες Ἅγιε τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, καὶ ὡς ὀχήματι ἔνδοξε, ἐπιβὰς τούτῳ ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθησας Θεόν, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα! πῶς τέτοκας Θεόν, βροτὸν γενόμενον, Θεοχαρίτωτε; πῶς ἀκατάφλεκτος ἔμεινας, πῦρ τὸ ἄστεκτον χωρήσασα; Χαριστηρίοις σε φωναῖς, ὅθεν δοξάζομεν καὶ βοῶμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας...

Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἰερολογίαις σε θείαις, Μάρτυς Χριστοῦ ἀνευφημοῦμεν, ὡς τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ὑπερβαλλόντως εὐαρεστήσαντα, καὶ καθελόντα ξόανα, τῆς ἀπωλείας ἀνδρικότατα. Ὡς ὑπερφυεῖς σου οἱ πόνοι! ὡς εὐκλεεῖς σου οἱ ἰδρῶτες! οὓς ὑπενεγκῶν διὰ Χριστόν, ἀρρήτου δόξης Μάρτυς ἠξίωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Σήμερον ἡ πόλις Μυρέων, περιφανῶς πανηγυρίζει, ἄδουσα τοὺς ἄθλους σου Μάρτυς, καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὰ παλαισμάτα, ἅπερ γενναίως ἠνεγκας, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος.

Ἡμεροφανῆ ὡς ἀστέρα, ἡ Ἐκκλησία σε γνωρίζει, θείαις φρυκτωρίαις τὸν κόσμον,
μεγαλομάρτυς περιανγάζοντα· ὄθεν τελεῖ τὴν μνήμην σου, τὴν φωτοφόρον
εὐφημοῦσά σε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ
τῆς σελήνης Χριστὸς ὁ Κύριος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Ὁ Εἰρμός· Λίθος ἀχειρόμητος...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὡρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Ἰς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν
Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παρθένοι νεάνιδες σεπτῶν, ἀρετῶν ἐπόνυμοι, καὶ ἀρεταῖς ἐκτρεφόμεναι, πρὸς τὸν
ἀκρότατον, εὐσεβείας ὄρον, ἀνδρικῶς ἐφθάσατε· καὶ νῦν πρὸς οὐρανὸν ἀνεδράμετε,
Χριστῷ πρεσβεύουσαι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Παρθένοι νεάνιδες σαφῶς, Εὐας τῆς προμήτορος, ἐπιτηδείως κομίζεσθε, πόθον
θεώσεως, ἀνευδότην νεύσει, πρὸς Θεὸν θεούμεναι, καὶ θείας θεωρίας πληρούμεναι·
καὶ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Γενναίῳ φρονήματι Χριστὸν, ὡς ἐνστερνισάμεναι, τὸν ἰσχυρὸν κατεπάτησαν, αἱ
γενναίοφρονες, τὸν τὴν Εὐαν πάλαι, δόλῳ ἀπατήσαντα. Καὶ τοῦτον κατὰ κράτος
νικήσασαι, Χριστῷ πρεσβεύουσαι, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Πανύμνητε δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου πάθεσι, πονηροτάτοις θεράπευσον, ἡ
τὸν ἀκέστορα, καὶ σωτῆρα πάντων, τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν πᾶσαν μαλακίαν
ἰώμενον, τὸν τραυματίσαντα, διαβόλου τὴν κακόνοιαν, καὶ θανάτου, ἡμᾶς
ἀπαλλάξαντα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον,
γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας
τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου
δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ὡς αὐτάδελφοι Κόραι καὶ οὐρανόφρονες, πρὸς εὐσεβείας ἀγῶνας ὁμονοοῦσαι καλῶς,
τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν κατεπαλαίσατε, Χιονία ἡ σεμνή, σὺν Ἀγάπῃ τῇ κλητῇ, Εἰρήνῃ
ἡ πανολβία. Καὶ νῦν Χριστὸν δυσωπεῖτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τῶν Ἁγίων, οὓς ἡ Ἀκροστιχίς·

Χριστοῦ προσοίσω Μάρτυσιν θεῖον μέλος. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ,

» ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδό-

» ξασται.

Χάριν μοι οὐρανόθεν, Μάρτυρες Κυρίου νῦν αἰτήσασθε, τὴν ὑμῶν εὐφημοῦντι, ἐπὶ γῆς φωτοφόρον πανήγυριν.

Ῥήξασαι προσπαθείας, σαρκικῆς δεσμὰ ἐν θείῳ Πνεύματι, τῷ Χριστῷ αἱ Παρθένοι, συνεδέθησαν σθένει θεότητος.

Ἰσχυσεν ὁ Βελίαρ, ἀπατήσαι πρὶν τὴν Εὐὰν σεπταὶ Μάρτυρες· ἀλλὰ νῦν κατησχύνθη, τοῖς ποσὶν ὑμῶν ὄντως πατούμενος.

Σώμασιν ἡγνισμένοις, ἐκ Παρθένου Κόρης τὸν ἐκλάψαντα, θεραπεύσασαι Λόγον, αἱ Παρθένοι σὺν τούτῳ εὐφραίνονται.

Θεοτοκίον.

Τίκτεις ἀνερμηνεύτως, ὃν Πατὴρ ἀρρέυστως ἀπεγέννησε· καὶ μαζοῖς διατρέφεις, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα Δέσποινα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Ὅμβροις θείου Πνεύματος, καταρδευόμεναι στάχυας, μαρτυρικούς, θεία γεωργία, αἱ Παρθένοι ἐξήνθησαν.

Ἵπὲρ τὰ ὀρώμενα, τὰ μὴ βλεπόμενα στέργουσαι, τοὺς ὀρατοὺς, καὶ τοὺς ἀοράτους, ἐτροπώσαντο δαίμονας.

Πῦρ οὐκ ἐπτοήητε, προσαναπτόμεναι Πνεύματος, θείῳ πυρί· ὅθεν ἰαμάτων, θεῖαν δρόσον πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τῶν πταισμάτων μου, δεινὸν χειρόγραφον Δέσποινα, ἢ τὰ δεσμὰ, λύσασα τοῦ Ἄδου, τῇ ἀσπόρῳ κυήσει σου.

Ὁ Εἰρμός· Σὺ εἶ τὸ στερέωμα...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Νυμφευθεῖσαι Κυρίῳ θεοπρεπῶς, ὥσπερ προῖκα τὸ αἶμα καὶ τὴν σφαγὴν, αὐτῷ προσηνέγκατε, ἀθληφόροι νεάνιδες, καὶ νυμφῶνος θείου, ἀξίως ἐτύχετε, φωτισμοῦ ἀρρήτου, ἀπαύστως πληρούμεναι· ὅθεν τὴν ἁγίαν καὶ σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, τελοῦντες ἐν πνεύματι, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν, καὶ πιστῶς ἀνακράζομεν·

Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μῆτερ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν πάντα βαστάζοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, παναγία Παρθένε· Ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου, δώρησαί μοι τότε τὴν σὴν, φιλανθρώπως ταχινὴν βοήθειαν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνάς θεωροῦσα ἐπὶ σταυροῦ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς

ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'· Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
» Θεότητα.

Οἱ τοῦ σώματος ἔρωτες, ἔρωτι τῷ θείῳ ὑποχωρήσαντες, καταγωγή τοῦ Πνεύματος, τὰς Χριστοῦ παρθένοὺς ἀπειργάσαντο.

Συμφωνία θεόφρονι, τοῖς ὑπεναντίοις ἀντιταξάμεναι, νίκην θείαν ἀπηνέγκασθε, καὶ στεφάνων θείων ἠξιώθητε.

Ὁ χορὸς ὁ μακάριος, τῶν ἀειπαρθένων πυρὶ ὀπτώμενος, εὐωδία προσενήνεκται, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἀνατείλαντι.

Ἰερῶς ὥσπερ ἄκακοι, ἤγεσθε ἀμνάδες θύεσθαι πάνσεμνοι, οὐκ ἐρίζουσαι οὐ κράζουσαι, ἀλλὰ προαιρέσει θανατούμεναι.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον Κύριον, ἔτεκες Κυρία πάσης τῆς κτίσεως· ὃν ἰκέτευε ῥυσθῆναί με, ἐχθροῦ Παναγία κυριεύοντος.

Ῥδὴ ε'· Ὁ Εἰρμός.

» Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ
» τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παρά-
» σχου ἡμῖν φιλόφρονε.

Ῥθρισαν ὁμοῦ, πρὸς Χριστὸν τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, αἱ παρθένοι αἱ θεόφρονες, καὶ ὑπὲρ φέγγος, τοῦ ἡλίου κατηυγάσθησαν.

Μέλη ἀνδρικῶς, ἐκδεδώκατε πρὸς βάσανα, βασανίσασαι τὸν τύραννον, τῇ καρτερίᾳ, ἀξιάγαστοι τῆς πίστεως.

Ἄνθος ἱερόν, τῶν Μαρτύρων ἀνεδείχθητε, εὐωδιαν θείας γνώσεως, τῇ Ἐκκλησίᾳ, διαπνέουσαι πανεύφημοι.

Ῥήμασιν ὑμῶν, ὁ μέγαντος περιφύεται· καρτερία δὲ νενίκηται, καὶ ἀφανεία, παρεπέμφθη παναοίδιμοι.

Θεοτοκίον.

Τέλος μοι χρηστόν, προσγενέσθαι Κόρη πρέσβευε, ὅπως φύγω τὰς μενούσας με, ἀτελευτήτους, τιμωρίας καὶ σωθήσομαι.

Ῥδὴ στ'· Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπα-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ῥπέμειναν, τῆς σαρκὸς τὰς ὀδύνας, καὶ πυρὸς τὰς τιμωρίας ἀνδρείως, αἱ τοῦ Χριστοῦ ἀθληφόροι καὶ νύμφαι, ἡ Χιονία, Ἀγάπη Εἰρήνη τε· καὶ στέφανον τὸν εὐπρεπῆ, καὶ τὴν ἄρρητον δόξαν ἀπέλαβον.

Συρόμεναι, ἐπὶ γῆς ὥσπερ λίθοι, κατεστρέψατε Παρθένοι τῆς πλάνης, οἰκοδομὴν πᾶσαν σθένει τοῦ Λόγου, καὶ πρὸς ναὸν ἐνεχθεῖσαι τὸν ἅγιον, παρίστασθε περιχαρῶς, τῷ δεσπόζοντι πάσης τῆς κτίσεως.

Ἰάματα, ἡ σορὸς Χιονίας, καὶ Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης πηγάζει, ἐκ τῶν πηγῶν ἀρδομένη πλουσίως, τοῦ Παρακλήτου καὶ παύει νοσήματα· ποτίζει δὲ τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων καρδίας ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, δερματίνους χιτῶνας, ὁ Ἄδᾶμ ἀποβαλὼν τῇ σαρκώσει, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε Παρθένε, καταστολήν θείας δόξης ἐνδέδυνται, δοξάζων σε περιχαρῶς, ὡς Μητέρα Θεοῦ παναμώμητον.

Ὁ Εἰρμός· Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον...

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Γερασίμου.

Παρθενίας ἔσοπτρα, φωτοειδῆ πεφυκυῖαι, νοερῶς ἠστράψατε, ἀθλητικὰς λαμπηδόνας, πᾶσαν μὲν, τὴν Ἐκκλησίαν ἀγλαΐζούσας, νύκτα δέ, τῶν νοσημάτων ἀπελαυνούσας, Χιονία καὶ Ἀγάπη, σὺν τῇ Εἰρήνῃ, Χριστοῦ κειμήλια.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

Στίχ. Εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν.

Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῇ Χιονία τάχα,

Οὗ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,

Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθέν, Εἰρήνη.

Χιονίην τ' Ἀγάπην ἐκκαιδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε Χρυσόγονος ὁ Μάρτυς ὑπὸ Διοκλητιανοῦ, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθη πλησίον λίμνης, ἐν ἧ αἱ τρεῖς αὐταὶ κατέμενον ἀδελφαί, Ἀγάπη, Εἰρήνη, καὶ Χιονία, μετὰ Ζωΐλου τινὸς δούλου τοῦ Θεοῦ, ἐφάνη ὁ Χρυσόγονος τῷ Ζωΐλῳ καθ' ὕπνου, λέγων αὐτῷ, ὅτι ἡ ἁγία Ἀναστασία (δηλ. ἡ Φαρμακολύτρια) μέλλει συναγωνίσασθαι ταῖς ἁγίαις τρισὶν ἀδελφαῖς καὶ σὺν αὐταῖς τελεῖν τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου. Ταῦτα μαθοῦσα ἡ ἁγία Ἀναστασία, ἠκολούθησε τῷ Ζωΐλῳ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς Ἀγίας καὶ ἠσπάσατο αὐτάς καὶ ἐδούλευσεν αὐταῖς. Εἶτα, μαθὼν ὁ Διοκλητιανός, ἐκράτησεν αὐτάς καὶ παρέδωκε τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι, καὶ ἐτιμωρήθησαν παρ' αὐτοῦ· καὶ πάλιν παρεδόθησαν Σισινίῳ, ἐτέρῳ Ἄρχοντι. Οὗτος οὖν τὴν μὲν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν πυρὶ παρέδωκε· τὴν δὲ ἁγίαν Εἰρήνην εἰς τῶν στρατιωτῶν, τὸ τόξον αὐτοῦ τείνας καὶ βέλος πέμψας κατ' αὐτῆς, τῷ τέλει παρέδωκε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Φήλικος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου.

Στίχ. Τετράς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ξίφει

Νῦν συγχορεῦει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Τῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐξῆλθε δόγμα κατὰ πᾶσαν χώραν, τοῦ καίεσθαι πάσας τὰς βίβλους τῶν Χριστιανῶν. Ἀπεστάλη οὖν ἐν πόλει τοῦ Βιουκᾶν Μαρριανός τις, ἢ, ὡς ἐν ἄλλοις γράφεται, Μαγνιανός, ἀνὴρ παμμίαιρος· ὃς δὴ παρέστησε Φήλικα τὸν ἐπίσκοπον, Ἰανουάριον τὸν πρεσβύτερον, Φουρτουνάτον, καὶ Σεπτεμῖνον· καὶ ὑπαναγνούς τὸ βασιλικὸν δόγμα, ἀπήτει αὐτοῖς τὰ παρ' αὐτῶν βιβλία. Ὁ δὲ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος φησι πρὸς αὐτόν· Γέγραπται, ὃ Ἦγεμόν· «Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ ρίψητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων» (Ματθ. ζ' 6). Μάτην τοίνυν ἀγωνιᾶς, κἂν βασιλικὰ ἐπιφέρῃς προστάγματα. Ὁ Ἄρχων εἶπεν· Ἄφες τὰς μωρολογίας καὶ ποιήσον τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως, ἐπεὶ δέσμιόν σε ἀποστελῶ πρὸς τὸν Ἀνθύπατον. Καὶ ὁ Ἅγιος· Ὅποιός εἰμι, φησίν, ἐν σοί, τοιοῦτος καὶ ἐν πᾶσι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βασιλεῖ σου εὐρεθήσομαι. Τότε τῇ φυλακῇ ἐγκλείσας τοῦτον, ἀνεπιμέλητον εἶασεν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς. Εἶθ' οὕτως ἐξαγαγὼν, ἐπανεκρίνε· καὶ δεσμεύσας αὐτόν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἀνθύπατον. Κακεῖνος πάλιν ἐξετάσας αὐτούς, τῇ φυλακῇ καθεῖρξε. Καὶ μεθ' ἡμέρας ἐξ ἐξαγαγὼν αὐτούς, δεσμίους ἀπέστειλε τῷ Ἐπάρχῳ τῶν Πραιτωρίων· οὗς ἐκεῖνος δεξάμενος καὶ πάμπολλα ἐκφοβήσας, μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας ἐν φυλακῇ δεινότητι τούτους ἀπέρριψε.

Καὶ μεθ' ἡμέρας δεκατέσσαρας, ἐξαγαγὼν καὶ ἐπανακρίνας, εἰσῆξεν αὐτοὺς ἐν πλοίῳ μετὰ ἵππων, δεδεμένους ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Κυλιόμενοι δὲ οἱ Ἅγιοι ἐν τοῖς ποσὶ τῶν ζώων, ἀπόσιτοί τε ὄντες καὶ τοῦ ὕδατος ἄγευστοι ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας ἠὺχαρίστουν τῷ Θεῷ. Καὶ φθάσαντες εἰς λιμένα πόλεως τινος, ἐδεξιώθησαν κρυφίως ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖθεν καταλαβόντες πόλιν Ταυρομένην καλουμένην, καὶ ἀποπλεύσαντες ἐν Λυκαονία, ἦλθον εἰς πόλιν Αἰλούρων. Τότε ὁ δύστηνος ἐκεῖνος Ἔπαρχος, λύσας τοὺς Ἅγίους τῶν δεσμῶν, φωνῆ πρᾶξιὰ τὰς ἐρωτήσεις πρὸς αὐτοὺς ἐποιεῖτο. Τῶν δὲ ἀντιλεγόντων, μήτε βίβλους προδοῦναι μήτε τοῖς εἰδώλοις θῦσαι προσέταξεν αὐτοὺς μαχαίρα ἀποτιμηθῆναι. Καὶ λαβόντες τὴν ἀπόφασιν, προσηύξαντο· καὶ ἀποτιμηθέντες τὰς κεφαλὰς, τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας.

Στίχ. Εἰς τὸν Λεωνίδην.

Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης,
Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραὰμ κόλπων ἄχρι.

Εἰς τὴν Χάρισσαν.

Θάλασσαν ἢ Χάρισσα φρίττειν οὐκ ἔχω,
Ἦτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.

Εἰς τὴν Γαληνὴν καὶ Νίκην.

Βυθῷ Γαληνῆ καὶ Νίκη βεβλημένοι,
Νίκην ἐφεῦρον καὶ γαλήνην ἐκ σάλου.

Εἰς τὴν Καλλίδα.

Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
Κάλλους ἐρῶσαν ψυχεραστοῦ Κυρίου.

Εἰς τὴν Νουνεχίαν.

Εὐροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν,
Τὸ νουνεχές σου δεικνύεις Νουνεχία.

Εἰς τὴν Βασιλίσσαν καὶ Θεοδώραν.

Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,
Λίχνην φυγούσας δυσσεβείας γαστέρα.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ μὲν Λεωνίδης συνελήφθη ἐν Τροιζῆνι, ἐξάρχων πνευματικοῦ χοροῦ, ἐν ταῖς ἑορτασίμοις ἡμέραις τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ ἤχθη εἰς Κόρινθον. Ἡ δὲ Χάρισσα καὶ Νουνεχία, καὶ ἡ μήτηρ τῆς Νουνεχίας Βασιλίσσα καὶ Νίκη καὶ Γαληνὴ καὶ Καλλὶς καὶ Θεοδώρα, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρχον, καὶ ἤχθησαν καὶ αὐταὶ εἰς Κόρινθον, πρὸς Βενοῦττον τὸν ἡγεμόνα. Ὅς, τὸν ἅγιον Λεωνίδην εὐρῶν ἀσάλευτον ἔχοντα τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, κρεμάσας, ἀφειδῶς προσέταξε ξέεσθαι· εἶτα μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐνδοθῆναι ἐκέλευσεν. Ἐνθα λέγεται τὴν μακαρίαν Χάρισσαν ἄδειν προσφωνοῦσαν, ὡσπερ ποτὲ τὴν Μαριάμ ἐπὶ τῇ καταποντίσει τῶν Αἰγυπτίων. Ἐν μίλιον ἔδραμον, Κύριε, καὶ στράτευμά με ἐδίωξε, Κύριε, καὶ οὐκ ἠρνησάμην σε, Κύριε· σῶσόν μου τὸ πνεῦμα. Τοὺς δὲ λοιπούς, συνεπακούοντας καὶ συμγύλλοντας, φθάσαι μέχρι τῆς θαλάσσης καὶ ἐν πλοίῳ ἐπιβάντας, τῆς ὠδῆς παρατεινομένης, ἀναχθῆναι ἐπὶ σταδίους τριάκοντα· εἶτα προσδεθέντας λίθοις, ἐξωσθῆναι τοῖς ὕδασι. Γενέσθαι δὲ τὴν Μαρτυρίαν αὐτῶν πρὸ μιᾶς τοῦ Πάσχα ἡμέρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ζήσασα, Μάρτυς Εἰρήνη,

Οὐκ εἰρηνικῶς ἀλλ' ἐκ τοῦ ξίφους θνήσκεις.

Ἦτις ἦν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐν χώρα τῆς Ἑλλάδος, ὅτε καὶ ὁ ἅγιος Λεωνίδης μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησεν, ἐν ἰδίῳ εὐκτηρίῳ μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν τὸν

Θεὸν δοξολογοῦσα. Κατεμηνύθη οὖν τῷ Ἄρχοντι, καὶ κρατηθεῖσα, ἐν φρουρᾷ ἐβλήθη. Εἶτα ἐξαχθεῖσα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖσα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκριζωθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Μιχαήλ, ὁ Βουρλιώτης, ὁ ἐν Σμύρνη μαρτυρήσας ἐν ἔτει ,αγοβ´ (1772), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαφεῖς, Μιχαήλ, τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων
Λευκὸς δέδειξαι ὡς χιών, ἀθληφόρε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Χριστοφόρος, ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ,αωι´ (1818), ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν
» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-
» λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

Θῆρας ἀγρίους ἐπιόντας, οὐ παφλάζουσιν ὀρμὴν πυρὸς ἀστέκτου, οὐ μελῶν ἐκτομάς, οὐ πόνους πολυτρόπους, αἱ τοῦ Χριστοῦ νεάνιδες, ἐδειλίασαν ἐμφρόνως.

Ἐχουσαι ὄμματα καρδίας, πρὸς τὸν σφίζοντα Θεὸν καὶ Βασιλέα, αἱ ἀμνάδες Χριστοῦ, ἐχώρησαν πρὸς πᾶσαν, τοῦ δυσμενοῦς παράταξιν, καὶ ἐνίκησαν ἀνδρείως.

Ἰλεως ἔσο τοῖς σοῖς δούλοις, Ὑπεράγαθε πρεσβείαις Χιονίας, καὶ Εἰρήνης σεμνῆς καὶ τῆς σεπτῆς Ἀγάπης, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, δι´ αὐτῶν ἡμῖν παρέχων.

Ὅλον τὸν νοῦν πρὸς τὸν νυμφίον, ἀνατείνασαι Χριστὸν αἱ ἀθληφόροι, ὡς τρυφὰς τὰς πικράς, ἠγήσαντο βασάνους, Εὐλογητὸς εἶ κράζουσαι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον Ἄχραντε τὴν ζῶσαν, καὶ νεκροῦσον τὴν ψυχὴν μου ἀμαρτίαν· καὶ ζωῆς μετασχεῖν, ἀξιώσόν με θείας, ἢ τὴν χαρὰν κύησασα, καὶ νεκρώσασα τὸν ὄφιν.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ
» καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐλο-
» γεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Μεμνημένα τὰ θεῖα παραδόξως, ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀγώνων, γνώμην ἀνδρείαν ἀνέλαβον, τοῦ Χριστοῦ αἱ ἀμνάδες, στερῶν ἑναθλήσασαι.

Ἐσκοτισμένος τῇ μέθῃ ὁ διώκτης, τῆς ζοφερᾶς ἀμαρτίας, γέλωτ´ ὀφλήσας ἐφαίνετο· αἱ Χριστοῦ δὲ Παρθένοι, ὡς φῶς ἀπεδείκνυντο.

Λύρα φωνοῦσα προφρόνως θεῖον μέλος, ὁμολογίας ἐνθέου, καὶ μαρτυρίας καὶ πίστεως, ἀνεδείχθητε ὄντως, παρθένοι Νεάνιδες.

Ὀχυρωθεῖσαι τῷ πόθῳ τοῦ Δεσπότη, τὰ ὀχυρώματα πάντα, τοῦ διαβόλου καθείλετε, Ἀθληφόροι Κυρίου, καὶ νῦν μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα φέρουσα πάλαι τοῦ σοῦ τόκου, τοὺς νεανίας οὐ φλέγει, Παρθενομήτορ ἢ κάμινος, ὡς οὐδὲ τὴν νηδύν σου, τὸ πῦρ τῆς θεότητος.

Ὁ Εἰρμός· Οἱ θεορρήμονες Παῖδες...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-
» σωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις
» σὲ μεγαλύνοντες.

Ἰθύνθητε Παρθένοι, θεῖους πρὸς λιμένας, τῇ κυβερνήσει Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν παρελθοῦσαι ἄγρια κύματα.

Ὡς ἄστρα ὡς λαμπάδες, φαίνουσαι Εἰρήνην, σὺν Χιονία Ἀγάπῃ φωτίζουσι, τῆς Ἐκκλησίας πλουσίως ἅπαν τὸ πλήρωμα.

Συνήφθητε χορείαις, ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς μετὰ σώματος, περιφανῶς Ἀθληφόροι καταπαλαίσασαι.

Ἡλίου λαμπροτέρα, φαίνουσα ἢ μνήμη, καταφωτίζει πιστῶν ἅπαν πλήρωμα· ἦν ἐτησίως τιμῶμεν, Παρθενομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, ἢ τὸν πανάγαθον Λόγον ἀποκυήσασαι.

Ὁ Εἰρμός· Κυρίως Θεοτόκον...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ ἤχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὦρα, Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΖ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν τοῦ ἐν Περσίδι, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἦστραψεν ὡς ἥλιος, ἢ θεία μνήμη σου σήμερον, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Συμεῶν παμμάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλύν, καὶ τῶν δαιμόνων σκότος διώκουσα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σοφῶς ἀντικτώμενος, τῶν ἐπὶ γῆς τὰ οὐράνια, καὶ ρεόντων τὰ ἄρρευσα, φθαρτῆς δόξης ἄφθαρτον, ἀντημείψω χαίρων, βασάνων τε νέφους, καὶ αἰκισμῶν καρτερικῶς, τὰ ὑπὲρ λόγον Θεοῦ βασιλεία, ἐν οἷς καὶ ἀγαλλόμενος, σὺν τοῖς συνάθλοις σου ἔνδοξε, ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Βέλει τῷ τῶν λόγων σου, παρανομούντων συστήματα, Συμεῶν Μάρτυς ἔτρωσας· φωνὴν ὅθεν ἔδωκαν, οὐρανῶν νεφέλαι· χοροὶ τῶν Ἀγγέλων, συνεπεκρότησαν λοιπόν, τῶν σῶν ἀγώνων τὴν καρτερότητα· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, πάντες πιστῶς ἐορτάζομεν, τὴν ἁγίαν σου κοίμησιν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε. Τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐσπλωμένον, πάσαις ἁμαρτίαις· καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς ὑπερθέου Τριάδος ποίησον, ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος, μεγαλύνω σφζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόφρονον, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχμων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθανυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλόφρονε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γερασίου.

Ὡς ὑποφῆτης τῶν ἐνθέων δογμάτων, μαρτυρικὸν συνασπισμὸν ἐπαλείφεις, λόγοις ὁμοῦ καὶ πράξεσι πρὸς ἄθλους ἱερούς· μεθ' ὧν καὶ συνήθλησας, Συμεῶν ἱεράρχα, καὶ Χριστῷ ἀνέδραμες, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Ἴδου ἡμεῖς ὡς πρόβατα σφαγῆς, τῇ σῇ ἀγάπῃ Σωτῆρ ἐλογίσθημεν.

Και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·
Στέφω μάκαρ σε, Συμεῶν μελωδίαίς, Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴππον καὶ ἀναβάτην, εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ
» συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, Χριστὸς
» ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον
» ᾄδοντα.

Στέφανον ἀφθαρσίας, ἀναδησάμενος, καὶ τῷ θρόνῳ Κυρίου, παμμάκαρ
παριστάμενος, τοὺς πίστει τιμῶντάς σου, τὴν φωσφόρον ἄθλησιν, ταῖς εὐχαῖς σου ἀεὶ
περίσφζε.

Τίμιον σκευὸς ὄφθης, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, Συμεῶν θεοφόρε· παρ' οὗ χρισθεὶς
ἐποίμανας, λαὸν περιούσιον, βακτηρία θεῶν, δογμάτων Μάρτυς ἐφ' ὕδωρ γνώσεως.
Ἐλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, πράξει καὶ λόγῳ σοφέ, ἐν λαμπρότητι βίου, καὶ λαὸν
ἐποίμανας, ἐπὶ χλόην Ὅσιε, ζωηφόρον ἦτις, γεραίρει Μάρτυς τὴν θεῖαν μνήμην σου.
Θεοτοκίον.

Φέρεις χερσὶ Παρθένε, τὸν πάντα φέροντα, καὶ θηλάζεις ὡς βρέφος, τὸν χορηγὸν τοῦ
γάλακτος· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὸν λαὸν σου ἅπαντα, οἰκτιρήσαι πιστῶς ὑμνοῦντά σε.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός, τὴν γῆν τῇ προστάξει σου,
» καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσά-
» λευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλη-
» σίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε.

Ῥραίως τὰς τῆς ψυχῆς, κινήσεις ποιούμενος, καὶ βαδίζων τρίβον τὴν ἄνω φέρουσαν,
πάσης ἀνοδίας πονηράς, ἐξέκλινας καὶ ἤχθης, πρὸς τῆς ζωῆς τὴν πύλην ἔνδοξε, πρὸς
τὴν αἰωνίαν κατάπαυσιν.

Μακρύνας τὸν λογισμόν, παθῶν τῶν τοῦ σώματος, ἀναιμάκτους Πάτερ θυσίας
ἤνεγκας, Λόγῳ τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, καὶ τούτου καταγγέλλων, τὴν ὑπὲρ λόγον θεῖαν
σάρκωσιν, τέθυσαι ἀρνίον ὡς ἄκακον.

Ἀνήχθης ὡς καθαρὰ, θυσία καὶ ἄμωμος, τῇ Θεοῦ τραπέζῃ μάκαρ ἀοίδιμε· καὶ ὡς
ὀλοκαύτωμα δεκτόν, τυθεὶς ἐθελουσίως, ὑπὲρ τῆς πίστεως εἰσδέδεξαι, δόξαν εὐκλεῆ
κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Κατάρας προγονικῆς, ἡμᾶς ἠλευθέρωσας, εὐλογίαις πάντας τὸν στεφανώσαντα,
Λόγον σωματώσασα Ἁγνή, ἀεὶ εὐλογημένη, τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα, καὶ
ἀμαρτανόντων ἐξίλασμα.

Ὁ Εἰρμός· Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός...

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἥλιος ἡμῖν, ἡ ἀγία σου μνήμη, ἀνέτειλε σοφέ, Συμεῶν Ἱεράρχα, καὶ τῶν
συμμαρτύρων σου, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα· ἦν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες
βοῶμεν· Ἰκετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀθλοφόροι, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος,
δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· καὶ ἀνάγαγε, ἐκ ῥαθυμίας
βαράθρων, τοῦ δοξάζειν σε, παντελεῆμον τὴν μόνην, ἐλπίδα τῶν δούλων σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς
» ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόα σοι· Εἰς σωτη-
» ρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλή-
» λυθας.

Ἀγόμενος δεσμώτης διέλυσας, τὰς μηχανὰς τοῦ πονηροῦ, Ἱερομύστα πανόλβιε· καὶ ἐναθλήσας γενναίως, στεφάνους ἀφθαρσίας ἀπέιληφας.

Ῥημάτων σου βολίσι κατέστρωσας, Ἱερομάρτυς Συμεών, παρανομούντων συστήματα· καὶ τῷ πυρὶ τῶν αἱμάτων, πολύθεον ἀπάτην ἐνέπρησας.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου ἴαμα, τοῖς ἀσθενοῦσι τὰς ψυχάς· τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπος, σὺ γὰρ σαφῶς ἀνεδείχθης, καὶ θεῖων Ἀθλοφόρων ἐφάμιλλος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, ἐξανατείλας ὑπὲρ νοῦν, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισε, θεοχαρίτωτε Κόρη, καὶ πλάνης τὸν χειμῶνα διέλυσεν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σὲ ὀρ-
» θρίζω, καὶ σοὶ κραυγάζω· Τὴν ψυχὴν μου φώτισον,
» τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὀφθεις παμμάκαρ τῇ σῇ ἀθλήσει, ἀκλινῇ ἀκράδαντον, ταύτην εἰς αἰῶνας, συντήρει μεσιτεῖαις σου.

Ἵμνοις μακαρίζομεν, τὴν πολιτείαν σου, τοὺς διωγμούς τε καὶ τὰς ἐνστάσεις, Συμεὼν πανόλβιε, δι' ὧν ἠξιώθης, τῆς μακαρίας λήξεως.

Μύρω θείας χρίσεως, ποιμὴν γενόμενος, ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς ἐτύθης μάκαρ, ὡς κριὸς ἐπίσημος, καὶ τῶν πρωτοτόκων τὴν Ἐκκλησίαν εὐφρανας.

Θεοτοκίον.

Εὐρομί σε Δέσποινα, ἐξαιρουμένην με, ἐν ὥρᾳ δίκης τῆς καταδίκης, ὁ πιστῶς δοξάζων σε, καὶ κολαστηρίων, ῥυσθείην τῶν μενόντων με.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-
» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ
» φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥφθης θείας ἔμπλεως, θυμηδίας μάκαρ Συμεών, διὰ ξίφους τέλος τὸ μακάριον, σὺν ἑκατόν, δεξάμενος θείοις Μάρτυσιν.

Νέοι καὶ πρεσβύτεροι, μονασταὶ τε καὶ ἱερουργοί, τὸν καλὸν ἀγῶνα διανύσαντες, ὑπὲρ Χριστοῦ, καθάπερ ἄρνες ἐτύθητε.

Μακαρίως ζήσαντες, Ἀθλοφόροι τέλος ἀληθῶς, ἐν Χριστῷ ἠνύσατε μακάριον, διὰ ξίφους, τελειωθέντες γηθόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκε, Παναγία ὁ Δημιουργός, καὶ ἀκτίσι θείας ἐπιγνώσεως, τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀγνωσίας ἐφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός· Μαινομένην κλύδωνι...

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γερασίου.

Ἐκ Περσίδος ἔλαμψας ὡς ἑσφόρος, Συμεὼν μακάριε, δῆμον Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἔχων ἡμῖν συνανίσχοντα, ὥσπερ ἀστέρας· μεθ' ὧν εὐφημοῦμέν σε.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή, τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν ἐπισκόπου Περσίδος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Αὐδελλᾶ πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ, Φουσίκ, καὶ ἐτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα.

Στίχ. Εἰς τὸν Συμεῶν.

Ἐπίσκοπόν σε, Συμεῶν, ἐγὼ μέγαν,
Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔγνω.
Εἰς τὸν Αὐδελλᾶν.

Ἄρκτου τὸ δεινὸν Αὐδελλᾶς ἔδυστόμα,
Βδέλλης ἀπλήστου τοῦ Σατᾶν φυγῶν στόμα.
Εἰς τὸν Γοθαζάτ.

Ἐπιτραπέντος τοῦ θύειν, ἢ τεθνάναι,
Θανεῖν Γοθαζάτ εἴλετο τμηθεὶς ξίφει.
Εἰς τὸν Φουσίκ.

Τὸ δέρμα Φουσίκ ἐκδεδάρθω μου λέγει,
Χιτὸν ὑφανθεὶς τοῦ Σατανᾶ τῇ κρόκῃ.
Εἰς τοὺς Ἑκατὸν πενήκοντα.

Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντηκοντάδα,
Τὴν τριπρόσωπον προσκυνούσαν οὐσίαν.
Εἰς τοὺς Χιλίους.

Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χιλίους ξίφει·
Ἴδὼν ἔφης ἄν, Παῦλε, Μαρτύρων νέος.
Ἐβδομάτῃ Συμεῶν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα τμήθη.

Κτησιφῶν καὶ Σαλήκ ἡγεμονεύοντες ἐν ταῖς κατὰ Περσίδα πόλεσι, Σαβωρίου τότε τὴν Περσῶν βασιλείαν κατέχοντος, ἐπιστέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεῶν, καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ὑποτελεῖς εἶναι αὐτῷ καὶ ὑπόφοροι οὐδαμῶς καταδέχονται, ἀλλ' αἰροῦνται μᾶλλον ἀποθανεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ ἢ δουλεύειν ἀτίμως καὶ ἀκλεῶς. Χαλεπήναντος οὖν ἐπὶ τούτῳ τοῦ Βασιλέως, ἤχθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος Συμεῶν, δυσὶν ἀλύσεσι δεσμευθεὶς· εἶτα τῇ εἰρκτῇ παραπεμφθεὶς, ἐπιστρέφει πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τὸν Πραιπόσιτον Χουσδαζάτ ἢ Γοθαζάτ, Χριστιανὸν μὲν πρότερον ὄντα, διὰ δὲ τὴν εἰς τὸν βασιλέα τιμὴν καὶ τὸν ἐπικείμενον φόβον, νόμῳ Περσῶν τὸν ἥλιον προσκυνήσαντα· ὃς καὶ συσχεθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ἀντὶ τῶν τροφείων (καὶ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ τὸν βασιλέα ἀπογαλακτισθέντα ἀναθρεψάμενος)· τοῦτο μόνον αἰτήσας, τὸ ποιῆσαι καταφανές, ὅτι οὐ δι' ἀκολασίαν γλώσσης ἀκρατοῦς, οὐδὲ δι' ἄλλο τι τῶν ἀπηγορευμένων, ταύτην δίδωσι τὴν δίκην, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐξ ἧς πρότερον μαλακισθεὶς καταπέπτωκε. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπηγγείλατο.

Ἀκούσας δὲ ὁ Ἅγιος Συμεῶν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐχάρη, καὶ σὺν τοῖς λοιποῖς ἠύχετο οὕτω καὶ αὐτοὺς τελειωθῆναι. Ἐκβληθέντων οὖν καὶ αὐτῶν τῆς φυλακῆς καὶ ἀποτμηθέντων τὰς κεφαλὰς, τὸν ἀριθμὸν ὄντων χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα, πρῶτος ὁ Ἅγιος Συμεῶν ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἐρεθίσας εἰς τοῦτο καὶ τοὺς λοιπούς. Λέγεται δέ, ἓνα τῶν ἀναιρουμένων δειλιάσαι· τὸν δὲ Κουροπαλάτην Φουσίκ, οὕτω καλούμενον, συμβουλευσασθαι μηδόλως δειλιάσαι, ἀλλ' ἐπιμύσαντα τὰς ὄψεις, δέξασθαι τὴν τοῦ ξίφους τομὴν, ὡκύμορον οὖσαν· ὃς καὶ διαβληθεὶς περὶ τούτου, καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύειν παρῤῥησίᾳ ὁμολογήσας, τὴν γλῶτταν τέμνεται καὶ τὸ τῆς σαρκὸς δέρμα ἀφαιρεῖται, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα παρέθετο τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

Στίχ. Ἄν οὐκ ἔγνως τίς ἐστὶν ὁ φλογὸς μέσον,
Γνώση λαλοῦντος· Ἀδριανέ, καρτέρει.

Και οὗτος ὁ Μάρτυς Ἀδριανὸς εἷς ἦν τῶν ποτε κρατηθέντων καὶ διαφοροῖς φυλακαῖς παραπεμφθέντων. Ἐκβληθεὶς οὖν τῆς φυλακῆς ἐν καιρῷ, ἐν ᾧ οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες τοῖς ψευδωνύμοις αὐτῶν θεοῖς ἔθουον, ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς τῷ βωμῷ προσελθεῖν καὶ λιβανωτὸν ἐπιθῆσαι. Αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐκ ἐπέεισθη τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλ' ἀνδρείως ὦν καὶ γενναῖος, δραμῶν κατέστρεψε τὸν βωμὸν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἐπικειμένας θυσίας ἐξέχεε καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν. Εἰς ὄργην οὖν κινήσας τὸν Ἄρχοντα καὶ τὸν τῶν παρεστώτων εἰδωλολατρῶν ἀνάσας θυμὸν, ἐκρατήθη καὶ ἐμαστίχθη ἀφειδῶς· ὁ μὲν γὰρ ράβδῳ αὐτὸν ἔπληττεν, ὁ δὲ λίθοις αὐτοῦ τὸ στόμα συνέτριβεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἔτυπτε. Καὶ τέλος, κάμινον μεγάλην ἀνάψαντες, ἐκεῖ αὐτὸν ἐνέβαλον· καὶ οὕτως ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Θνήσκων τί κράξεις· Σῶτερ ἡγάπησά σε;

Ἄλλ' ἡγαπήθης, Ἀγαπητέ, καὶ πλέον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἦν, δι' ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς τραφεὶς καὶ ἀναγκηθεὶς πρὸς τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα. Ἀπάρας δὲ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς ἐντευζόμενος τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, εὐθὺς κατὰ τὴν πορείαν τῆς οἰκειᾶς ἀρετῆς καὶ πρὸς Θεὸν παρρησίας ἀπόδειξιν ἔδωκε.

Κατὰ γὰρ τὴν Ἑλλάδα γενόμενος, δυσὶ πάθεσι κατεχόμενον ἄνθρωπον ἰδὼν, καὶ μήτε λέγειν ὅπως δυνάμενον μήτε βαδίζειν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς γεννήσεως ἄλαλον ὄντα καὶ μόλις ἔρποντα, κρατήσας τῆς χειρὸς, ἀρτίπου ἐποίησε, καὶ τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος ἀγίαν μερίδα ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐμβάλων, εὐλαλον ἀπέδειξε.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ γενόμενος Πύλη, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα τυφλῷ τινι προσελθόντι, τὴν ὀπτικὴν ἐχαρίσατο δύναμιν. Ἀξίως οὖν τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς παρά τε τῶν ἐν τέλει καὶ τῆς Συγκλήτου καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως προσδεχθεὶς καὶ πάσης τῆς πόλεως καὶ Ἄνθιμον τὸν Ἐπίσκοπον Τραπεζοῦντος, κακῶς ἐπιβάντα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καθέδρας, ἐξοστρακίσας, ὡς τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Σεβήρου φρονοῦντα, καὶ τῷ ἀναθέματι παραδούς, καὶ τὸν εὐλαβέστατον Πρεσβύτερον Μηνᾶν τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας, βίῳ καὶ λόγῳ διαπρέποντα καὶ φρονήματος ὄντα τοῦ κατὰ πίστιν ὀρθῆν, χειροτονήσας καὶ τῷ θρόνῳ ἐγκαθιδρύσας, μετὰ χρόνον τινὰ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις τοῖς Μεγάλοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἀσκήσαντος καὶ ἐν αὐτῇ ὁσίως ἐν ἔτει ,αωε' (1805) τελευτήσαντος καὶ πρὸς Κύριον μεταστάντος.

Στίχ. Τίς τ' ἄρα οὗτος, ὁ δις κλήσει τε καὶ σήμασι θείοις; Μακάριος Νοτάρων ἀγλαῶν ἀγλαότερος ὄρπηξ.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν

» φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παῖδας ἐδρόσισε, συμφώ-

» νως μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λύχνος φαίνων γνώσεως, φῶς ἐγνώσθης Ὅσιε, ἐν σκότει καθεύδουσιν, ἀγνοίας καὶ ἔλυσας, πυρσολατρῶν τὸ σκότος, ἐναθλήσας παραδόξως.

Ῥφθης προηγούμενος, Ἀθλητῶν συστήματος· μεθ' ὧν τελειούμενος, ξίφει ἀνεκραύγαζες, Συμεῶν θεόφρον· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δῆμον πολυάριθμον, Μαρτύρων τιμήσωμεν, σεπτῶς συγκροτούμενον, διαφορῶν πόλεων, ἱερουργῶν ἐνθέων, μοναστῶν τε θεοφόρων.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι Πανάμωμε, πάθη τῆς καρδίας μου· κόπασσον τὸν τάραχον, τὸν νοῦν μου χειμάζοντα, καὶ σῶσον με βοῶντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον· Πάντα τὰ ἔργα
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ἄνθραξ νοητός, Συμεῶν δεδειγμένος, πυρὶ οὐκ ἐλάτρευσας, μακαριώτατε· ὕλην
πικρὰν δὲ πολυθειῆας φλέξας, ἄδυτον πρὸς φέγγος, ἀξίως μετετέθης.

Ἰασαὶ ἡμῶν, τὰς ἀσθενείας Μάρτυς· τὸν ζόφον ἀπέλασον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν· καὶ
αἰωνίου ζωῆς δεῖξον μετόχους, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θεόφρον μεσιτείας.
Στάζουσιν ἡμῖν, οἱ σοὶ ἀγῶνες Πάτερ, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, καὶ ἀπελαύνουσι, πάθη
ποικίλα, καὶ νόσους τῶν σωμάτων, τῶν προσερχομένων, πιστῶς ἐν τῇ σορῷ σου.
Θεοτοκίον.

Ἴνα τὸν σεπτόν, σοῦ προδηλώση τόκον, βάτος ἀκατάφλεκτος, ὠράθη Πάναγνε· πῦρ
γὰρ ἐν σπλάγχνοις, τὸ θεῖον δεξαμένη, ὅλως οὐκ ἐφλέχθης· διό σε ἀνυμνοῦμεν.

Ὁ Εἰρμός· Σοὶ τῷ παντουργῷ...

Ῥδὴ θ'· Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε· ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ
» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρω-
» πον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὄν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Ὡς δεκτὸν θυμίαμα, προσηνέχθης, τῷ Παμβασιλεῖ, ὡς σφάγιον ἱερὸν ὡς περικαλλές,
σοφὲ καλλιέρημα, ὥσπερ μύρον, ὥσπερ προσφορά, ῥόδον ὡς εὖοσμον, ὡς Μαρτύρων
ἀγαλλίαμα.

Στήριγμα γενόμενος, Ἱεράρχα, πάντων τῶν πιστῶν, ἐτύθης ὥσπερ κριός, καὶ πρὸς
νοητά, μετέβης βασιλεία, καὶ Βασιλεῖ πάντων καὶ Θεῷ, χαίρων παρίστασαι, θεία δόξη
ἀστραπτόμενος.

Ἡ σεπτὴ παράταξις, τῶν Μαρτύρων, μέσον ἀσεβῶν, κηρύξασα τὸν Χριστόν, πλήθη
δυσμενῶν, δαιμόνων ἠφάνισε, καὶ στρατιαῖς ταῖς ἀγγελικαῖς, ὄντως συνήφθησαν,
θεία δόξη κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Φανοτάταις λάμπησι, παναγία Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καταύγασόν μου τὸν νοῦν, σκότει
χαλεπῷ, ἀγνοίας κρατούμενον, ὅπως τυχόν, θείου φωτισμοῦ, τὰ μεγαλεῖά σου,
καταγγέλλω ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός· Ἡσαΐα χόρευε...

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, ἢ Α' Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου,
μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Δεκαπολίτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁρμὰς τὰς τοῦ σώματος, καὶ τὴν πικρὰν τυραννίδα, τῶν παθῶν ἐξέκλινας, θεῖω φόβῳ
Ὅσιε, κυβερνώμενος· καὶ Θεὸν εὐφρανας, ἀρετῶν κάλλεσιν, ὠραῖσας τὴν καρδίαν
σου· καὶ νῦν ἐσκήνωσας, ἔνθα τῶν Ὁσίων τὰ τάγματα, κατάλληλον τοῦ πόθου σου,

Πάτερ εὐρηκῶς τὴν κατάπαυσιν· ἔνθα μνημονεύων, ἡμῶν μὴ διαλίπης τῶν πιστῶς, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην σου, Ἰωάννη Ὅσιε.

Θεὸν ἐξεζήτησας, ἀνεπιστρόφῳ καρδίᾳ, μελέταις πτερούμενος, ἱεραῖς θεόπνευστε, καὶ ταῖς νεύσεσι, πρὸς αὐτὸν πάντοτε, ὀλικῶς κείμενος· πρὸς δὲ τοῦτο ἐπαλείφοντα, καὶ παρορμῶντά σε, ἔσχες τὸν ἐν κλήσει καὶ πράξεσι, Γρηγόριον τὸν θαύμασι, καὶ τερατουργίαις ἐκλάμπσαντα· οὗ, ταῖς φρυκτωρίαις, λαμπόμενος διήλθες ἀβλαβῶς· τοῦ ταπεινοῦ τούτου σώματος, μάκαρ τὸ κλυδώνιον.

Ὅσιως ἐβίωσας, μὴ ἐσχηκῶς τὰς φροντίδας τοῦ βίου ταῖς κρείττοσιν, ἐργασίαις Ὅσιε καλλυνόμενος· ἀλλὰ πῦρ ἄυλον, ἐν καρδίᾳ φέρων ἡσυχίαν ἐκαρτέρησας, παννύχοις στάσεσι, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις προσκείμενος, εὐτόνως καθαιρόμενος, καὶ θεοειδῆς ἐνδεικνύμενος· ὅθεν μετὰ πόνου, τὴν ἄπονον ἀπέιληφας τρυφήν, τοῖς σὲ τιμῶσιν αἰτούμενος, θείαν ἀγαλλίασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄσπιλε ἀμόλυντε, Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, Κόρη ἀειπάρθενε, Θεοτόκε Δέσποινα, πῶς ὑμνήσω σε, τὸ Θεοῦ σκῆνωμα, ὁ μεμολυσμένος, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν; πῶς δὲ τὸ μέγεθος, σοῦ τῶν θαυμασίων ἐξείπομι, τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος, ὅπερ ἐπιχέεις μοι πάντοτε; Φρίττων οὖν προσπίπτω, καὶ κράζω σοι τὸ Χαῖρε εὐλαβῶς· χαῖρε πιστῶν παραμύθιον, τῶν παρακαλούντων σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πάθος τὸ ἐκούσιον, τοῦ ἀπαθοῦς καθορῶσα, ἡ ἀγνὴ καὶ ἄμωμος, μητρικῶς ὠδύρετο, καὶ ἐκραύγαζεν· ὦ φρικτὸν θέαμα! πῶς ὁ κτίσας πάντα, ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, ὁ δόξης Κύριος, νῦν καὶ Βασιλεὺς προαιώνιος, ἀδίκως κατακέκριται, καὶ μετὰ κακούργων λελόγισται; Τὰ ὄρη καὶ νάπαι, σταλάξατέ μοι δάκρυον πικρόν, καὶ μονωθεῖσαν θρηνήσατε, τὴν τὸν Κτίστην τέξασαν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γερασίου.

Ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων Χριστὸν ἠγάπησας, καὶ τὴν σὴν κλῆσιν θεόφρον καταλαμπρύνεις σαφῶς, πλήρης χάριτος ὀφθεις τοῦ θείου Πνεύματος· ἐκκαθάρας γὰρ τὸν νοῦν, τῶν Ἀγγέλων μιμητής, ἐν σώματι ἀνεδείχθης. Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννη, μεθ' ὧν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ Στιχολογία ὡς συνήθως, καὶ οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὤδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα
» ποτέ, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα,
» καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν
» ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τῇ τῶν παθῶν με τρικυμία πάντοτε, περιδονούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ, νῦν περικυκλούμενον, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ὅσιε, ἀπαθείας πρὸς ὄρμον, πρὸς σωτηρίας λιμένα τε, μάκαρ Ἰωάννη κυβέρνησον.

Μετατεθεὶς τῇ προαιρέσει Ὅσιε, πρὸς οὐρανὸν ἀληθῶς, ἀγγελικῶς Πάτερ, ἐπὶ γῆς ἐβίωσας, νεκρώσας σου τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐγκρατεία, δι' ἧς Θεοῦ οἰκητήριον, ὠφθης Ἰωάννη θεσπέσιε.

Ἵπακοὴν τὴν εὐπειθῆ κτησάμενος, καὶ τὴν ταπεινώσειν, ὥσπερ χρυσᾶς ταύτας, πτέρυγας ἐκέκτησο· δι' ὧν Πάτερ ἐπέτασας, κοσμικῶν ἐκ σκανδάλων, πρὸς τὸν Θεὸν ὄν ἐξήτησας, τὸν ἀπὸ τῆς ζάλης σε σώσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὁ συνυπάρχων τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ συναΐδιος, μονογενῆς Λόγος, ἐκ σοῦ πεφανέρωται, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, Θεοτόκε Μαρία, καὶ κόσμον ὅλον διέσωσεν, αἶνεσιν αὐτῷ ἀναπέμποντα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-
» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα με
» Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι
» πλὴν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Νηφαλεότητι νοός, τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, φανταζόμενος οὐδόλως φροντίσιν, ἐνεπάρης ὑλικάις· πτεροῖς δὲ κουφιζόμενος, ἀκτημοσύνης Πάτερ, ὅλος μετάρσιος γέγονας.

Τῆς ἡσυχίας ἐρασθεῖς, τοῦ φιλησύχου ποιμένος, Γρηγορίου, Ἰωάννη τρισμάκαρ, τὰς ἐν βίῳ ταραχάς, προθύμως καταλέλοιπας, καὶ προσευχαῖς ἀπαύστοις, θείας γαλήνης τετύχηκας.

Ἐν ἡσυχία λογισμῶν, καταστορέσας τὴν ζάλην, ἀταράχως σου τὸν βίον διήλθες, κυβερνώμενος σοφέ, τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος, βεβιωκῶς ὁσίως, ὧ Ἰωάννη θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πρὸς ἡμᾶς φωτιστικῆ, τοῦ βασιλεύοντος πάντων, τῶν αἰῶνων ἀδιόδευτος πύλη, σὺ ἐδείχθης ἀληθῶς, δι' ἧς αὐτὸς διώδευσεν, ἐσφραγισμένην πάλιν, καταλιπὼν σε Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός· Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς...

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐνθάπας πονηράς, τῶν δαιμόνων ἐνέδρας, ἀσκήσεσι πολλαῖς, καὶ δεήσεσι Πάτερ, νεκρὸς τάφῳ κείμενος, ἀδιάλυτος ἔμεινας· ὅθεν χαίροντες, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐφραίνεται Πιστῶν, ἡ πληθὺς Θεοτόκε, τὸ ὄνομα τὸ σόν, καθ' ἐκάστην βοῶσα, καὶ πόθῳ τὰς ὑψώσεις σου, μεγαλύνουσα πάντοτε· σὺ γὰρ καύχημα, καὶ βοηθὸς καὶ προστάτις, ἀκαταίσχυντος, πάντων ὑπάρχεις Παρθένε, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καθορῶσα, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιουργήμα.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός
» μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ
» λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος·
» διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακούμ σοι κραυγάζω·
» Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἵπομονῆς, πέτρα ἐδείχθης μακάριε, ἐναντίοις, κύμασιν ἐκάστοτε, προσρησσομένη καὶ μηδαμῶς, τοῦ τῆς εὐσεβείας, σαλευομένη φρονήματος· διὸ σε ὁ Δεσπότης, ὡς ὑπέριτον λίθον, θησαυροῖς αἰωνίοις ἀπέθετο.

Σὲ ὁ Πατήρ, τῶν οἰκτιρμῶν προσελάβετο, ὡς γνησίως, τοῦτον ἀγαπήσαντα, καὶ ταῖς αὐτοῦ Πάτερ ἐντολαῖς, ἐπηγρυπνηκότα, καὶ τοῖς υἱοῖς συναριθμῶν, τῆς χάριτος ποιήσας, αἰδίου σε δόξης, Ἰωάννη θεόφρον ἠξίωσε.

Τῶν ἀρετῶν, σὺ ἀναβάς ἐπὶ κλίμακος, εἶδες ὄντως, τὴν ἀκατανόητον, δόξαν Θεοῦ καὶ καταυγασθεῖς, νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τῇ θείᾳ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, ὀλόφωτος ἐδείχθης, ὡσπερ ἥλιος Πάτερ, καταλάμπων πολλοὺς ἐν τῷ βίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Σὺ ἀληθῶς, τῆς σωτηρίας ὑπόθεσις, Θεομητορ, μόνη ἐχρημάτισας, τῷ Ποιητῇ καὶ Δημιουργῷ, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων, αἱμάτων σάρκα δανείσασα· δι' ἧς αἱ τοῦ θανάτου, συνετρίβησαν πύλαι, καὶ ζωὴ τοῖς ἀνθρώποις δεδώρηται.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς
» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν
» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν
» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ὡσπερ ἄκακον ἄρνα, χλόη τῆς ἀσκήσεως ἐντεθραμμένον σε, ὁ ποιμὴν ὁ μέγας, ἐν αὐλαῖς αἰωνίαις προσήκατο, Ἰωάννη μάκαρ, καὶ δεξιοῖς αὐτοῦ προβάτοις, συναρίθμιον ἔδειξεν Ὅσιε.

Τῆς ἡμέρας τὸ βᾶρος, Πάτερ καὶ τὸν καύσωνα στερρῶς ἐβάστασας, ἀρετῶν τὸν θεῖον, ἀμπελῶνα καλῶς ἐργασάμενος· ὅθεν τῇ ἐσπέρᾳ, τῆς ἐκ τοῦ βίου ἐκδημίας, τὸν μισθὸν ἐκομίσω ἐπάξιον.

Ἐντολῶν θεμελίῳ, Πάτερ ὠκοδόμησας πύργον ὑψίκομον, δι' οὗ καὶ ἀνέπτῃς, πρὸς αὐτὸ τῶν καλῶν τὸ ἀκρότατον, καὶ τὸν ὄντως ὄντα, ψυχεραστὴν ἰδὼν ὡς θέμις, ὀλοψύχως αὐτῷ ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα Παρθένε, κέντρῳ παραβάσεως καὶ κατακείμενον, ἐξανάστησόν με, ἢ ζωὴν τὴν ἀθάνατον τέξασα, τὸν Σωτῆρα κόσμου, καὶ Λυτρωτὴν καὶ Βασιλέα, καὶ πρὸς φῶς καθοδήγησον ἄχραντε.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σω-
» τηρίας μου.

Δακρύων σου σταλαγμοῖς, παθῶν ἐξήρανας πέλαγος, καὶ πᾶσαν τοῦ νοητοῦ, ἐχθροῦ κατεπόντισας, ἀνίσχυρον δύναμιν, Ἰωάννη μάκαρ, τοῦ Χριστοῦ ἐνδυναμοῦντός σε.

Ὡς ὄβρυζόν σε χρυσόν, δοκιμασθέντα αἰοίδιμε, ἀσκήσεως τῷ πυρί, Χριστὸς ἐναπέθετο, βασιλεὺς ὁ ἄφθαρτος, ἐν ἀφθάρτοις Πάτερ, θησαυροῖς τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὡς κῆπος πανευθαλῆς, ἐδείχθης ὄντως καὶ εὐκαρπος, δακρύων τοῖς ὄχετοῖς, καλῶς ἀρδευόμενος, καὶ μυρίπνουν Ὅσιε, τὸν καρπὸν τῷ Κτίστη, Ἰωάννη προσενήνοχας.

Θεοτοκίον.

Τὸ σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ, τὸ θεῖον ὄντως καὶ πάνσεπτον, ὑμνήσωμεν εὐσεβῶς, Μαρίαν τὴν ἄχραντον· Θεὸν γὰρ ἐχώρησεν, ὑποδεξαμένη, τὸν ἀχώρητον καὶ ἄληπτον.

Ὁ Εἰρμός· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ...

Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Ὡς Ἀσκητῶν, ὑπογραμμὸν καὶ σέμνωμα, καὶ ἀγαθῶν, τῶν οὐρανίων μέτοχον, κατὰ χρέος εὐφημοῦμέν σε, ὦ Ἰωάννη παμμακάριστε· ὁσίως γὰρ τὸν βίον διελήλυθας, καὶ χάριτος ἐνθέου κατετρύφησας, ἐξ ἧς Πάτερ δώρησαι τοῖς δούλοις σου.

Εἰ δέ ἐστι Τεσσαρακοστή,
τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΠΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχ. Ἰωάννη, σκίρτησον ὡς Ἰωάννης,
Οὐ γαστρὸς ἐντός, ἀλλὰ τῆς Ἐδέμ ἔνδον.

Ἰωάννης ὁ ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸν κόσμον μισήσας καὶ τὸν

Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπῆλθε πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην· καὶ γενόμενος ὑπ' ἐκείνου μοναχός, τοῦ λοιποῦ συνῆν αὐτῷ ἀγωνιζόμενος ἐν πᾶσι καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύων. Οὕτω δὲ γέγονεν εἰς ὑπακοὴν περιβόητος καὶ εἰς ὑποταγὴν πειθήνιος, καὶ ἐτοιμότητος θεραπευτῆς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον ἐπ' αὐτῷ χαίρειν καὶ τὸν Θεὸν δοξάζειν. Καὶ μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ἀπῆλθεν εἰς ξένην χώραν καὶ ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον καὶ ἐπὶ ξένους ταχθέντα κάκει ἠγωνίζετο. Εἶτα, καταλαβὼν τοὺς ἁγίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος Λαύραν, καὶ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς πλείους ἀγῶνας ἀρετῆς· καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ὑπελθε, Σάββα, φθαρτὸν ἠδέως ὕδωρ,

Ὡς ἂν πίνης ἀφθαρτον ἠδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεντιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος τῶν Βασιλέων, τὴν διατριβὴν ἔχων ἐν Γοθία, ἔνθα γεγέννηται. Ἔτι δὲ νήπιος ὢν, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εἶλετο, καὶ τῶν εἰδωλοθύτων οὐ μόνον οὐ προσήπτετο, ἀλλὰ καὶ τοὺς βουλομένους ἀπογεύεσθαι διεκώλυε, τὴν εἰς Χριστὸν τούτοις παρατιθέμενος πίστιν, καὶ πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας ἐγένετο. Ὅθεν συστάντες αὐτῷ οἱ τῶν εἰδώλων θεραπευταί, τῆς πόλεως ἀπελαύνουσι. Μετὰ δὲ χρόνον τινά, ἔρευναν τῶν Χριστιανῶν ποιούμενοι, προσελθόντα τὸν Ἅγιον Σάββαν καὶ ἑαυτὸν προσαγγείλαντα, αὐθις μυκτηρίσαντες ἀπέπεμψαντο. Ὑστερον δὲ Ἀθαναρίχου παραγενομένου, συνελήφθη. Φραγγελωθεὶς οὖν καὶ τυφθεὶς καὶ ἄξονι ἐκταθεὶς, ἐπὶ τὴν δοκὸν τῆς οἰκίας ἐμετεωρίσθη· καὶ ἀπογεύσασθαι τῶν εἰδωλοθύτων μὴ πεισθεὶς, ἤχθη ἐπὶ τὸν ποταμὸν Μουσαῖον· καὶ ἐπιτεθέντος αὐτῷ ξύλου ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἀπεπνίγη, ἔτος ἄγων τῆς ἡλικίας τριακοστὸν ὄγδοον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ, Ἐπισκόπου Χαλκηδόνος.

Στίχ. Θραύσας βέλη σὰ καὶ μεταστάς σοῦ, βίε,

Ἐξω βελῶν ὑπῆρξε Κοσμᾶς, ὡς λόγος.

Οὗτος, ἐκ σπαργάνων καθάρας ἑαυτὸν ἐν ἀσκητικοῖς ἀγῶσι καὶ τῷ τῆς ἐγκρατείας γάλακτι τραφεὶς καὶ γενόμενος Θεοῦ κατοικητήριον, τῇ θεῖα ἱερωσύνῃ καλῶς ἐκοσμήθη, ποιμὴν θεοπρόβλητος καταστάς. Ὅθεν ἐνστερνισάμενος τὰ ὄπλα τοῦ Θεοῦ, πρὸς ὀχυρωμάτων καθαίρεσιν πάντων τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν θεῖαν εἰκόνα ἀθετούντων τὴν ὄφρυν κατέβαλε, καὶ ταύτην ἐτίμησε καὶ προσκυνεῖν ἐξεπαίδευσεν, τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον ἀναδησάμενος. Καὶ ἦν ἐκ παιδὸς εἶχεν εὐλάβειαν, μέχρι γήρως συνετήρησε, μηδαμῶς ὑπὸ ἀμελείας κατασχεθεὶς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπαθείας λιμένας κατήντησε σὺν Αὐξεντίῳ τῷ σοφῷ, μεθ' οὗ καὶ τοὺς ἀγῶνας διήνυσε, καλῶς σαββατίσας πρὸς τὴν οὐράνιον κατάπαυσιν. Ὅθεν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Ἁγίων Αποστόλων τὸ σῶμα αὐτοῦ κατετέθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀθανασίας.

Στίχ. Ἀθανασίας τῇ κορυφῇ προσφέρω

Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Αὕτη ἡ αἰδιμὸς, ἡ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, γεννᾶται μὲν ἐν τινὶ νήσῳ Αἰγίνῃ λεγομένη, παρὰ γονέων εὐσεβῶν. Μαθοῦσα δὲ τὸ Ψαλτήριον καὶ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, ἀφιέρωσεν ἑαυτὴν τῷ Θεῷ· οἱ δὲ γονεῖς ἔξευξαν ἀνδρὶ ταύτην καὶ μὴ θέλουσαν. Μεθ' ἡμέρας δὲ τοῦ συνοικεσίου ἐκκαίδεκα, βαρβάρων ἐπελθόντων, ὁ ἀνὴρ ἐσφάγη μαχαίρᾳ. Ἡ Ἁγία οὖν καὶ αὐθις εἰς τὸν πρῶτον ἀνακαινισθεῖσα λογισμὸν, ἠγωνία, πῶς ἂν δυνηθεῖ διακρούσασθαι τοὺς γεννήτορας.

Καὶ ὡς ἐν τούτοις ἠσχόλει τὸν λογισμόν, ἔφθασε πρόσταγμα βασιλικόν, ἵνα τὰς ἐν ἀγαμία καὶ χρεῖα πάσας οὔσας γυναῖκας ἐκεῖ συζεύξωσιν ἐθνικοῖς. Ὅθεν καὶ μὴ θέλουσα ἦλθεν εἰς δευτέρον συνοικέσιον· ὁμως καὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας ἀεὶ φροντίδα ποιουμένη, ἐσχόλαζεν εἰς εὐχὰς καὶ δεήσεις, τὸν πλοῦτον ἀφειδῶς τοῖς δεομένοις σκορπίζουσα. Μετὰ δὲ χρόνον τινὰ πείθει τὸν σύζυγον μοναχὸν γενέσθαι, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν· ὃς καὶ μετὰ χρόνον τινά, ὁσίως διατρίψας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐκτοτε δὲ ἐλευθερίας τυχοῦσα, διένειμε πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς, καὶ προσλαβομένη ἐτέρας γυναῖκας, ἀφίκετο εἰς ἀσκητήριον· καὶ μονάσασα σὺν αὐταῖς, ἠγωνίζετο· τυροῦ γὰρ καὶ ἰχθύος οὐδέποτε ἤπτετο, εἰμὴ τὸ Ἅγιον Πάσχα, καὶ ἐν ταῖς τοῦ δωδεκαήμερου ἡμέραις, καὶ ταῦται μόνον ἀπογευομένη. Τροφή δὲ ἦν αὐτῇ ἄρτος βραχὺς καὶ ὕδωρ, μετὰ τὴν ἐνάτην, καὶ ταῦτα μετ' ἐγκρατείας· ταῖς δὲ ἀγίαις τρισὶ Τεσσαρακοσταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ, λεπτοῖς μόνοις λαχάνοις ἐτρέφετο, καὶ τούτοις δι' ἡμερῶν δύο. Μετὰ δὲ χρόνους τέσσαρας, προεχειρίσθη ἄρχειν τοῦ ἀσκητηρίου· καὶ ἔκτοτε τὴν ἐσχατιὰν πασῶν τῶν μοναζουσῶν προέκρινε μετέρχεσθαι, ὡς οὔτε διαγινώσκεσθαι αὐτὴν πρωτεύουσαν. Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν αὐτὴν, οὐκ ἐπὶ πλευροῦ, ἀλλ' ἐφ' ἐνὶ προσκλινομένη λίθῳ, εἰς τοῦτο αὐτῇ προευτρεπισθέντι, μικρὸν τοῦ ὕπνου μετελάμβανε.

Μετὰ δὲ παραδρομὴν ἐνιαυτῶν τεσσάρων, ἔρωτι τρωθεῖσα ἠσυχίας, μεθ' ὧν εἰς τὸ ἀσκητήριον ἀφίκετο ἐξελθοῦσα Ματθαίῳ τινὶ ἱεροπρεπεῖ συνεργῷ πρὸς τοῦτο χρησαμένη, τὸν τῆς ἠσυχίας τόπον κατέλαβεν. Ἐκεῖσε οὖν ἐφ' ἱκανὸν τοὺς τῆς ἠσυχίας καρποὺς δρεψαμένη, τοῦ δηλωθέντος Ματθαίου τὴν σωματικὴν χρεῖαν ἐπιχορηγοῦντος διὰ ἐργοχείρου αὐτῶν, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, χρεῖας κατεπειγούσης καὶ βίας τινός, ὄχετο, συνεργὸν αὐθις ἔχουσα Ἰγνατίον τινα εὐνοῦχον πρεσβύτερον, παντοίαις κατάκοσμον ἀρεταῖς· ὡς τοῦ προμνημονευθέντος μοναχοῦ Ματθαίου, θαύμασι καὶ σημείοις διαλάμπαντος ἐν τῷ τῆς ἠσυχίας τόπῳ, πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος. Καὶ ἐν ἀσκητηρίῳ κατασχεθεῖσα, ἔμεινεν ἐπὶ χρόνοις ἑπτὰ, θλιβομένη ἀεὶ καὶ φροντίζουσα περὶ τοῦ ἀσκητηρίου αὐτῆς. Καὶ ὀπτασίας αὐτῇ περὶ τούτου γενομένης, ἀπάρασα εὐθὺς ἐκεῖθεν, κατέλαβε τὸ ἑαυτῆς ἀσκητήριον· καὶ ἀσπασαμένη τὰς ἀδελφὰς σὺν τῷ πρεσβυτέρῳ Ἰγνατίῳ, συνήδετο ταύταις νουθετοῦσα καὶ διδάσκουσα τὰ πρὸς κτῆσιν ἀρετῶν θείων καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ἡμέραις τισὶν ὀλίγαις.

Πρὸ δὲ δυοκαίδεκα ἡμερῶν, τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάλυσιν αὐτῆς προγνοῦσα καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀναγγείλασα, ηὐχαρίστησε μὲν τῷ Κυρίῳ· ἐπισυνάξασα δὲ καὶ τὰς ἀδελφὰς, προεχειρίσατο τὴν μέλλουσαν ἀντ' αὐτῆς ἄρχειν τῶν λοιπῶν. Καὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἔμελλεν ἀπαίρειν πρὸς Κύριον, τῇ ὕμνωδιᾳ τοῦ Ψαλτῆρος μετὰ τῶν ἀδελφῶν προσανέχουσα, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ταύτης μὴ ἀρκέσασα, τὸ λείπον δὲ ταῖς ἀδελφαῖς ἀναθεμένη καὶ ὑπὲρ αὐτῶν προσευξαμένη, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Δαιμονῶντες δὲ καὶ νοσοῦντες οὐκ ὀλίγοι ἰάθησαν κατὰ τὸν τῆς κηδείας καιρὸν, ἀλλὰ δὴ καὶ μετὰ τὴν κατάθεσιν, καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν. Προεῖπε δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, ὅτι ὁ ὀφείλω ἀπολαβεῖν, ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ ἀπολήγομαι. Ὅθεν καὶ εἶδον δύο τῶν μοναζουσῶν ἀδελφῶν φοβερὸν τι καὶ ἐξαίσιον, ἄνδρας ἀστραπηβόλους δύο, ἐκατέρωθεν τῆς Ἁγίας ἱσταμένους, ἔξωθεν τῶν ἀγίων θυρῶν τοῦ Θυσιαστηρίου, κατέχοντας πορφύραν βασιλικήν, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ λίθων τιμίων καὶ μαργαριτῶν, καὶ ἐνδύοντας αὐτήν. Εἰς ἀνάμνησιν οὖν ἐλθοῦσαι τοῦ διορατικοῦ λόγου τῆς Ἁγίας, καὶ τὴν ἐκβασιν τῆς ὀπτασίας ἰδοῦσαι, τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησαν τῷ οὐτῷ δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει ,αφκς' (1526).

Στίχ. Βληθεὶς καμίνου ἐν μέσῳ, Ἰωάννη,

Χριστῷ προσῆδες ὕμνον εὐχαριστίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, ἐν Βα-
» βυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς
» καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων
» ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν δευτέραν Κυρίου, ἐννοῶν παρουσίαν ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς, τὸν ὕπνον ἀπεβάλου, σοφὴ τῆς ἀμελείας, καὶ ἀγρύπνως ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγαθὴν ἐξελέξω μερίδα πάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μακρυνθεὶς τοῦ σαρκίου, τῶν δεσμῶν Ἰωάννη ψυχῆς ἐφρόντισας, Κυρίῳ ἐλευθέρῃ τῇ γνώμῃ ἐκδουλεύων, καὶ κραυγάζων ἐκάστοτε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ κόσμου κυρία, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα ἡμῖν κηύσασα, πολλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόποις ἀμαρτίαις, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, εὐλογημένη Ἁγνή, ἵνα σὲ μακαρίζω.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δημι-
» ουργὸν καὶ Λυτρωτὴν, ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογοεῖ-
» τε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ὡς μηλωτὴν τὸ χάρισμα, εὐφυῶς κληρωσάμενος, Πάτερ Ἰωάννη τοῦ κλεινοῦ ποιμένος σου, ἐν τούτῳ διέρρηξας, τῶν ἡδονῶν τὸ πέλαγος· καὶ διασωθείς, ἀκαταπόντιστος ὄφθης, Ἀγγέλων συμπολίτης, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν δι´ ἡμᾶς πτωχεύσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον, Πάτερ Ἰωάννη εὐσεβῶς μιμούμενος, πτηνῶν ἐν ἰσότητι, ἀκτημοσύνην ἤσκησας· καὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν αἰωνίων τὸν πλοῦτον, ἐκτήσω ἀναμέλων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος, τῇ ψυχῇ σου σκηνώσασα, χάρις καθαρὰν σοὶ τὴν καρδίαν ἔκτισε· καὶ πνεῦμα ἐκαίνισεν, εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις σου· ὅθεν καὶ βιώσας, καθαρὰ πολιτεία, ἐβόας Ἰωάννη· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα Πνεύματι, Θεοτόκε πανάμωμε, ὄντως ὑπεδέξω ἐν γαστρὶ τὸν ἄναρχον, Υἱὸν καὶ αἰδίων, ἐν σοὶ ἄγνη σαρκούμενον, ἐπ´ εὐεργεσία, τῶν ἐν πίστει βοώντων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Ἑπταπλασίως κάμινον...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὄφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Νεώσας τῷ ἀρότρῳ τῶν προσευχῶν, Ἰωάννη ψυχῆς σου τὴν αὐλακα, τῶν ἀρετῶν, ταύτη κατεβάλου τὰ εὐσεβῆ, καὶ ζωηφόρα σπέρματα· ὅθεν ἰαμάτων θεοπρεπῶν, ἐθέρισας τὸν στάχυν, πολύχουν θεοφόρε, δι´ οὗ ἐκτρέφεις τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὸν δρόμον ἐκτελέσας ἀσκητικῶς, καὶ τὴν πίστιν τηρήσας μακάριε, ὡς ἀληθῶς, πλήρης ἡλικίας πνευματικῆς, δικαιοσύνης στέφανον, εἴληφας θεόφρον παρὰ Χριστοῦ· καὶ νῦν ἐπαναπαύῃ, σκηναῖς φωτεινοτάταις, μετὰ Δικαίων παναοίδιμε. Ἐπέβης ὡς ἐν ἄρματι ἀρετῶν, τῷ τεθρίππῳ παμμάκαρ αἰθέριος, εἰς οὐρανοῦς, ἄλλος ὡς Ἡλίας Πάτερ σοφέ· καὶ σὺν Ὀσίοις ᾤκησας, σῶμα τὸ πολυάθλον ἐπὶ γῆς, λιπὼν τοῖς σὲ ποθοῦσι, ταμεῖον ἱαμάτων, καὶ τῶν δαιμόνων ἐλατήριον.

Θεοτοκίον.

Ριφθέντας οὐρανόθεν διαγωγῆς, καὶ πεσόντας ἀθλίως εἰς θάνατον, πάλιν ἡμᾶς, Μήτηρ γενομένη τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀνεκαλέσω πάναγνε, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν παλινδρομεῖν, ἠξίωσας πατρίδα· διό σε Θεομήτορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός...

Τὸ Φωταγωγικὸν τοῦ Ἦχου, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, τὸ Μαρτυρικόν, ἢ Α΄ Ὦρα, ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰο΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Παφνουτίου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀσεβείας καθεῖλες τὰ ὀχυρώματα, ἐν τῇ ὑπομονῇ σου, Ἀθλοφόρε Κυρίου, καὶ νίκην οὐρανόθεν ἐδέξω σοφέ· μὴ οὖν παύση δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν ἱεράν, καὶ σεβάσιμόν σου ἄθλησιν.

Τοὺς ἱερούς σου ἀγῶνας πιστῶς γεραίρομεν, ἀθλητικούς καμάτους, οὓς διήνυσας χαίρων, Παφνούτιε τρισμάκαρ ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ Σταυρὸν ὑπομείναντος· καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην περιχαρῶς, ἐορτάζομεν ἐν ἅσμασιν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ὡς ποταμὸς ἐκβλύζει, τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα, καὶ πάντων καταρδεύει τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας Παφνούτιε, τῶν προσφοιτῶντων ἐκάστοτε ἐν αὐτῇ, καὶ ὑμνούντων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταιὰ προστασία, ἄχραντε Παρθένε σῶσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα ἢ ἀπειρόγαμος, καὶ ἄμωμος Παρθένος, τὸν Δεσπότην καὶ Κτίστην, καὶ Πλάστην τῶν ἀνθρώπων ἐβόα πικρῶς, θρηνηδοῦσα καὶ στένουσα· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, ὃ ὄρω; ἀνυμνῶ σου τὸ μακρόθυμον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίμου.

Θυσίαν τὴν ἐνθεον, πιστῶς προσφέρων Θεῷ, ὡς θῦμα εὐπρόσδεκτον, προσανηνέχθης αὐτῷ, ἀθλήσεως ἄνθραξιν· ὅθεν ὡς ἱερέα, καὶ στερβὸν Ἀθλοφόρον, ἔδειξέ σε ὁ Κτίστης, χαρισμάτων ταμεῖον· ἐξ ὧν καὶ ἡμῖν παράσχου, Ἱερομάρτυς Παφνούτιε.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οί Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἐξήγαγες λαόν,
» δουλείας Αἰγυπτίων, ἐκάλυψας δὲ ἄρματα, Φαραῶν
» καὶ τὴν δύναμιν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον ἐκτελοῦντες, τοῦ Ἀθλοφόρου ἑορτὴν, παιδροῖς εὐφημοῦντες, ἐν ἄσμασι δοξάζωμεν, τὸν τοῦτον στεφανώσαντα.

Ἐλαμψας ἐν κόσμῳ φωστῆρος δίκην, θεραπευτὰ τοῦ Ἰησοῦ, Παφνούτιε μάκαρ· διό σου τὴν πανίερον, τιμῶμεν μνήμην σήμερον.

Ἡύγασας ἐν δόγμασιν Ἱεράρχα, τὸν περιούσιον

λαόν, καὶ πόμα Κυρίου, διὰ τοῦ ξίφους ἔπιες, ἀθλήσας καρτερώτατα.

Θεοτοκίον.

Ὅρος ἀλατόμητόν σε Παρθένε, ἐξ οὗ λίθος ὁ Χριστός, ἀλάξευτος ὄφθη, ἐν ἄσμασι γεραίροντες, ἀξίως μακαρίζομεν.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Ἵμνοις ἱεροῖς γεραίροντες, τὴν πανευκλεῆ τε καὶ ἱεράν μνήμην σήμερον, ἐκτελοῦμεν τοῦ ἀθλοφόρου, Παφνουτίου ἀγαλλόμενοι.

Τεῖχος ἀρράγαδες ἀκλόνητον, κατὰ τῶν δαιμόνων οἱ πιστοὶ προβαλλόμεθα, τὸ πηγάζον ἐκ τῶν λειψάνων, θεῖον ἔλαιον χριόμενοι.

Σθένει τοῦ Χριστοῦ ῥωννύμενος, μέσον ἀνομούντων, θεῖον νόμον ἐκήρυξας· καὶ νομίμως Μάρτυς ἀθλήσας, νίκης εἵληφας τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός· Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φοινίξας ἐν αἵματι, τὴν ἱεράν σου στολὴν, θυσίαν εὐάρεστον, Θεῷ προσῆξας σαυτόν, Παφνούτιε ἔνδοξε· ἔθραυσας τῶν δαιμόνων, τὸ ἀνίσχυρον θράσος· εὐφρανας τοὺς Ἀγγέλους, τῇ στερῆρᾷ σου ἐνστάσει· διὸ καθικετεύων μὴ παύση, σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπάκουσον Δέσποινα, ἐκ κατωδύνου ψυχῆς, βοῶντος τοῦ δούλου σου, καὶ τῶν πολλῶν μου κακῶν, παράσχου τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ· Ῥῦσαι με Θεοτόκε, τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν με, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὄνπερ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου κατεκάλυψε, καὶ ἡ γῆ
» ἐπληρώθη τῆς δόξης σου Χριστέ· διὸ ἀπαύστως
» κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νῦν ἀγαλλόμενοι πάντες ἑορτάζομεν, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις συγχορευόντες, τὴν εὐκλεῆ τελοῦντές σου, μνήμην ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Ἵπὸ τῆς ὄντως ἐδοξάσθης θείας χάριτος, καὶ μετ' Ἀγγέλων τῷ Δεσπότῃ παριστάμενος, νῦν καὶ ἡμῶν μνημόνευε, Μάρτυς ἀθλοφόρε Παφνούτιε.

Τοὺς αἰκισμοὺς καὶ πόνους μάκαρ καθυπέμεινας, ἀπτοήτῳ καὶ γενναίῳ τῷ φρονήματι, καὶ τοὺς στεφάνους εἵληφας, ὄντως ἐκ χειρὸς τοῦ παντάνακτος Θεοτοκίου.

Χερουβικῶν ταγμάτων Κόρη ὑπερέχουσα, καὶ Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχούμενον, μετὰ σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον, καὶ

» δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ

» τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀναδείξας ἡμῖν, τοῦ γενναίου τὴν μνήμην, ἡλίου λαμπροτέραν, δόξα σοι δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ

Θεοῦ.

Ἰερωτάταις φρεσὶ, καὶ πισταῖς διανοίαις, τὴν μνήμην ἀνυμνοῦμεν, σοῦ Μάρτυρος ἔνδοξε, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Ξίφη καὶ θήρας καὶ πῦρ, καὶ τὸν θάνατον Μάρτυρος, οὐδόλως ἐπτοήθης, κραυγάζων·

Δόξα σοι, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνὴν, ἀσιγήτως ἢ κτίσις, προσφέρει σοι Παρθένε· Χαίροις ἢ τέξασα, Ἰησοῦν τὸν Λόγον Θεοῦ.

Ῥδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» προφήτης, Ἰωῆς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθο-

» ρᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Ἐκκέχυται, εἰς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἅπαντα, ἀθλοφόρε, ἢ δοθεῖσά σοι χάρις πανένδοξε· διὸ πίστει πάντες, τὸν δοτῆρα Χριστὸν μεγαλύνομεν.

Ὁ μέγιστος, τῆς Τριάδος θεράπων Παφνούτιος, ἀνεδείχθη, φοβερὸς ἐναντίας δυνάμεσιν, ἀπελύνων ταύτας, καὶ φωτίζων πιστῶν τὰ συστήματα.

Ἐν θαύμασι, καὶ σημείοις Χριστός σε ἐδόξασεν, ἀθλοφόρε, καὶ τοῖς πᾶσι Παφνούτιε ἔδειξεν, ἱατρὸν παμμάκαρ· διὰ τοῦτο τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ῥυσθῆναι πάντα, πειρασμῶν πολυτρόπων τοῦ ὄφρατος.

Ὁ Εἰρμός· Ἐβόησε, προτυπῶν...

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν. Γερασίμου.

Αἱμάτων ροαῖς, στολὴν σου τὴν ὑπέριμον, φοινίξας λαμπρῶς, Παφνούτιε μακάριε, χαρμοσύμως ἔδραμες, πρὸς ναὸν κραυγάζων τὸν οὐράνιον· Τῆς ζωῆς σὺ Σῶτερ πηγὴ, ὁ πᾶσι βλυστάνων, οἰκτιρμῶν ποταμούς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχ. Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκρυμμένον,

Ἀπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.

Τῇ δ΄ ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνούτιον ἔνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

Στίχ. Κοινωνὸς ὄφθης, Θεόδωρε, τοῦ πάθους,

Τῷ καὶ παθητῷ, καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, ἡγεμονεύοντος Θεοδότου ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας, ἐγένετο συλλογὴ νέων πολλῶν εὐειδῶν καὶ ὡραίων, εἰς τάξιν Τυρώνων. Τότε δὴ σὺν ἑτέροις ἱκανοῖς καὶ ὁ μακάριος οὗτος Θεόδωρος ἤχθη τῷ Ἠγεμόνι. Ἐπιτεθείσης οὖν αὐτῷ στολῆς καὶ σφραγιδος, ὡς καὶ τοῖς λοιποῖς, διέρρηξε ταύτην, εἰπὼν· Ἐγὼ

ἐσφραγισμένος εἰμι ἐκ κοιλίας μητρός μου ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, καὶ ἐτέρῳ βασιλεῖ οὐ στρατεύομαι. Ὁ δὲ ἡγεμὼν εἶπε· Καὶ ποίῳ Βασιλεῖ ἐστρατεύθης; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὁ ἡγεμὼν εἶπεν· Οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἡμῶν θύεις; Ὁ Ἅγιος εἶπε· Δαίμοσιν ἀκαθάρτοις οὐδέποτε ἔθυσα.

Τότε προσέταξε τύπτεσθαι αὐτόν· καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, ἔστη εἰς ἐρώτησιν, καὶ φησὶν ὁ Ἄρχων· Κἂν ἄρτι ἐσωφρόνησας πρὸς τὰς ἀποκρίσεις; Ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἶθε καὶ αὐτὸς ἐπέγνωσ τὸν ποιήσαντά σε, ὡς ἐγώ, καὶ προσεκύνησας αὐτόν. Τότε ἐπ' ἐσχάρας ἀπλώσαντες αὐτὸν πεφυρακτωμένης, θεῖον καὶ πίσσαν καὶ κηρὸν καὶ ἄχυρον ἐπέρραινον αὐτοῦ. Καὶ οὗτοι μὲν ἐποίησαν οὕτως. Ὁ δὲ Θεὸς μέγα τι καὶ θαυμάσιον τοῖς ἐσκοτισμένοις ἐδείξατο· μεγάλου γὰρ ἤχου γεγονότος καὶ τῆς γῆς εἰς δύο διαιρεθείσης, ἐν ἣ τὸ πῦρ καὶ ἡ ἐσχάρα ἐπέκειντο, ὕδωρ ἀναβλύσαν, ὦ τοῦ θαύματος! τὴν τε ἐσχάραν καὶ πᾶσαν κατέσβεσε τὴν πυρκαϊάν· ὁ δὲ Ἅγιος, ὅλος ἀναστάς ὑγιῆς, λέγει τῷ ἡγεμόνι· Τοῦτο, ὃ ἐθεάσω, Ἀνθύπατε, οὐ τῆς ἐμῆς δυνάμεως ἔργον ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, ᾧ ἐγὼ λατρεύω. Εἰ οὖν βούλει καὶ αὐτὸς γνῶναι τὴν τῶν θεῶν σου δύναμιν, ἀναγον ἐτέραν πυρκαϊᾶν καὶ ἀπλωθήτω εἷς τῶν στρατιωτῶν σου τῇ ἐσχάρα ἐπ' ὀνόματι τούτων, καὶ τότε γνώσει τὴν ἀνυπέμβλητον τοῦ Θεοῦ μου δύναμιν. Καὶ οἱ στρατιῶται εὐθὺς ὑπολαβόντες, Μὴ οὕτω ποιήσης, ἔφησαν, κύριε, ἀλλὰ μᾶλλον ἱερέα τῶν θεῶν τῇ ἐσχάρα ἐπίθες· ἴσως γὰρ αὐτοῦ ἀκούσονται ὡς ἱερέως, καὶ οὐ βλαβήσεται.

Καὶ ὁ Ἄρχων ἀκούσας· Ἀχθήτω, φησὶν, ἱερεύς. Καὶ στησάντων ἐνώπιον αὐτοῦ ἱερέα, φησὶ πρὸς αὐτόν ὁ ἡγεμὼν· Τί σου ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Διόσκορος. Καὶ ὁ Ἄρχων· Εἶπέ ἡμῖν, Διόσκορε, ποία μαγεία χρῶνται οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τοῦ πυρός, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἔμεινεν ἀβλαβής; Ὁ Διόσκορος ἔφη· Οἱ Χριστιανοὶ μάγοι οὐκ εἰσὶ, μὴ γένοιτο! ἀλλ' ὅπου τὸ Χριστοῦ ὄνομα ἐκφωνηθῆ, πᾶσα φαρμακεία καὶ γοητεία διαλέλνται, καὶ οἱ Δαίμονες φρίττουσι. Καὶ ὁ ἡγεμὼν· Ἰσχυρότερός ἐστὶν ὁ Χριστὸς παρὰ τὸν Δία; Ὁ Διόσκορος εἶπεν· Ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἕτεροι θεοὶ κωφὰ εἰσὶν εἰδῶλα καὶ ἀναίσθητα.

Παρακαλῶ οὖν σε μὴ ἀναγκάσης με ἐπιθῆναι τῇ ἐσχάρα· ἀλλ' εἰ βούλει τὴν τοῦ Διὸς ἐπιγνῶναι ἰσχύν, ἐκεῖνον ἐπίθες τῇ ἐσχάρα τῆς πυρκαϊᾶς. Καὶ ὁ ἡγεμὼν· Καὶ τίς, φησὶ, τολμᾷ τοῦτο ποιῆσαι; Ὁ Διόσκορος εἶπεν· Ἐγὼ τῇ σῆ προστάξει τοῦτο ποιήσω· καὶ ἐὰν ἀμύνηταί με, πιστεύω αὐτῷ ὅτι δύναται. Καὶ ὁ ἡγεμὼν· Μέχρι τῆς δεῦρο οὐκ ἦς ἱερεύς; τί τοιαῦτα λέγεις; Ὁ Διόσκορος εἶπε· Δι' ἔνδειαν φρενῶν ἡμῶν ἱερεύς· ἰδὼν δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον μὴ κυριευόμενον ὑπὸ σοῦ, ἐστηρίχθην· καὶ νῦν θέλω συστρατιώτης αὐτοῦ γενέσθαι. Καὶ ὁ ἡγεμὼν, Ἐπειδὴ, φησὶν, οὕτω λέγεις, ἐπίβηθι τῇ πυρᾷ.

Τότε ὁ Διόσκορος, προσπεσὼν τῷ Ἁγίῳ, Εὐῆσαι, ἔφη, ὑπὲρ ἐμοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῦ Ἁγίου εὐξαμένου, ἠπλώθη ὁ Διόσκορος τῇ πυρᾷ τῆς ἐσχάρας, εὐχαριστήσας καὶ μέγα βοήσας· Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς Θεοδώρου, καὶ δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῷ Χριστῷ. Καὶ εὐθὺς κρατηθεὶς ὁ Ἅγιος, ἐνεβλήθη τῇ φυλακῇ. Καὶ τῇ ἐξῆς, ἵπποις ἀγρίοις ἐκ τῶν ποδῶν προσδεθεὶς τῷ ἄρματι, ἐξεδέθη· καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀτάκτως φερόμενοι, κατὰ τοῦ κρημοῦ πεσόντες ἀπώλοντο· ὁ δὲ Ἅγιος ἀοράτως θεία δυνάμει τῶν δεσμῶν λυθεὶς καὶ ἀβλαβὴς διατηρηθεὶς, ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἐξ ὧν Σωκράτης καὶ Διονύσιος, οἱ τὸν Ἅγιον τῷ ἄρματι τῶν ἵππων προσδήσαντες, διεβεβαιοῦντο ἐξαισίον τι καὶ φρικῶδες ἰδεῖν τῶν ἵππων ἐλαυνομένων, θέαμα καταπλήττον καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν.

Διηγούντο γὰρ οἶον ἄρμα πυρὸς οὐρανόθεν κατιὸν ἰδεῖν, καὶ τὸν Ἅγιον ἀναλαβόν, τῶν δεσμῶν ἀπέλυσεν· ἐν αὐτῷ δὲ τοῦτον ἄραν καὶ ὑψοθέν, διεσώσατο ἀβλαβῆ ἐν τῷ Πραιτωρίῳ· τοὺς δὲ ἵππους, ὡς ὑπὸ τινος βιαζομένους, κατεκρήμνισεν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐστῶτες καὶ πιστεύσαντες, Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ἀνεβόησαν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν, αὐτούς τε καὶ τὸν Ἅγιον καθεῖρξε τῇ φυλακῇ, καὶ κάμινον ἐκκαῆναι προστάττει. Οὗ γενομένου, καὶ τοῦ Ἁγίου μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμβληθέντων,

ἄνωθεν δρόσος κατιοῦσα, δροσίζουσα τούτους ἦν, καὶ πρὸς ὁμιλίαν ἐτράπησαν· ἡ δὲ ἦν περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἀνάμνησις· ἥδη γὰρ πρὸ τριῶν ἐνιαυτῶν αἰχμαλωτισθείσης αὐτῆς καὶ εἰς ἄλλοδαπὴν γῆν μετὰ καὶ ἐτέρων οὐκ ὀλίγων ἀπαχθείσης, τὸν τῆς αἰχμαλωσίας διηγούμενος τρόπον, ἤθελε ταύτην ἰδεῖν· καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεός, ἀνεβόα, δεῖξόν μοι τὴν μητέρα, οἷς οἶδας τρόποις· ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν· ἵνα γνῶσι πάντες τὰ μεγαλεῖά σου· καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς ὁμιλίας.

Ἐπεὶ δέ, τῆς φλογὸς μαρανθείσης, πρὸς ὕπνον ἐτράπησαν, Ἄγγελος ἐπιστὰς τῷ Ἁγίῳ· Μὴ λυποῦ, φησί, Θεόδωρε· πάρεστι γὰρ ἡ μήτηρ σου. Ὁ δὲ διυπνισθεὶς, διηγεῖτο τὰ ὁραθέντα τοῖς στρατιώταις· καὶ τοῦ διηγήματος μήπω περαιωθέντος, ἐπέστη μέσον τῆς καμίνου τοῦ Ἁγίου ἡ μήτηρ Φιλίππα, οὕτω καλουμένη· καὶ ἰδοῦσα ὄν ἐπόθει υἱόν, ἠγαλλιάσατο, καὶ κατησπάσατο αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ στρατιώτας· ὅπως τε καὶ ὄθεν ἤκει ἀναδιδαχθεὶς παρὰ τῆς μητρὸς ὁ Ἅγιος, εἰς οὐρανοὺς ἀνατείνας τὰς χεῖρας, τὴν προσήκουσαν εὐχαριστίαν ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ.

Πρωίας δὲ γενομένης, ἀναστὰς ὁ ἡγεμὼν, Ἐμοί, φησί, δοκεῖ μηδὲ ὄστοῦν καταλειφθῆναι ἐν τῇ καμίνῳ, ἣ ὅ τε Θεόδωρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπερρίφησαν. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, τίς τῶν ἐκ τῆς καμίνου ὑποστρέφων, τοιαῦτα τῷ ἡγεμόνι διέξεισι· Θεοδώρου αἰτησαμένου τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη ἡ φλόξ· καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐξ ἄλλοδαπῆς ἀθρόως καταλαβοῦσα, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ· καὶ καθεζόμενοι ὡς ἐν θαλάμῳ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν.

Τούτων ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ἐξέστη· καὶ παραγενόμενος πρὸς τὴν κάμινον, μετεκαλέσατο τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου καὶ φησι πρὸς αὐτήν· Σὺ εἶ ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι. Καὶ ὁ ἡγεμὼν· Παρασκεύασον τὸν υἱόν σου θῦσαι τοῖς θεοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς κακεγκάκως ὄλυται, καὶ αὐτὴ ἄτεκνος γένῃ. Ἡ δὲ Φιλίππα εἶπεν· Ὁ υἱός μου σταυρωθεὶς ὑπὸ σοῦ, θύσει τῷ Θεῷ αὐτοῦ θυσίαν ἀληθινήν, τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ ἀληθινῷ Θεῷ. Καὶ ὁ ἡγεμὼν· Εἰ οὖν σὺ εὔρες τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ σου, τοῦτο καὶ γενήσεται. Καὶ εὐθέως προσέταξεν ὁ ἡγεμὼν, τὸν μὲν ἅγιον Θεόδωρον σταυρωθῆναι, τοὺς δὲ στρατιώτας λογχευθῆναι μέσον τῆς καμίνου, καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου ξίφει ἀποτμηθῆναι καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος καθηλωθεὶς, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀπώρητο ζῶν, εἶθ' οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε τινὲς τῶν εὐσεβῶν, τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα μύροις καὶ ὀθονίοις περιστειλαντες, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ κατέθεντο. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλητοῦ μητέρα·

Φιλῶ Φιλίππαν, ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Σωκράτης καὶ Διονύσιος, λόγχῃ τρωθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Ἐνυξε λόγχῃ νεκρὸν Ὑψίστου πάλαι·

Νύττει δὲ καὶ νῦν Μάρτυρας ζῶντας δύο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Πισσιδείας, τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος, ὡς γεώργιον μέγα,

Ἐχων ἐπῆλθεν εἶδος ἀρετῆς ἅπαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῶν χρόνων ἦν τῶν Εἰκονομάχων, ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀνατεθειμένος· καὶ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀντιοχείας τῆς Πισσιδείας. Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ Διαβόλου πονηρᾷ συμβουλῇ ἡ τῶν εἰκονομάχων αἵρεσις ἐκινήθη καὶ γράμματα πανταχοῦ ἐπέμποντο, διὰ τάχους τοῦ Ἐπισκόπου ἀπαντας τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαβεῖν, παρεγένετο καὶ οὗτος· καὶ μὴ πεισθεὶς σύμφων τοῖς αἰρετικοῖς γενέσθαι καὶ ἀρνήσασθαι τῶν ἁγίων εἰκόνων

τὴν προσκύνησιν, ἐξορία καὶ κακουχία κατεδικάσθη, καὶ ἐν αὐτῇ θανών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τρύφωνος, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Στίχ. Θεὸν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,
Θεοῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Ἀγαθαγγέλου τοῦ Ἐσφιγμενίτου.

Στίχ. Ἀγαθάγγελος τὴν τομὴν τοῦ αὐχένος
Χαίρων ὑπέστη διὰ Χριστόν· Ὡ δόξης!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Συμεών, ἡγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων καὶ ἀνυπόδητος, ὁ καὶ κτήτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Φλαμουρίου ἱερᾶς Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀνυπόδητος, Συμεών, βαίνων μάκαρ,
Τὸν περνίσαντα τοὺς βροτοὺς πατεῖς ὄφιν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ διασώσας ἐν πυρί, τοὺς Ἀβραμαίους σου
» Παῖδας, καὶ τοὺς Χαλδαίους ἀνελόν, οἷς ἀδίκως
» δικαίους ἐνήδρευσαν, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεός
» ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδος δυνάμεως πιστοῖς, κατὰ τῶν δαιμόνων ἐδόθη, ἡ τῶν λειψάνων σου σορός, πᾶσιν ἴασιν νέμουσα ἄφθονον, τοῖς βοῶσι Παφνούτιε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ γηγενεῖς, τὴν πανευκλεῆ σου ἡμέραν, ἐπιτελοῦντες εὐσεβῶς,
Ἀθλοφόρε Κυρίῳ κραυγάζομεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ Ἐκκλησία νῦν Χριστοῦ, ὡσπερ θησαυρὸν κεκτημένη, τὴν τῶν λειψάνων σου σορὸν, γηθομένη κραυγάζει Παφνούτιε· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπορρήτως ἐν γαστρὶ, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὁμιλήσαντα, οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, ὡς μητέρα τοῦ Κυρίου εὐλογημένην.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου ὄραθέντα, ἐν καμίνῳ πυρὸς
» τοῖς ὑμολόγοις, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑμνεῖτε παῖδες,
» ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς
» αἰῶνας.

Φωτοφανῆς ἀστράπτει νῦν ἡμέρα, ἡ φαιδρὰ ἑορτὴ τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ ὑπέρλαμπρος· ἦν πάντες πόθῳ, ἐκτελοῦντες βοῶμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανικῶς παμμάκαρ ἠγωνίσω, ἐν σταδίῳ ἐστὼς καὶ νίκης, τρόπαια ἀπέλαβες, Χριστῷ ἀπαύστως μελῳδῶν τῷ Δεσπότη, καὶ τοῦτον μεγαλύνων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀληθῶς ὠραῖος ἀνεδείχθης, ἐν ἀγῶσι πολλοῖς Ἱερομάρτυς, στολὴν ἱερὰν τῷ αἵματι σου, στολισθεὶς φοινηθεῖσαν, καὶ στέφος παρὰ Θεοῦ, λαβὼν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἐν γαστρὶ ἀσπόρως συλλαβοῦσαν, καὶ τεκοῦσαν ἡμῖν τοῖς φθονηθεῖσιν, ἐχθρῷ πονηρῷ, Χριστὸν τὸν μόνον λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, τὴν μόνην Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός· Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου...

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐὰ μὲν, τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τὴν ἄφθονον, χάριν χορηγεῖς ἀήττητε, Ἀθλοφόρε παναοίδιμε, πᾶσι τοῖς πίστει
προσιοῦσι, τῷ θείῳ σου τεμένει καὶ μέλπουσιν, ἐν ὕμνοις τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, καὶ
ἐορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Ἰλεων, γενέσθαι τοῖς πιστοῖς τὸν Κύριον, ἐκδυσώπει ἐν τῇ μνήμῃ σου, πᾶσί τε
Μάρτυς ὀρθοδόξοις, τοῖς πίστει πανταχόθεν προστρέχουσι, τὴν θεῖαν σου τελέσαι
πανήγυριν, ταῖς πανιέροις μεσιτεῖαις σου.

Κατεύνασον, Μάρτυς σαῖς εὐχαῖς τὸν τάραχον, Ἐκκλησίας τὸν κυμαίνοντα, καὶ
διαστρέφειν τὰς εὐθείας, πειρώμενον ὁδοῦς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐμπνεύσεσιν αἰρέσεων
ἔνδοξε, καὶ τὴν εἰρήνην πᾶσιν αἰρεσθαι.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα, πανάμωμε τῆς σῆς γεννήσεως, οἱ Προφῆται προεκήρυξαν, ἄλλοθεν ἄλλος
παραδόξως, σοὶ τὰς προσηγορίας ἀρμόζοντες· ζῶν γὰρ τοῖς ἐν Ἄδῃ ἐγέννησας,
κράτος θανάτου διαλύσασαν.

Ὁ Εἰρμός· Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς...

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς καθ' ἐκάστην, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου
τοῦ Τριχινᾶ.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὅσιε Πάτερ Θεόδωρε, δῶρον Θεοῦ ἐκλεκτόν, σεαυτὸν προσενήνοχας, ἀγρυπνίαν
πάννυχον, καὶ ἀγάπην κτησάμενος, μελέτην θεῖαν ἄκραν ταπεινώσιν, ἐλπίδα πίστιν
καὶ καθαρότητα, ἄκραν συμπάθειαν, ἀληθῆ ἐγκράτειαν, καὶ προσευχήν, στῦλόν σε
δεικνύουσαν, φωτοειδέστατον.

Πάτερ θεόφρον Θεόδωρε, καταστολήν ἀληθῆ, καὶ σωτήριο ἐνδυμα, εὐσεβεῖ
φρονήματι, ἐκζητῶν ἐπενδύσασθαι, τῷ ἐκ τριχίνων ῥακίῳ πάντοτε, σοῦ τὸ σαρκίον
σκέπειν οὐκ ἔλιπες, καὶ ἀπεγύμνωσας, τοῦ ἡμᾶς γυμνώσαντος, τὰς μηχανάς, σθένει
δυναμούμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Τῷ σαρκωθέντι Θεῷ ἡμῶν, ἐκ παναμάωμου Μητρός, δι' ἡμᾶς τε πτωχεύσαντι, ὡς
πτωχὸν τῷ πνεύματι, σεαυτὸν προσενήνοχας, θυσίαν ζῶσαν καὶ ὀλοκάρπωμα, σεπτὸν
παμμάκαρ καὶ δῶρον τίμιον· ὅθεν καὶ ἔλαβες, οὐρανῶν ἀπόλαυσιν· πρὸς ὃν αἰεὶ,
πρέσβευε δεόμεθα, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ἀγίαν ὄψιν τὴν σὴν, ὁ μολύννας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς
τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα τὴν θεοτύπων, βέβηλα χεῖλη
ἔχων ὁ ἄθλιος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θεῖαν χάριν σου, ὁ ἐναγής, χεῖρας ἄς
ἠχρῆίωσα; Δέσποινα σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, ἡ δὲ γῆ ἐσειέτο, καὶ πέτραι διερρήγγυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· ἡ δὲ τεκοῦσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μετ' οἰμωγῆς, Οἶμοι!

ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὀρώμενον;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες·

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Γερασίμου.

Δῶρον ἔνθεον, τῆς ἐγκρατείας, σκευὸς ἔμψυχον, τῆς ἀπαθείας, ἀνεδείχθης θεοφόρε Θεόδωρε· τὸν γὰρ Θεὸν θεραπεύσας τοῖς ἔργοις σου, τῶν παρ' αὐτῶν δωρημάτων ἠξίωσαι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὤδη α'. Ὁ Εἰρμός.

» Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
» σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις
» Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ
» ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τὰ ἄνθη, τῶν ἀρετῶν προβάλλεται, ἡ μνήμη σήμερον, τοῦ θεοφόρου πᾶσι τοῖς πιστοῖς, εὐωδίαν ἐκπέμποντα, τὴν μυστικὴν τοῦ Πνεύματος, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ παράδοξα.

Ῥομφαία, τῇ νοητῇ Θεόδωρε, τὰς τῶν παθῶν προσβολάς, σὺ διακόψας ἤρας κατ' αὐτῶν, νικητήρια Ὅσιε· ὅθεν θαυμάτων χάρισι, καὶ ἰαμάτων ἐστεφάνωσαι.

Ποθήσας, τὴν τοῦ Κυρίου Ὅσιε, πτωχείαν ἄπασαν, τὴν γεηρὰν καὶ πρόσκαιρον σαφῶς, ἐβδελύξω Θεόδωρε, δόξαν· διὸ καὶ ἔτυχες, δόξης ἀφθάρτου καὶ φαιδρότητος. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ὤδη γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Τοὺς θήρας τοὺς τῆς σαρκός, δι' ἐγκρατείας ἐνεργοῦς ἔκτεινας, καὶ τῆς ψυχῆς Ὅσιε, πάσας τὰς δυνάμεις ἐτράνωσας.

Οἱ πόνοι σου ἐν κλαυθμῷ, κατασπειρόμενοι σοφῆ ἔδωκαν, ὄντως καρπὸν εὐσταχυν, τῷ παμβασιλεῖ προσφερόμενον.

Οὐκ ἔδωκας νυσταγμόν, τοῖς σοῖς βλεφάροις ἀληθῶς Ὅσιε, ἕως Θεοῦ σκίνωμα, μάκαρ σεαυτὸν ἀπετέλεσας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε προσάγομεν.

Ὁ Εἰρμός· Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί...

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὡς καθαρὸς τῷ καθαρῷ προσπελάσας, διὰ συντόνου προσευχῆς καὶ ἀγνείας, καθηγιάσθης Πνεύματι Θεόδωρε· ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις νῦν, αὐλιζόμενος μέλπει, ὕμνον τὸν τρισάγιον, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη· πρὸς ὃν δυσώπει Ὅσιε αἰεὶ, τοῦ ἐλεῆσαι τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσα Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, ποθεινότατον τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶζε τοὺς εἰς σέ, πεπιστευκότας ὡς μόνος Φιλάνθρωπος.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνηυξήθησαν τῷ σώματί σου θεόφρον, τῶν ἀρετῶν τὰ κάλλη· ὅθεν ὥσπερ φοῖνιξ, ἦνθησας Θεόδωρε, καρπούς προβαλλόμενος, γλυκασμὸν τῇ ποιμνῇ σου βρύνοντας.

Ἀπενέκρωσας τὰ πάθη δι' ἐγκρατείας, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὠφθης Θεοφόρε, θεῖον οἰκητήριον, δι' οὗ πᾶσιν ἔβλυσας, τὰ τῶν ἰαμάτων χαρίσματα.

Ἐν πτωχείᾳ τῇ τοῦ πνεύματος καὶ στενώσει Πάτερ αἰεὶ διάγων, ῥάκεσι τὸ σῶμα, τριχίνοις ἐκάλυπτες, πρὸς πλοῦτον τὸν ἄφθαρτον, μόνον ἀφορῶν καὶ αἰδίον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πί-

» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Σὺ Κύριε τὸν σόν, ἀσκητὴν ἐκραταίωσας· σὺ δύναμιν καὶ ἀνδρείαν, περιέζωσας τοῦτον, κατὰ τοῦ πολεμήτορος.

Σὲ Κύριε ποθῶν, ἐν ἀσκήσει ὁ Ὅσιος, σοὶ ἄμωμον ὥσπερ θῦμα, ἑαυτὸν ἐγκρατείας, πυρὶ σαφῶς προσήγαγεν.

Ἐν δίψει καὶ λιμῷ, ἐκζητήσας τὸν Κύριον, Θεόδωρε τοῦ χειμάρρου, τῆς τρυφῆς ἀπολαύεις, Ὁσίων σὺν τοῖς τάγμασι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Τὰ βέλη, τὰ τοῦ ἐχθροῦ συνέτριψας, Ὅσιε, τῆς ταπεινώσεως ὄπλοις, κατ' αὐτοῦ χρησάμενος, καὶ τὴν νίκην, συνεργείᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐκομίσω Θεόδωρε.

Τὰ πάθη, τῶν πειρασμῶν ὡς κύματα Ὅσιε, τῆς ἐγκρατείας τῷ εἶδει, ἐν τῇ καρτερίᾳ Πάτερ αἰσίως, ἀπεκρούσω, τῇ γαλήνῃ Χριστοῦ κυβερνώμενος.

Ἄληστον, τὴν τοῦ θανάτου ὥραν ποιούμενος, ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρύοις, διετέλεις Πάτερ λούων τὴν κλίνην, καὶ ἐν φόβῳ, τῷ Κυρίῳ δουλεύων ἐκάστοτε.

Θεοτοκίον.

Ἦ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός· Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς...

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γερασίμου.

Φωτὸς καταστολήν, ἱερῶς ἐξυφαίνων, τριχίνῳ σεαυτόν, περιέστελλες ράκει, Θεόδωρε πανόσιε, Παρακλήτου κειμήλιον· ὄθεν χάριτος, ὑπερφυοῦς ἠξιώθης, μύρον εὖοσμον, ἀπὸ τοῦ τάφου βλυστάνων, ψυχῶν καθαρτήριον.

Συναξάριον.

Τῇ Κ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

Στίχ. Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ, Πάτερ,

Τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.

Εἰκάδι σός, Θεόδωρε, λίπ' ὅστεα θυμὸς ἀγήνωρ.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος, πάση κακουχίᾳ καὶ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ὑποβαλὼν, καὶ κρύει καὶ παγετῷ πηγνύμενος, τριχίνοις καὶ ἀδρανέσιν ἀμφίοις τὸ σαρκίον ἐκάλυπτεν· ὄθεν καὶ τοῦ Τριχινᾶ μετέσχεν ὀνόματος. Διὰ τοι τοῦτο καὶ τὴν τῶν δαιμόνων ἀπεγύμνου ἀπάτην· καὶ μύρον εὐῶδες ὁ τάφος αὐτοῦ ἀναπηγάξει πᾶσι τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ὑγείαν χαρίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Ἀκινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανοῦ, Χριστοφόρου, Θεωνᾶ καὶ Ἀντωνίνου.

Εἰς τὸν Ἀκινδύνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τέσσαρας ἁγίους Μάρτυρας.

Στίχ. Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,

Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπεφευγότας.

Εἰς τὸν Χριστοφόρον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τρεῖς.

Στίχ. Καμινιαίας αἰθάλης πεπλησμένοι,

Χριστῷ προσῆλθον οἱ περὶ Χριστοφόρον.

Οὗτοι πάντες ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀγῶνα διήνυσαν, ὅτε καὶ ὁ πολυάθλος Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιος συλληφθεὶς ἐτιμωρεῖτο, καὶ τιμωρούμενος τὰ παράδοξα ἐπετέλει ἐκεῖνα. Καὶ ὁ μὲν Βίκτωρ, Ἀκινδύνος, Ζωτικός, Ζήνων καὶ Σεβηριανός, ἰδόντες τὸν Ἅγιον τῷ τροχῷ βληθέντα καὶ μηδὲν ἀδικηθέντα, μιᾶ φωνῇ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν, οἱ καὶ ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Ὁ δὲ Χριστοφόρος, Θεωνᾶς, Καισάριος καὶ Ἀντωνῖνος, δορυφόροι ὄντες τοῦ Βασιλέως, καὶ παριστάμενοι αὐτῷ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸν Μεγαλομάρτυρα ἐτάζοντι ἀπηνῶς, καὶ τὴν τοῦ νεκροῦ Ἑλλήνος, διὰ τῆς ἐπικλήσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἰδόντες ἀνάστασιν, ὡς τάχος διὰ προσευχῆς γεγενημένην, παραυτίκα ῥίψαντες τὰς ζώνας καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ παντὸς τοῦ θεάτρου, τὸν Χριστὸν ὡμολόγησαν Θεὸν εἶναι ἀληθινόν. Διὰ τοι τοῦτο κρατηθέντες, τῇ φυλακῇ συνεκλείσθησαν. Μεθ' ἡμέρας δὲ τινὰς, παραστάντες τῷ Τυράννῳ, ἐκρεμάσθησαν καὶ ἐξέστησαν, καὶ τὰς πλευρὰς λαμπάσι κατεφλέχθησαν, καὶ τέλος, ἐν πυρὶ βληθέντες, τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου.

Στίχ. Νέον τι κέρδος, τὸν Παλαιολαυρίτην

Ἰωάννην, χαίρουσιν εὐρόντες νέες.

Οὗτος, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων θείῳ πόθῳ τρωθεὶς, τῷ Θεῷ προσεκολλήθη καὶ καταλιπὼν τρυφὴν καὶ περιφάνειαν βίου καὶ ἀποξενωθεὶς πατρίδος καὶ τῶν οἰκείων καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀράμενος, ἦλθεν εἰς ξένην χώραν καὶ ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον καὶ ἐπὶ ξένης τεχθέντα. Καὶ καταλαβὼν τοὺς σεβασμίους τόπους, ἐν τῇ τοῦ μακαρίου Χαρίτωνος Μονῇ ἐπιδημεῖ· καὶ καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, μετῆλθε τῶν τῆδε πρὸς τὰς αἰωνίους καὶ μακαρίους μονὰς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Αναστασίου Ἀντιοχείας.

Στίχ. Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,

Χριστοῦ χάριν σπεύδοντος ἐκθανεῖν ξίφει;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ζακχαίου.

Στίχ. Οὐχὶ κατάβα, ἀλλ' ἀνάβα σοι λέγει,

Ζακχαΐε, Χριστὸς προσκαλῶν σε εἰς πόλον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ κτίσας τὴν μονὴν τοῦ Μετεώρου ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τὸ ,ατι´ (1310), ὁ ἐκ νέων Πατρῶν καταγόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν λίθον, Πάτερ, τὸν τραχὺν καὶ ἀνάτη,
πρὸς λίθον ἀκρόγωνον, τρίβον εἰργάσω.

Λίπ´ ἐν τῇ γῆ βιοτόν γ´ Ἀθανάσιος ἀμφ´ εἰκάδι.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ, ὁ συνασκητῆς τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Μετεώρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀθανασίῳ ἐν πόλῳ, Ἰωάσαφ,

Νῦν συγχορεύεις συμμεριστῆς ὡς πόνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι

» ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης

» σου Κύριε.

Ἡ θεία χάρις, ἡ ἐν καμίνῳ πάλαι δρόσον Παισί, δοῦσα, αὕτη Πάτερ τὴν τῶν παθῶν, κατεμάρανέ σοι κάμινον, ὡς νεφέλη σοι, ἀναψύξεως ὄμβρον ἐκχέασα.

Ἐν τοῖς ἰδρῶσι, τὰ τῶν δακρῶν Πάτερ ρεῖθρα σοφέ, μίξας κολυμβήθραν χάριτι τοῦ Χριστοῦ, ἀπειργάσω ταῦτα Ὅσιε, ἐν ἧ´ λουσάμενος, τῶν παθῶν τὰς κηλίδας ἀπέσμηξας.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῇ τῶν δακρῶν πάθη φλέξας σαρκός, ὄλος καθαρὸς ὑπέρλαμπρος ὡς χρυσός, ἀνεδείχθης θείας χάρισι, Πάτερ Θεόδωρε, ἀποστίλβων εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν

» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν

» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες

» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου

» τὸν Κύριον.

Ἦθεσι κοσμούμενος σοφέ, τῶν ἀρετῶν νοητῶς, τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ἐν κόσμῳ ἔπνευσας Ὅσιε· καὶ τὰ μύρα τῶν θαυμάτων σου, πᾶσιν ἐκπέμπεις τοῖς πιστοῖς, Χριστῷ κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Χεῖρας ἐκπετάσας πρὸς Θεόν, τοὺς θῆρας Ὅσιε, τοὺς νοητοὺς προσευχαῖς, κατὰ σοῦ αἶροντας στόματα, ἀπεφίμωσας καὶ ἔψαλλες, ἐν διανοίᾳ καθαρᾷ, Πάτερ γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, Πάτερ Θεόδωρε, ἀντὶ στενώσεως, πρὸς πλάτος ἄπειρον Ὅσιε, ἐν Ἁγίῳ τοῖς σκηνώμασιν· ἀντὶ ῥακίων εὐτελῶν, βύσσῳ κοσμούμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνομφε.

Ὁ Εἰρμός· Χεῖρας ἐκπετάσας...

Ῥδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἄνω τὸ πολίτευμα ἔχειν, ἐν οὐρανοῖς ἐπιποθήσας κλίμακι καθάπερ ἐχρήσω, ταῖς ἀρεταῖς σου Πάτερ Θεόδωρε, δι' ὧν ἐκεῖσε ἔφθασας, καὶ τῆς ἐφέσεως ἐπέτυχες. Οἶκος ἐχρημάτισας Πάτερ, τῶν ἀρετῶν, ἐν ᾧ πλουσίως, πίστις καὶ ἐλπίς καὶ ἀγάπη, καὶ σωφροσύνη ἐναπετέθησαν· διὸ καὶ πλήρης Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν μετέστης ἄριστα. Ἐνθα τῶν Ὁσίων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Δικαίων αἱ χορεῖται, ἐνθα τῶν Ἁγίων τὰ πλήθη, καὶ πρωτοτόκων Πάτερ τὰ τάγματα, περιφανῶς ἐσκήνωσας· μεθ' ὧν αἰεὶ ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντων, τῶν ἐπὶ σοὶ ἐγκαυχωμένων· σὺ ἡ εὐφροσύνη τοῦ κόσμου, καὶ θυμηδία ἡμῶν τῶν δούλων σου· σὺ γλυκασμὸς καὶ ἔφεσις, τῶν σὲ ὑμνούντων Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός· Λίθος ἀχειρότμητος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Ἰανουαρίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερεὺς ἐννομώτατος, ἀθλητὴς ἱερώτατος, ᾧ Ἰανουάριε ἐχρημάτισας, οὐκ ἄλλοτρίῳ ἐν αἵματι, οἰκείῳ δὲ μάλιστα, εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, εἰσελθὼν ἐνθα πρόδρομος, πάντων πέφυκεν, Ἰησοῦς ἀεννάως, τοῦτον Πάτερ, ὀπτανόμενος καὶ βλέπων, ἅπερ οἱ Ἄγγελοι βλέπουσι.

Καὶ δορὰν ἀφαιρούμενος, καὶ πυρὶ προσριπτούμενος, καὶ θηρσὶ διδόμενος ἀξιάγαστε, καὶ φυλακαῖς συγκλειόμενος, ἡμέραις ἐν πλείοσιν, ἀταπείνωτος τὸν νοῦν, ῥώμη θεία διέμεινας, καὶ ἐτέλεσας, τὸν ἀγῶνα νομίμως ἐναθλήσας, ἱερὲ θαυματοφόρε, τῶν ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δισιδέριον Πρόκουλον, Σῶσσον Φαῦστον Εὐτύχιον, καὶ Ἰανουάριον τὸν ἀοίδιμον, καὶ τὸν σοφὸν Ἀκουτίωνα, συμφώνως τιμήσωμεν, ὡς σοφοὺς ἱεουργούς, στεφηφόρους ὡς μάρτυρας, ὡς τῆς πόλεως, τῆς ἁγίας πολιτας, πρεσβευτάς τε, τῶν αὐτοῦ μακαριζόντων, ἀληθεστάτους ὑπάρχοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν νεφέλην τὴν ἔμψυχον, τὸν ναὸν τὸν ἅγιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν ἀδιάβατον γέφυραν, τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν ἁγίαν κιβωτόν, τὴν μετάρσιον κλίμακα, τὸ εὐρύχωρον, τοῦ Δεσπότη χωρίον τὴν Παρθένον, καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου, περιφανῶς μακαρίσωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ ἀμνάς ἡ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοὶ ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότητε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γερασίου.

Ὡς Ἱεράρχης καὶ σοφὸς θεηγόρος, τύπος ἐγένου πρὸς ἀθλήσεως πόνους, Πάτερ Ἰανουάριε τοῖς περὶ σεαυτὸν. Σῶσος γὰρ καὶ Πρόκουλος, Δισιδέριος Φαῦστος, καὶ σὺν Ἀκουτίωνι, ὁ Εὐτύχιος ἅμα, σὺν σοὶ ἀθλοῦσι μάκαρ εὐσεβῶς· μεθ' ὧν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, ὡς σύνηθες, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σύστημα τερπνὸν Μαρτύρων ἐπαινέσω. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ἀπα-
» θείας ἐν βυθῷ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντισον δέ-
» ομαι, ὅπως σοὶ ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει τοῦ σώ-
» ματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα.

Συνὼν ταῖς στρατιαῖς, τῶν ἀύλων Ἀγγέλων, καὶ μεθέξει φωτισμοῦ, ἀδύτου τὴν ψυχὴν, ἱερῶς φωτιζόμενος, φώτισόν μου τὴν καρδίαν, τὴν φωσφόρον σου σήμερον, ἐορτὴν εὐφημοῦντος μακάριε.

Ἵπῆρξας ἐκ παιδός, ἱερώτατος ὄλως, ἀρεταῖς συναυξηθεὶς, καὶ χρίσμα ἱερόν, εἰληφώς ἱεράτευσας, Ὅσιε λαὸν ποιμάνας, μαρτυρίου δὲ αἵματι, λαμπρυνθεὶς ὑπὲρ ἥλιον ἔλαμψας.

Στρατὸς φωτοειδής, ἱερώτατος δῆμος, συναθλεῖ σοὶ καρτερῶς, σοφὲ Ἱεουργέ, μεθ' ὧν πᾶσαν διέλυσας, ὄφως μηχανουργίαν, ὑπομείνας πολὺπλοκα, ῥωμαλέῳ φρονήματι βάσανα.

Τοῖς ἵχνεσι Χριστοῦ τοῦ μεγάλου καὶ πρώτου, ἀρχιποίμενος Σοφέ, ἐπόμενος βαφαῖς, μαρτυρίου ἐφαίδρυνας, σοῦ τῆς ἀρχιερωσύνης, τὴν στολὴν· διὰ τοῦτό σε, διανοίας τιμῶμεν εὐθύτητι.

Ἠχήσας ὡς βροντὴ, σοῦ ὁ ἔνθεος λόγος, ἐμβροντήτους ἀκοάς, παράφρονος ἐχθροῦ, κατεπτόησεν ἔνδοξε· ὅθεν σε καθυποβάλλει, ἀνηκέστοις κολάσεσι, τῷ πρὸς Κύριον φίλτρῳ πυρούμενον.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ἐστίν, ὁ λαὸς Θεοτόκε, ὁ δοξάζων σε Θεοῦ, Μητέρα ἀψευδῆ, καὶ ἀεὶ μακαρίζων σε, ἄχραντε, καθὼς προεῖπας, ἱερῶς προφητεύουσα, ὀπηνίκα Χριστὸν ἔνδον ἔφερες.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Αἴγλη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, περιηθησμένος, μέσον καμίνου ἐχόρευες, Νεανίας τοὺς πρὶν ὀσίους, παμμακάριστε μιμούμενος.

Τάξεις ἱερῶν δυνάμεων, μέσον τῆς καμίνου, σὺν σοὶ θεόφρον ἐχόρευον· μεθ' ὧν ὕμνεις τὸν εὐεργέτην, διαμένων ἀκατάφλεκτος.

Ἔχων τὸν Χριστὸν ὑπέρμαχον, μέσον τῶν τυράννων, ἐστῶς ἀπτόητος ἔμεινας· καὶ βασάνους καθυπομείνας, Μάρτυς ὄφθης ἔνδοξότατος.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς σειρὰς Θεόνυμφε, τῶν ἀμαρτιῶν μου, ἢ τὰ δεσμὰ διαρρήξασα, τὰ τοῦ Ἄδου τῷ τοκετῷ σου, καὶ χαρᾶς πάντα πληρώσασα.

Ὁ Εἰρμός· Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἰερωσύνης τὴν στολὴν ἐπιχρώσας, ταῖς τῶν αἱμάτων σου βαφαῖς λαμπροτέραν, περιφανῶς ἀπέδειξας θεράπον Χριστοῦ· ὅθεν ἀνελήλυθας, εἰς μονὰς αἰωνίους, βρύων τοῖς τιμῶσί σε, ἰαμάτων πελάγη, καὶ ἱκετεύων πάντοτε Θεόν, πᾶσι δοθῆναι πταισμάτων συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σφάζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσα Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε ποθεινότατον τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶζε τοὺς εἰς σέ, πεπιστευκότας ὡς ὁ μόνος φιλόνητος.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνας, ἐπὶ Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη· σὺ γὰρ εἶ φίλον ἄνθρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὑμνησις.

Πάντες Σῶσον τὸν λευίτην καὶ ἀθλοφόρον, τὸν ἱερόν τε Φαῦστον, Πρόκουλον τε τὸν μέγαν, καὶ τὸν Δισιδέριον, συμφώνως τιμήσωμεν.

Νυσταγμὸν τῆς ἀσεβείας Πρόκουλε Μάρτυς, σὺ μὴ νυστάξας ὅλως, ἐγρηγόρῃσι θεαίαις, πᾶσαν κατεκοίμισας, ἀθέων κακόνοιαν.

Ὅλος θεαίαις εὐτυχήσας καλῶν ἰδέαις, καὶ μαρτυρίου φέγγει, ἀπαστράψας ὠραίως, μέγιστε Εὐτύχιε, Θεῶ εὐηρέστησας.

Νέον ὡσπερ Δανιήλ σε, θηρῶν ἐν μέσῳ, σὺν τοῖς συνάθλοις σφάζει, ἀβλαβῆ ἐκβληθέντα, ὧ Ἰανουάριε, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μεγαλύνωμεν τὴν μόνην εὐλογημένην, δι' ἧς μεγάλως πάντα, ἐπευλόγησεν ὄντως, ὁ πανυπεράγαθος, ἐκ ταύτης σαρκούμενος.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πῖ-
» στει ἀνυμνοῦντάς σε.

Αἷματι ἱερῶ, τὴν στολὴν σου πανόλβιε, ἐτέλεσας λαμπροτέραν, καὶ ναὸν πρὸς τὸν ἄνω, ὡς ἱερεὺς ἐλήλυθας.

ῤεῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ πολύτιμον αἷμά σου, γεγένηται ἰαμάτων, ποταμὸς παθημάτων, ξηραίνων Πάτερ ρεύματα.

Τὸν ἄδικον κριτὴν, τυφλωθέντα ἐντεύξει σου, ἐφώτισας εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Δεσπότη τοῦ ὅλων, μιμούμενος πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε δι' ἧς, τοῖς ἐν σκότει φῶς ἄδυτον, ἀνέτειλε Θεοτόκε, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ῥοδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταγιγῆς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόνητος.

ῤήμασι σημεῖα θεωρήσας, δῆμὸς σε παρανόμων, ἐργαζόμενον Ἱερομύστα, τῷ Ποιητῇ, ἐκ ψυχῆς προσέρχεται, παραδόξως φωτιζόμενος.

Ἦφθης καὶ πρὸ τέλους Ἱεράρχα, καὶ μετὰ θεῖον τέλος, ἐργαζόμενος πλῆθος θαυμάτων, τὴν δωρεάν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ βρέφους κομισάμενος.

Νῦν ἱερωτάτη συμφωνία, Φαῦστον καὶ Σῶσσον πάντες, Δισιδέριον σὺν Εὐτυχίῳ, καὶ τῷ σοφῷ Ἀκουτίῳ μέλωμεν, καὶ Προκούλῳ τοὺς θεόφρονας.
Θεοτοκίον.

Ἐπ' εὐεργεσία τῶν ἀνθρώπων, σῶν ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων, σεσωμάτῳται ὁ Θεὸς Λόγος·
ὄν ἐκτενῶς, Θεομητορ αἴτησαι, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός· Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης...

Κοντάκιον. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γερασίμου.

Ἐν τῷ κόσμῳ λάμπαντες ὥσπερ λυχνία, μυστικῶς ἐπτάφωτος, καταφωτίζετε ἡμᾶς,
Ἰανουάριε ἔνδοξε, σὺν τοῖς συνάθλοις, μεθ' ὧν εὐφημοῦμέν σε.

Τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου ἐπισκόπου,
Προκούλου, Σώσσου καὶ Φαύστου διακόνων, Δισιδερίου ἀναγνώστου, Εὐτυχίου καὶ
Ἀκουτίωνος.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἰανουάριον.

Τὸν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδα

Ἀπρίλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.

Εἰς τοὺς Πρόκουλον, Σῶσσον καὶ Φαῦστον.

Σὺν τῷ Προκούλῳ Σῶσσον, ἀλλὰ καὶ Φαῦστον,

Πρὸ κουλεοῦ κύψαντος ἔκτεινε ξίφος.

Εἰς τὸν Δισιδέριον.

Δισιδέριος τὴν δέριν δούς τῷ ξίφει,

Τομὴν ὑπέστη, καὶ παρέστη Κυρίῳ.

Εἰς τὸν Ἀκούτιον.

Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Ἀκουτίου,

Λέγοντος· Εὐτύχιε, συντμήθητί μοι.

Ἰανουαρίοιο κάρην τάμον εἰκάδι πρώτη.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Τιμοθέου ἄρχοντος Καμπανίας, οἱ
καὶ ὑπεβλήθησαν πικραῖς τιμωρίαις· καὶ τελευταῖον μὴ ὑπενδόντες, τὰς κεφαλὰς
ἀπετμήθησαν. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἰανουάριος εἰς κάμινον ἐμβάλλεται· καὶ ταύτης
διασωθεῖς, τὰ νεῦρα ἐκκόπτεται, καὶ ξίφει καὶ αὐτὸς τὴν κάραν τμηθεῖς, τελειοῦται.

Γυνὴ δέ τις, ὀνόματι Μαξιμίνα, χήρα οὖσα καὶ μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, τοῦτον
ἀπολέσασα τεθνηκότα, καὶ ἀπαρηγορήτως θρηνοῦσα διὰ τὴν τούτου στέρησιν, εἰς
ἑαυτὴν μικρὸν ἐλθοῦσα, ἀναβλέψασα ἄνωθεν τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, εἶδεν
ἀπηωρημένον ράκος, τὸ τοῦ Ἁγίου φέρον ἐκτύπωμα· καὶ εἰς νοῦν λαβοῦσα ὅπερ ποτὲ
ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος πεποίηκεν, ἀναστήσας τὸν υἱὸν τῆς Σουμανίτιδος, θεόθεν
κινηθεῖσα, ἐποίησε καὶ αὐτὴ τὰ ὅμοια. Σχηματίσασα γὰρ τὸν υἱὸν αὐτῆς εὐφυῶς,
ἀντεσχημάτισε τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου· καὶ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
παιδός, τέθεικε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰκόνης· καὶ κατὰ τὰς ἀκοὰς καὶ τὸ στόμα,
ὁμοίως καὶ τὰ καθεξῆς μέλη συναρμολογήσασα, μετ' οἰμωγῆς καὶ θερμῶν δακρῶν
ἔλεγε· Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με καὶ ἀνάστησον τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενῆς μοί
ἐστίν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπικαμφθεῖς, ζῶντα τὸν παῖδα ἀοράτως παρέδωκε τῇ γυνακί. Τοῦτο
τὸ παράδοξον θεασάμενοι ἅπαντες οἱ συνεληλυθότες εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ νέου,
ἐξεθαμβήθησαν, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης.

Στίχ. Ἦδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνας

Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν ἢ Ἀλεξάνδρα.

Ἀλεξάνδρα, ἢ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Μάρτυς, ἦν γυνὴ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἰδοῦσα οὖν τὸν Ἅγιον Γεώργιον τιμωρούμενον, καὶ μετὰ τοῦ δόρατος κατὰ γαστρὸς

πληγέντα καὶ μὴ βλαβέντα, εἶτα ἐν τροχῶ σιδήροις ὀξέσι διηρμοσμένῳ προσδεθέντα καὶ κατὰ πρανοῦς ἀπολυθέντα καὶ τὸ σῶμα εἰς πολλὰ κατατμηθέντα, πάλιν ὑγιῆ καταστάντα, καὶ ἐμφανισθέντα τῷ Βασιλεῖ, θύοντι τοῖς εἰδώλοις, καὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι πολλοὺς παρασκευάσαντα τῷ Χριστῷ πιστεῦσαι, οἳ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν ἔξω τῆς πόλεως, οἱ δὲ ἀπεκλείσθησαν ἐν ταῖς φυλακαῖς. Ταῦτα οὖν θεασαμένη, καταλιποῦσα τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· καὶ ὁμολογήσασα ἑαυτὴν Χριστιανὴν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, παρεδόθη τῇ φυλακῇ. Μετὰ ταῦτα γενομένης ἀποφάσεως ἀποτμηθῆναι Γεώργιον καὶ Ἀλεξάνδραν, αὕτη μαθοῦσα τοῦτο ἐν τῇ φυλακῇ, προσηύξατο τῷ Θεῷ καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν. Ἀπολλῶς δὲ καὶ Ἰσαάκιος καὶ Κοδρᾶτος, θεράποντες ὑπάρχοντες Ἀλεξάνδρας τῆς βασιλίσσης, καὶ ἰδόντες αὐτὴν καταφρονήσασαν προσκαίρου βασιλείας καὶ φθαρτῆς καὶ βασιλέως θνητοῦ καὶ πιστεύσασαν τῷ Χριστῷ καὶ θανοῦσαν δι' αὐτόν, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ· καὶ παρρησιασάμενοι, ἤλεγξαν τὸν βασιλέα, παράνομον αὐτὸν εἰπόντες καὶ θηριώδη, μηδὲ τὴν ἰδίαν γυναῖκα, μεθ' ἧς ἐπαιδοποίησεν, ἐλέησαντα. Ὅργισθεις οὖν ἐπὶ τούτῳ ὁ βασιλεύς, προσέταξε βληθῆναι τούτους ἐν τῇ φυλακῇ. Καὶ τούτου γενομένου, ἐσκέπτετο δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸν κατ' αὐτῶν θάνατον. Πρωίας δέ, τῆς φυλακῆς αὐτοὺς ἐκβαλὼν, τὸν μὲν Κοδρᾶτον ἐκέλευσεν ἀποτμηθῆναι, Ἀπολλῶ δὲ καὶ Ἰσαάκιον εἰς φυλακὴν ἐμβληθῆναι· οἳ καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς τῷ λιμῷ πιεσθέντες, ἀπέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀπολλῶ, Ἰσαακίου, καὶ Κοδράτου, λιμῷ καὶ ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Λιμαγχόνην οἶσαντες Ἀθληταὶ δύο,

Ψυχοκτόνων φεύγουσι δαιμοναγχόνην.

Ζωμοὺς χύτρας σῆς, τοὺς ἰδρῶτας, Κοδρᾶτε,

Ἄλατι τμηθεὶς αἱμάτων παραρτύεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξιμιανοῦ, Πατριάρχου Κων/πόλεως.

Στίχ. Μαξιμιανὸς οὐχ ὁ παμφάγος λύκος,

Ἄλλ' ὁ τροφεὺς τέθηκε τῆς Ἐκκλησίας.

Οὗτος ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ὄρμητο, υἱὸς γεγονῶς πλουσίων καὶ εὐγενῶν. Κατὰ δέ τινα χρεῖαν, τὴν Ῥώμην ἀφείς, εἰς Κωνσταντινούπολιν παρεγένετο. Βίου δὲ καταστάσει καὶ ἀκριβείᾳ διαλάμψας, καὶ εὐφυνῆς καὶ πολυμαθῆς ἀναγνωρισθεὶς, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος παρὰ Σισινίου τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου. Διαρκέσας δὲ μέχρι Νεστορίου τοῦ αἰρετικοῦ, τοῦ τὸν ἀγιώτατον Σισίνιον διαδεξαμένου, ψήφῳ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ παντός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως προχειρίζεται.

Καλῶς οὖν τὸ ποίμνιον διαποιμάντας ἐπὶ ἔτη δύο καὶ μῆνας πέντε καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκ τῶν σκανδάλων ἀβλαβῆ διατηρήσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου.

Στίχ. Ἀναστάσιος ἐν Σινᾷ Μωσῆς νέος,

Καὶ πρὶν τελευτῆς τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν, καταλιπὼν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ καὶ τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν κυριακὴν ἐντολήν, ἀποκειράμενος, προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Μειζόνων δὲ ἀγόνων τῆς ἀρετῆς γεγονῶς ἐραστής, παραγίνεται εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τοὺς σεβασμίους τόπους πιστῶς προσκυνήσας καὶ κατασπασάμενος, εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος ἀνέρχεται. Κάκεισε Μοναχοὺς εὐρών, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν μετιόντας, ἔμεινε μετ' αὐτῶν, ὑποτασσόμενος αὐτοῖς καὶ ὑπηρετῶν. Ταπεινόφρων δὲ ἄγαν καταστάς, ἐδέξατο χαρίσματα γνώσεως καὶ σοφίας πολλῆς, καὶ βίους Πατέρων Ἁγίων συγγραψάμενος, καὶ ψυχοφελεῖς λόγους συνθεῖς, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωδή ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν,
» εἰς φλήναφον θέμενοι, ἐν μέσῳ φλογὸς ἀνεβόων·
» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παῖδας θείους ἐμιμήσω, ἀνὰ μέσον τῆς φλογός, ὧ Ἰανουάριε, ἐν συγκαταβάσει
Ἀγγέλων περιχορεύων, καὶ ῥδαῖς μυστικαῖς, τὸν Σωτῆρα ὑμῶν.

Ἄνοσον τὸν λογισμόν σου, χάριτι θεία τηρῶν, καὶ πρὸ τῆς ἀθλήσεως, νόσου
ἐθεράπευσας πάσας, ποιμὴν καὶ μέγας, θαυματουργὸς γνωριζόμενος.

Ἰστασο πρὸ τῶν βημάτων, Μάρτυς τῶν τυραννικῶν, ἀθλῶν καρτερώτατα, καὶ τοὺς
δυσσεβεῖς κατασχύνων, καὶ πλανηθεῖσιν ἅπασιν, ὑποδεικνὺς τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου τὰς κινήσεις, Ἄχραντε τὰς τῆς σαρκός· ζῶν ἢ κυήσασα, ζώωσον
ἀγνή τὴν ψυχὴν μου, νεκρωμένην πάθει, καὶ πολλοῖς ἀμαρτήμασιν.

Ωδή η'. Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

Εὐφημείσθω ὁ μέγας νῦν Πρόκουλος, καὶ σὺν τῷ Εὐτυχίῳ Ἀκούτιος, ὁ θεῖος
Δισιδέριος, Φαῦστός τε καὶ Σῶστος ὁ γενναϊόφρων, τοῦ Σωτῆρος οἱ ἔνδοξοι
Μάρτυρες.

Σὲ χορὸς Ἀθλοφόρων ὁ ἔνδοξος, κορυφαῖον πλουτήσας ἐπάτησεν, Ἱερομύστα ἔνδοξε,
κορυφὰς τῶν δαιμόνων, καὶ ἀθεΐας, κορυφούμενον θράσος ἠφάνισεν.

Ὡς οἱ Παῖδες τὸ πῦρ κατεπάτησας· καὶ θηρῶν τὰς ὀρμὰς ἐχαλίνωσας, ὡς Δανιὴλ
πανάρισσε· ὡς δὲ Παῦλος τὴν κάραν, ἐναπετημήτης, εὐσεβῶς τελειώσας τὸν δρόμον
σου.

Θεοτοκίον.

Ὁ σκηνώσας ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, ἑαυτοῦ οἰκητήριον ἔδειξε, σὲ καθαρὸν
Πανάχραντε, ὧ βοῶμεν ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός· Λυτρωτὰ τοῦ παντός...

Ωδή θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν, τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσῳκίσαστο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἰανουαρίου, τὰ σεπτὰ παλαιίσματα, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ στίγματα, τὴν μέχρι αἵματος
ἀνδρείαν, τοὺς πόνους καὶ τὸν βίαιον θάνατον, θαυμάτων τε τὸ ἄπειρον πέλαγος, ἐν
εὐφροσύνῃ μεγαλύνομεν.

Ὁράθης, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς αἰοίδιμε, μαρτυρίας, ὥσπερ ἄδυτος, ἥλιος θεῖος ὡς
ἀστέρας, Μαρτύρων τὴν πληθὺν ἐπαγόμενος· καὶ νῦν φωταγωγεῖτε τὰ πέρατα, ἄθλων
μεγίστων ταῖς λαμπρότησιν.

Σὲ τὸν ποταμὸν τὸν λογικὸν πληρούμενον, τῶν ναμάτων τῶν τοῦ πνεύματος, καὶ
καταρδεύοντα πλουσίως, θαυμάτων ἱεραῖς ἐπιδείξεσι, πιστῶν τὰς διανοίας,
γεραίροντες, Ἱερομάρτυς μακαρίζομεν.

Ἡμέραν, τελέσωμεν πιστοὶ ἐόρτιον, εὐφημοῦντες Ἀκουτίωνα, Πρόκουλον Σῶσσον
καὶ τὸν Φαῦστον, Εὐτύχιον σοφὸν Δισιδέριον, καὶ τὸν Ἰανουάριον ἄσματος, ὡς ὑπὲρ
πάντων νῦν πρεσβεύοντας.

Θεοτοκίον.

Φωτός, τοῦ ἐν σοὶ μαρμαρυγαῖς τυφλώττουσαν, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, καὶ χειραγώγησόν με Κόρη, ὁδοὺς σωτηριῶδεις πορεύεσθαι, καὶ πλάνης ἐκφυγεῖν τὰ προσκόμματα, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός· Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς...

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα, Καὶ Απόλυσις.

* Γραπτέον ἴσως· ἐκ Καισαρείας τῆς Φιλίππου, εἰς ἣν ἦλθεν ἀληθῶς ὁ Χριστός, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴν ἱστορίαν (Ματθ. ις΄ 13), καὶ τὴν τοῦ διστίχου ἰάμβου περίληψιν, ἄλλως δὲ ἀκολουθεῖ ἐναντιολογία.

* Οἱ νεοφανεῖς οὗτοι καὶ θαυματουργοὶ Ὁσιομάρτυρες, ἀποφάσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ληφθεῖση τῇ 11ῃ Σεπτεμβρίου 1970, κατετάγησαν μεταξὺ τῶν Ἁγίων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* Καὶ εἰς τὰ προτετυπωμένα Μηναιῶ καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν, τὸ δίστιχον τοῦτο ἀναγινώσκεται οὕτω·

Τρόφιμος τρυφὴν ποθῶν τὴν οὐρανίαν,

Τροφὴ ξίφους γέγονε τοῦ τεθηγμένου.

Ἀλλὰ πᾶς τις βλέπει, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος στίχος ἔχει ἄμετρον τοὺς β΄, γ΄ καὶ δ΄ πόδας, ὁ δὲ δεῦτερος τὸν γ΄.

Τῆ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰερομύστης τοῦ Λόγου Πάτερ γενόμενος, καὶ ἀρεταῖς ἐκλάμψας, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλι, Θεόδωρε τρισμάκαρ παρέχεις ἡμῖν, ἰαμάτων χαρίσματα, τοῖς ἐν τῇ μνήμῃ σου ταύτῃ τῇ ἱερᾷ, προσιοῦσι καὶ τιμῶσί σε.

Ταῖς οὐρανίαις ἀκτίσι περιλαμπόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει, τὰς ἰάσεις παρέχεις, τοῖς πίστει σε αἰτοῦσι καὶ εὐσεβῶς, ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεομακάριστε Πάτερ θαυματουργέ, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάτης διὰ τῆς πράξεως, τῶν ἐντολῶν ἐδείχθης, τοῦ Χριστοῦ θεοφόρε· διὸ τῆς βασιλείας τῆς ἄνω λαβῶν, μυστικῶς τὸ δηνάριον, ἀδιαλείπτως πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τιμώντων σε Θεόδωρε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε Κόρη θεοχαρίτωτε, ἢ τῶν ἀμαρτανόντων, κραταιὰ προστασία, τῶν καταπονουμένων ἢ κραταιά, καὶ βεβαία ἀντίληψις, θεοκυῆτορ Παρθένε πάντων πιστῶν, καταφύγιον πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σε ὀρῶσα Χριστὲ κρεμάμενον, ἢ ἄμωμος Παρθένος, ἢ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα θρηνηδοῦσα· Υἱὲ καὶ Θεέ, τίς ἢ θεία καὶ ἄφατος, οἰκονομία σου Λόγε, δι' ἧς βροτούς, τῆς κατάρας ἠλευθέρωσας!

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γερασίου.

Ἐκ σπαργάνων ἐπλήσθης τῆς θείας χάριτος, καὶ τῷ Θεῷ ἀνετέθης ὡς Σαμουὴλ ὁ κλεινός, τὴν ὑπέριμον στολὴν Πάτερ κληρούμενος· ὄθεν θαυμάτων αὐτουργός, καὶ Χριστοῦ μυσταγωγός, Θεόδωρε ἀνεδείχθης, θεοδωρήτως ἐκλάμπων, τὰς ψυχοτρόφους δωρεὰς τοῖς πιστοῖς.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Θεῖο[ν σε δ]ῶρον παμμάρκα μέλπω, Πάτερ.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ ὁδηγήσαντι πάλαι, τὸν Ἰσραὴλ φεύγοντα, ἐκ τῆς
» δουλείας τοῦ Φαραῶ, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψαντι, ἅ-
» σωμεν ὡς λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι δεδόξασται.

Θεοφραγγὴ σε ἀστέρα, ὁ νοητὸς Ἥλιος, τῷ στερεώματι σοφέ, τῆς Ἐκκλησίας ἀνέδειξε,
βολὰς θαυμάτων ἐκπέμποντα πάντοτε, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν ἀφανίζοντα.

Ἐκ μητρικῆς σε νηδύος, ὁ ποιητῆς Ὅσιε, Ἱερεμίαν ὡς τὸ πρῖν, καθαγιάσας εἰργάσατο,
σκεῦος τοῦ Πνεύματος εὐχρηστον, πνεύματα ἀποσοβοῦντα, πονηρὰ Πάτερ Θεόδωρε.

Ἰδρῶσι τῆς ἐγκρατείας, φλόγα παθῶν ἔσβεσας, καὶ ἐπομβρία προσευχῶν, ρεῖθρα
θαυμάτων ἔβλυσας, καύσωνα ἀρρώστημάτων σβεννύντα, Πάτερ Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀγεώργητος βότρυς, σοῦ ἐκ γαστροῦς ἤνθησε, Παρθενομῆτορ γλυκασμόν,
ἀναβλυστάνων ἀφέσεως, καὶ εὐφροσύνης πανάχραντε, ἅπασι τοῖς ἐκ τῆς μέθης, τῶν
δεινῶν παραφρονήσασιν.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεῶν βροντὴν καὶ κτίζων πνεῦμα, στερέωσόν
» με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέ-
» λημά σου· ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὡς θαυμαστὸς ὁ βίος σου θεόφρον! ὡς φοβερὰ τὰ θαύματα! ὡς ὑψηλὴ σου ἡ πρὸς
Θεόν, οἰκείωσις καὶ νεῦσις, καὶ ἀκλινῆς ἀνάβασις! πανένδοξε Θεόδωρε.

Ῥύμη παθῶν ἀνέστειλας παμμάρκα, τῶν πόνων ἐπιδόσεσι, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς
δολεράς, ἐξηφάνισας ἐνέδρας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἰσχύι Θεόδωρε.

Οἱ τῆ σεπτῆ προστρέχοντες σορῶ σου, ἐκ ταύτης ἀρυόμεθα, τῶν ἰαμάτων τοὺς
θησαυρούς, καὶ θαυμάτων τὰ πελάγη, καὶ δωρεὰν τὴν ἄφθονον, ὑμνοῦντές σε
Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοὶ τῆς φύσεως Παρθένε, καινοτομοῦνται· τίκεις γάρ, ὑπερφυῶς τὸν
Δημιουργόν, ὑπὲρ λόγον τὸν Δεσπότην· ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σωθῆναι τοὺς δούλους
σου.

Ὁ Εἰρμός· Ὁ στερεῶν βροντὴν...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἀγωνισάμενος καλῶς Ἱεράρχα, κατὰ πνευμάτων πονηρῶν ἐξουσίαν, παρὰ Κυρίου
ἔλαβες Θεόδωρε, λύειν τὰ νοσήματα, καὶ ἰᾶσθαι ποικίλα, πάντων ἀρρώστηματα, τῶν
πιστῶς προστρέχόντων, τῆ σῆ τιμῆ πάντοτε σορῶ, ἣν προσκυνοῦντες, ἀεὶ
εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς
ἐξεπιεῖν δυνήσεται Παρθένε ἀγνή; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου,
τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῆ σῆ πρεσβεία ἀγαθῆ, τούτων μοι
πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, ποθεινότατον τέκνον· τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος; Ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ σῶσον ὡς Θεός, τὸν κόσμον πάντα, χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα ὁ Θεός, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην,
» κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐξέστην Κύριε, ὅτι τῆς
» σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Ποταμὸς ὑπάρχεις σαφῶς, πεπληρωμένος ναμάτων θείων, χαρισμάτων τε τοῦ Πνεύματος, καταρδεύων ἅπασαν, τὴν Ἐκκλησίαν Πάτερ Θεόδωρε.

Ἀπηγγόνισας τὸν ἐχθρόν, νευραῖς τῶν πόνων τῶν σῶν παμμάκαρ, καὶ τὰ τούτου ἐξωλόθρευσας, πονηρὰ στρατεύματα, τῶν προσευχῶν σου ζίφει Θεόδωρε.

Μελετῶν τὸν νόμον Θεοῦ, ἐν διεξόδοις τῆς ἐγκρατείας, θεῖον ζύλον ἀνεβλάστησας, εὐκαρπῖαν πράξεων, τῶν ἐναρέτων φέρων Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἐκ γενεῶν, πασῶν ἐδείχθης Χριστὸν τεκοῦσα, μακαρίους ἐργαζόμενον, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, Παρθενομήτορ ἄχραντε Δέσποινα.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων
» σου, ὅτι πρὸς σέ Χριστέ τὸ πνεῦμά μου, ὀρθρίζει
» καὶ ὑμνεῖ σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πρὸς σέ κα-
» ταφεύγω, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.

Ἀκοίμητον λαμπάδα σε, καὶ λύχνον μὴ σβεννύμενον, τὸ φῶς τὸ ἄχρονον ἀνέδειξε, τοῖς ζόφῳ κρατουμένοις, τῶν παθῶν Θεόδωρε, καὶ τῇ ἀμαυρότητι, τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν.

Καλῶς παιδοτριβοῦντά σε, τὸν Μάρτυρα Γεώργιον, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔσχηκας, καὶ τούτου ἐμμήσω, τὸ ἐν πᾶσι πρόθυμον, καὶ τὴν πρὸς τὸν Κύριον, Πάτερ Ὅσιε στοργήν.

Ἀνόθευτον ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν ἀσύγκριτον, πίστιν ἐλπίδα καὶ ταπεινώσιν, ἔσχες ὑπὲρ ἄνθρωπον· ὅθεν ὑπερβάλλουσαν, χάριν εὗρες ἐκ Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ῥανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τὴν ἐκτακεῖσάν μου διάνοιαν, φλογμῷ τῆς ἁμαρτίας· καὶ τὸν ἐσβεσμένον μου, τῆς καρδίας ἄναψον, λύχνον πύλη τοῦ φωτός.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν κατέλ-
» κει με, ἀμέτρων ἁμαρτημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα
» ἀγαθέ, προφθάσας ἀνάγαγε, ὡς τὸν Προφήτην καὶ
» σῶσόν με.

Μέριμναν τῶν γήινων ἐναπεκρούσω, ὅλον δὲ ἐκένωσας, τὸν πόθον πρὸς τὸν Δεσπότην, ἐνηδόμενος τούτου καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀναβλυζούσαις, Πάτερ ἐκεῖθεν ἐλλάμψεσιν.

Ἔλυσας παγετὸν τῆς ἁμαρτίας, κρύει πιεζόμενος, κλωβοῦ ἰστάμενος μέσον, καὶ ὡς ἄσαρκος Πάτερ, προσβολὰς ὑπήνεγκας ἀέρων, θεία θαλπόμενος χάριτι.

Λάρνακι ἱερᾷ σου προσιόντες, ὀδμηῆς θείας γνώσεως, πληρούμεθα Ἱεράρχα, δυσωδίας λυτρούμενοι παθῶν, οἱ πόθῳ σε τιμώντες, θαυματουργέ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με τρικυμία συνταράσσει, βυθὸς ἀπογνώσεως, χειμάζει μου τὴν καρδίαν· κυβερνήτην κυήσασα Χριστόν, Παρθένε καὶ Σωτῆρα, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με δέομαι.

Ὁ Εἰρμός· Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα...

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὡς πυρίνῳ ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς θεοφόρε, ἐπιβάς ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους οἰκήσεις, Ἄγγελος, μετὰ ἀνθρώπων συμβιοτεύων, ἄνθρωπος, σὺν τοῖς Ἄγγελοις περιχορευῶν διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, θαυμάτων θεῖον δοχεῖον Θεόδωρε.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΒ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου, Ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.

Στίχ. Καὶ Θεοδώρῳ, καὶ νεκρῷ Θεοδώρου,

Τὸ θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θεοῦ μέγα.

Εἰκάδι δευτερῆς Συκεώτην τύμβος ἔκρυσεν.

Οὗτος ὄρμητο ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν χώρας, ἐκ χωρίου λεγομένου Συκεοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους γεννηθεὶς Ἰουστινιανοῦ τοῦ πάλαι, δοκῶν οὐκ ἔχειν τὸν τῆς γεννήσεως τρόπον ἐπαινούμενον, ἀνέγγυον ὄντα καὶ σκότιον. Φασὶ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, Μαρῖαν ὄνομα, ὥρα καὶ χάρισι διαλάμπουσαν, ἐφελκύσασθαι τινὰ τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων, τοῦνομα Κοσμᾶν, ἐξ οὗ γενέσθαι τὸν Ὅσιον· ἀποκρύψαι δὲ τοῖς μετὰ γέννησιν, εἴ τι πρὸ αὐτῆς ἄδοξον ἦν καὶ ἐπίσογον. Εὐθὺς γὰρ κατὰ τὴν νύκτα, ἧ συνῆλθεν ἡ τοῦτον τεκοῦσα τῷ ἀνδρί, ἔδοξεν ὄναρ, καταφοιτήσαντα ἀστέρα ὑπὸ τὴν αὐτῆς γενέσθαι γαστέρα· ὅπερ ἐδήλου τὴν ἐσύστερον λαμπρότητα τοῦ παιδός.

Ἄλλ' αὐτὸς οὐκ εἰκάζειν τοῦτο μᾶλλον ἢ πιστεύειν τοὺς τότε πεποίηκε, παρασχὼν ἑαυτὸν ἐκ πρώτης ἡλικίας Θεῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι Γεωργίῳ προσφιλεῖ, δοκεῖν συνεῖναι αὐτῷ πάντοτε καὶ παιδαγωγεῖν καὶ ταῖς κρείττοσι προάγειν ἐπιθυμίαις, καὶ ὅλως ἐρᾶν αὐτοῦ θεῖον τινὰ καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Οὕτως οὖν ποιοῦντι καὶ ταῖς κατὰ μέρος ἀναβάσει προαγομένῳ, ὁ Ἅγιος διὰ παντὸς ἐπεφαίνετο. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ Ὅσιος τῷ τῶν μοναχῶν καταλέγεται τάγματι· εἶτα, διελθὼν τοὺς εἰς ἀκρότατον ἀρετῆς φέροντας βαθμοὺς καὶ ἀπόδειξιν τῆς τελείας ἀρετῆς, καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν οἰκειώσεως δούς, τὴν τῶν θαυμάτων πλουτήσας ἐνέργειαν, ἐπὶ τὸ μέγα τῆς ἀρχιερωσύνης ὕψος ἀνάγεται καὶ τὴν ἐκκλησίαν Ἀναστασιουπόλεως ἐγγχειρίζεται. Ἐνθα πολλοὺς τὴν θεογνωσίαν παιδεύσας καὶ ἃ προσήκει πράττειν ὑφηγησάμενος καὶ πανταχοῦ διὰ τῶν θαυμάτων τὸ ὁμόφυλον θεραπεύσας καὶ μεγάλαις παραδοξοποιαῖς, ἃς οὐ ῥάδιον γραφῆ παραδοῦναι, πάντας ἐκπλήξας, καὶ Βασιλεῦσι καὶ Ἀρχιερεῦσι θαυμαστὸς φανεὶς καὶ ποθούμενος, προθεσπίσας πολλοῖς περὶ τῶν μελλόντων, καταλύει τὸν βίον, μειδιάματι σεμνῷ τοὺς παραληψομένους αὐτὸν Ἄγγελους δεξιωσάμενος.

Λέγεται δὲ αὐτῷ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς ὄναρ ἐπιστῆναι τὸν ἐνδοξον

Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἐγγχειρίζοντα βακτηρίαν. Καὶ αὐθις ἐποχοῦμενον ἵππῳ, καὶ ἐπισυρόμενον ἕτερον, εἰς ὃν ἐκέλευσεν ἐπιβῆναι τὸν Ὅσιον, τὴν ἐκεῖθεν πορείαν διὰ τῶν θαυμάτων προφαίνοντα. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ πρὸς σέ, Σῶτερ, ἐμπύρου θεοῦ πόθου,

Νέαρχος εἶπεν, οὐδὲ πῦρ με χωρίσει.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ, ὃς ἐστὶ Σίμων ὁ ζηλωτής· ἦτοι ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸς Χριστὸν αὐτοῦ γνωρίσεως.

Στίχ. Τὸν Ναζαρητὸν γνούς, Ναθαναήλ, μέγαν,

Τὴν Ναζαρετὸν σίγησον ἄχρηστον λέγειν.

Οὗτος ἦν ἀπὸ Κανᾶ, πόλεως τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν εἰς γάμον κληθεὶς, μετὰ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, τὸ πρῶτον θαῦμα ἐποίησε, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλὼν. Προσεδέχετο δὲ καὶ αὐτὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς νομομαθῆς· ὃν εὐρῶν ὁ Φίλιππος, ὁ ἀπὸ Βηθσαϊδά, καὶ γινώσκων ὅτι προσδέχεται

τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ περιχαρείας εἶπεν αὐτῷ· Ὅν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρετ (Ἰωάν. α' 46). Ἀπελθὼν οὖν Ναθαναὴλ καὶ ἰδὼν τὸν Χριστόν, ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ· καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάστασιν κηρύττων αὐτὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐτελειώθη.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους τηρήσαντα,
» καὶ τὸ πῦρ κατασβέσαντα, ὑμνήσωμεν λέγοντες·
» Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων, εἰς πά-
» ντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀψευδῆς Ἱεράρχης, θυσίαν ἀναίμακτον, προσήγαγες ἐν Πνεύματι· καὶ παθῶν νεκρότητι, θῦμα εὐῶδες παμμάκαρ, σεαυτὸν τῷ Δεσπότη, προσήνεγκας ἐν πίστει. Πῦρ ἡδονῶν ἐγκρατείας, ἰδρῶσι κατέσβεσας, ἀνχμόν τε γῆς ἀνέστειλας, ὄμβρων ἐπικλύσεσι θαυματουργέ, ὡς Ἥλιος οὐρανοὺς κεκλεισμένους, εὐχαῖς σου ὑπανοίγων. Ἁγιασθεὶς ἀπὸ βρέφους, εὐχῆς γενναιότητι, στερηουούσας ἐποίησας, γαστέρας πολύπαιδας, τυφλοῖς παρέσχες τὸ βλέπειν, καὶ χωλοῖς εὐδρομίαν, Θεόδωρε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τὴν καλλονὴν Ἰακώβ σε, Θεὸς ἐξελέξατο, καὶ ἐν σοὶ κατεσκήνωσε, καὶ σὲ διετήρησε, καὶ μετὰ τόκον Παρθένον, ὥσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου, Παρθένε Θεοτόκε.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ θάλασσα, καὶ πᾶσαι αἱ
» πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, φῶς καὶ σκότος,
» ψῦχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς
» εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς
» τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ πέτραν ὑπομονῆς, ἐρείσας σου τὰς βάσεις τῆς ψυχῆς, οὐ παρετράπης προσβολαῖς, ἐναντίας οὐκ ἐσαλεύθης, ἐχθρῶν ἐπηρείαις, ἀλλὰ ὕψος πρὸς θεῖον ἀνέδραμες, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε πρεσβεύων.

Ῥεῖθρον πρόεισιν ἐκ σοροῦ, ἰάσεων τῆς σῆς θαυματουργέ, καὶ ἀποπλύνει μολυσμούς, παθημάτων, καὶ σηπεδόνας δεινῶν ἐκκαθαίρει, καὶ πιστῶν καταρδεύει Θεόδωρε, πάντων τὰς καρδίας τῶν πόθῳ σε τιμώντων.

Ὁ τῶν δώρων τῶν θεϊκῶν, ἐπώνυμος, καὶ μύστης τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ καλλονή, Ἱερέων ὠραιότης, θαυμάτων ἡ βρύσις, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, νῦν ἀνευφημείσθω, Θεόδωρος ὁ μέγας.

Θεοτοκίον.

Ἱεραὶ σεπτῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνήν, καὶ ἀγίαν φωτὸς νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, ἀνέτειλεν Ἥλιος, Παρθένε, Χριστὸς ὁ φωτοδότης.

Ὁ Εἰρμός· Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ...

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ
» ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, εἰς γενεὰν καὶ γε-
» νεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἡμέρα διαυγῆς ἡ σὴ εορτή, ἐπέφανε φωτίζουσα ἡμῶν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶς ἀνευφημούμενων, τοὺς σεπτοὺς πόνους σου πάνσοφε.

Συνόμιλος Ἀγγέλων Ἀποστόλων καὶ Ἀθλητῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων γεγονώς, Πάτερ καὶ Ἱεραρχῶν, ἐν οὐρανοῖς ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστῷ πρεσβεύεις ἀεὶ.

Ἡ θήκη τῶν ἁγίων σου λειψάνων Πάτερ σοφέ, ὡς ἄλλη κολυμβήθρα Σιλωάμ,
ἐγνωρίσθη τοῖς πιστοῖς· ἢ προσιόντες, τὰς ψυχὰς ἁγιαζόμεθα.
Θεοτοκίον.

Φρικτὴ σου ἡ λοχεία Θεοτόκε Μήτηρ Θεοῦ· διό σε μακαρίζομεν αἰεὶ, καὶ δοξάζομεν
πιστῶς, αἱ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὁ Εἰρμός· Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα...

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου

Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου

τοῦ Τροπαιοφόρου.

Εἰ βούλεται ὁ Προεστῶς ποιῆσαι Ἀγρυπνίαν.

ΕΝ Τῶ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀληθείας τὸ ἔαρ λαμπρῶς ἐφέστηκε, καὶ νεουργεῖ τὴν κτίσιν, εὐσεβεῖ ἐπιγνώσει,
Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου· ὅθεν σαφῶς, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, ὁ ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου,
τὴν τῶν ἐχθρῶν, κατεπάτησεν ἀπόνοιαν.

Τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων σὺ ἐστρατεύσω σοφέ, καὶ παρατάξεις πάσας, καθελὼν τῶν
ἀνόμων, Γεώργιε τρισμάκαρ, στερρὸς ἀθλητὴς, ἀνεδείχθης τῇ χάριτι, τῇ ἐκ Θεοῦ σοὶ
δοθείση θαυματουργέ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ῥεῖθρα ἰάσεων νέμεις τοῖς σοὶ προστρέχουσι, Γεώργιε τρισμάκαρ καὶ ψυχῶν καὶ
σωμάτων, ἀρωγὸς σὺ ὑπάρχεις τοῖς πίστει θερμῇ, προσιοῦσι τῇ σκέπῃ σου,
ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ
εὐηρέστησας· πάντων καταφρονήσας, ζῶν τὴν αἰώνιον εὖρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ
σῶμά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς γὰρ ὄν ἐπόθησας, αὐτὸς σε
δοξάζει μακάριε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Εὐγε τῆς ὑπὲρ νοῦν, χαρᾶς ἧς ἠξιώθης, Γεώργιε τρισμάκαρ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ
Κτίστου, ὡς Μάρτυς ἀπαράγραπτος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῶν Ἀθλητῶν, ὁ μέγας ταξιάρχης καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων, προσφύγιον καὶ
τεῖχος, καλλίνικε Γεώργιε.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου, ὡς
ἄριστος προστάτης, Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ανατολίου.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε, καὶ νεκροὺς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, Τροπαιοφόρε μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, καὶ τὴν α΄ Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους στ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Αὐτόμελον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελθόντες σήμερον εὐφημοῦμέν σε· ὅτι τὸν δρόμον τετέλεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφανον· ὃν ἰκέτευε ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι, πεποισθῶς ἠὲτομόλησας, ὥσπερ λέων ἐνδοξε πρὸς τὴν ἄθλησιν, ὑπερορῶν μὲν τοῦ σώματος, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, τῆς ἀφθάρτου δὲ ψυχῆς, σοφῶς ἐπιμελούμενος· καὶ κολάσεων, πολυτρόποις ἰδέαις ἐπυρώθης, ὡς χρυσὸς κεκαθαυμένος, ἐπταπλασίως Γεώργιε.

Τῷ Σωτῆρι συνέπαθες, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον, ἐκουσίως ἐνδοξε μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδυσάμενος φαιδρᾶν, καὶ τῷ σκήπτρῳ τῶν ἄθλων σου, ἐγκοσμούμενος, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι συμφραζάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνάλωτος, ἐγένου Γεώργιε· καὶ ὡς θεῖος ἀριστεύς, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, τροπώσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις· τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιάζεις, καὶ διασφῆζεις καλούμενος.

Ὡς ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ στερεώματι σὲ γινώσκομεν. Ὡς μαργαρίτην πολύτιμον, ὡς λίθον ἀυγάζοντα, ὡς ἡμέρας σε υἰόν, ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώργιε.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα, περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα διάσωσον, παμμάρκα Γεώργιε· καὶ ἀξιώσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσω στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν, ἐκαλλιέργησας· καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν, τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κλῆμα κατεφύτευσας· ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς, καὶ Τριάδος γεωργός, δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.

Εἵσοδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 9).

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄνῃ ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 15. στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς Γεώργιος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὰς ἄνω δυνάμεις εὐφραίνει· καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος νῦν, ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανήγυριν ἤγειρε, καὶ συνεορτάζειν ἡμῖν τοῖς δι' αὐτόν ἠθροισμένοις, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παραγάγονεν. Διὸ περ αὐτόν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν ὄλων Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἀριστεταῖς ἄθλων γεωργῶν τὰ κρεῖττονα, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου, τῷ Χριστῷ προσήνεγκας, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε· πίστει πόθον ἐνστησάμενος, ἐλπίδι

φόβον ἀπωσάμενος, ἀγάπη ἐκτίσω τὰ οὐράνια πανεύφημε. Παρρησίαν οὖν ἔχων, εὐπροσδέκτοις δεήσεσιν, αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, ἰλασμόν τε ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Τοῦ Μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων καταφρονήσας, ζῶην τὴν αἰώνιον εὖρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶμά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς γὰρ ὄν ἐπόθησας, αὐτὸς σε δοξάζει μακάριε.

Ἦχος δ΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ἄσματικὴν ὑμνωδίαν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου Χριστῷ προσάξωμεν. Σήμερον γὰρ ἔαρ νοητὸν ἀνέτειλεν ἡμῖν, περκάζον ἄνθη τὰ λογικά, ἡ παγκόσμιος μνήμη, Γεωργίου τοῦ σοφοῦ Μεγαλομάρτυρος, οὗ τινος τὰ στίγματα ἀνανεοῦντες, κομιζόμεθα ἰαμάτων πηγᾶς. Αὐτὸν καὶ νῦν ἰκετεύσωμεν, τοῦ πρεσβεῦειν ἀπαύστως τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε· καὶ νεκροὺς συνήγειρε, βοῶντας αὐτῷ· Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Ὁ αὐτός.

Στέφανον δόξης ἐπὶ κεφαλῆς σου ἀνεδήσω, στεφανηφόρε Γεώργιε· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, ὡς ὁ Παῦλος ἐκβοᾷ, ὁρῶν ἐκαρτέρησας, νικητῆς γενόμενος τῆς πλάνης αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Χριστῷ τῷ ἀναστάντι.

Ὁ αὐτός.

Ἄσμα ἁσμάτων χορεύοντες ἅμα, προσενέγκωμεν τῷ Χριστῷ φιλομάρτυρες· ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ὁ γενναῖος Ἀθλητῆς, πτερνίσας κατέβαλε· διὸ πάντες ἄσωμεν ἀπαύστοις φωναῖς· Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου ἀναστάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον. Δόξα. Ἦχος β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Νευέτω δίκαια, ἔφησεν ὁ Σολομών, τοῖς βροτοῖς τὰ βλέφαρα· ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ βλέπων λεία, προηγόρευσεν. Εὐμαρῶς δὲ ταῦτα ἐνωτισθεῖς, ὦ πολύτλα Γεώργιε, τοῦ Δεσπότη ταῖς διδασκαῖς ἠκολούθησας· καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεῖς ἐκαρτέρησας, τῆς πλάνης τὰ ὄργια καταπτύσας ὡς βέβηλα· καὶ σῶμα τὸ σόν, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ πλάσαντος, ὅλον μεληδὸν κατετέμενετο· καὶ ὁ Βελίαρ μᾶλλον, ὅλος αἰσχυρθεῖς ἐτιτρώσκετο, στεφηφόρον σε ὁρῶν ἀκμαιότατον. Ὅθεν ἐν αὐλαῖς οἰκῶν τοῦ Κυρίου σου, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι, πρέσβευε ἀθλοφόρε Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἀνευφημοῦσι λαοὶ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην Γεώργιε· ὡς εὐπρεπῆς γὰρ ἐξέλαμψε, καὶ φωτοφόρος, πεποικιλμένη δόξη καὶ χάριτι· ὅθεν καὶ σκιρτῶσι νῦν, Ἀγγέλων τάγματα· ἐπικροτοῦσι δὲ Μάρτυρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σῶν ἀγώνων Μάρτυς τὰ ἔπαθλα, καὶ ἀνυμνοῦσι τὸν δοξάσαντα, σὲ Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Ἐνδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, εὐρέθης Γεώργιε, τοῖς μὴ ζητοῦσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμενος, καὶ μυκτηρίζων, θεῶν ματαίων πλάνην ψυχόλεθρον· τότε καὶ στρατεύομαι, τῷ βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς παρανόμοις ἐκραύγαζες· οὐδὲ γὰρ θῆρες, οὐδὲ τροχοὶ οὐ πῦρ οὐδὲ μάχαιρα, ἐμὲ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ...

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασάνων τε, καὶ καταπέλτου φρικτοῦ, στεφανηφόρε Γεώργιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας· ὅθεν τὴν ὑπέρολαμπρον, μνήμην σου ἄνθεσιν, ἄσματικοῖς περιστέφομεν, καὶ τὰ σεπτὰ σου, περιπτυσσόμεθα πίστει λείψανα· ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμπροφόρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος δ'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς καρτερίας ἀδελφοί, πνευματικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν αἰοίδιμον Μάρτυρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι, καὶ ἐστόμωσαν βάσανοι, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνήλωσαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστήν, διαβῆναι πρὸς τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτής...

(Ζήτηε εἰς τὸν Μικρὸν Ἑσπερινόν.)

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν εὐλόγησιν τῶν ἄρτων, κατὰ μὲν τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα τό, Χριστὸς ἀνέστη, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς ἢ τὸ Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν Α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τὸ τῆς χάριτος ἕαρ· ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέρα· δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν Β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Πόθῳ ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότη, πυρπολούμενος, ἀνδρειοφρόνως, τὰ τῆς πλάνης ταμεῖα κατέβαλες, καὶ ἐν σταδίῳ Χριστὸν ὁμολόγησας, τροπαιοφόρε παμμακάρα Γεώργιε, Μάρτυς ἐνδοξε. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

ᾠχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπὸρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος ἐνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεπορθῶς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς Γεώργιε· καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ ᾠχου.

Προκείμενον, ᾠχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς· Βλέπετε ὑμεῖς ἑαυτούς...

Τέλος· Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι... Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀνγάζεται ἀκτῖσι· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὠραῖζομένη, Γεώργιε βοᾷ σοι, θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε. Μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Εἶθ' οὕτω, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τό, Κύριε ἐλέησον, ιβ΄. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Καὶ εὐθὺς οἱ Κανόνες, τοῦ Πάσχα, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἕμνῶ σε Γεώργιε Δαυῖδ ἐκ πόθου· δεῖ γὰρ δῆ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἕπερ ἥλιον, ἐξήστραπεν ἡ μνήμη σου νῦν, Μάρτυς Χριστοῦ ὀπλίτα· ὡς γὰρ ἀκτῖνας παμφαεῖς, τῶν θαυμάτων τὰς ἀυγὰς, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, λαμπρῶς ἐξεδίσκευσε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχε μυριόνικε, Χριστοῦ Ἀθλητά, δός μοι τοὺς ἄθλους μέλψαι, καὶ ἀγωνίσματα τὰ σά, ἅπερ ἔτλης ἀνδρικῶς, τῷ πόθῳ Χριστοῦ, σοφὲ ἐκπυρούμενος, ᾧ καὶ ἕξις γηθόμενος.

Νεὸς ὄφθης ἐν πολέμοις, ἰκανὸς τῇ χειρὶ, ἄλλος Δαυῖδ ἀνδρεῖος· ὡς γὰρ αὐτὸς τὸν Γολιάθ, τὸν ἀντίπαλον καὶ σύ, νικᾷς καθελὼν, βολαῖς ταῖς τῶν λόγων σου, στεφανῖτα Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνέκφραστος ὠραῖος, φρικαλέος ὁ σός, ξένος ὁ τόκος Κόρη· ὡς ὑπομάζιον καὶ γάρ, τὸν παντέλειον Θεόν, θηλάζεις σαρκί· παράδοξον ἄκουσμα, βρεφοτρόφε Μητρᾶνανδρε.

Ἕτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Θερμὸς πέφυκας Μάρτυς ὄντως προστάτης.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Θερμοτάτη πίστει καὶ στοργῇ, τοὺς προσκαλουμένους σε, Μάρτυς Χριστοῦ στεφηφόρε Γεώργιε, παρεστῶς ὀλόφωτος, σεπτῷ βήματι, τοῦ τῶν ὄλων δεσπόζοντος, σοῦ ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ταῖς προστασίαις διαφύλαξον.

Εὐγενὲς γεώργιον Θεοῦ, γέγονας Γεώργιε, μαρτυρικαῖς γεωργούμενον πράξεσι· καὶ ὡς πλοῦτον ἔνδοξον, οὐρανίοις σε, θησαυροῖς ἐναπέθετο, ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαφερόντως ἀριστεύσαντα.

Ῥωμαλέως καὶ καρτερικῶς, ὄρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε· καὶ καταστρεψάμενος, τὴν ἀτίθασον τῶν τυράννων παράταξιν, πρέσβυς ὑπὲρ πάντων, τῶν προσκαλουμένων σε γεγένησαι.

Μακαρίας ἔνδοξε ζωῆς, νῦν ἐπιλαβόμενος, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης Γεώργιε, ὑπὲρ ἧς ἠγώνισαι, μέχρις αἵματος, τοὺς ἐν πίστει ὑμνοῦντάς σε, αἴτησαι σωθῆναι, πάσης ἀθλοφόρε περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸς ἐγένου λογικός, Λόγον τὸν οὐράνιον, τῇ σῇ γαστρὶ Θεομῆτορ χωρήσασα, δι' οὗ πάντα γέγονεν, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ τούτων ἐπέκεινα· ὅθεν παρῆρησία, πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία· Ἀναστάσεως ἡμέρα...

Ῥδὴ γ΄. Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Σύνδρομος ἐξέλαμψεν ἡμῖν, ἡ πανένδοξος μνήμη ἡ τοῦ θεράποντος, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ, ἐν ᾗ συνελθόντες οἱ πιστοί, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν.

Εὐφράνθητε γῆ καὶ οὐρανοί, τά τε ὄρη καὶ πάντες βουνοὶ σκιρτήσατε· ρεῖθρα θαυμάτων καὶ γάρ, ὑπόθεν ἡμῖν ὀμβροβλυτεῖ, ὁ Μάρτυς Γεώργιος.

Γῆ πᾶσα καὶ βρότειος φυλή, οὐρανός τε συγχαίρει στρατὸς Ἀγγέλων τε· ὁ πρωτοστράτηγος γὰρ Χριστοῦ νῦν Γεώργιος ἐκ γῆς, βαίνει πρὸς οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Εὐφράνθητι τέρπου Μαριάμ· εἰ καὶ χθὲς ὡς ῥομφαία γὰρ τὴν καρδίαν σου, ὁ τοῦ Υἱοῦ σου Σταυρὸς διήλθεν, ἀλλ' οὖν ὡς ἐκ παστοῦ, τοῦ τάφου ἀνέτειλεν.

Ἴτερος. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Στεφάνω τῆς ἀθλήσεως, διαλάμπων ἔνδοξε, τοὺς εὐσεβῶς καλοῦντάς σε, λιτανεύων τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδόσι πάνσοφε, τὴν ζοφερὰν ἀπέλασον, ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν, ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐν πίστει εὐφημούντων σε.

Ἐλπίδι στηριζόμενος, καὶ ἀγάπη πίστει τε, περιφραχθεὶς Γεώργιε, καὶ δυνάμει Χριστοῦ ῥωννύμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβέβληκας.

Θεοτοκίον.

Φωτίζοντα τὰ πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ πρὸ πάντων Πατρὶ συνάναρχον· Θεοτόκον διό σε πίστει σέβομεν.

Καταβασία· Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τοῦ ἐχθροῦ τὰ φρυάγματα· τῷ γὰρ θείῳ ζήλω, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων ἔσβεσας, τὸ ἄθεον φρύαγμα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν βασάνων, ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα.

Τὸν ἐπίγειον πλοῦτον τὸν ἐπὶ γῆς, διανέμων τοῖς πᾶσι Μάρτυς σοφέ, πλοῦτον τὸν οὐράνιον, ἐκκληρώσω τοῖς πόνοις σου· τὸν γὰρ Σταυρὸν τὸν ἄχραντον, ἐν σοὶ τεθωράκισαι, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχυνας, τυράννων τὸ φρύαγμα· ὅθεν σὴ πρεσβεία, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε.

Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥοδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡς ὑπερήλασε τὴν πρὶν, Νότου βασίλισσαν σοφέ, νῦν ἡ βασιλὶς Ἀλεξάνδρα· εἰς τὴν σὴν γὰρ σύνεσιν, ἐκθαμβηθεῖσα ἔδραμε· ὅθεν σοὶ συμπαρίσταται Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὡς βασίλισσα.

Ῥημάτων σου οὐκ ἐνεγκῶν, τοὺς ἐλεγμοὺς ὁ δυσσεβῆς, τύπτεσθαι κελεύει τὸ στόμα φεῦ! τὸ σὸν Γεώργιε· τὸ δὲ καίπερ κρουόμενον, κύμβαλον ὡς ἀντήχει, κραυγάζον· Μόνος Θεὸς ἀψευδῆς, ὁ Χριστὸς ἐστίν.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ, πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφοτε λαμπτῆρ οἰκουμένης, ἀστήρ φαεινότετε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἄγρυπνε τῶν τιμώντων σε φύλαξ, φύλαττε ἡμᾶς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ἴδου καὶ τέτοκας, Ἀγνή, καὶ παρθελεύεις ἐν ταῦτῳ· θαῦμα πολυθαύμαστον ὄντως, φοβερὸν ξενήκουστον· Θεὸν γὰρ τὸν παντάνακτα, φέρουσα σαῖς ἀγκάλαις θηλάζεις, τὸν τροφοδότην Χριστὸν Κόρη νήπιον.

Ἴτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἵμνουμέν σου, τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε, δι' ὧν καταβέβληκας, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα· πᾶσαν δὲ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην παναοίδιμε.

Κατεύνασον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων τὸν τάραχον, καὶ πᾶσαν ἐπήρειαν, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπὸ τῶν ὑμνοῦντων σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἀξιάγαστε. Ἀνέτειλας, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιότητι, καὶ στηριγμῶ τῷ τῆς πίστεως, πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, ἀποδιώκων καὶ σφῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίαν, οὐσιώδη Παρθένε γεγέννηκας, πλουσίᾳ χρηστότητι, καὶ φυσικῇ ἀγαθότητι, σῶζουσαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα ἀναπλάττουσαν.

Καταβασία· Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς...

Ῥδὴ ε΄. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ἐόρτιον κρότει σκιρτώσα, ἡ Ἐκκλησία τὴν σεπτὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὴν νῦν μετάθεσιν, τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα· δύο τὰ καλὰ γὰρ συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τὸ ξένον, θαυματοβρύτα, ὁ καλὸς Γλυκέριος, τὸν βοῦν οὗ περ θαυμαστῶς ἐζώωσας, αὐτὸν δὲ τῷ Κυρίῳ σου, ζῶσαν θυσίαν προσήνεγκας.

Αἰνέσεως ὅπως τὴν δόξαν, τὴν σὴν ὑμνήσω πλήρωσον, τὸ στόμα μου χαριτώσας, καὶ τὸν νοῦν Γεώργιε· καὶ γὰρ ἀγαλλιάσεται, ὅταν σοὶ ψάλλῃ τὸ πνεῦμά μου.

Θεοτοκίον.

Ἐπέραγγε πῶς ὑπὲρ λόγον, γαλακτοτρόφος, καὶ παρθένος πέφυκας; Ἀπορῶ σου, τὸ φρικτὸν μυστήριον! Τιμῶν λοιπὸν τὸν τόκον σου, σὲ προσκυνῶ Παναγία μου.

Ἔτερος. Ὁ φωτισμός.

Μαρτυρικὴν, παρῆρσιαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἴτησαι προθύμως τὴν σωτηρίαν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, ψυχικῶν νοσημάτων, ἀπαλλάττων ταῖς σαῖς δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε, παμμακάρε Γεώργιε.

Ἀγγελικαῖς, συγχορευῶν ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καὶ τῆς ἀθανάτου καὶ μακαρίας, στεφανηφόρε, ἐμπορούμενος δόξης, τοὺς τῆ σκέπη τῆ σῆ προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας, καὶ ζάλης ἐξάρπασον.

Ῥῥσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν κινδύνων, ἐξαφανίζων πολυποίκιλον κλόνον, Γεωργίου τοῦ σοῦ θεράποντος, τὰς ἰκετηρίας, Χριστὲ προσδεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὀφειλὴν, τῆς προμήτορος Εὔας σὺ Θεομήτορ, ἀπέτισας σάρκα ἡμφιεσμένον, ἐκ σοῦ τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· ὅθεν πάντες σε μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένε πανάμωμε.

Καταβασία· Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος...

Ῥδὴ στ΄. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἴδου σοὶ, καὶ μία τερπνὴ χελιδὼν, θεοσύλλεκτε λαέ, τὴν τοῦ ἔαρος χάριν, ἀναπληροῦ θαυμαστῶς, ὁ Γεώργιος· καὶ συγχαρήτε λοιπὸν, τῇ χαρᾷ τούτου πάντες.

Δριμείας, βασάνους δεινῶν ἐνεγκῶν, ὡς τρυφὰς ταύτας ἡγοῦ, ὑπομένων Κυρίῳ καὶ ψάλλων ἔνδοξε· ἡ φωνὴ δὲ σου, τῆς βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ, τῶν εὐχῶν ἐξηχεῖτο.

Εὐφραίνου, καὶ σκίρτα χορὸς Ἀθλητῶν, πανηγύρεως τῆς νῦν εὐρηκότες, ἐξάρχοντα τὸν Γεώργιον, καὶ ἀγάλλεσθε, σὺν αὐτῷ δαυϊτικῶς· ἡμέρα γὰρ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεις, καὶ πάλιν ἀγενεύεις ὡς πρὶν· φοβερὸς ὁ τοκετός, μητρανύμφευτε Κόρη καὶ ἀνεκκάλητος· τὸν ὑπέρχρονον, βρεφωθέντα καθ' ἡμᾶς, ὑπὲρ ἔννοιαν τίκτεις.

Ἔτερος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐπὲρ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, τὰ τῆς ἀριστείας σου ἀνδραγαθήματα, διηνεκῶς ἄδόμενα, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε.

Στρατιᾶς οὐρανοῦ συνόμιλος, μάκαρ γεγονὼς καὶ τὴν θείαν ἐμφάνειαν, ὡς ἐφικτὸν θεούμενος, τοὺς τιμῶντάς σε πίστει διάσωσον.

Ὀλοτρόπως Θεῷ ἀνακείμενος, καὶ τὰς ἀστραπὰς τῶν θαυμάτων δεχόμενος, τὰς δωρεὰς τοῖς χρήζουσι, διανέμεις παμμακάρε Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Νῦν πρὸς σὲ καταφεύγω πανάχραντε. Σῶσόν με πρεσβείαις σου, καὶ διαφύλαξον· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, οἷα Μήτηρ τοῦ πάντα ἰσχύοντος.

Καταβασία· Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις...

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργὸς τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω· καὶ ταῖς πρεσβείαις Ἄγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκῶς αὐτὸς ἑαυτὸν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἐνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Στίχ. Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,

Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους.

Ἦρε Γεωργίου τρίτη εἰκάδι ἀυχένα χαλκός.

Ὁ ἐνδοξος καὶ θαυμαστὸς καὶ μέγας Μάρτυς Γεώργιος, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ χώρας τῆς Καππαδοκῶν, γένους ἐπισήμου, ἐν ταῖς τῶν Τριβούνων στρατείαις διαπρέπας· ἐν ᾧ δὲ ἀθλεῖν ἔμελλε, Κόμης ἦν τὴν ἀξίαν. Τοῦ οὖν βασιλέως τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὠδίνοντος πόλεμον, καὶ δόγμα ἐξενεγκόντος, τοὺς μὲν ἐξομνυμένους καὶ ἀθετοῦντας τὸν Χριστὸν τιμῶν βασιλικῶν καὶ δωρεῶν ἀξιοῦσθαι· τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, αὐτὸς παρὼν ὁ Ἅγιος, Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνεκήρυξε, τὴν τῶν εἰδώλων ματαιότητα διελέγχων καὶ ἀσθένειαν καὶ μυκτηριζῶν τοὺς πιστεύοντας ἐπ' αὐτά.

Ἐπεὶ δὲ οὔτε κολακείαις οὔτε ὑποσχέσεσι τοῦ τυράννου, ἅς καὶ πολλὰς ἐποιεῖτο, ὑπέβλεπεν οὔτε ἀπειλαῖς, ἀλλὰ δῆλος ἦν πάντων ὑπερορῶν, πρῶτον μὲν κοντῷ κατὰ τῆς γαστρὸς ἐλαύνεται. Τοῦ δὲ κοντοῦ τῆς μὲν σαρκὸς ἀψαμένου, ὥς τε καὶ πολὺ αἷμα καταρρέουσαι, ἀποστραφείσης δὲ τῆς αἰχμῆς, διέμεινεν ὁ Ἅγιος ἀβλαβής. Εἶτα ἐν τροχῷ, ἀκμαῖς σιδηραῖς ἠρμοσμένῳ, δεθείς, κατὰ πρανοῦς ἀφίεται τοῦ πεδίου· καὶ τὸ σῶμα εἰς πολλὰ διαμερισθεῖς, αὐθις ὑγιὴς καθίσταται, θεῖου Ἀγγέλου ἐπιστασία.

Ἐμφανισθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ καὶ Μαγνητίῳ τῷ συνέδρῳ αὐτοῦ θύουσι τοῖς εἰδώλοις, ἐπὶ τῷ σῶος φανῆναι πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν· οἱ τῇ τοῦ βασιλέως προστάξει ἔξω τῆς πόλεως τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Προσηλθε δὲ τῷ Χριστῷ καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, καὶ τοῦ τυράννου ἐνώπιον τὸν Χριστὸν Θεὸν ὠμολόγησεν. Ἐπίστευσαν δὲ καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῷ Χριστῷ ἀβλαβῆ τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ λάκκου τῆς ἀσβέστου, ἐν ᾧ ἐβλήθη, ἰδόντες ἐξελθόντα. Μετὰ ταῦτα, κρηπίσι σιδηραῖς, ἦλους ἐχούσαις, τοὺς πόδας ἐμπίρεται καὶ τρέχειν καταναγκάζεται· καὶ προσέτι, ξηροῖς νεύροις βοῶν τύπτεται ἀφειδῶς. Ἐπιζητήσαντος δὲ τοῦ Μαγνητίου σημείου, εἰ ἀνασταίῃ τις τῶν κειμένων ἐν τῇ φαινομένη σορῷ τῶν πρὸ πολλοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντων, εὐξαμένου τοῦ Ἁγίου ἐπὶ τῷ τοῦ τάφου καλύμματι, ἀνέστη νεκρός, καὶ τῷ Ἁγίῳ προσεκύνησε, καὶ ἐδόξασε τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως· Τίς τε εἶη καὶ πότε τὸν βίον ἀπέλιπε; Τῶν πρὸ τῆς Χριστοῦ παρουσίας βιωσάντων εἶναι εἶπε, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὰ εἶδωλα πλάνην, ἐν τοσοῦτοις χρόνοις ἤδη πυρὶ κατακαίεσθαι. Ἐφ' ᾧ, πολλῶν τῷ Χριστῷ πιστευσάντων

καὶ ἀεὶ προστιθεμένων τῇ πίστει, τὸν Θεὸν μᾶ φωνῇ ἐδόξαζον. Ἐν οἷς ἦν καὶ Γλυκέριος, οὗ τὸν βουὴν τελευτήσαντα, ὁ Ἅγιος ἤγειρε· τῷ δὲ τοιοῦτῳ θαύματι πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν βεβαιωθείς, τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο ξίφεσιν ὑπὸ τῶν ἀπίστων εἰς πολλὰ κατατμηθεὶς.

Πολλῶν οὖν ἐπὶ τούτοις τῷ Χριστῷ προσερχομένων, καὶ ἔτι, διὰ τὸ τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Γεώργιον εἰσελθόντα ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ἐνὶ τῶν ξοάνων ἐπισκῆψαι εἰπεῖν, εἰ αὐτὸς εἴη ὁ Θεὸς καὶ αὐτῷ δεῖ προσκυνεῖν. Τὸν δὲ ἐν αὐτῷ δαίμονα ὀλοφυρόμενον ἀποκρίνασθαι ὡς μόνος Θεὸς ἐστὶν ὁ Χριστός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ταραχθέντα τὰ εἶδωλα πάντα καταπεσεῖν καὶ συντριβῆναι. Μηκέτι δὲ ἐνεγκεῖν τοὺς λατρευτὰς τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ κρατήσαντας τὸν Ἅγιον ἐνεγκεῖν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ θάπτειν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ἐξαιτήσασθαι. Τοῦ δὲ βασιλέως κελεύσαντος αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλίδα Ἀλεξάνδραν διὰ ξίφους τελειωθῆναι, ὁ μὲν Ἅγιος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· ἐκεῖνη δέ, εὐξαμένη ἐν τῇ φυλακῇ τῷ Θεῷ, τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλερίου.

Στίχ. Θεῖαν κεφαλὴν ἤρεν Οὐαλερίου

Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνατολίου καὶ Πρωτολέοντος, στρατηλατῶν.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἀνατόλιον.

Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομῇ κάρας,

Ἐῶν εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.

Εἰς τὸν Πρωτόλέοντα.

Ὁ χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέον,

Χριστῷ πεποιθὼς ὡσπερ ἀλκαία λέων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἀπὸ Μάγων.

Στίχ. Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κάρας

Ψυχῆς νοσοῦσης εὔρε φάρμακον ξένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ.

Στίχ. Λαιμὸν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕνιν δὲ τὴν σπάθην,

Γεωργὲ Γλυκέριε, προσφόρως κρίνω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Δονάτος καὶ Θερινὸς ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει, Θερινέ, συνθερισθεὶς Δονάτῳ,

Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν πόλει Πτολεμαΐδος κατὰ τὸ ,αψνβ´ (1752), μαχαίραις κατακοπέις, τελειοῦται.

Στίχ. Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ἅμα,

Νέος παλαιῷ συνετάχθη ἐνθάδε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Λαζάρου τοῦ Βουλγάρου,

ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ,αωβ´ (1802).

Στίχ. Λάζαρος ὄφθη Χριστοῦ ὀπλίτης νέος·

Στερρῶς ἀθλήσας αἰκίαις ἀνυποίστοις.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Ποθῶ σου ἐξυμνεῖν τὰ θαυμάσια, καὶ πάλιν συστέλλομαι· ὅταν γὰρ αὐτὰ ἐξαριθμῆσαι βουληθῶ, ὑπὲρ ἄμμον εὐρίσκονται πληθυνόμενα· καὶ δέξαι μου τὸ λοιπὸν Ἀθλητά, τὸ βραχὺ τοῦτο ἐφύμνιον.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲ γῆ οὐδὲ θάλασσα, οὐ πόλις οὐκ ἔρημος, ἔνθα ἀληθῶς, τῶν σῶν θαυμαστῶν οἱ κρουνοὶ, πελαγίζοντες Μάρτυς οὐχ ὑπερβλύζουσι· τὸ σὸν γὰρ θαυμαστὸν ἐν πάσῃ, τῇ γῆ ἄδεται ὄνομα.

Θαμβεῖται σου στρατάρχα τὴν ἄθλησιν, Ἀγγέλων τὸ στράτευμα· σὲ δ' ὁ τῶν Ἀγγέλων, Βασιλεὺς καταπλαγεῖς, ἐπεθύμησε Μάρτυς τοῦ κάλλους σου· διό περ καὶ σὺν αὐτῷ, βασιλεύειν αἰεὶ σε κατηξίωσε.

Θεοτοκίον.

Ὀλόφωτε σκηνὴ θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσε, στάμνε κιβωτέ, θεοκατοίκητε ναέ, ξενობλάστητε ράβδε Μητράνανδρε, τοὺς σους ἰκέτας ἡμᾶς, πολυώνυμε Κόρη διαφύλαττε.

Ἔτερος. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Τὸν σὸν ἐκμιμούμενος Μάρτυς Δεσπότην, ἐκὼν ἠτομόλησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἔνδοξε, καὶ νίκην ἀράμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, φύλαξ ἐχρημάτισας, αὐτὴν αἰεὶ φυλάττων ταῖς προστασίαις σου.

Ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ὡς ἀθλοφόρος, ὡς ἀκαταγώνιστος, τῆς πίστεως ὑπέρμαχος, νῦν πύργος ἀκράδαντος τοῖς εὐφημοῦσί σε, πάνσοφε Γεώργιε γενοῦ, περιτειχίζων ταῖς ἰκεσίαις σου.

Σοφῶς ἐγεώργησας τὸν θεῖον σπῶρον, καὶ τοῦτον ἐπλήθυνας, αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἀρδεύων μακάριε καὶ τῇ τῶν πόνων σπουδῇ καὶ τοῖς ἐπαλλήλοις αἰκισμοῖς, δι' ὧν τυράννων τὸ θράσος ἔσβεσας.

Θεοτοκίον.

Παρθένος διέμεινας καὶ μετὰ τόκον· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν πάντα διατρέφοντα δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ εὐσπλαγχνίαν πολλήν, ἄνθρωπον γενόμενον Ἀγνή· ὃν νῦν δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Καταβασία· Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος...

Ὡδὴ η΄. Αὕτη ἡ κλητή.

Ἕμνους ὡς εὐώδη, συλλέξαντες ἄνθη, ἄλλου Παραδείσου, τοῦ θεοπνεύστου Ψαλτῆρος, δεῦτε στέφος λαμπρὸν ἄσματόπλοκον τῷ Μάρτυρι πλέξωμεν· ἠρίστευσε γάρ, καθελὼν Σατὰν τὸ κράτος.

Δεῦρο Μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον· Ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, ὁ ἐξανθήσας ὡς φοῖνιξ, τίς καὶ ποῖος ἐστίν; Ὁ μέγιστος ὑπάρχει Γεώργιος, γλυκύκαρπον ὄντως φυτόν, καρδιοτρόφον.

Ἐρχου ἐπιφάνηθι, τάχυνον φθάσον, ἡμᾶς τὴν νοσσίαν σου, ὡς ἀετὸς χρυσοπτέρυξ, περιθάλων αἰεὶ, καθυπόδεξαι διεις τὰς πτέρυγὰς σου· σκιὰν ὑπὸ σὴν γάρ, καλὸν ἀναπεπαῦσθαι.

Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν προέφης, Προφήτα Παρθένον, συνέλαβεν ἀσπόρως, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, καὶ ὡς Μήτηρ γεννᾷ, τὸν Παντάνακτα πανάφθορος μείνασα. Μυστήριον ξένον, ὁ τοκετός σου Κόρη!

Ἔτερος. Κάμινός ποτε πυρός.

Ῥύμην τῶν δεινῶν, παθῶν τε καὶ κινδύνων, καὶ ταραχώδους περιστάσεως, καὶ νόσων συμπτώματα, καὶ δαιμόνων μηχανήματα, καὶ δυσμενῶν ὀρμήματα, παῦσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στεφανηφόρε Γεώργιε.

Ὀλῶ τῷ φωτί, παμμάκαρ τῆς Τριάδος, εἰλικρινῶς καταλαμπόμενος, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, εὐσεβείας ὡς ὑπέρμαχος, ὡς νικητῆς θεόστεπτος, σῶσον οὐρανοφοῖτα, τοὺς σὲ τιμῶντας πρεσβείαις σου.

Στέφει νοητῷ, ποικίλως διαπρέπων, καὶ βασιλείας διαδήματι, καὶ σκῆπτρῳ κοσμούμενος, καὶ πορφύραν περιθέμενος, σῶ φοινηθεῖσαν αἵματι, μάκαρ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀχρόνως γεννηθέντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἀναλάμπαντα, τὸν πάντα ποιήσαντα, ὀρατὰ τε καὶ ἀόρατα, Παρθενομητορ τέτοκας· ὅθεν σε Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Καταβασία· Αὕτη ἡ κλητή...

Ῥδὴ θ´. Φωτίζου, φωτίζου.

Γλυκύτατον δρόσον, ὄρη σταλάξατε· καὶ σύ, κατ' ἐξάιρετον σκίρτα, τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον! Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς· εὗρες καὶ γάρ, κράτιστον τὸν μέγαν, Γεώργιον ὀροφύλακα.

Αἰνοῦσιν αἱ σύμπασαι, νῦν πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι, καὶ συμφώνως κρᾶζουσι· Χαῖρε Σωτήρ, τῶν πιστῶν ἡ χαρά, χαίροις καὶ σύ, εὖχος Ἀθλοφόρων, Γεώργιε ὑπερθαύμαστε.

Ῥαβδίσματα ξέσεις, καὶ τῶν βουνεύρων τοὺς δαρμούς, τὰς κρηπίδας τὸν λάκκον τῆς ἀσβέστου σέβομαι, τᾶλλά τε ὅσα, ὑπέστης ἀθλῶν, Μάρτυς Χριστοῦ, πάντα μακαρίζω, καὶ τὸν τροχὸν κατασπάζομαι.

Δημήτριε Μάρτυς, σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ, ἀγαθοὶ γὰρ οἱ δύο, μηδαμῶς ἐλλίπητε, τὸν δε τὸν χῶρον, φρουροῦντες ἀεὶ, καὶ πειρασμῶν, ὅλας μυριάδας, μετακινοῦντες ἀμφοτέροι.

Θεοτοκίον.

Ἡ δόξα τὸ κάλλος, ἡ ὠραιότης τῶν πιστῶν, ἡ τρυφή τῶν Ἀγγέλων, κόσμου τὸ διάσωσμα, Παναγνε Μήτηρ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἰς τὴν σὴν, σκέπην προσδραμόντας, συντήρησον Παναγία μου.

Ἔτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἀπαύτως τὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ὑμνούντων σε μάκαρ, ὡς χριστομάρτυρα, ὡς νενικηκότα τυράννου, ὡς πονηρῶν πνευμάτων διώκτην, ὡς ἄγρυπνον φύλακα, ὡς προστάτην ἀκαταίσχυτον.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, πλουσίως σοὶ δεδώρηται, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης· ᾧ παριστάμενος, μετὰ παρρησίας τρισμάκαρ, μαρτυρικῆς καὶ μετ' εὐφροσύνης, τοὺς προσκαλουμένους σε, περιέπων διαφύλαττε.

Ἡ γῆ σε κατέκρυψε, καὶ οὐρανὸς ἐδέξατο, καὶ ἠνοιγή σοὶ πύλη, τοῦ Παραδείσου σαφῶς· ὃν περιχαρῶς ἀθλοφόρε, χοροβατῶν καὶ περιπολεύων, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε, σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ προετύπου σε, τοῦ Μαρτυρίου Παναγνε, ἐν ἧ πλάκες καὶ στάμνος, καὶ ἡ χρυσοῦ κιβωτός· ὥσπερ γὰρ ἐκείνη ἐκεῖνα, οὕτω καὶ σύ, τὸν ἄναρχον Λόγον, ἐν γαστρὶ ἐχώρησας, Θεοτόκε σωματούμενον.

Καταβασία· Φωτίζου, φωτίζου...

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος β´.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐαρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ λαμπρὰ τοῦ Δεσπότη, καὶ θεία ἐξανάστασις, πρὸς οὐράνιον πάσχα, ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον· ταύτη δὲ συνεκλάμπει, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου ἡ μνήμη, ἡ φωταυγής, ἦν φαιδρῶς τελέσωμεν ἵνα θείας, ἀξιοθῶμεν χάριτος, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β´. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τὴν πανέορτον φαιδρὰν, ἐνδοξὸν Ἀνάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες, πάλιν ἐορτάσωμεν, φαιδρὰν πανήγυριν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ στέψωμεν τοῦτον, ἐαρινοῖς ἄνθεσιν, ὄντα ἀήττητον· ὅπως ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὅλον, προσεγήνοχας σαυτόν, τῷ σοὶ δεδωκότι παμμάκαρ, ζωὴν ὀλόκληρον, ὥσπερ ὀλοκάρπωσιν, ζῶσαν καὶ ἔμψυχον, καὶ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, καὶ καθαρωτάτην· ὅθεν ἐχρημάτισας, πρέσβυς θερμότατος, ζᾶλης ἐξαιρούμενος πάντας, πίστει τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μάρτυς, καὶ προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας ἐμμελῶς, τὸν καταβληθέντα τοῦ λόγου, τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, τοῦτον ἐπλεόνασας πόνοις ἀθλήσεως, καὶ σοφῶς ἀποθέμενος, ἐν ἐπουρανίαις, θήκαις τὴν ἀκήρατον εὖρες ἀπόλαυσιν· ἧς νῦν ἐμφορούμενος μάκαρ, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου πρεσβείαις, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε περίσῳζε.

Μάρτυς, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, σῶζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως ἀπολυτρούμενος, καὶ διώκων ψυχόλεθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος, ἡμῖν αἰτούμενος· ὅπως ταῖς λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρομεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγωνάς σου Γεώργιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Θεοφάνους.

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐωχηθῶμεν· ἐξέλαμψεν ἡ ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν· ἡ τοῦ Ἀθλοφόρου μνήμη, τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνεδείχθη· διὸ φιλέορτοι, δεῦτε μυστικῶς αὐτὴν πανηγυρίσωμεν. Οὗτος γὰρ ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίσατο, κατὰ τῶν τυράννων, καὶ τοὺτους κατήσχυνε, μιμητὴς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐκ ἠλέησε τὸ σκεῦος τὸ πῆλινον τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γυμνὸν ἀνεχάλκευσε ἐν βασάνοις αὐτὸ προσαμειβόμενος. Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀθλοφόρε ἰκέτευε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα... ἡ τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἢ Τυπικά, Μακαρισμούς, κατὰ τὴν Τυπικὴν Διάταξιν.

Τῆ ΚΔ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἑλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῆς Ἁγίας γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Τοῖς πόνοις τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσασα, ἐδέξω χάριν, ψυχῶν νοσήματα καὶ τῶν σωμάτων, Μητὲρ σεμνὴ ἀποσοβεῖν, πνεύματα διώκειν θείῳ Πνεύματι, πάντων τῶν ἐν θλίψεσι προϊστασθαι. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἰτησαι πᾶσι ῥῶσιν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ κόνις τῶν λειψάνων σου, τυφλοῖς ἀνάβλεψιν ἀναπηγάζει, καὶ πᾶσιν ἴασιν τοῖς ἀσθενούσι, καὶ προσπελάζουσι πιστῶς, καὶ ἐξαιτουμένοις σε βοήθειαν, Μητὲρ Ἑλισάβετ ἀξιάγαστε. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἰτησαι πᾶσι ῥῶσιν, καὶ μέγα ἔλεος. Συμπάθειαν ἐξήσκησας, πίστιν ὀρθόδοξον καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὸν πλησίον, θεομακάριστε σεμνή· ὅθεν θεία χάρις σοὶ τοῦ πνεύματος, Μητὲρ Ἑλισάβετ ἀνεπαύσατο. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, δίδου ἡμῖν εἰρήνην, ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Μητρικῶν ἐκ λαγόνων Χριστὸν ἠγάπησας, ὡσπερ βλαστὸς Ἑλισάβετ δικαιοσύνης
τερπνός, καὶ τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ ἀκολουθήσασα, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, γεωργεῖς τὰς
ἀπαρχάς, ἀμέμπτω σου πολιτεία, θαυματουργοῦσα θεόφρον, πρὸς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἀγίας.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν, περικυκλούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ, τὴν
ψυχὴν δονοῦμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίων, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου
κυβέρνησον, ὅπως Ἑλισάβετ ὑμνήσω σε.

Παρθενικαῖς ἠγλαῖσμένη χάρισι, θεομακάριστε, τῷ καθαρῷ Λόγῳ, ἐνυμφεῦθης
ἔνδοξε, ἐκ βρέφους δι' ἀσκήσεως, καὶ αὐτοῦ ζωφόροις, ἐπηκολούθησας ἴχνεσι,
νέκρωσιν παθῶν περιφέρουσα.

Ἀποβράγεισα τῆς τοῦ κόσμου σχέσεως, καὶ κολληθεῖσα σεμνή, τῷ τοῦ Χριστοῦ
πόθῳ, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, διὰ νηστείας ἔτηξας· ἀρεταῖς δὲ καὶ πόνοις, καὶ
προσευχαῖς καρτερήσασα, θαύματα τελεῖν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν ὑπὲρ νοῦν Πανάμωμε, τὸν ἀδιαίρετον, Θεοῦ Πατρὸς Λόγον,
διαπύρῳ ἔρωτι, ποθοῦσα ἢ ἀοίδιμος, Ἑλισάβετ δοχεῖον, Ἁγίου Πνεύματος γέγονε,
θείαις ἀρεταῖς διαλάμπουσα.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίους θαλάμους, φωτοειδεῖς ᾤκησας, νύμφη ἐκλεκτὴ γενομένη, τοῦ
παντοκράτορος, καὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ποταμοὺς διεκβλύζεις, παθημάτων ρεύματα,
ἀποξηραίνοντας.

Τὸν Ἥλιον ζηλοῦσα, καὶ Μωυσῆν πάνσεμνε, μήκει ἡμερῶν ὡς ἐκεῖνοι, νηστείαν
ἤγνυσας, ἄρτον οὐράνιον, θεωριῶν σοφωτάτων, δεχομένη χάριτι, τοῦ θεοῦ

Πνεύματος.

Ἀποκάλυψις θεία, τῇ σῇ μητρὶ δέδοται, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως κόρη, τῆς ἐσομένης
σοι, τῷ θεῷ Πνεύματι, δι' ἀρετῆς πολιτείας, Ἑλισάβετ ἔνδοξε, καὶ τῆς λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Παρθενίας σε μόνην, τὸ καθαρὸν τέμενος, ἡ πανευκλεῆς Ἑλισάβετ, πίστει ποθήσασα,
χαίρει Πανάμωμε, τῷ σῷ Υἱῷ προσαχθεῖσα, εὐσεβῶς ὀπίσω σου ἀκολουθήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-

» κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ

» σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα,

» μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. ᾠχος γ΄. Θείας πίστεως.

Πόνους ἤνεγκας, τῆς ἐγκρατείας, χάριν εἴληφας τῆς ἀπαθείας, καὶ ἰαμάτων Ἑλισάβετ
θεόπνευστε, τοῦ θεραπεύειν παντοῖα νοσήματα, καὶ ἀπελαύνειν δαιμόνων ἐνέργειαν.

Ἀξιάγαστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὅφιν δεινόν, δράκοντα σὺ ἐθανάτωσας, προσευχῇ σου, πρότερον συντρίψασα, τοῦ πονηροῦ πάσας μηχανάς, θεία δυναστεία, καὶ τοῦτον εἰς βρῶσιν δέδωκας, θηρίων Ἑλισάβετ, καὶ παντοίων ὀρνέων, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην δοξάζουσα.

Θείων ἀνδρῶν, τρόπους ζηλοῦσα διήνυσας, θείῳ σθένει τεσσαρακονθήμερον, Μήτηρ σεμνή βρώσεώς τινος, μὴ μεταλαβοῦσα, ἀλλ' ἄσιτος διαρκέσασα, σαρκὸς ἐπαναστάσεις, θανατοῦσα πανσόφως, καὶ ζωοῦσα τὸ πνεῦμα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, φέρεις ἐν μήτρα σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον, ὃν ἐπεπόθησεν ἐκ ψυχῆς, τούτῳ μνηστευθεῖσα, ἡ Ἑλισάβετ ἐν Πνεύματι, Παρθένη Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανθαύμαστε.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἀπεξήρυνας ρεῖθρα, τὰ τῆς ἀμαρτίας δακρῶν χύσεσι· καὶ αἱμάτων ρύσιν, πολυχρόνιον ἔστησας χάριτι, εὐλαβῶν γυναιῶν, προσελθουσῶν σοι διαφόρως, Ἑλισάβετ Ὅσια πανεύφημε.

Ἐπὶ πλείονας χρόνους, ἄρτου τὴν μετάληψιν ἠρνήσω ἔνδοξε, ἐγκρατείας πόνοις, τὴν ψυχὴν εὐσεβῶς ἐκκαθαίρουσα, καὶ τὴν ἀσαρκίαν, τῶν ἀσωμάτων προσκτωμένη, Ἑλισάβετ Ὅσιων τὸ καύχημα.

Ὀλοτρόπως Κυρίῳ, πᾶσαν τὴν διάνοιαν ἀναθεμένη σου, ὀφθαλμοὺς νοδὸς μὲν, καὶ καρδίας αὐτῷ ἐνητένιζες· ἐν τρισὶ δὲ χρόνοις, τὸν οὐρανὸν οὐκ ἐθεάσω, ἀλλὰ γῆν ὡς ἐκ γῆς θεοδόξαστε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένη, τὸν συνάναρχον καὶ συναῖδιον· οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, ἡ θεοφόρος αὐγασθεῖσα, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην διέλυσεν.

Ῥδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ, ἀσκητικῶς ἐπισπάσασθαι, ἐπιποθοῦσα σεμνή, ἐλαίου μετάληψιν, ἐκ βρέφους ἐξέκλινας, ἰλαρυνομένη, ταῖς τῶν πόνων ἐπιδόσειςιν.

Ὁ βίος σου φωταυγῆς, ταῖς ἀρεταῖς κεκαλλώπισται· ἡ κοίμησις ἱερῶς, τοῖς θαύμασιν ἤστραψε, διώκουσα δαίμονας, καὶ παθῶν χειμῶνα, θεία χάριτι σκεδά-ζουσα.

Τῷ κρύει καὶ παγετῷ, σαρκὸς γυμνώσει πυκτεύουσα, ἡλίου καῦσιν στερῆρῶς, ὑπέφερες στέργουσα, Ἑλισάβετ ἔνδοξε, πρὸς τὴν ἄνω θάλψιν, τὰς ἐλπίδας ἐπερείδουσα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀσώματον, καὶ γάλακτι ἔθρεψας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ·
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σω-
» τηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Γερασίμου.

Ὡς παρθενίας τέμενος, καὶ ἀρετῶν θησαύρισμα, τὴν τῶν θαυμάτων βλυστάνεις χρηστότητα, ὥσπερ πηγὴ ἀκένωτος, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, Ἑλισάβετ καθαίρεις τὰ ἀρρωστήματα, τῶν εὐλαβῶς ψαλλόντων τῷ Κτίσαντι· Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ὁσίας Ἑλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ἑλισάβετ λιποῦσα γῆν, Θεοῦ Λόγε,

Καλὴ καλὸν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.

Εἰκάδι καίγε τετάρτη ἀπῆρε πόλονδε Ἑλισαβέτεια.

Ἦτις ἐν ἀπαλῷ τῷ σώματι ἀσκητικούς πόνους ὑπελθοῦσα, χάριν ἰαμάτων παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο· ὅθεν παντοῖα νοσήματα ἴασατο. Ταύτης ἡ γέννησις διὰ θείας ἀποκαλύψεως ἐδηλώθη, καὶ σκεῦος ἐκλογῆς ἔσεσθαι προηγγέλθη. Μονοχίτων δὲ οὔσα, τῷ κρύει καὶ τῷ παγετῷ διεπήγνυτο· ὕδατι τὸ σῶμα διὰ βίου παντὸς οὐκ ἀπέπλυνε· τεσσαράκοντα ἡμέρας νῆστις διετέλεσεν· ἐπὶ τρισὶν ἔτεσιν ἔσχε μὲν τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν, τοῖς δὲ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδόλως εἶδεν οὐρανοῦ κάλλος ἢ μέγεθος· ὄφιν μέγιστον δεινὸν εὐχῆ ἐθανάτωσεν· ἐπὶ πλείστους χρόνους οὐ μετέλαβεν ἐλαίου· ὑποδήματα τοῖς ποσὶν οὐκ ἐκτίσατο. Ἐν τούτοις οὖν τοῖς κατορθώμασι θεαρέστως διαλάμπουσα, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, πολλῶν θαυμάτων, μέχρι τῆς σήμερον τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῆ προσερχομένοις τὴν χάριν παρέχουσα· χοῦς γὰρ ἐκ τῆς σοροῦ αὐτῆς λαμβανόμενος θεραπεύει πᾶσαν νόσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ἐπνίξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας,

Ποταμόπνικτος Μάρτυς ὀφθεις Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάββας κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐν Ῥώμῃ τὴν τοῦ Στρατηλάτου διέπων ἀρχὴν· ἦν δὲ τὸ γένος Γότθος. Ἐχων δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τῶν ἐν ταῖς εἰρκταῖς Ἁγίων ἐπεμελεῖτο. Διὰ δὲ βίου καθαρότητα καὶ ἀρετῶν ἄσκησιν, τὰ πονηρὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐφυγάδευε πνεύματα. Διαβληθεὶς δὲ ὡς Χριστιανός, ἤχθη πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ρίψας τὴν ζώνην, ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Κρεμασθεὶς οὖν, καίεται ταῖς λαμπάσι· καὶ ἐν λέβητι πίσεως μεστῷ, πυρωθέντι, ἐμβάλλεται· καὶ παραδόξως σωθεὶς, ἄνδρας ἐβδομήκοντα πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μετεκαλέσατο, οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς διὰ Χριστὸν τμηθέντες, ἐστεφανώθησαν. Εἰς δὲ ἐτέραν ἐξέτασιν ὁ Ἅγιος εἰσαχθεὶς, ἐνισχύσαντος αὐτὸν δι' ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ, πρότερον ἐν τῇ φρουρᾷ, καὶ θαρσοποιήσαντος, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Ἐπέπρεπε δὲ αὐτῷ ἐν τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ λευκότης σώματος καὶ παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ πώγωνι οἶονεὶ χρυσιζοῦσαι τρίχες καὶ διαλάμπουσαι· αἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν βολαί, βλοσυρὸν καὶ ἀκατάπληκτον ἔχουσαι, τὸν ἀνδρεῖον καὶ στρατιώτην ἄκρως ὑπέφαινον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα πιστευσάντων ἐβδομήκοντα στρατιωτῶν, ζίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Κάρας ἀριθμῶν τῷ ζίφει τετμημένας,

Εὔροις πεσόντας ἄνδρας ἐπτάκις δέκα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους καὶ Βαλεντίωνος.

Στίχ. Ὁ Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος,

Βαλεντίωνος ἐκβαλὼν φόβον ζίφους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Δοροστόλου (ὃ καὶ Δουρόστολον καλεῖται) τῆς ἐν Εὐρώπῃ Μυσίας, ἐν λεγεῶνί τινι στρατευόμενοι, Αὐλαζόνου ἐπαρχοῦντος. Τὴν δὲ περὶ τὰ εἶδωλα πλάνην τῶν ἀνθρώπων βλέποντες καὶ πάντας ἐπεπηχότας καὶ ὑποκρυπτομένους τοῖς τῶν κρατούντων θεσπίσμασι, παρρησίᾳ Χριστιανούς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν· οὓς περισχόντες οἱ τοῖς εἰδώλοις προσκείμενοι, ἄγουσι πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Παρ' οὗ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις καταναγκαζόμενοι, τοῦτο μὲν οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἅγιος μᾶλλον Πασικράτης, ὑποδειχθέντος αὐτῷ τοῦ Απόλλωνος, προσεγγίσας, τοῦτον κατέπτυσε, προσειπὼν· Ταύτην μᾶλλον προσήκειν αὐτῷ τὴν τιμὴν.

Προσδεθέντες οὖν ἀλύσει, τίθενται ἐν φρουρᾷ. Δῆλος δὲ ἦν ὁ Ἅγιος Πασικράτης ἐπαγαλλόμενος τῷ δεσμῷ· καὶ οἷον ὀρμίσκον χρυσοῦν περιφέρων τὴν ἄλυσιν, ὡς ὄργανον οὔσαν τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ παθημάτων, δι' ὧν σωθήσεσθαι ᾔετο.

Αὐθις δὲ παραστάντων αὐτῶν τῷ ἡγεμόνι, προσῆλθε τῷ ἁγίῳ Πασικράτει Παππιανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, κλαίων ἅμα καὶ συμβουλευὼν ἐπιβαλεῖν λιβανωτὸν τῷ βωμῷ καὶ τῆς ἐπικειμένης ἀνάγκης ῥυσθῆναι, τῷ κατ' αὐτὸν ὑποδείγματι. Καὶ γὰρ ἔτυχεν αὐτός, ὑπεροψία τῶν κρειττόνων καὶ πόθῳ τῶν παρόντων, δέει τῶν ἀλγεινῶν, τῆς τοῦ

Χριστοῦ πίστεως ἀποστάς. Ὁ δὲ Ἅγιος Πασικράτης ἀπόσατο αὐτόν, ἀνάξιον εἶναι τῆς συγγενείας εἰπὼν καὶ μηδὲ ἰκανὸν κρῖναι πρὸς συμβουλήν, τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως ἀποστάντα.

Ἐγγίσας δὲ τῷ βωμῷ, προύτεινε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καίεσθαι, καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἄρχοντα ἔλεγεν, ὡς ἡ μὲν σάρξ, ἡ δημιουργηθεῖσα θνητή, εἴκει τῷ πυρὶ καί, ὡς ὄρᾳς, καταπονεῖται καὶ καταρρεῖ. Ἡ δὲ ψυχή, ὡς ἄυλος καὶ ἀθάνατός τις οὖσα, καὶ μὴ πεφυκυῖα τοῖς ὀρωμένοις κάμπτεσθαι πάθεσιν, ἀκλινῆς καὶ ἀνένδοτος ἔστηκεν, εἰς ζωὴν αἰώνιον συντηρουμένη. Ἐρωτηθέντος δὲ τοῦ Ἁγίου Βαλεντίωνος, καὶ συμφρονεῖν τῷ Ἁγίῳ Πασικράτει εἰπόντος, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχονται ἀμφοτέροι. Ἐνθα συμπροπέμπεσθαι φασὶ τὴν μητέρα τὸν Ἅγιον Πασικράτην, καταθαρρύνουσιν καὶ ὑποσχέιν τὸν ἀνχένα τῷ ξίφει κελεύουσιν. Ὑπῆρχον δέ, ὅτε τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν, ὁ μὲν Ἅγιος Πασικράτης ἐτῶν δύο καὶ εἴκοσιν· ὁ δὲ Ἅγιος Βαλεντίων, τριάκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου καὶ ἐτέρων τεσσάρων.

Στίχ. Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτῶ Μαρτύρων,

Τὸν ἰσάκις τέμνουσιν ἴσον ἰσάκις.

Μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, προσέταξεν ὁ Διοκλητιανὸς τοὺς πανταχοῦ εὕρισκομένους Χριστιανούς, καὶ μάλιστα τοὺς διὰ τὸν Ἅγιον Γεώργιον ἀποκλεισθέντας εἰς φυλακὴν, ἢ θύοντας τοῖς θεοῖς, ἀπολύεσθαι καὶ διατρίβειν ἐν ζῶσιν, ἢ, μὴ τοῦτο ποιοῦντας, ἰσχυρῶς βασανίζεσθαι καὶ τελευταῖον τῆ τοῦ θανάτου παραπέμπεσθαι ψήφῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτοι οἱ Ἅγιοι, παρὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διδαχθέντες καὶ πιστεύσαντες, εἰς φυλακὴν ἐβλήθησαν, παραστάντες τῷ τυράνῳ ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς οὖν οὐκ ἐπέισθησαν, πρῶτον μὲν γυμνωθέντες, ἐτύφθησαν ἐκ τεσσάρων· ἔπειτα κρεμασθέντες, ἐξέσθησαν ἕως αἰ σάρκες αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν ἔνδον ἐφάνησαν. Καὶ τέλος, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δούκας ὁ Μυτιληναῖος καὶ ράπτης ὁ ἐν Κων/πόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ,αφξδ´ (1564), ζῶν ἐκδαρεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Δούκας ὁ ράπτης ἐκδαρεῖς δορὰν ὄλην,

Ἐρράψεν αὐτῷ ἱμάτιον φωσφόρον.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐν Μαγνησίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ,αμος´ (1776), σφοδρῶς τυμπανισθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ζητῶν ὁ Νικόλαος εὐρέσθαι γάμον,

Ἄφθαρτον εὔρε διὰ πληγῶν ἐν πόλῳ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Γνώμην φιλόθεον ἐκτήσω· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀγνὴ ἐβιοτεύσω, ἀγρυπνοῦσα θερμῶς, καὶ ψάλλουσα προθύμως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρα προτείνεις συμπαθείας, καὶ παρέχεις τὴν ὑγίαν τῷ λειψάνῳ, τοῖς προστρέχουσι σῶ, καὶ πίστει προσιοῦσι, μοναζουσῶν τὸ στήριγμα, Ἐλισάβετ θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα τελοῦσα, καὶ θεραπεία δειχθεῖσα τοῦ Κυρίου, Ἐλισάβετ σεμνή, πρὸς τοῦτον νῦν μετέστης, σὺν τοῖς Ὁσίοις ψάλλουσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἴδε τὴν θλίψιν μου Παρθένε, ἣν ἐπήγαγε τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου, καὶ γεέννης πυρός, ἐξάρπασον βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οἱ τῇ σορῷ πελάζοντες, τῶν λειψάνων σου πάντοτε, πάσας τὰς αἰτήσεις, εὐσεβῶς λαμβάνουσι, Θεοῦ σε δοξάζοντος, ἀεὶ καὶ μεγαλύνοντος, τοῦ προσδεξαμένου, τοὺς

σεπτούς σου ἀγῶνας· πρὸς ὃν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῆς καρδίας ὄμματα, φωτισθεῖσα ἐν Πνεύματι, πίσκει τῷ τὴν σὴν καταλαβόντι θεῖαν σορόν, τὸ βλέπειν δεδώρησαι, παρὰ Χριστοῦ πλουτήσασα, τὴν τῶν ἰαμάτων, δαυμιλῆ χορηγίαν· πρὸς ὃν Ὅσια κράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοφανῆς ὡς ἥλιος, ἐπὶ γῆς ἀνατέταλκας, θεῖαις ἀρεταῖς λαμπρνομένη πάνσεμνε, βολίδας δὲ πέμπουσα, τῶν ἱερῶν θαυμάτων σου, ὧν οἱ μετασχόντες, Ἐλισάβετ βοῶσιν· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τέτοκας, καὶ ἀγκάλαις ἐβάστασας, ἄχραντε Παρθένε Ἰησοῦν τὸν Κύριον, τὸν πάντα βαστάζοντα, παντοδυνάμω νεύματι· ὄθεν ὡς Θεοῦ σε, ἀνυμνοῦμεν Μητέρα, βοῶντες ἐν αἰνέσει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, τὸν Δημι-
» ουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδέσθαι κάλλος νοητόν, τοῦ Νυμφίου καθαρῶς ἐπεπόθησας, καί, ποῦ κοιτάζεις; αὐτῷ, ποῦ δὲ ποιμαίνεις; θερμῶς ἐκραύγαζες· ἐπαναπαύσομαι ἐν σοί, καὶ σοῦ ταῖς τερπνότησι, κατατερφθήσομαι, μεγαλύνουσα τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Ῥ θαῦμα! πῶς μετὰ ταφήν, καὶ χρονίαν ἐν μνημείῳ κατάθεσιν, ἀδιαλώβητον, τὸ σὸν ὄραται λείψανον κείμενον, χαριτωθὲν καὶ λαμπρυνθὲν, σημείοις καὶ τέρασι, καὶ ἰαμάτων κρουνοῦς, καθ' ἐκάστην τοῖς πιστοῖς παρεχόμενον!

Σύνεσιν ἔσχες ἐν ψυχῇ, καὶ ταπεινώσιν καὶ θεῖαν πραότητα, πίστιν ἀνόθευτον, καὶ σὺν ἐλπίδι ἀγάπην ἔνθεον, ἐν ὀλονύκτοις προσευχαῖς, Θεῷ προσεδρεύουσα, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀυγαῖς. Ἐλισάβετ λαμπομένη φαιδρότατα.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεῖς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ὑπεράγαθος, ἐλεῆμον ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκόν, κατήλθε μέχρι καὶ
» σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, ἢ Α´ Ῥρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ διπλᾶ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου, εἰ βούλει· εἶδ' οὐ, εἰπέ τρία τῆς Ἑορτῆς καὶ τρία τοῦ Ἀποστόλου.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν θεηγόρων λογίων τὸν συγγραφέα πιστοί, καὶ τῆς Αἰγύπτου μέγαν, πολιοῦχον ἀξίως, ὑμνήσωμεν βοῶντες· Μᾶρκε σοφέ, διδασχᾶς καὶ πρεσβείαις σου, πρὸς τὸν ἀκύμονα βίον πάντας ἡμᾶς, ὡς Ἀπόστολος ὁδήγησον.

Συνοδοιπόρος ἐγένου τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς, καὶ σὺν αὐτῷ διῆλθες, ὅλην Μακεδονίαν· ἐν Ῥώμῃ δὲ φοιτήσας τοῦ Πέτρου ἡδύς, ἐρμηνεὺς ἀναδέδειξαι· καὶ ἀνεπαύσω ἀθλήσας θεοπρεπῶς, ἐν Αἰγύπτῳ Μᾶρκε πάνσοφε.

Τὰς κεκαυμένας καὶ χέρσους ψυχὰς ἐζώωσας ταῖς φαειναῖς νιφάσι, ταῖς τοῦ Εὐαγγελίου, διό σου θεῖε Μᾶρκε, φαιδρῶς σὺν ἡμῖν, Ἀλεξάνδρεια σήμερον, πανηγυρίζει τὴν μνήμην καὶ εὐφημεῖ, προσκυνούσά σου τὰ λείψανα.

Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος ὁ αὐτός. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μᾶρκε παμμακάριστε τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν ἔπιες· ὡς ἐξ Ἑδὲμ δὲ ἐζώρμησας, περιφανέστατος, ποταμὸς εἰρήνης, περικλύζων νάμασι, τοῦ εὐαγγελικοῦ σου κηρύγματος, τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, Ἐκκλησίας τὰ στηρίγματα, καταρδεύων, θεοπνεύστοις δόγμασιν.

Μᾶρκε παναοίδιμε Μωσῆς, Αἰγυπτίους πρῶην μὲν, ἐν τῇ θαλάσῃ ἐβύθισεν· ἀλλὰ σὺ πάνσοφε, ἐκ θαλάσσης τούτους, τῆς πλάνης ἀνείλκυσας, δυνάμει τοῦ αὐτοῖς μετὰ σώματος, ἐπιδημήσαντος, καὶ τὰ τούτων χειροποίητα, καθελόντος, ὑψηλῷ βραχίονι.

Ὡ Μᾶρκε πανιερε φωτί, ὁμιλῶν τοῦ Πνεύματος, πνευματικὸς ὅλος γέγονας· καὶ νῦν πανόλβιε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀνενδότοις νεύσεσι, καὶ μακαριωτάταις ἐλλάμψεσι, θέσει θεοῦμενος, μυστηρίου τὸ κεφάλαιον, καὶ τὸ τέλος, εὔρες τὸ πολύευκτον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σοῦ ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσι, Μᾶρκε Ἀπόστολε, καὶ γέγονας ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διδάσκων τὰ λογικὰ πρόβατα, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον, ἐν μιᾷ Θεότητι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον,

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὡ Μᾶρκε θεόσοφε σοφοῦ, γραμματέως κάλαμος, καὶ ὀξυγράφου γεγένησαι, Χριστοῦ τὴν σάρκωσιν, θεοπνεύστως γράφων, καὶ τρανῶς φθεγγόμενος, ζωῆς ἀτελευτήτου τὰ ῥήματα· ἐν ἧ δυσώπησον, ἐγγραφῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμῶντας, τὴν ἔνδοξον μνήμην σου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ὡ Μᾶρκε πανεύφημε Χριστόν, εὐαγγελιζόμενος, τὴν οἰκουμένην διέδραμες, καθάπερ ἥλιος, ἀφανίζων πᾶσαν, ταῖς ἀνγαῖς τῆς πίστεως, τὴν τῆς πολυθεΐας σκοτόμαιναν· καὶ νῦν ἰκέτετε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ἦ Μάρκε Απόστολε ἐν οἷς, τὸ πρὶν ἐπλεόνασε, τῆς ἀσεβείας ἢ ἄνοια, αὐτὸς ἐκήρυξας, Αἰγυπτίων σκότος, φωτισμῶ τῶν λόγων σου, διώκων Θεοκῆρυξ πανόλβιε· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε τῆς οὐρανοῦ μυσταγωγίας τὸν κήρυκα καὶ ὑποφήτην τοῦ Εὐαγγελίου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοῖς, Μᾶρκον πάντες εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς ἀρούρας, τοῖς οὐρανοῖς ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ καρποφόρους δεικνύων Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίου.

Τοῦ Πέτρου συνέκδημος, καὶ κοινωνὸς ἱερός, τοῦ Λόγου διάκονος, καὶ ὑποφῆτης σοφός, ἐδείχθη Απόστολε· ὅθεν τὸ τοῦ Σωτῆρος, Εὐαγγέλιον θεῖον, Μᾶρκε διαχαράττεις, ὡς οὐράνιος μύστης· διὸ Εὐαγγελιστά σε, πόθω γεραίρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στ΄ καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς στ΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Μᾶρκον τὸν θεόπτην εὐφημῶν, ἐπικαλοῦμαι τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὅπως μοι ἐμπνεύσασα, φωτιστικῶς ἀπελάσῃ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν θεῖον πλοῦτον, τὸν τῆς σοφίας δωρήσῃται.

Σοῦ τὸν θεηγόρον φωτισμῶ, καταλαμπρύνας Σωτῆρ τῷ τῆς χάριτος, κόσμῳ ἐξαπέστειλας, Λόγε Θεοῦ τῶν ἀγαθῶν ὡς αἴτιος, σοῦ τὴν παρουσίαν, ἡμῖν εὐαγγελιζόμενον.

Πέτρῳ τῷ σοφῷ μαθητευθεὶς, καὶ τὴν ἐκείνου πλουτήσας υἰότητα, Μᾶρκε παναοίδιμε, μυσταγωγὸς ἐδείχθης μυστηρίων Χριστοῦ, καὶ συγκληρονόμος, αὐτοῦ τῆς δόξης γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν βυθῷ, καταποντίσας, νεφέλη καθήμενος, οὗτος ἐπεδήμησε, παρθενικῇ, τοῖς Αἰγυπτίοις ὕστερον, καὶ διὰ τοῦ Μάρκου, αὐτοὺς τῆς πλάνης ἐρρύσατο.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν.

Σὲ τὴν ἐνυπόστατον Χριστέ, σοφίαν ἀνεκήρυξε, μαρμαρυγαῖς ταῖς σαῖς ἀγαζόμενος, παντὶ τῷ κόσμῳ φανεῖσαν Δέσποτα, καὶ ζωὴν παρέχουσαν, καὶ βροτοὺς φωτίζουσαν, ὁ θεράπων σου Μᾶρκος φιλόφωπε.

Τὸ ρεῖθρον δεξάμενος Χριστέ, σοφίας τὸ αἶρρυτον, ὡς ποταμὸς ροιζῶν γῆς ἐπέκλυσε, θεογνωσίας φωτὶ τὰ πέρατα, σοῦ δεικνὺς ὑπάρχουσαν, ἀληθῆ τὴν πρόρρησιν, ὁ αὐτόπτης σου Μᾶρκος φιλόφωπε.

Τῷ Πέτρῳ ἐπόμενος σοφέ, σοφῶς τὸ Εὐαγγέλιον ὡς μαθητῆς, αὐτοῦ διετύπωσας θεολογίας τὸ φῶς δρεψάμενος, παρ' αὐτοῦ Απόστολε, καὶ Θεοῦ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν μηνύσας τρανότατα.

Θεοτοκίον.

Αἰγύπτου τὸ πρὶν παρθενικαῖς, ἀγκάλαις ἐποχούμενος, δαμονικὸς βωμὸς σὺ κατέσεισας· καὶ ταύτη πάλιν τὸν Μᾶρκον ἐπεμψας, συνετίθει ἅπαντας, τὴν σὴν ἐνανθρώπησιν, καὶ τὸ θεῖον Χριστέ μου μυστήριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζωσὸν με ἐξ ὕψους δύνάμιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ὕψος ἀνελθὼν, ἀρετῶν θεῖε Μάρκε, ἐβρόντησας ἡμῖν, σωτηρίων δογμάτων, μεγάλα μυστήρια, θεῖος κῆρυξ γενόμενος· ὄθεν πίστει σε, ἐκδυσωποῦμεν παμμάκαρ, πάσης θλίψεως, ἀμαρτιῶν καὶ κινδύνων, ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Δόξα. Ἔτερον.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη ἔνδοξε, τῶν διδαγμάτων σου βολαῖς, φαιδρνομένη κραυγάζει σοι· Χαίροις παμμάκαρ, Κυρίου Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὤδὴ δ΄. Ὅρος σε τῆ χάριτι.

Εἰς πᾶσαν ὁ φθόγγος σου τὴν γῆν ἐξελήλυθε, καὶ εἰς τὰ πέρατα σοφέ, τῆς οἰκουμένης σου τρανώς, ρημάτων ἢ δύναμις, δαυϊτικῶς διαπρυσίως κηρύττουσα, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ἐφανε Σωτήρ ὡς ἀστραπὴ ὁ Ἀπόστολος, τῆ οἰκουμένη ὁ σοφός, τῆς ἀληθείας τὴν χαρὰν, εὐαγγελιζόμενος, θεολαμπεῖ φωτοχυσία πυρσούμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ προφητικῶς ὠραιώθησαν· τὴν ὑπὲρ λόγον γὰρ ἡμῖν, εὐηγγελίσω προφανῶς, εἰρήνην θεόληπτε, διὰ σαρκὸς ἐμφανισθεῖσαν τοῖς πέρασιν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη ὁ Λόγος παρθενικῆ ἐποχούμενος, τῶν Αἰγυπτίων τὰς βουλάς καὶ θεομάχους λογισμούς, μωράνας διέλυσε, ταῖς διδαχαῖς τοῦ θεοῦ Μάρκου ὡς εὐσπλαγχνος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ὤδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῆ ἐλλάμπει.

Ἐστάλαξας, γλυκασμὸν εὐσεβείας τῷ λόγῳ σου, θεῖον ὄρος, πανταχόθεν ἀκτῖσι λαμπόμενον, ἐκφανθεὶς τῆ χάριτι, σαφῶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου, Μάρκε παμμάκαρ θεόληπτε.

Ἐκ τοῦ οἴκου, τοῦ Κυρίου πηγὴ ἐξελήλυθας, καὶ ποτίζεις, τὰς χερσῶδεις καρδίας τοῖς ρεύμασι, δαυιλῶς τοῦ Πνεύματος, καρπὸν ἀντὶ τῆς ἀκαρπίας, φέρειν διδάσκων Ἀπόστολε.

Σὺ τοῦ Πέτρου, τοῦ μεγάλου υἱὸς ἐχρημάτισας, καὶ τοῖς τούτου, διδαχαῖς φωτιζόμενος πάντοτε, τὰς ψυχὰς ἐλάμπρυνας, τῶν σοὶ θερμῶς προσομιλούντων, Μάρκε Κυρίου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἄνθρωπος, ἐκ Παρθένου τεχθεὶς Αἰγυπτίσις Χριστέ, ἐπεφάνης, ἐκ Πατρὸς προεκλάμψας πρὸ κτίσεως, οἷς τὸν Μάρκον ἔχρισας, σοφῶς αὐτοὺς μυσταγωγοῦντα, θεογνωσίας μυστήρια.

Ὤδὴ στ΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Κατέβαλες ὄφρὸν ἀνόμων Κύριε, καὶ ὕβριν ὑπερήφανον, ἐταπείνωσας Ἀπόστολον τὸν σὸν, δεῖξας τροπαιοῦχον τῆ δυνάμει σου· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Τὸν στέφανον τὸν τῆς ἐλπίδος ἔνδοξε, δι' οὗ νῦν στεφανούμεθα, ἐν τοῖς λόγοις σου ἐκήρυξας σοφέ, τὸν δημιουργὸν Μάρκε τῆς κτίσεως, τὸν εἰς ἡμῶν, δόξαν πλασθέντα φύσει τοῦ σώματος.

Ὁ Πέτρος σε ὁ κορυφαῖος ἔνδοξε, σαφῶς ἐμυσταγώγησεν, Εὐαγγέλιον συγγράψαι τὸ σεπτόν, δείξας ὑπηρετήν σε τῆς χάριτος· σὺ γὰρ ἡμῖν, θεογνωσίας τὸ φῶς ἐξήπλωσας. Θεοτοκίον.

Τὴν Αἴγυπτον τὴν πρὶν ἐν σκότει Κύριε, Παρθένου Θεομήτορος, κατελάμπρυνας ὡς βρέφος προελθὼν, ταύτης θριαμβεύσας τὰ σεβάσματα, ταῖς διδασκαῖς, τοῦ θεηγόρου Μάρκου φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος· οὐκ ἔστιν ὁ
» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.
» Σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν
» ἀσθενούντων, καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβὼν, τὴν χάριν τὴν τοῦ Πνεύματος, ῥητόρων πλοκάς, διέλυσας Ἀπόστολε, καὶ τὰ ἔθνη ἅπαντα, σαγηνεύσας, Μάρκε ἀοίδιμε, τῷ Δεσπότη προσήγαγες, τὸ θεῖον κηρύξας Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων μαθητῆς χρηματίσας, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ κηρύξας, ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἀληθείας ἐστερέωσας τοὺς πλάνη σαλευομένους· ἐν ἧ καμὲ στερεώσας, ψυχῆς μου κατεύθυνον τὰ διαβήματα, ὅπως τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων λυτρούμενος, ἀνεμποδίστως δοξάζω σε· σὺ γὰρ πάντας ἐφώτισας, Μάρκε σοφέ, τὸ θεῖον κηρύξας Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

Στίχ. Σύροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μαιφόνου,

Πρὸς οὐρανοὺς πέμποντες αὐτὸν ἠγνόουν.

Εἰκάδι πέμπτη Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες εἶλκον.

Ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος, πάση τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Λιβύῃ καὶ Βαρβαρικῇ καὶ Πενταπόλει τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε, κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου Καίσαρος.

Συνεγράψατο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἅγιον Εὐαγγέλιον, Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ἐξηγουμένου αὐτῷ. Καὶ ἐν Κυρήνῃ τῆς Πενταπόλεως γενόμενος, πολλὰ κατειργάσατο θαύματα. Εἶτα εἰς τὴν κατὰ Φάρον Ἀλεξάνδρειαν ἦλθε· καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Πεντάπολιν, πανταχοῦ θαυματουργῶν καὶ τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατακοσμῶν χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

Ἵστερον δὲ αὐθις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐλθὼν καὶ τινὰς τῶν Ἀδελφῶν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐν τοῖς Βουκόλου εὐρών, συνῆν αὐτοῖς, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων. Ἐνθα ἐπελθόντες αὐτῷ οἱ τῶν εἰδώλων προσκυνηταί, μὴ φέροντες ὄραν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εὐοδομένην, σχοινίοις αὐτὸν διαλαβόντες, ἔσυρον. Προσπίπτουσαι δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς πέτραις, κατεξαίνοντο, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὴν γῆν ἐφοίνισσε. Τεθέντι δὲ ἐν φυλακῇ, ὤφθη αὐτῷ ὁ Κύριος, προὔποφαίνων τὴν μέλλουσαν αὐτὸν διαδέχεσθαι δόξαν. Μεθ' ἡμέραν δέ, αὐθις δῆσαντες αὐτόν, ἔσυρον κατὰ τὰς πλατείας· καὶ ἐν τῷ σπαράττεσθαι καὶ περιθρύπτεσθαι ταῖς πέτραις, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Κατὰ δὲ τὴν τῆς ἰδέας διάθεσιν εἶχεν οὕτως. Οὔτε πρὸς ὄγκον καὶ μέγεθος ἄμετρον τὸ σῶμα τετύπωτο, οὐδ' αὖ ταπεινὸς καὶ συνεσταλμένος, ἀλλ' εὐπρεπῆς καὶ εὐκοσμος, ἐν τῷ μετρίῳ τῆς ἡλικίας ἐπανθοῦσαν ἔχων πολιάν· τὴν ῥίνα ἠγμένην μακρότερον, καὶ οὐ διὰ σιμότητα ἠκρωτηριασμένην ἔχων καὶ κολοβὴν τὴν ὄψιν προφαίνουσαν.

Ὀφρῦες συννεύουσαι· ὁ πώγων βαθύς· κεφαλῆς ὑψηλότης καὶ χροιάς κρᾶσις ἀρίστη.

Προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ συμπαθὲς ἄγαν καὶ τὸ πρὸς τοὺς τυγχάνοντας εὐπροσήγορον, ὡς ἀντιλάμπειν ταῖς τοῦ σώματος χάρισι τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετάς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ Ἀποστολείῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ταύρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου τοῦ Ἁγίου καὶ πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ συγκειμένου ἐν τῇ ἀγιοτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Στίχ. Τελοῦμεν, Πέτρε, τῶν ἐγκαινίων μνήμην

Οἴκου σου σεπτοῦ πᾶς πιστὸς εὐφροσύνως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μακεδονίου, Πατριάρχου Κων/πόλεως.

Στίχ. Ἐκστάς, Μακεδόνιε, τοῦ φθαρτοῦ θρόνου,

Ἵμνεῖς τὸ Θεῖον σὺν Σεραφίμ καὶ Θρόνοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Νίκης.

Στίχ. Νίκης Βραβεῖα τῇ τετμημένῃ Νίκῃ,

Νίκης βραβεὺς δίδωσιν, ὡς νικηφόρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων ὀκτῶ Ὁσιομαρτύρων καὶ Ἀναχωρητῶν.

Στίχ. Ὁκτῶ συνεκκόπτουσιν ἀνδρῶν ἀχένας,

Ἵπὸ ζυγὸν τὸν σὸν δαμασθέντων, Λόγε.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε.

Ταῖς θεϊκαῖς, ἀστραπαῖς πυρούμενος, ἀντανακλάσεις μυστικῶς, ἀντιπέμψεις ἀγιοειδεῖς, Μᾶρκε παμμακάριστε· Λόγον γὰρ ἐκήρυξας, σεσαρκωμένον τὸν ἄσαρκον, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Θεουργικαῖς, παντουργῆς δυνάμεσι, τὸν θεηγόρον Μαθητὴν, καθοπλίσας θαυματουργόν, τοῦτον ἀπετέλεσας· νόσους γὰρ ἀπήλασε, καὶ μαλακίας ἰάσατο, τὸν αἰνετὸν σε κηρύττων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τῶν Μαθητῶν, τοῦ χοροῦ τὸν ἑξαρχον, καθηγεμόνα ἐσχηκῶς, θεῖον Πέτρον ἐκμιμητῆς, τούτου ἀναδέδειξαι· ἅπαν γὰρ ἐρρύθμισας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν κηρύττων ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Στήλην αὐτός, ἐν Αἰγύπτῳ ἔστησας, Εὐαγγελίου σου γραφὴν, τῷ τεχθέντι ἄνευ σπορᾶς, ἐκ τῆς Θεομήτορος, ῥήσεσιν ἐπόμενος, τοῦ Ἡσαΐου πανεύφημε, τὸν αἰνετὸν καταγγέλλων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ῥδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Τὸν τεχθέντα Λόγον ἐκ Πατρὸς, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, τὴν φύσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐνδυσάμενον Χριστόν, ἐκήρυξας ἔνδοξε, καὶ ἐβόας· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διδόντα λύτρον ἑαυτόν, ἡμῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ πάθει τοὺς πεπτωκότας, ἀναστήσαντα Χριστόν, ἐδόξασας ἔνδοξε, καὶ ἐβόας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῇ τοῦ Πέτρου Μᾶρκε πειθαρχῶν, σοφὴ διδασκαλία πανσόφως διὰ γραμμάτων, ἀνετύπωσας πιστοῖς, σεπτὸν Εὐαγγέλιον, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος τὸν Ἐμμανουήλ, βαστάζουσα ὡς βρέφος, ἐπέστη τοῖς Αἰγυπτίοις· οἷς ὡς ἔκλαμπος ἀστήρ, ὁ Μᾶρκος ἀπέσταλται, ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Φθάσας τὴν πηγὴν τὴν ἄφθαστον, τῆς τρισηλίου θεοφάντορ ἐλλάμψεως, καθαρώτερον, κατατρυφᾶς καὶ τρανότερον, τῆς θεώσεως τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, Ἀγγέλους συγχορευῶν, ἀκαταπαύστως ἱερώτατε.

Πέτρου κοινωνὸς γενόμενος, διδασκαλίας καὶ τοῦ θεοῦ κηρύγματος, τὰ οὐράνια, περιπολεύεις σκηνώματα, σὺν αὐτῷ θεορῶν μακάριε· μεθ' οὗ καὶ συμπρεσβεύεις, ὑπὲρ ἡμῶν Μάρκε Απόστολε.

Φάος τὸ τρισσῶς ἐνούμενον, μοναδικῶς τε πάλιν ξένως τρισσοῦμενον, ἀνεκήρυξας, πανευσεβῶς Μάρκε πάνσοφε, φωτιζόμενος αἴγλη τῆς χάριτος· διό σε δυσωποῦμεν· Ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Μάρκος ὁ σεπτὸς ἀπόστολος, τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεράρχης δεδώρηται, οἷς ὡς νήπιος, σωματωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου ἀγνῆς Θεομήτορος, ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Σὺ τὴν υἰότητα Πέτρου, τοῦ Ἀποστόλου πλουτήσας, τοῖς Αἰγυπτίοις ἐντεῦθεν, διατυποῖς πρῶτος πάντων, τὸ Εὐαγγέλιον Μάρκε, δι' οὗ τὸν κόσμον φωτίζεις.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Αἰγύπτου φωστήρ ὁ φαεινός, Μάρκος ὁ πανάριστος κῆρυξ τοῦ Λόγου ὁ πάνσοφος, Εὐαγγελίου τε, συγγραφεὺς ὁ θεῖος, εὐφημείσθω ἅσμασι, καὶ θείοις παρ' ἡμῶν μελωδήμασι· Χριστῷ πρεσβεύει γάρ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δογματῶν τῶν θείων συγγραφεὺς, τοῦ Χριστοῦ γενόμενος, πᾶσαν τὴν γῆν κατεφώτισας, αὐτοῦ τὴν σάρκωσιν, καὶ τὰ θεῖα πάθη, τὴν σεπτὴν ἀνάστασιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα ἀνάβασιν, κηρύξας πάνσοφε, καὶ τὰ ἔθνη πρὸς ἐπίγνωσιν, ἀληθείας, ἐλκύσας Απόστολε.

Τοῦ Πέτρου τοῦ θεοῦ ὀπαδός, εὐπειθὴς γενόμενος, Μάρκε Κυρίου Ἀπόστολε, ταῖς τούτου πάνσοφε, διδαχαῖς πειθήσας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῇ χάριτι λαοὺς κατεφώτισας, τῶν Αἰγυπτίων τε, καταυγάσας τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν πόλιν, αὐτῶν κατεκόσμησας.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Σοῦ ἐξεχύθη...

(Ζήτει εἰς τὸν Ἑσπερινόν)

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀπόστολος.

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου.

Ἀδελφοί, ταπεινώθητε ὑπὸ τὴν κραταιάν...

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ἀποστέλλειν τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ, δύο δύο...

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ...

Τῆς Κς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως,
Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κατὰ πάντων μακάριε, τῶν παθῶν ἐβασίλευσας, νόμῳ θεῷ μέγιστε κρατυνόμενος· καὶ λογισμὸν αὐτοκράτορα, σαφῶς ποιησάμενος, καὶ γενόμενος Θεοῦ, παραστάτης ἐπάξιος, χρίσμα ἅγιον, ὑπεδέξω, καὶ ποιήμης προηγῆσω, λογικῆς Ἀρχιερέων, καὶ Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς κριὸν ἐκ ποιμνίου σε, Βασιλεῦ παμμακάριστε, βασιλεὺς παράνομος διεχώρισε· καὶ Βασιλέα κηρύττοντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν τυθέντα ὡς ἄμνόν, καὶ βροτοὺς διασώσαντα, θεασάμενος, κατασφάττει ἀδίκως προξενῶν σοι, οὐρανῶν τὴν βασιλείαν, καὶ αἰωνίζουσιν εὐκλειαν.

Ἐφ' ὑδάτων τὰς τρίβους σου, παραδόξως πεποίησαι, Βασιλεῦ αἰοίδιμε· μετὰ τέλος γάρ, ἀπορρίψεις ὡς προέφησας, συντόνως ὑπέπλευσας, καὶ τῇ πόλει σου σαυτόν, Ἀμασεία ἀπέδωκας, φόρτον τίμιον, ἀκαταίσχυντον πρέσβυν, ἰαμάτων, ποταμὸν καὶ νοσημάτων, παντοδαπῶν καθαρτήριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Γερασίμου.

Ὡς λειτουργὸς τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τῷ παρανόμῳ βασιλεῖ ἀντετάξω, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε παμμακάριε Βασιλεῦ· ὅθεν τὸν ἀγχένα σου, ἐκτμηθεὶς διὰ ξίφους, χαίρων προσεχώρησας, πρὸς οὐράνιον λῆξιν· ἧς καὶ ἡμᾶς δυσώπει μετασχεῖν, τοὺς εὐφημοῦντας τὴν ἐνθεὸν μνήμην σου.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς· οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδη α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν.

Τῷ Βασιλεῖ, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, στεφηφορῶν παρίστασαι, πᾶσιν αἰτούμενος, Βασιλεῦ θεοφόρε, τοῖς πόθῳ σε τιμῶσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Κατὰ παθῶν, τῶν τῆς σαρκὸς ἐβασίλευσας, καὶ βασιλέα ἄθεον, ἐγκελευόμενον, τὸν οὐράνιον μάκαρ, ἀρνεῖσθαι Βασιλέα, σὺ κατεπάτησας.

Βασιλικῶν, φύλακα θείων προστάξεων, βασιλικῶ σε χρίσματι, θεῷ ἐπέχρισε,

Βασιλεὺς ὁ τῆς δόξης, καὶ στέφει μαρτυρίου, μάκαρ ἐκόσμησεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῶν πιστῶν, καταφυγὴ Ἀειπάρθενε, ἡ κραταιὰ βοήθεια, τῶν προστρεχόντων σοι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ βλάβης ἐναντίας, ἡμᾶς διάσωσον.

Ὤδη γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἀγέλαις ἠριθμήθης τῶν πρωτοτόκων, θεούμενος μεθέξει θεοτάταις, καὶ βλέπων καθαρώτερον τοῦ Δεσπότη, τὴν ὠραιότητα, μάρτυς ἀήττητε, Βασιλεῦ θεόσοφε, καὶ μακάριε.

Αἰρέσεων διέλυσας τὸν χειμῶνα, τῇ θερμῇ τῶν πανσόφων σου διδαγμάτων· εἰδώλων διεσκέδασας τὴν ὁμίχλην, φωτὶ τῶν ἄθλων σου· διό με φώτισον, Βασιλεῦ μακάριε, τὸν τιμῶντά σε.

Ψυχόλεθρον Γλαφύρα φυγοῦσα βόθρον, λιμένα σωτηρίας σε Πάτερ εὔρε· διὸ και
νυμφευθεῖσα Χριστῷ τῷ Κτίστη, χαίρει κραυγάζουσα· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, και οὐκ
ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας τὸν ἄναρχον Βασιλέα, ἐκ σοῦ Παρθενομητορ ἀρχὴν λαβόντα· αὐτὸν οὖν ὡς
φιλόανθρωπον ἐκδυσώπει, σῶσαι τοὺς δούλους σου, πάσης ἐκ θλίψεως, και ἐχθρῶν
ἀλώσεως, παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ
» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠυφράνθη γάρ τὸ
» πνευμά μου, ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ
» Θεὸς ἡμῶν, και οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζάλην ἄθεον, εἰδώλων πλάνης, ἐκφευξάμενος, ἱερομύστα, διὰ δὲ ξίφους θαλάσση
ποντούμενος, πρὸς τὸν ἀκύμαντον ὄρμον κατήντησας· και αἰωνίως ἐν τούτῳ
γηθόμενος, Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.
Δόξα. Τὸ αὐτό. Και νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ'. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Ἰέρευσας, σεαυτὸν ὡς ἀρνίον πανάμωμον, τυθεῖς Παμμακάριστε, και ταῖς ῥοαῖς τῶν
αἱμάτων σου, θάλασσαν ἐξήρανας, τῆς πονηρᾶς ἀθεΐας θεία χάριτι.

Βασιλείον, ἐπιχρώσας ἐσθῆτα τοῖς αἵμασι, και νίκης διάδημα, τῇ κεφαλῇ περιθέμενος,
χαίρων προσεχώρησας, εἰς τὰ βασιλεία Πάτερ τὰ οὐράνια.

Ὅσιός σου, και δικαίως ποιμάνας τὸ ποῖμνιον, εἰς μάνδραν εἰσήλασας, τὴν
ἐπουράνιον Ὅσιε· ἔνθα τῆς ἀθλήσεως, περικοσμούμενος στέφει προσεχώρησας.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, τῶν ἀνθρώπων ἐτοίμη βοήθεια, τὰ ἄγρια κύματα, τῶν πειρασμῶν
καταπράυννον, σῶζουσα τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν ἐχθρῶν ἐπηρεΐας προστασίαις
σου.

Ῥδὴ ε'. Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Τῷ φωτισμῷ, τῆς τοῦ Πνεύματος αἴγλης λελαμπρυσμένος, σκότος ἀπεμείωσας ἀθεΐας
Ἱερομύστα, και πολλοὺς συσχεθέντας, τῇ ὁμίχλῃ τῆς ματαιότητος, πρὸς τὰς
οὐρανίους, μονὰς καθωδήγησας.

Φύλαξ Θεοῦ, προσταγμάτων ὑπάρχων ἐν φυλακῇ τε, ἔνδον καθειργμένος ὑπὸ ἀθέων,
ὄρᾳς τὸ μέλλον ἐπὶ σοὶ θεῖον τέλος, δι' Ἀγγέλου ἐκδιδασκόμενος Ἱερομαρτύρων,
κρηπίς και ἐδραῖωμα.

Θαῦμα φρικτόν, ἐν τῇ σῇ τελειώσει πᾶσιν ὠράθη· ξίφει γὰρ ἡ κάρα σου ἐκτμηθεῖσα
Ἱερομάρτυς, και θαλάσση βληθεῖσα, συνηρμόσθη τῷ θεῷ σκῆνει σου, δῶρον τοῖς
ποθοῦσι, δοθεῖσα θεόσδοτον.

Θεοτοκίον.

Πόλις Θεοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη δεδοξασμένα, ταύτην σου τὴν πόλιν και πᾶσαν χώραν,
ἀπὸ κινδύνων, και λιμοῦ και βαρβάρων, Θεοτόκε Παρθένε λύτρωσαι, μόνη
προστασία, πιστῶν ἀκαταίσχυντε.

Ῥδὴ στ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐφ' ὑδάτων πορείας πεποίησαι, ὑδατα τῆς πλάνης ξηράνας τοῖς ῥεύμασι, τῶν ἱερῶν
αἱμάτων σου, και πρὸς ὄρμον κατήντησας ἄκλυστον.

Ζωηφόρος νεκρὸς ἐχρημάτισας, Πάτερ τὴν ὑγρὰν Βασιλεῦ διερχόμενος, και μαθηταῖς
διδόμενος, διὰ θεῶν σαφῶς εἰσηγήσεων.

Τὴν ἀγίαν στολὴν κατεποίκιλας, αἵμασι σεπτοῖς ὥσπερ βύσσον βασιλείον, ἦν
Βασιλεῦ ἐνδέδυσαι, στεφηφόρος Χριστῷ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε θεόνυμφε, ἡ μετὰ Θεὸν προστασία τῶν δούλων σου, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ κινδύνων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Ὡς ἱερόν, μυσταγωγὸν τῆς χάριτος, καὶ Ἀθλητῶν, συγκοινωνὸν καὶ σύσκηνον, εὐφημοῦντές σε γεραίρομεν, ὦ Βασιλεῦ θεομακάριστε· ὁσίως γὰρ τῷ Λόγῳ ἱεράτευσας, καὶ δι' αὐτὸν τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὧ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασειάς.

Στίχ. Τμηθεῖς, Βασιλεῦ, βασιλεὺς πόλου γίνῃ,

Ἐξ αἱμάτων σῶν βάμμα κόκκινον φέρων.

Εἰκάδα ἀμφ' ἕκτην Βασιλεὺς ξίφει αὐχένα κάρθη.

Ὁ ἔνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς, Ἐπίσκοπος ἦν τῆς ἐν Ἀμασειᾷ Μητροπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους Λικίνιου, ὃς δὴ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐπὶ Κωνσταντίνῃ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ γαμβρὸς ὢν, ἐξεπέμφθη παρ' αὐτοῦ κατὰ Μαξιμίνου ἐπαναστάντος, καὶ τινὰ μέρη τῶν κατὰ τὴν Ἀνατολὴν κατασχόντος καὶ τυραννήσαντος. Κατὰ τὴν Νικομηδεῖαν οὖν γενόμενος ὁ Λικίνιος, ἐπεὶ τὰ τῆς ἐπαναστάσεως λέλυτο, τοῦ τυράννου ἀπογόντος τὴν διὰ μάχης ἀντίστασιν καὶ τὸν κατὰ χεῖρα κίνδυνον ἐκφυγόντος, αὐτὸς ἐν Νικομηδεῖα τοῖς εἰδώλοις προσῆγε θυσίας, καὶ τὸν Ἅγιον Βασιλέα ἐξ Ἀμασειάς, μετὰ κόρης τινός, Γλαφύρας προσαγορευομένης, ἀχθῆναι προσέταξεν. Ἡ δὲ Γλαφύρα αὕτη, θεράπιαινα οὖσα Κωνσταντίνης τῆς γαμετῆς Λικίνιου, ἐπεὶ τὸν Λικίνιον ἐπιμανέντα αὐτῇ καὶ ἐπιλυτήσαντα ἤσθετο, τοῦτο ἀναθεμένη τῇ κυρία αὐτῆς, μετὰ χρημάτων παρ' αὐτῆς εἰς Ἀνατολὴν πέμπεται· καὶ τόπους ἐκ τόπων ἀμείψασα, εἰς τὴν Ἀμάσειαν καταντᾷ. Τοῦτο οὖν πυθόμενος ὁ Λικίνιος καὶ ὅτι τὸ ἐπιφερόμενον παρ' αὐτῆς χρυσίον εἰς οἰκοδομὴν Ἐκκλησίας τῷ Ἐπισκόπῳ δέδωκε, ἀμφοτέρους συλληφθῆναι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀχθῆναι ἐκέλευσεν. Ἀλλ' ἡ μὲν Γλαφύρα τὸν βίον ἔφθη λιποῦσα· ὁ δὲ μακάριος ἐπίσκοπος Βασιλεὺς ἐν Νικομηδεῖα πρὸς τὸν βασιλέα ἤχθη, καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται, ἀντειπὼναὐτῷ ἰκανῶς καὶ τῆς ταλαιπωρίας τῶν νομιζομένων θεῶν καὶ τῆς αὐτῶν ματαιότητος καταπτύσας. Τέμνεται οὖν τὸν αὐχένα· καὶ ἐν πλοίῳ βληθεῖς, τῇ θαλάσῃ ἐκδίδεται, τῆς μὲν κεφαλῆς ριφείσης ἐν αὐτῇ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ πλοίου, τοῦ δὲ σώματος ἐκ τοῦ ἐτέρου, ἃ καὶ συνῆλθον αὐθις, κατὰ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν· καὶ εὐρέθη σῶος ὁ Ἅγιος ἐν τῷ κατὰ Σινώπην κόλπῳ, ἀλιευόντων τινῶν καὶ σαγήνην καθιέντων καὶ πρὸς τὴν χέρσον ἐλκυσάντων αὐτόν, καθὼς ἐπιστὰς Ἄγγελος Ἐλπιδοφόρῳ, τῷ πρώτῳ ὑποδεξαμένῳ τὸν Ἅγιον ἐν Νικομηδεῖα, εἶπεν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἅμα Θεοτίμῳ καὶ Παρθενίῳ τοῖς Διακόνοις, οἱ ἐξ Ἀμασειάς σὺν τῷ Ἁγίῳ παρεγένοντο, ἐλκυσθέντα αὐτόν ἀπὸ τῆς σαγήνης ἔλαβον· καὶ μύροις καὶ ὠδαῖς τιμήσαντες, εἰς τὴν Ἀμάσειαν παρέπεμψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γλαφύρα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεὸν Γλαφύρα ψυχικῶν δι' ὀμμάτων,

οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ὅσια Ἰοῦστα ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τρόπον σελήνης πλησιφαοῦς Ἰοῦσταν,

Λάμπασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τοὺς οὐρανοὺς ἰδρῶσι Νέστωρ ἐπρίω,

Δι' οὐς φύσιν τύραννον ἠρνήσω θέσει.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Αἱμάτων βαφαῖς, ἐπιχρώσας σεαυτῶ πορφύραν Μάρτυς, καὶ ταύτην χαίρων ἀμπεχόμενος, καὶ τῇ χειρὶ τὸ σωτήριον, ὄπλον τοῦ Σταυροῦ περιφέρων, Βασιλεῦ παναοίδιμε, τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, συμβασιλεύεις ἀεὶ.

Τῇ ποιμνῇ τῇ σῇ, ἀπεδόθη τὸ καλῶς ἀθλήσαν σῶμά σου, ἐκ θαλαττίων κόλπων πέλαγος, ἅμα πηγάζον ἰάσεων, καὶ τῶν παθημάτων ξηραῖνον, διεκχύσεις τῇ χάριτι, Ἱερομάρτυς Βασιλεῦ, τοῦ θείου Πνεύματος.

Νυμφίῳ Χριστῷ, νύμφην ὄλην ἀρεταῖς ἠγλαῖσμένην, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν, Γλαφύραν Πάτερ προσήγαγες, ταύτην διδασκαλῆς ὠραΐσας, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσας· ἢ καὶ συγκαίρεις Βασιλεῦ, ἐν οὐρανίαις σκηναῖς.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη ἐλπίς, καὶ βοήθεια πιστῶν Θεογεννητόρ, σπεῦσον βοήθει τοῖς ἰκέταις σου, βυθιζόμενοις ταῖς θλίψεσι, καὶ ἠπορημένοις Παρθένε, καὶ ἐν ὀδύνῃ ὑπάρχουσι, καὶ καταφεύγουσιν εἰς σέ, ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῇ βακτηρία τῶν σοφῶν, διδασμάτων πρὸς νομάς σωτηριώδεις, σοῦ τὰ θρέμματα νέμων, τοὺς πονηροὺς καὶ βαρεῖς, ἐκ μέσου Πάτερ λύκους ἤλασας, καὶ ἐσφαγιάσθη, ὡσπερ ἀρνίον θέλων.

Ἐκ θαλαττίων σε βυθῶν, μαργαρίτην ὡς τερπνὸν ἀναδοθέντα, συγκομίζουσι πίστει, οἱ ἱεροὶ μαθηταί, θαυμάτων αἴγλην ἀποπέμποντα, Ἱερομαρτύρων, κανῶν καὶ μέγα κλέος.

Ὅλωσ ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀναθέμενος σαυτὸν χρίσματι θεῖῳ, ἱερῶς ἠγιάσθη, καὶ ἱερεύσας σαυτὸν, προσήχθη ἱερεὺς καὶ σφάγιον, ἐν τῇ ἀθανάτῳ καὶ μυστικῇ τραπέζῃ.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ Χριστιανῶν, βοηθὲ τῶν ἐν δεινοῖς συνεχομένων, Παναγία Παρθένε, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς, κινδύνοις κλονουμένους πάντοθεν, καὶ πολλαῖς ἐφόδοις, τῶν πονηρῶν βαρβάρων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἱερωσύνης παμμακάρε, καὶ σεπτῆς μαρτυρίας, ταῖς θεαῖς ἀπαστράπτων καλλοναῖς, νῦν κατοικεῖς τὰ οὐράνια, καὶ παρίστασαι χαίρων, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ Βασιλεῦ, μετὰ πάντων Μαρτύρων, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος.

Ὡς φωταυγῆς σου ἡ μνήμη, ἀπαστράπτουσα αἴγλην, ἐνθέων χαρισμάτων τοῖς πιστοῖς· ὡς ἱερόν σου τὸ τέμενος, ἔνθα κείμενος βρῦεις, ἰάματα καὶ σφῶεις Βασιλεῦ, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, ὡς πηγὴ καθορᾶται, ἰάσεων ἐκβλύζουσα κρουνοὺς, καὶ θεραπεύουσα ἅπαντα, τὰ νοσήματα Πάτερ, ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων Βασιλεῦ· διὰ τοῦτο πιστῶς σου, τελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Φωτοκυῆτορ Παρθένε, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, Ἀγγέλων Ἀποστόλων Προφητῶν, Ἱεραρχῶν Ἀθλοφόρων τε, καὶ Ὁσίων ἀπάντων, τὸν μόνον ὑπεράγαθον Θεόν, ἐκδυσώπει ῥυσθῆναι, κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-
» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτω-
» κότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Τὸ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν,
συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς Προσόμοια γ' καὶ τοῦ Ἁγίου
γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἱερεὺς ἱερώτατος, ἀθλητὴς ἐννομώτατος, συγγενὴς τοῦ κτίσαντος ἀληθέστατος,
θαυματουργὸς ὑπερθαύμαστος, φωστὴρ διαυγέστατος, πλανωμένων ὁδηγός, Συμεῶν
ἀναδέδειξαι, στῦλος ἄσειστος, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἄνω, βασιλείας
κληρονόμος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἰσότιμος.

Μετὰ πόνους τοῦ σώματος, πολυτρόπως θαυμάσιε, μετὰ πᾶσαν βάσανον
πολυώδυνον, μετὰ μυρία παλαίσματα, σταυρῷ προσωμίλησας, ἐκμιμούμενος
Χριστόν, σταυρωθέντα θελήματι· ὅθεν σήμερον, Συμεῶν σου τὴν μνήμην τὴν
φωσφόρον, ἐκτελοῦντες τὰς αἰσθήσεις, τὰς ψυχικὰς φωτιζόμεθα.

Εἰς ναὸν ἐπουράνιον, ἱερῶς προσεχώρησας, ἱερῷ σταζόμενος μάκαρ αἵματι, καὶ τῇ
Τριάδι παρίστασαι, πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς, πηγαζούσαις
πανόλβιε· ὅθεν χαίροντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐκτελοῦμεν, Συμεῶν ταῖς σαῖς
πρεσβείαις, λύσιν πταισμάτων λαμβάνοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Χριστοῦ σε συγγενῆ, Συμεῶν ἱεράρχα, καὶ Μάρτυρα στερρόν, ἱερῶς εὐφημοῦμεν, τὴν
πλάνην ὀλέσαντα, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου
μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.
Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σίμων ὁ καὶ Συμεῶν ὑμνεῖσθω πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'.

Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου.

Σίμων ἱερώτατε τῷ Δεσπότη, στεφηφορῶν παρεστηκῶς, τοῖς πόθῳ τὴν μνήμην σου,
τελοῦσι τὴν πανίερον, πταισμάτων λύσιν αἰτησαι.

Ἰστίῳ πτερούμενος θεομάκαρ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ὡς ἀληθῶς, τοῦ Πνεύματος αὔραις,
τὸν κλύδωνα παρέδραμες, τῆς πλάνης παμμακάριστε.

Μύρῳ θεῖῳ ἔχρισεν ἱερέα, σὲ τοῦ λαοῦ ὁ ἐκ φυλῆς, Ἰούδα βλαστήσας Χριστός,
Συμεῶν ἱερώτατε, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον.

Ὡς οὔσα τῆς κτίσεως ἀνωτέρα, πάσης τὸν Κτίστην καὶ Θεόν, ἐν μήτρα συνέσχεσ,
Παρθένε καὶ ἐκύησας, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ῥδὴ γ´. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Νεύσει πρὸς Θεὸν θεούμενος, ὅλος Ἱεράρχα, θεοειδῆς ἐχρημάτισας, μαρτυρίου
περιαστράπτων, λαμπηδόσιν ἱερώτατε.

Ὅρθρος τοῖς ἐν σκότει ἔλαμψας, τῆς δικαιοσύνης, ὑποδεικνύων τὸν Ἥλιον, ἐκ
νεφέλης Παρθένου Κόρης, τοῖς ἀνθρώποις ἀνατείλαντα.

Κόσμου ἠδονὰς ἐμίσησας, καὶ ἀρχιερέων, κόσμος τερπνὸς ἐχρημάτισας, καὶ
ἀθλήσας, ὑπερκοσμίου, δόξης Πάτερ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἐγκωμίων πάναγνε, νόμος νῦν ἠττᾶται, σὲ ἀνυμνεῖν Θεονύμφευτε· τὸν γὰρ
Λόγον Θεοῦ τεκοῦσα, τοὺς Ἀγγέλους ὑπερβέβηκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς.

Ἱεραρχίας ταῖς στολαῖς ἐκοσμήθης, καὶ μαρτυρίου καλλοναῖς ὠραιώθης, καὶ τῷ Θεῷ
σὺν δόξῃ παριστάμενος, λάμπεις ἀγαζόμενος, τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος· ὅθεν
δυσωποῦμέν σε, Συμεῶν ἱεράρχα· Ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν πίστει
τιμώντων σε πρέσβευε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ´. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ἱερούργησας θυσίας τὰς ἀναιμάκτους, τῷ διὰ σὲ τυθέντι, τυθεῖς ὡς ἀρνίον, καὶ τούτῳ
προσενήνεξαι, θεόφρον πανόλβιε.

Συντριβῆ τῇ τοῦ προσώπου σου Ἱεράρχα, τῆς ἀσεβείας ὄρη, καὶ βουνοὶ τῶν
δαιμόνων, πάντες κατετάκησαν, Χριστοῦ δυναμοῦντός σε.

Ἐψηλότατον τὸν βίον ἔχων παμμακάκαρ, ἐθελοντὶ ὑψώθης ἐπὶ ξύλου, τὸ θεῖον πάθος
ἐκμιμούμενος, τοῦ κόσμον ὑψώσαντος.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένος τὸν τόκον σου ὁ Προφήτης, σὲ Ἀββακοῦμ προγράφει, κατάσκιον ὄρος,
Κόρη ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ οὗ ἐπεδήμησεν.

Ῥδὴ ε´. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Ἐθελοντὶ μακάριε, παρέδωκας σαυτόν, παθεῖν προθύμως, μιμούμενος Χριστόν, τὸν
ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ παθόντα, καὶ τὰ πάθη μειώσαντα.

Ὡς ἱερεῖον ἄμωμον, ἐκδέδωκας σαυτόν, ὀλοκαυτοῦσθαι, πυρὶ τῶν βασάνων, μάκαρ
Συμεῶν, εὐωδία μυστικῆ συντηρούμενον.

Ναὸς τοῦ θείου Πνεύματος, γενόμενος σοφέ, ναοὺς εἰδώλων, κατέστρεψας μοχλῶ,
σοῦ τῶν προσευχῶν, καὶ πλανωμένους πρὸς τὸ φῶς καθωδήγησας.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστόν τὸν ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων, ἀγνή Θεοτόκε,
σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένον, καὶ βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Ῥδὴ στ´. Ἐβόησε προτυπῶν.

Μεμύησαι, παραδόξων ἐκ θείων ἐλλάμψεων, τὰ πρὸς θείαν, ὀδηγοῦντα ζωὴν σε
πανόλβιε, καὶ ἀρρήτου δόξης, Ἱεράρχα ἀνάπλεως γέγονας.

Ναμάτων σε, ζωηρόντων πλησθέντα τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ ἄλλον, ποταμὸν ἐξ Ἐδέμ πορευόμενον, Συμεὼν ἡ θεία, Ἐκκλησία ἀγάλλεται ἔχουσα.

Ἐκάθισας, ὑψηλὴν εἰς καθέδραν διάδοχος, Ἰακώβου, καὶ τρόπων συμμετόχος, τὴν ἱεραρχίαν, μαρτυρίῳ λαμπρύνας μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον, τὰ ἀνίατα πάθη Θεόνυμφε, τῆς ψυχῆς μου, ἱατρὸν καὶ Σωτῆρα κύησασα, τῶν βροτῶν τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ θεραπεύοντα πάθεσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ

» Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ

» φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν. Τοῦ Μαλαξοῦ.

Τῆς ἄνω Σιών, πολίτης γενόμενος, τῆς κάτω Σιών, τὸν θρόνον ἐγκεχείρισαι· καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον, ὀδηγήσας πρὸς μάνδραν οὐράνιον, ἐσταυρώθης Χριστῷ Συμεὼν, τὸ θεῖον πάθος αὐτοῦ μιμησάμενος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐκ γένους Ἀβραάμ, καὶ ἐκ σειρᾶς τῆς τοῦ Δαυΐδ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ συγγενῆ τοῦ Ἰησοῦ, εὐφημήσωμεν σήμερον Συμεὼν τὸν τρισόλβιον, ὡς μεγάλως μὲν τῇ ἀγχιστεία Χριστοῦ κλειζόμενον, λαμπρῶς δὲ τῷ θρόνῳ τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἀγλαϊζόμενον, εὐκλεῶς δὲ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου καλλυνόμενον, καὶ γὰρ οὗτος, ὡς ὁ Δεσπότης, τῷ σταυρῷ προσεπάγη, τὸ θεῖον πάθος αὐτοῦ μιμησάμενος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν, Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.

Στίχ. Ἀδελφὰ πάσχεις, Συμεὼν, τῷ Κυρίῳ,

Εὐλῷ κρεμασθεῖς, ὡς ἀδελφὸς Κυρίου.

Ἐν ξύλῳ ἐβδομάτη Συμεὼν πάγη εἰκάδι μακρῷ.

Ὅς ἦν υἱὸς τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου. Τοῦτον αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν προσλαβόμενος, καὶ ἀδελφὸν ὀνομάζεσθαι καταδεξάμενος, ἱερέα ἔχρισε, τοῦ κηρύττειν αὐτοῦ τὴν ἔνδοξον παρουσίαν. Ὅθεν μυρίοις πόνοις καὶ ἰδρῶσι παλαίσας, ὡς ποιμὴν, καὶ οὐχ ὡς μισθωτὸς, τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων κατεκόσμη. Καὶ ναὸν ἑαυτὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπεργασάμενος, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψε· καὶ τοὺς πεπλανημένους πρὸς φῶς ὀδηγήσας, καὶ πολυώδυνα κολαστήρια ὑπομείνας διὰ τὴν εὐσέβειαν, σταυρῷ προσεπάγη, ἤδη γεγωνῶς ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι· κάκειθεν πρὸς τὸν ποθούμενον αὐτῷ Χριστὸν Σωτῆρα ἐπανήλθεν. Οὗτος ὁ μακάριος διπλὴν τὴν κλησιν ἐπλούτησε· Σίμων γὰρ καὶ Συμεὼν ἐκαλεῖτο, καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου, καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου, ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

Στίχ. Παθῶν καθαρθεῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,

Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εικότως.

Ὁ μακάριος οὗτος Ἰωάννης γεννᾶται εἰς Εἰρηνούπολιν, μίαν οὖσαν τῆς Δεκαπόλεως, χριστιανῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱός, Θεοδώρου καὶ Γρηγορίας. Ἐννεαετῆς δὲ γενόμενος, σπουδαῖος ὢν καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, ἠγαπήθη παρὰ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ· καὶ ἀπελθὼν σὺν αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ τὴν Νίκαιαν τὸ δευτερον συγκροτηθείσῃ Ἐβδόμῃ Συνόδῳ, εἶτα ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνεται ὁ τούτου μὲν καθηγητῆς Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων· οὗτος δὲ μεγαλόσχημος καὶ ἱερεὺς.

Ἐκεῖθεν δὲ ἀποστέλλεται παρὰ Νικηφόρου βασιλέως ἐν τῇ Μονῇ τῶν Καθαρῶν

Ἠγούμενος. Θεαρέστως οὖν καὶ ἀποστολικῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ ποιμνὴν κυβερνήσας ἐπὶ χρόνοις δέκα, καὶ μικρόν τι πλεον, ἠγαπήθη παρὰ παντὸς ἀνθρώπου.

Πειρασμῶν δὲ παγκοσμίῳ μελετωμένων παρὰ τοῦ μισοκάλου Διαβόλου, ἀπεκαλύφθη τῷ μακαρίῳ· καὶ ἐπισυλλέξας καὶ νουθετήσας πᾶσαν τὴν ἀδελφότητα, καὶ παραινέσας τὰ εἰκότα, λέγει πρὸς αὐτούς· Γρηγορεῖτε, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ἵνα μὴ συληθῆτε ὑπὸ τοῦ Διαβόλου καὶ ἀρνήσησθε προσκυνεῖν τὰς ἀγίας Εἰκόνας· ἐμε γὰρ οὐκέτι ἐν τοῖς ζῶσιν ἴδητε. Λέγοντος δὲ ταῦτα τούτου, ἐλθόντες τινὲς ἐκ τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος ἠγγιωμένοι, πᾶσαν τὴν ποιμνὴν διεσκόρπισαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὡς ἴδια, διενείμαντο καὶ τὸν ποιμένα σιδηροδέσμιον λαβόντες, πρὸς τὸ Βυζάντιον εἴλκυσαν, εἰς διαρπαγὴν τὴν μονὴν ἐάσαντες.

Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἄθεον αὐτὸν καὶ ἀληθῆριον ἀποκαλέσας καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς αὐτὸν ἀνευθριάστως εἰπὼν καὶ καταβροντήσας, εἰς θυμὸν αὐτὸν ἐκίνησε· διὸ καὶ τὰς ὄψεις αὐτοῦ τοῖς βουνεύροις σφοδρῶς ἔτυπεν. Ὁ δὲ μακάριος ἔχαιρεν, ὡς πάσχων ὑπὲρ Χριστοῦ· καὶ φυλακισθεὶς ἐν τῷ μετοχίῳ αὐτοῦ μῆνας τρεῖς, ἐξορίζεται εἰς κάστρον λεγόμενον Πενταδάκτυλον, ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λάμπης· καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἀλύσεσι σιδηραῖς πεδήσαντες, ἐν φυλακῇ σκοτεινῇ ἐναπέθεοντο, ἐπὶ μῆσιν ὀκτῶ πρὸς δέκα ἐκεῖσε τοῦτον ἐάσαντες.

Μετὰ δὲ τοῦτο, ἔφερον αὐτὸν ἐν τῇ πόλει γυμνόν, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, εἰς θρίαμβον· καὶ μετὰ πολλοὺς τοὺς λόγους, παρεδόθη τῷ τότε ἀναξίως τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πατριαρχοῦντι Ἰωάννῃ· ὅς, καὶ πάνδεινα κακὰ ἐνδειξάμενος εἰς αὐτόν, λιμαγχονήσας ἐπὶ χρόνον πολύν, ἀνήγαγεν αὐτὸν πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ, εἰς τὸ Κριόταυρον λεγόμενον κάστρον τῶν Βουκελλαρίων εἰς ζοφερὰν ὀπὴν ἐναποκλείσας, ἐταρίχευεν ὑποπιάζων· ὁ δὲ Ἅγιος τὸν Θεὸν ἐδόξαζε, πάντα εὐχαρίστως ὑπομένων. Τοῦ δὲ παρανόμου βασιλέως σφαγέντος, κρατήσας Μιχαὴλ ἀντ' αὐτοῦ, τοὺς ἐν ἐξορίᾳ ἀνεκαλέσατο. Ἀφίκετο δὲ ὁ Ἅγιος μέχρι τῆς Χαλκηδόνος, μὴ συγχωρηθεὶς εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν. Βασιλεύσαντος δὲ Θεοφίλου, ἠθέλησε προσκαθίσει ἐν τινὶ ναῷ μεθ' ἐτέρων πατέρων· εἶτα κρατηθέντες ὑπὸ τοῦ τότε πατριαρχοῦντος καὶ πάνδεινα πεπονθότες, ὁ μακάριος ἐξορίζεται ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἀφουσίας. Καὶ πληρώσας ἐκεῖσε χρόνους δύο καὶ ἥμισυν, εἶδεν ὀπτασίαν τινὰ καὶ ἀναγγείλας τοῖς σὺν αὐτῷ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ποπλίωνος, μαχαίρα τελειωθέντος.

Στίχ. Σφαγεῖς, Ποπλίων, αἷμα σὺν Χριστῷ χεεῖς,

Ὅς ἠγοράσθησ αἷματι Χριστοῦ πάλαι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Εὐλόγιου τοῦ ξενοδόχου, ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

Στίχ. Τὸν Εὐλόγιον, τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων,

Θεοῦ ξενιστῆς Ἀβραὰμ ξενιζέτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λολλίωνος τοῦ Νέου, ὅς κατὰ γῆς συρόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Κονίεται τὸ σῶμα Μάρτυς Λολλίων,

Κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτῆς δούς κόνιν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Σῶμα βασάνοις προδούς, ὑπὲρ Χριστοῦ προθύμως, οὐ παρετράπησ οὐκ ἀνέδωκας, κραυγάζων θεσπέσιε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεῖω παμμάκαρ φίλτρῳ, ἀναφλεχθεὶς τὰς φρένας, πυρὸς ἐνύλου δυνατώτερος, βοῶν ἐχρημάτισας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐπὶ σταυροῦ ὑψώθησ, τῷ ἴσῳ πάθει σεμνυνόμενος, καὶ μέλπεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἀγνή, τὸ τῶν δαιμόνων τραῦμα, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ διάσωσμα,
Ἀγγέλων εὐπρέπεια, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἐχθροῦ τῆς πλάνης ῥύσαι.

Ῥοδὴ η´. Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὅλην τὴν αὐγὴν σοφὴ τοῦ Παρακλήτου, τῇ καθαρᾷ σου Συμεῶν, δεξάμενος καρδία,
σκότος τῶν δαιμόνων ἀφεγγές, ἐξηφάνισας, πιστοὺς φωτίζων.

Θάλασσαν δεινῆς, σοφῆ κακοπιστίας, ἀποξηράνας ταῖς ῥοαῖς, τῶν θείων διδασκῶν σου,
ἅπασαν κατήρδευσας ψυχὴν, στάχυν πίστεως καρποφοροῦσαν.

᾽Ωφθης ἱερεύς, σεπτὸς ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι, Μάρτυς εἰσελθὼν, ναὸν εἰς θεῖον, ἔνθα,
πάντοτε ὄραξ τὸν διὰ σέ, ὡσπερ ἄμωμον ἄμνὸν τυθέντα.

Θεοτοκίον.

Ἵνα σε φωναῖς, Ἀγνή χαριστηρίοις, τὴν χαριτώσασαν ἡμῶν, τὸ γένος ἀνυμνῶμεν,
σκέπει περιφρούρει τε ἡμᾶς, Θεονύμφευτε ἐκ πάσης βλάβης.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ, σαρκὶ προσηλωθέντα, καὶ ὑπο-

» δεῖξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Παῖδες ὑπερυ-

» ψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ´. Ὁ τόκος σου ἄφθορος.

Ὡς στῦλος πυρὸς μάκαρ ὠράθης, λαοῦ προηγούμενος τοῦ νέου, ἐξ Αὐγύπτου τῆς
πλάνης καὶ πρὸς γῆν, ἐπαγγελίας τὴν θείαν Μάρτυς, τοῦτον εἰσάγων, ταῖς σαῖς ὄντως
εἰσηγήσει.

Σίμων Συμεῶν διπλῆν τὴν κλῆσιν, λαβὼν τὸν διπλοῦν τῇ φύσει Λόγον, ἐναντίον
ἀθέων τὸν αὐτόν, Θεὸν βροτόν τε ἀνακηρύττεις· ὅθεν σε πάντες, συνελθόντες
μακαρίζομεν.

Ἡ γῆ ἠγιάσθη τῇ ἀθλήσει, σοῦ Μάρτυς σταυρῷ προσηλωθέντος· αἱ ψυχαὶ δὲ Δικαίων
Συμεῶν, ἀγαλλιῶνται τῇ σῇ ἀνόδῳ, ὅθεν καὶ πάντες, οἱ πιστοὶ σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον τῷ θείῳ, φωτὸς οἰκητήριον Παρθένε, τῶν παθῶν μου τὸ σκότος
τὸ πυκνόν, καὶ νύκτα ὄντως τὴν βαθυτάτην, σαῖς μεσιτεῖαις, Θεοκυήτορ
ἀπελαύνουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων

» σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὡς ὄφθη ἐπὶ γῆς, καὶ

» τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεοτόκε, διὸ

» πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, ἢ Α´ ᾽Ωρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Κη' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα Μαρτύρων
τῶν ἐν Κυζίκῳ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ´ καὶ τῶν Ἁγίων
γ´.

Ἦχος πλ. δ´. ᾽Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυρες Χριστοῦ πανεύφημοι, κατακρατούσης ποτέ, τῆς Ἑλλήνων σκαιοτήτος, καὶ ὠθούσης ἅπαντας, πρὸς ἀθέμιτα βάραθρα, ὁδὸν εὐθείαν οὐ κατελίπετε, καὶ ἀθεΐα οὐ προσετέθητε· ἀλλ' ἐνηθλήσατε, γνώμης ἀνδρείοτητι, καὶ τὴν ζωὴν, ξίφει θανατούμενοι, κατεκληρώσασθε.

Θεογνὶν Ῥοῦφον Ἀντίπατρον, Θεόστιχον Ἀρτεμῶν, Μάγνον τε καὶ Θεόδοτον, τὸν κλεινὸν Θαυμάσιον, καὶ τὸν θεῖον Φιλήμονα, τοὺς ἐν ἀθλήσει φαιδρῶς ἐκλάμπσαντας, καὶ τοὺς ἐν σκότει φωταγωγήσαντας, πίστει τιμήσωμεν, ὕμνοις μακαρίσωμεν, τὴν ἱεράν, τούτων ἐορτάζοντες, μνήμην γηθόμενοι.

Ἄνθη μαρτύρων τερπνότατα, παρεμβολὴ ἱερά, θεοσύλλεκτον ἄθροισμα, Ἐκκλησία ἄριστος, συνοδία θεόλεκτος, χορὸς Ἁγίων δῆμος μακάριος, ὑπὲρ Τριάδος ἀγωνισάμενοι, ταύτην αἰτήσασθε, δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν, καὶ εἰρήνην ἅπασι, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρά, τῆς αὐτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Θεΐας πίστεως, τῇ συμφωνίᾳ, ἐννεάριθμος, Μαρτύρων δῆμος, ἐν Κυζίκῳ ἱερῶς ἠνδραγάθησε· τὸν γὰρ Ὑπέρθεον Λόγον κηρύξαντες, ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς ἄμνοι σφαγιάζονται· ὅθεν ἄφεσιν, αἰτοῦνται ἡμῖν καὶ ἔλεος, τοῖς μέλλουσιν αὐτῶν τὴν θεΐαν ἄθλησιν.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν ἐννάρηθμον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Ταῖς θεΐαις καλλοναῖς, ἐνηδόμενοι ὄντως, καὶ χειμάρρου τῆς τρυφῆς, τρυφῶντες δασιλῶς, καὶ μεθέξει θεοῦμενοι, Μάρτυρες στεφανηφόροι, τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε.

Ἥλιου φωταυγοῦς, ἀνατειλάντες δίκην, ταῖς ἀκτίσι τῶν στερῶν ἀγώνων, Ἀθληταί, καὶ θαυμάτων ταῖς λάμπσεσιν, ἅπαντας φωταγωγεῖτε, καὶ παθῶν νύκτα λύετε, καὶ δαιμόνων τὸν ζόφον σκεδάζετε.

Νεφέλαι μυστικάι, τῶν αἱμάτων τοῖς ὄμβροις, ὑετίζουσαι πιστούς, ἐδείχθητε σοφοί, Ἀθληταί ἀξιάγαστοι, καὶ ξηραίνουσαι τὴν πλάνην, ἀθεΐας ἐν χάριτι· διὰ τοῦτο ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας Χριστόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σαρκωθέντα ὑπὲρ νοῦν, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, Θεομήτορ πανάμωμε· ὅθεν πᾶσαι γενεαὶ σε, εὐσεβῶς μακαρίζομεν, τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Ἦδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Νεκροῖς ξοάνοις, ἐπιθῦσαι μηδόλως θελήσαντες, τῷ τυθέντι δι' ἡμᾶς, θυσία ζῶσα προσήχθητε, παῖδες ὠραιότατοι, Ἅγιοι Μάρτυρες.

Νόμοις ἐνθέοις, δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἀνομούντων τὰς βουλὰς, καὶ τὰς ἐνέδρας καθείλετε· νομίμως δ' ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε.

Ἀποσκοποῦντες, εἰς τὴν μέλλουσαν εὐκλειαν Μάρτυρες, τὴν φθαρτὴν καὶ γεηράν, τιμὴν ἐμφρόνως ἐλίπετε, καὶ δόξαν ἀθάνατον, ὄντως ἐλάβετε.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαῖαι πᾶσαι, τοῦ ἐχθροῦ νῦν εἰς τέλος ἐξέλιπον, σοῦ τεκούσης τὸν Χριστόν, τρωθέντα λόγῃ πανάμωμε· ὑπὲρ οὗ οἱ Μάρτυρες, τρωθέντες ἤθλησαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ
» Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἄγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε.
Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σοφισθέντες τῆ γνώσει τῆ θεϊκῆ, ὀπλισθέντες τοῖς ὅπλοις τοῖς νοητοῖς, ἐχθροῦ
κατεβάλατε, παρατάξεις ἐν Πνεύματι, καὶ βίῳ καὶ τρόπῳ, θανέντες μετέβητε, πρὸς
ζωὴν ἀγήρω, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον· ὅθεν καὶ ἰάσεις ἀναβλύζοντες πᾶσι, ἰᾶσθε
νοσήματα, καὶ διώκετε πνεύματα, ἀθλοφόροι ἐννάριθμοι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην
ὑμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἐρεῖα ἀθλοφόροι, καὶ νεόθυτα σφάγια, θεῖαι προσφοραὶ τε, θύματα δεκτὰ
προσηνέχθητε, τῷ ἐκουσίως τυθέντι καὶ τὸν θάνατον, θανατώσαντι· ὅθεν ὑμᾶς
μακαρίζομεν.

Θαῦμα μέγιστον δεικνύντες, παρειμένας ἰάσασθε, ἀθλοφόροι χεῖρας, καὶ δυσεντερίας
ἐρρύσασθε, τὸν προσφυγόντα ἐκ πόθου τῆ σορῶ ὑμῶν, περιβόητον, ἄνδρα ποτὲ
ἀξιάγαστοι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, ἐν τοῖς σώμασιν ἔχοντες, μαρτυρίου στέφος, ἅμα
ἐκομίσασθε Μάρτυρες· ἐν οὐρανοῖς οὖν Κυρίῳ παριστάμενοι, καὶ πληρούμενοι,
δόξης ἡμᾶς ἐποπτεῦετε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν κόλλοις τοῖς πατρώοις, ἀχωρίστως καθήμενος, σοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, κάθηται
Παρθένε ὡς νήπιος· οὐ τὸ μακάριον πάθος εἰκονίζοντες, οἱ καλλίνικοι, παῖδες
ἀρίστως ἐνήθλησαν.

Ἦδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄγονται.

Νοητοὶ ὡς ἄνθρακες, ἀνάψαντες σοφοί, κατεφλέξατε ἀληθῶς, φρυγανώδη ἄπασαν
πλάνην μακάριοι, καὶ πυρὰν ἐσβέσατε, τῶν εἰδώλων δρόσῳ τοῦ Πνεύματος.

Μερισμόν ἐν σώμασιν, οὐκ ἔσχετε πολλοῖς, ἀμερίστου ὑπεραθλεῖν, Ἀθληταὶ Τριάδος
κατεπειγόμενοι· ὅθεν διελύσατε, διαβόλου πᾶσαν φάλαγγα.

Ἀνυμνεῖσθω σήμερον, Θεόγνις Ἀρτεμᾶς, Ροῦφος Μάγνος τε ὁ κλεινός, εὐκλεῆς
Φιλήμων τε καὶ ὁ Θεόδοτος, σὺν τῷ Θαυμασίῳ τε, καὶ Ἀντίπατρος Θεόστιχος.

Θεοτοκίον.

Ῥυομένη φάνηθι, ἡμᾶς τῶν δυσχερῶν, καὶ πταισμάτων φθοροποιῶν, καὶ παθῶν καὶ
θλίψεων καὶ περιστάσεων, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, Θεοτόκε παρθένε.

Ἦδὴ στ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Τίμιος ὁ θάνατος ἐδείχθη, τῶν θείων ἀθλοφόρων, σοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων ἐναντίον· οὓς
περ σαφῶς ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς νοσοῦσιν ἐναπέδειξας.

Ἐψώσαντες χεῖρας καὶ καρδίας, ὑψηλοτάτη γνώμη, πρὸς τὸν Ἐψιστον
ἀνδρειοφρόνως, τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις Μάρτυρες, θεοφόροι κατεβράβατε.

Ῥεῖθροι τῶν σεπτῶν ὑμῶν αἱμάτων, εἰδωλικῆς ἀπάτης, ἐξηράνατε θάλασσαν ὄντως,
καὶ τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν Μάρτυρες, κατηρδεύσατε θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ θημωνία ἡ κοιλία, σοῦ τῆς Ἀγνῆς ὠράθη, σῖτον φέρουσα ἀθανασίας, πάντων
πιστῶν τὰς ψυχὰς τὸν τρέφοντα, καὶ τοὺς Μάρτυρας φαιδρύναντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ

» με, καταγιγῆς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκ

» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος.

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γερασίμου.

Ἐννάριθμος χορός, τῶν Μαρτύρων αινείσθω, Θεόγνις ὁ κλεινός, καὶ Ἀντίπατρος ἅμα, Μάγνος τε καὶ Θεόστιχος, Ἀρτεμᾶς καὶ Θεόδοτος, καὶ Θαυμασίος, Φιλήμων ἅμα καὶ Ροῦφος· θεῖαν χάριν γάρ, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, ἡμῖν ἀναβλύζουσι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων ἐννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ, Θεόγνιδος, Ροῦφου, Ἀντιπάτρου, Θεοστίχου, Ἀρτεμᾶ, Μάγνου, Θεοδότου, Θαυμασίου καὶ Φιλήμονος.

Στίχ. Εἰκὼν ἀύλων Ταγμάτων τῶν ἐννέα,

Οἱ τὰς κάρας τμηθέντες ἄνδρες ἐννέα.

Εἰκάδι ὀγδοάτη βιότου λυγροῦ ἐννέ' ἀπῆραν.

Οὗτοι οἱ θεϊότατοι Μάρτυρες, ἐκ διαφορῶν τόπων ἀθροισθέντες καὶ τῇ Κυζίκῳ καταχθέντες, γνώμης γενναιότητι τὸν ἄρχοντα κατήσχυναν καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην κατέπτυσαν· καὶ ποικίλαις αἰκίαις ὑποβληθέντες οὐκ ἐπέισθησαν, ἀλλὰ μᾶλλον ζῶσαν θυσίαν ἑαυτοὺς τῷ ζῶντι Θεῷ ἀνέθεντο, διὰ ξίφους ἀναιρεθέντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὑπνοῖ τι μικρόν, ἀρπαγὴν τὴν ἐσχάτην,

Τὴν εἰς ἀπαντὴν τοῦ Θεοῦ Μέμνων μένων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μέμνων, τὸν κόσμον ἀποταξάμενος διὰ τὸν Θεὸν καὶ δικαίως καὶ εὐαρέστως πολιτευσάμενος, ἐν ὑπακοῇ καὶ ὑποταγῇ γέγονε Μοναχῶν ἀρχηγός. Πραότῃ δὲ καὶ ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ ἐξασκήσας, γέγονε καὶ θαυματουργός· ἀκρίδων γάρ ποτε ἐπελθουσῶν ἐν ταῖς τῆς Μονῆς ἀρούραις, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος καὶ δι' εὐχῆς πάσας, ὡς ὑπὸ πυρός, διώξας, ἐν τῷ ποταμῷ ἀπέπνιξε. Καὶ ἐν τόπῳ ἀνδρῶν διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξήγαγεν, ὃ καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀεννάως βρῦει εἰς δόξαν Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ πλωτῆρσί ποτε, ἀθρόας ζάλης ἐμπεσοῦσης, τοῦτον αἰτησαμένοις εἰς βοήθειαν, ἐφάνη σὺν αὐτοῖς πηδαλιουχῶν τὸ πλοῖον καὶ προθυμοποιῶν καὶ συντόμως εἰς λιμένα διασώζων. Οὕτω διατρίψας ἐν πλείοσι χρόνοις θαυματουργῶν, σωτηρίαν τοῖς ἐπικαλουμένοις ἐχορηγεῖτο· καὶ εὐαρεστήσας μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον μετὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἐφοδίων.

Ὁ ὀσιος πατὴρ ἡμῶν Αὐξίβιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὅντως χορῶ δίδωσι τῶν σεσωσμένων,

Αὐξήσιν Αὐξίβιος, ἐκστάς τοῦ βίου.

Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου θαύματος ἐν Ἀφρικῇ, ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ.

Στίχ. Ἐκστηθι, λάγνε, ὧδε μοιχείας βλέπων

Τὴν ἐκδίκησιν, καὶ μακρὰν ταύτης γίνου.

Ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως καὶ Νικήτα Πατρικίου, ἐν Ἀφρικῇ θαῦμα γέγονε τοιοῦτον. Ταξέωτης τις ἦν ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ· θανατικοῦ δὲ καταλαβόντος τὴν πόλιν, ἀπῆει ἐν τῷ ἰδίῳ προαστείῳ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὡς δῆθεν φεύγων τῶν θάνατον. Ἀλλ' ὁ Διάβολος, ρίψας αὐτὸν εἰς ἀμαρτίαν, παρεσκεύασε μοιχεῦσαι τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ αὐτοῦ· εἶτα, κρουσθεὶς ἐπὶ τοῦ βουβῶνος, ἐτελεύτησε· καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας, ἤρξατο κράζειν ἐκ τοῦ τάφου· Ἐλεῖσατέ με, καὶ ἀνοίξαντες, εὔρον αὐτὸν ζῶντα, καὶ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι. Θαλάσσιος δέ, ὁ Πάπας Ἀφρικῆς, παρεμυθήσατο αὐτόν· καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας διηγήσατο ὅτι, ἐν τῷ μέλλειν ἐξελθεῖν τὴν ψυχὴν μου, ἐώρων Αἰθιοπᾶς τινος φοβερῶς παρισταμένους μοι· καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον νεανίσκους δύο ὠραίους ἐλθόντας, ἐφ' οἷς ἐχάρη μου ἡ ψυχὴ· καὶ λαβόντες με οἱ νεανίσκοι, ἀνέβαινον ἐν τῷ οὐρανῷ. Τὰ γοῦν τελώνια τῶν Αἰθιοπῶν ἐξήταζον πᾶσαν ἀμαρτίαν μου· ἄλλο τοῦ ψεύδους, ἄλλο τοῦ φθόνου καὶ ἄλλο τῆς πλεονεξίας. Ἀντετίθουν δὲ οἱ Ἄγγελοι τὰς ἀγαθὰς μου πράξεις.

Ὅτε δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλιν τοῦ οὐρανοῦ, συνήνητησεν ἡμῖν τὸ τῆς πορνείας τάγμα, καὶ προὔβαλλον τὴν πρὸ βραχέος μοι πραχθεῖσαν μοιχείαν· καὶ νικήσαντες,

κατέσπασάν με εἰς τὰ κατώτερα τῆς γῆς, ἔνθα αἱ τῶν ἁμαρτωλῶν ψυχαὶ κολάζονται, περὶ ὧν ἀδυνατεῖ γλῶσσα διηγήσασθαι. Θρηνοῦντι δέ μοι, ἐφάνησαν οἱ δύο νεανίσκοι, οἷς κλαίων ἔλεγον· Ἐλεήσατέ με, ἵνα μετανοήσω. Τότε λέγει ὁ εἷς τῶ ἐτέρῳ· Ἀντιφωνεῖς αὐτῷ ἵνα μετανοήσῃ; Ὁ δὲ λέγει· Ἀντιφωνῶ. Τότε ἀναγαγόντες με, εἰσήγαγον ἐν τῷ τάφῳ, καὶ εὗρον τὸ σῶμά μου ὡς πηλὸν καὶ βόρβορον, καὶ οὐκ ἠθελον εἰσελθεῖν. Οἱ δὲ εἶπόν μοι· Ἀδύνατόν ἐστιν ἄλλως μετανοῆσαι, εἰμὴ διὰ τοῦ σώματος, μεθ' οὗ ἡμαρτες. Τότε οὖν εἰσῆλθον, καὶ ψυχωθέντος τοῦ σώματος ἤρξάμην βοᾶν. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπιβιούς ἄσιτος, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, πάλιν ἐκοιμήθη.

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι.

Νέοι ἕξ τρισὶ πρὸς ἄλλοις, μίαν γνώμην ἐν πολλοῖς, κτησάμενοι σώμασι, κάμινον κατέσβεσαν πλάνης, δρόσῳ θείου Πνεύματος, εὐσεβῶς δροσιζόμενοι.

Στάζουσιν ὑμῶν οἱ πόνοι, Μάρτυρες θείους κρουνοὺς, ἰάσεων πάντοτε, νόσων ποταμοὺς ἐκμειοῦντες, καὶ ῥύπον πάντα πλύνοντες, τῶν παθῶν ἀξιάγαστοι.

Ἐχαιρον οἱ Ἀθλοφόροι, ἐν τῷ θλίβεσθαι αὐτούς, χαρὰν ἀνεκκλάλητον· ἔψαλλον τεμνόμενοι ξίφει· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βάρη τὰ τῶν νοσημάτων, πάθη τὰ τῶν καρδιῶν, ὀδύνας τοῦ σώματος, πᾶσάν τε συμβαίνουσαν θλίψιν, ἡμῶν κουφίσαι ἐνδοξοί, Ἀθληταὶ δυσωπήθητε.

Θεοτοκίον.

Ῥφθης πάντων τῶν Μαρτύρων, ἄχραντε Μῆτερ Θεοῦ, κραταίωμα μέγιστον· ὦφθης τῶν ἀνθρώπων προστάτις, τῶν σὲ ὑμνούντων πάντοτε, ἱεροῖς μελωδήμασιν.

Ῥδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ μεγίστῳ ἡμῖν ἀντιλήπτορας, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας, παρασχόντι, βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀνυμνεῖσθω ὁ μέγας Ἀντίπατρος, θαυμαζέσθω ὁ θεῖος Θαυμάσιος, Ροῦφός τε καὶ Θεόστιχος, Μάγνος Θεόγνις ἅμα, τῷ Θεοδότῳ, Ἀρτεμᾷ καὶ τῷ θείῳ Φιλήμονι.

Ῥιζωθέντες ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, εὐγενῆ ὡς στελέχη οἱ Μάρτυρες, καρποὺς ἡμῖν ἀθλήσεως, νῦν προβάλλονται πίστει, τοῖς μελωδοῦσιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰατῆρες παθῶν μεγαλώνυμοι, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη ἰάσασθε, καὶ τῆς γεέννης ῥύσασθε, καὶ τοῦ σκότους ἐκείνου, τοῦ ἐξωτέρου, δυσωποῦντες Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομοδότην Χριστὸν ἀπεκύησας, τὸν νομίμως ἀθλήσαντας στέψαντα, τοὺς ἀθλοφόρους Μάρτυρας· ὃν δυσώπει τῷ νόμῳ, τῆς ἁμαρτίας, τροπωθέντα με Κόρη ἰάσασθαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε

» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰδοῦ, ἠνεώχθησαν ὑμῖν οὐράνιοι, πυλῶνες ἐναθλήσασιν, ἔφη Χριστὸς τοῖς ἀθλοφόροις· εἰσέλθετε, κομίσασθε χαίροντες, τὰ ἔπαθλα τῶν πόνων ἐπάξια, τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐναθλήσασιν.

Ῥς ἄνθη, τερπνὰ τοῦ νοητοῦ πανεύφημοι, Παραδείσου ἐγνωρίσθητε, κρίνα ὡς εὖοσμα καὶ ῥόδα, ἡμᾶς ἐγκατοσφραίνοντες χάριτι, καὶ πλάνης δυσωδίας ἐξαίροντες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Στῶμεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, γεραίροντες, Ἀντιπάτρου Θεοστίχου τε, Ῥούφου Φιλήμονος τοὺς ἄθλους, τοῦ θείου Θαυμασίου τὰ θαύματα, τοῦ Μάγνου Ἀρτεμᾶ καὶ Θεόγνιδος, καὶ Θεοδότου τὸ ἀήττητον.

Ἡμέρα, σωτήριος ἡμῖν ἀνέτειλε, τῶν Ἁγίων ἢ πανήγυρις· ἦν ἐκτελοῦντες ἐτησίως, βοήσωμεν αὐτοῖς μετὰ πίστεως· Μαρτύρων φωταυγῆ ἀκροθίνια, πάντων καρδίας καταυγάζετε.

Θεοτοκίον.

Φορέσας, ἐκ σοῦ ὁ Βασιλεὺς τοῦ σώματος, τὴν πορφύραν προελέλυθεν, ὅλος ὠραῖος ἐκ γαστροῦ σου, καὶ πάντα τοὺς ἐχθροὺς ἐτροπώσατο, καὶ νίκην Ἀθλοφόροις ἐβράβευσεν, ἄχραντε μόνη Ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν, τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τὸ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθως, ἢ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΚΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄ καὶ τῶν Ἀποστόλων γ΄.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάντα κατελίπετε τερπνά, Χριστὸν ἀγαπήσαντες, ᾧ τὰς ψυχὰς ἐκολλήθητε, ὀπίσω ἔνδοξοι· ἔχγεσθε τούτου, πίστει προσηέχθητε, Ἰάσων καὶ Σωσίπατρε πάνσοφοι· ᾧ καὶ πρεσβεύετε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἰάσον Σωσίπατρε ψυχῆν, τὴν ἐμὴν φωτίσατε, ἐσκοτισμένην τοῖς πάθεσιν, οἱ τὸν περίγειον, διδαχαῖς ἐνθέοις, κόσμον καταλάμπαντες, καὶ σκότος τῶν εἰδώλων μειώσαντες, καὶ πρεσενέγκαντες, γένος ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, σεσωσμένον, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Χριστὸς ὁ Θεὸς ὑμᾶς σοφοί, Ἰάσον Σωσίπατρε, τοὺς πλανωμένους ἀπέστειλεν, ἀνακαλέσασθαι· καὶ πρὸς σωτηρίαν, πάντας καθωδήγησεν, ὑμῶν τοῖς θεοσόφοις διδάγμασιν· ᾧ νῦν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκια. Τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Δυὰς ἢ ὁμότροπος, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, Ἰάσων ὁ ἔνδοξος, Σωσίπατρος ὁ κλεινός, συμφώνως τιμάσθωσαν· οὗτοι γὰρ δεδεγμένοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον, ἠύγασαν ἐν Κερκύρα, εὐσεβείας τὸ φέγγος, πρεσβεύοντες τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ, βήματι νῦν παριστάμενοι, μνεῖαν ἡμῶν Ἀπόστολοι, ποιεῖσθε πάντοτε, τῶν ὑμᾶς εὐφημούντων· ἐλάβετε γὰρ χάριν, πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν. Δυὰς σεπτῆ, τῶν Ἀποστόλων αἰτήσασθε, Χριστὸν τὸν πανοικτίρμονα, χάριν δοθῆναί μοι, τοῦ ὑμᾶς εὐφημῆσαι, καὶ μέλψαι τοὺς ἀγῶνας, ὑμῶν πανόλβιοι.

Μύσται Χριστοῦ, Ἰάσον ὃ παμμακάριστε, καὶ πάνσοφε Σωσίπατρε, τοὺς τὴν σεπτὴν ὑμῶν, ἐορτάζοντας μνήμην, παντοίων ἐκ κινδύνων, ἀπολυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, τῶν δωρημάτων ἢ ἄβυσσος· χαῖρε λιμὴν ἀχείμαστε· χαῖρε ὀχύρωμα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Παρθένε Θεοτόκε, μόνη πανύμνητε.

ᾠδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τοῦ Παύλου φοιτηταὶ σοφοὶ γενόμενοι, κατ' ἴχνος ἐκείνου τε πορευθέντες, διεδράμετε τὰ σύμπαντα, τὸν σωτήριον λόγον καταγγέλλοντες.

Ὡς θεῖοι ποταμοὶ σοφίας ἔνδοξοι, ναμάτων πληροῦτε τῶν σωτηρίων, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, ἐκ πηγῶν σωτηρίου ρεῖθρα βλύζοντες.

Παντοίων ἀναγκῶν καὶ περιστάσεων, τοῦ βίου πρεσβείαις ὑμῶν ἀγίαις, θεοφόροι κυβερνήσατε, τοὺς ὑμᾶς νῦν τιμῶντας διασώζοντες.

Θεοτοκίον.

Ὁ κλίνας οὐρανοῦς· τῇ ὑπὲρ ἔννοιαν, κενώσει τὴν σάρκα ἐκ σοῦ πτωχεύει, προσλαβόμενος Θεόνυμφε, καὶ τὸν κόσμον πλουτίζει τῇ Θεότητι.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας
» τὴν ἀμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰάσωνα πιστοί, καὶ Σωσίπατρον ὕμνοις, ὡς μύστας ἱερούς, τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ κήρυκας τῆς Πίστεως, ἐπαξίως τιμήσωμεν, ὅπως λάβωμεν, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, πάντες ἔλεος, καὶ χάριν εὐρωμεν θείαν, εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τοῦ Χριστοῦ τῷ ὀνόματι, θαυματουργοὶ τελούντες τὰς ἰάσεις, πρὸς Θεοῦ τὴν πίστιν λαοὺς εἰλκύσατε.

Καὶ ποιμαίνειν μακάριοι, καὶ ὀδηγεῖν ὑμᾶς καὶ μετὰ τέλος, τὸ μικρὸν πιστεύομεν τοῦτο ποίμνιον.

Συγγενόμενοι ἔνδοξοι, πνευματικῶς πρεσβείας συμπολίταις, τὰς χρηστὰς φιλίας νόμῳ παράσχοιτε.

Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις δεόμεθα, τῆς σὲ σαρκὶ τεκούσης Θεοῦ Λόγε, τῷ λαῷ σου δώρησαι, τὰ ἐλέη σου.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἱεουργοὶ τοῦ Χριστοῦ, τῶν μυστηρίων εὐκλειεῖς ὄφθητε, καὶ κοινωνοὶ σοφοὶ τῶν ἐκείνου ἁγίων τε παθῶν· διὸ ἐπαξίως, αἰεὶ μακαρίζεσθε.

Ὡς οὐρανοὶ λογικοί, τοῖς ἐπὶ γῆς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἄγιοι, δόξαν τρανῶς φθεγγόμενοι ζόφον, ἐξήρατε δεινόν, καὶ θεογνωσίας, τὸν κόσμον ἐπλήσατε.

Ταῖς ἱκεσίαις τῶν σῶν, ἱερωτάτων μαθητῶν Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· ἡμεῖς γὰρ λαός σου, καὶ πρόβατα νομῆς, καὶ φόβῳ σε πάντες, ὑμνοῦντες δοξάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἐν γενεαῖς γενεῶν, εὐλογημένη καὶ ἀγνή πέφυκας, ὡς τὴν ἀρὰν τῷ θεῷ σου τόκῳ, νεκρώσασα τὸ πρῖν, καὶ τὴν εὐλογίαν, τῷ κόσμῳ πηγάσασα.

Ῥδὴ στ´. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ὅπλον σε οἱ θεηγόροι, Ἀπόστολοι κεκτημένοι, τὴν τῶν ἐναντίων εὐσθενῶς, παράταξιν ἔτρεψαν, ὡς ἄριστοι, στρατιῶταί σου Λόγε.

Ἐκράτουναν τὴν Ἐκκλησίαν, Σωσίπατρος καὶ Ἰάσων, ἱερολογίαις ἱεραῖς, ὡς ἔνθεοι ῥήτορες, καὶ κήρυκες, καὶ Θεοῦ ἱεράρχαι.

Ἐκύκλωσαν ἡμᾶς ἀνάγκαι, καὶ θλίψεις δι' ἀμαρτίαν· ἀλλὰ παρακλήσεσι σεπταῖς, τῶν Ἀποστόλων σου, ἐλέησον, ὁ Θεὸς τοὺς σοὺς δούλους.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ὁ σὲ γινώσκων, λαὸς ἀγνή Θεοτόκε· ἐν γὰρ τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φωτί, πᾶς τις πορεύεται, σφζόμενος, εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων, ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη·

» ἀλλ' ὡς τὸν προφήτην Ἰωνᾶν, ἀνάγαγε, Κύριε ἐκ

» φθορᾶς τὴν ζωὴν μου.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Τοῖς δόγμασι τοῦ Παύλου κατανασθέντες, γεγόνατε φωστῆρες τῆς οἰκουμένης, τρισμακάριοι· καταναγάζετε γὰρ ἀεὶ κόσμον θαύμασιν, Ἰάσον, ἢ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Σωσίπατρε, Χριστοῦ Μαρτύρων κλέος, Ἀπόστολοι θεοφόροι, προστάται τῶν ἐν ἀνάγκαις, καθικετεύσατε Θεῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπόστολοι θεηγόροι, καὶ κήρυκες εὐσεβείας, διδάσκαλοι καὶ προστάται εὐσεβούντων ἀεισέβαστοι, παρεστηκότες Θεῷ, καὶ φωτὸς θεοῦ πληρούμενοι, καὶ στεφάνοις ἐγκοσμούμενοι, φωτίσατε ἡμᾶς δεόμεθα, γεραίρειν τὴν ὑμῶν πανέορτον πανήγυριν ἐν εὐφήμεσι ὑμνωδίαις εὐσεβῶς· πάντες γὰρ ἐσμὲν ποίμνιον ὑμῶν, λυτρωθέντες τῆς πλάνης ἐν χάριτι· ἀλλ' ὡς ὄντες σωτῆρες τῶν πιστῶν, σπεύσατε πρὸς τὸν Κτίστην πρεσβεύειν παρρησία, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου.

Στίχ. Εἰς τὸν Ἰάσονα.

Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρας,

Ἄλλ' εὔρεν ἄλλην μὴ πέρας κεκτημένην.

Εἰς τὸν Σωσίπατρον.

Θανόντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις

Σῷ Σωσιπάτρῳ, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Πάτερ.

Εἰκάδι ἀμφ' ἐνάτη Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Τούτων ὁ μὲν Ἰάσων Ταρσεὺς ἦν, ὃς καὶ πρῶτος ἐκεῖθεν ζωγραῖται πρὸς τὴν εὐσέβειαν, Σωσίπατρος δέ, ἐξ Ἀχαΐας ὀρμώμενος, μετὰ τοῦτον τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐδέξατο. Ἀμφότεροι δὲ μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, ὁ μὲν Ἰάσων τῆς ἰδίας πόλεως διδάσκαλος καθίσταται· ὁ δὲ Σωσίπατρος τῆς Ἰκονιέων Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας δέχεται.

Οὗτοι τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν καλῶς ποιμάναντες, τὰ Ἑσπέρια καταλαμβάνουσι· καὶ τῇ Κερκυραίων ἐπιδημήσαντες νήσῳ, ναὸν περικαλλῆ ἀνεγείρουσι Στεφάνῳ τῷ Πρωτομάρτυρι· ἔνθα τῷ Θεῷ λειτουργοῦντες, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπᾶσαντο πίστιν. Διαβληθέντες δὲ Κερκυλλίνῳ τῷ βασιλεῖ, φρουρᾷ ἐγκλείονται,

ἐν ἧ ἑπτὰ λήσταρχοι ὑπῆρχον ἐγκεκλεισμένοι, ὧν αἱ προσηγορίαι εἰσὶν αὐταί· Σατορνῖνος, Ἰακίσχολος, Φαυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαμμῖνος· οὗς, δι' ὧν εἶπον καὶ ἐποίησαν, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν μετήνεγκαν πίστιν, πρόβατα ἀντὶ λύκων ἐργασάμενοι· οἵτινες μετὰ ταῦτα, ἐν λέβησι πεπληρωμένοις πίσεως καὶ θείου καὶ κηροῦ βληθέντες, τοὺς τῆς μαρτυρίας στεφάνους παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο. Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ὡσαύτως, πιστεύσας εἰς Χριστόν, τὴν εὐώνυμον χεῖρα καὶ τοὺς δύο πόδας ἐκκοπεῖς, τέμνεται καὶ τὸν ἀχένα, τὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπικαλούμενος ὄνομα.

Τοὺς δὲ Ἄγιους, Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, τῆς φυλακῆς ἐξαγαγὼν ὁ βασιλεὺς, Καρπιανῶ τῷ Ἐπάρχῳ τιμωρεῖσθαι ἐκδίδωσιν· ὃς τούτους ἐρωτήσας, αὐθις τῇ εἰρκτῇ δεσμεύσας ἀπέρριψεν. Ἰδοῦσα δὲ αὐτοὺς οὕτω δεδεμένους Κερκύρα ἢ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθοῦσα, ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν πάσχουσι, Χριστιανὴν ἑαυτὴν ἀνηγόρευσε· καὶ τὸν κόσμον, ὃν περ ἐφόρει, πένησι δέδωκε. Τοῦτο μαθὼν ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἐπεὶ οὐκ ἠδυνήθη τοῦ σκοποῦ μεταστρέψαι αὐτήν, εἰρκτῇ κατακλείει καὶ Αἰθιοπὶ τινὶ ἀσώτῳ εἰς διαφθορὰν ἐκδίδωσιν· ἀλλ' ὅτε τῇ θύρᾳ τῆς φυλακῆς προσήγγισεν, ὑπὸ θηρίου διεσπαράχθη. Ἡ δὲ τοῦτο μαθοῦσα, ἰάσατο αὐτόν, καὶ τοῦ θηρὸς λυτροῦται· καὶ δι' ὧν πρὸς αὐτὸν διεξῆει, χριστιανὸν αὐτὸν ἀπειργάσατο, καὶ Μέγας ὁ τῶν Χριστιανῶν Θεός, ὁ Αἰθίοψ ἀνεβόησεν· ὃς αὐτίκα ὑπὸ τοῦ τυράννου δεινῶς βασανισθεὶς, τοῦ βίου μεθίσταται. Περὶ δὲ τὴν φρουρὰν ξύλα ἐνέγκαντες οἱ στρατιῶται ὑφῆψαν, τὴν Μάρτυρα κατακαῦσαι πειρώμενοι. Τούτου δὲ γενομένου καὶ ἄφλεκτος διαμείνασα, πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν μετεκαλέσατο πίστιν. Διὰ τοῦτο ξύλῳ ἀναρτᾶται καὶ καπνῶ πνιγηρῶ ὑποβάλλεται ἐπὶ τοσοῦτον, ἕως τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῷ Θεῷ παρέθετο. Μετὰ ταῦτα, διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν κινήσας ὁ βασιλεὺς, καὶ τῶν Ἁγίων ἐν παρακειμένῳ νησιδίῳ διαφυγόντων, αὐτὸς τιμωρησόμενος τούτους ἀπέπλει. Καὶ δὴ μέσον τοῦ πελάγους γενόμενος, ὡς ὁ πάλαι Φαραῶ, τῇ θαλάσῃ κατεποντίσθη. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Κυρίου λαὸς εὐχαριστηρίους ὕμνους τῷ Θεῷ προσήγαγεν· Ἰάσων δὲ καὶ Σωσίπατρος τῆς φυλακῆς ἀπολυθέντες, ἐδίδασκον ἀκωλύτως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐπεὶ δὲ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος καὶ τὰ περὶ τῶν Ἁγίων ἔμαθε, κελεύει ἀχθῆναι βούτην σιδηρᾶν καὶ βληθῆναι πίσσαν ἐν αὐτῇ καὶ ῥητίνην καὶ κηρὸν καὶ ἐκπυρωθῆναι σφοδρῶς καὶ τοὺς Ἄγιους ἐν αὐτῇ βληθῆναι. Τούτου δὲ γενομένου καὶ τῶν Ἁγίων ἀφλέκτων διαφυλαχθέντων, πολλοὶ τῶν ἀπίστων κατεφλέχθησαν, οἱ δὲ τῷ Χριστῷ πρεσέδραμον. Ὁ δὲ βασιλεὺς, λίθον ἐξαρτήσας τῷ ἰδίῳ τραχήλῳ, ἐθρήνει, Ὁ Θεός, λέγων, Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, ἐλέησόν με. Ὁ δὲ μακάριος Ἰάσων, παρόντος τοῦ βασιλέως, τὸν λαὸν ἅπαντα νουθετήσας καὶ διδάξας καὶ κατηχήσας, ἐβάπτισεν ἅπαντας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπονομάσας τὸν βασιλέα Σεβαστιανόν. Οὐ μετὰ πολλὰς δὲ ἡμέρας, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, νόσῳ περιπεσὼν, ἐτελεύτησε· προσευξάμενος δὲ ὁ Ἀπόστολος, ἤγειρεν αὐτόν. Πολλὰ γοῦν ἔκτοτε κατειργάσατο θαύματα, καὶ ναοὺς ἀνεγείρας περικαλλεῖς καὶ πάντα καλῶς καὶ ὁσίως τελέσας καὶ τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐπαυξήσας, ἐν γῆρᾳ καλῶ, πρὸς τὸν ποθούμενον διαβαίνει Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων ληστῶν, οἱ, διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰάσωνος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λέβητι πίσεως κοχλαζούσης βληθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Λησταί, μαθόντες τὴν Ἐδὲμ ληστοῦ λάχος,

Πίσση λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Κερκύρας, θυγατρὸς Κερκυλλίνου τοῦ βασιλέως, ἣτις βέλεσι κατατρωθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Βελῶν βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,

Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν, ὡς ἐκ μαργάρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζήνωνος καὶ Βιταλίου, πυρὶ τελειωθέντων.

Στίχ. Μὴ δειλιάσης, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα·

Ἠγήσομαι γὰρ καὶ προεισέλθω, Ζήνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ σοῦ τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμήξει ρύπον,

Ἵβρυζον, Εὐσέβιε, Χριστοῦ χρυσίον;

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέων, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Θεοῖς λατρεύειν μὴ θέλων Ἑλληνίοις,

Καθεῖλε καυθεῖς πίστιν Ἑλλήνων Νέων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Τοῦ πρώτου φωτός, τὰς ἀκτῖνας ὁ σοφὸς Παῦλος δεξάμενος, ὑμᾶς Ἰάσον ἱερώτατε,

καὶ θεοφόρε Σωσίπατρε, δευτεροφανῶς καταναγάζει, διδαχαῖς ἀναμέλποντας·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡλίου σοφοί, ἐπὶ γῆς τοῦ αἰσθητοῦ ὁδὸν ἐδράμετε· ἀνατολὴν γὰρ καταλάμπαντες,

πρὸς Δύσιν φθάσαντες ἔδυτε· σώματι φαιδρῶ πρὸς Θεὸν δέ, ἀνυψώσαντες πνεύματα,

ὑμνολογεῖτε νῦν αὐτόν, ὡς τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν θερμὴν, τὴν τεκοῦσάν σε Χριστὲ Παρθένον ἔδωκας, τοῖς ἐν ἀνάγκαις

περιπίπτουσι, ταῖς τῶν δεινῶν περιστάσεσι· ρῦσαι οὖν ἡμᾶς εὐχαῖς ταύτης, τῶν

κινδύνων τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ῥραιωθέντες καλλοναῖς, τοῦ τῆς χάριτος σοφοὶ Εὐαγγελίου, παντὶ ὥφθητε κόσμῳ,

τὴν ὑπερέχουσαν νοῦν, εἰρήνην εὐαγγελιζόμενοι· ὅθεν ἀνυμνεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς

αἰῶνας.

Τῶν φιλοσόφων τὰς πλοκάς, διελύσατε σοφῶς θεολογοῦντες, τρισυπόστατον φύσιν,

μύσται τοῦ Λόγου σεπτοί, καὶ κόσμον ὅλον ἐφωτίσατε, μέλπειν καὶ δοξάζειν,

Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ Θεοτόκον ἀληθῆ, ὀνομάζοντες Ἀγνή ὁμολογοῦμεν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα,

Λόγον ἀφράστως διπλοῦν, τὴν φύσιν ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· καὶ ὑπερυψοῦμεν,

αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ

» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλό-

» ντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τὸν ἐπὶ γῆς τοὺς Ἁγίους, μεγαλύναντα Λόγον, Θεοῦ καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, εἰς

τὸν αἰῶνα δοξάσαντα, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, κατέχοντα τὰ πνεύματα αὐτῶν, ἐν

χειρὶ τῆ οἰκείᾳ, ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τελειωθέντες θεόπται, ἐν ὀλίγῳ πληροῦτε, ἐν τόποις φωτεινοῖς χρόνους μακροῦς,

ἔνθα χαρὰ ἀνεκλάλητος, καὶ ἀΐδιος δόξα, καὶ φῶς τὸ καταλάμπον ὡς Θεός, τοῦ φωτὸς

τοὺς ἀξίους, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας.

Νῦν εὐφημοῦντες θεόπται, δυσωποῦμεν ἐν ὕμνοις, ὑμᾶς ὡς κυβερνήτας ἱεροῦς, ὑπὲρ

εἰρήνης τοῦ σύμπαντος, ἱκετεύσατε κόσμου, καὶ εὐσταθείας τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ

ἡμῶν σωτηρίας, Ἰάσον καὶ Σωσίπατρε.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, σαῖς ἀλήκτοις πρεσβείαις, κατάβαλε τὰ θράση τῶν ἐθνῶν, τῶν τοὺς πολέμους ζητούντων ἀεὶ, βασιλεῖ φιλοχρίστῳ, βραβεύουσα τὰς νίκας κατ' ἐχθρῶν· ἵνα σε κατὰ χρέος, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,
» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-
» πτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν
» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ παμφαῆς καὶ θεία, τῶν Ἀποστόλων ἑορτή, τῶν Κερκυραίων τὰ πλήθη, πρὸς εὐωχίαν συγκαλεῖ· Δεῦτε κορέσθητε πάντες, πνευματικῆς εὐφροσύνης.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὦρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου,
ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ θεόπτα Ἰάκωβε, σὺ τὴν τοῦ Λόγου φωνήν, παραντίκα δεξάμενος, πατρικῆς ἠλόγησας, θεραπείας καὶ σχέσεως· καταλιπὼν γὰρ βίου τὸν τάραχον, εἰς νοητὴν δὲ μεταβὰς θάλασσαν, ταύτην ἐτάραξας, εὐσεβείας δόγμασι, καὶ ταῖς βρονταῖς, ταῖς ὑπερκοσμίοις σου, θεομακάριστε.

Λόγον παμμάκαρ Ἰάκωβε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, καὶ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος, θεραπεύων πράξειςιν, Ἰσραὴλ τὸν παμβέβηλον, πρωτοτοκίων ὄντως ἐστέρησας, ὡς τὴν κοιλίαν Θεὸν ἠγούμενον, ὃν καὶ ἐξήλεγξας, καὶ γυμνὸν ἀπέδειξας, τῆς πατρικῆς, σκέπης εὐλογίας τε, καὶ κλήρου ἁμοιρον.

Ἄρχων κατεστάθης ἐνδοξε, νῦν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ σοῦ ὡς περ γέγραπται, μαθητῆς γενόμενος, τοῦ τὰ πάντα ποιήσαντος· καὶ διὰ ζῆλον, σοῦ τὸν θερμότατον, ὑπὸ ἀνόμων μαχαίρα πάνσοφε, φόνον ὑπέμεινας, τῆς σεπτῆς τῶν δώδεκα, συμμαθητῶν, μάκαρ ὁμηγύρεως, προαναιρούμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Πρῶτος πανεύφημε τῆς θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον ἐν μαχαίρα ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὸν Διδάσκαλον ὑπέμεινας· πρῶτος τὸ ποτήριον αὐτοῦ ὡς ὑπέσχου ἔπιες· ὅθεν τῆς βασιλείας σε συγκληρονόμον προσήκατο ὁ φιλόανθρωπος, σὺν τῷ συγγόνῳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος α'.

Ἀπόστολε καὶ Μάρτυς Ἰάκωβε, τοῦ καλοῦ ποιμένος τὸ θεόλεκτον πρόβατον, τῷ ὁμαίμονι ἐν ὑψίστοις συναγαλλόμενος, αἴτησαι τοῖς ἑορτάζουσι τὸ σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Γόνος ἅγιος, βροντῆς ὑπάρχων, κατεβρόντησας, τῇ οἰκουμένη, τὴν τοῦ Σωτῆρος
Ἰάκωβε κένωσιν, καὶ τὸ ποτήριον τούτου ἐξέπιες, μαρτυρικῶς ἐναθλήσας Ἀπόστολε·
ὄθεν πάντοτε, ἐξαίτει τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.
Καὶ τῆς Ἑορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τὸν Β[ροντ]ῆς Ἰάκωβον εὐφρονα παῖδα γεραίρω.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῷ σῷ δικτύῳ ἄλιεὺς ὡς ἔμπειρος, τοῦ τῶν πταισμάτων βυθοῦ, ἀναγαγὼν μάκαρ, τὴν
ψυχὴν μου φώτισον, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, καὶ ὑμνεῖν σου ἀξίως, ὦ θεοφάντορ
Ἰάκωβε, μνήμην τὴν ἁγίαν εὐόδωσον.

Ὁ πρὸ αἰώνων τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπερτελής τε Θεός, σωματωθεὶς ὄφθη, ἐπὶ γῆς
ὡς ἄνθρωπος, καὶ συνεργὸν τῆς χάριτος, ἀναδείκνυσι μάκαρ, καὶ ὑπηρέτην σε
πάνσοφον, ῥώμη τῇ αὐτοῦ δυναμούμενον.

Νενοηκῶς σου τὴν ψυχῆς εὐγένειαν, σὲ ὁ προγνώστης Θεός, καὶ τὸ στερρόν μύστα,
καὶ ἀκαταμάχητον, τῆς διανοίας ἐνδοξε, τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, προκεκριμένως
ἐνέταξεν, ἔθνεσιν αὐτὸν καταγγέλλοντα.

Βουλῆς Μεγάλης τοῦ Πατρός, ὁ Ἄγγελος, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἐπιφανεὶς κόσμῳ,
σάρκα προσελάβετο· ὃς ἀρεταῖς κοσμούμενον, μαθητὴν σε δεικνύει, καὶ θεηγόρον
Ἰάκωβε, λόγους τοὺς αὐτοῦ ῥητορεύοντα.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ
χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ
Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἦ ἐκ τοῦ ὕψους σε πνοή, βιαία τοῦ Παρακλήτου, ἐκπυρώσασα σοφὸν θεηγόρον,
ῥητορεύοντα σαφῶς τὰ μεγαλεῖα δείκνυσι, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, οὗ καὶ αὐτόπτης
γεγένησαι.

Σὲ ὡσπερ βέλος ἐκλεκτόν, ὁ Λόγος ἠκονημένον, ἐν καρδίαις τῶν ἐχθρῶν ἐμπηγνύει,
διαρρήσσονται ψυχάς, τῶν ἐναντίων πάνσοφε, καὶ προνομεύοντά σε, τούτων τὰ
σκῦλα Ἰάκωβε.

Ἰερωμένος σου σοφέ, ὁ τόκος καὶ φωτοφόρος, τοῦ Θεοῦ τῆ συγγενεία παμμάκαρ,
φαιδρυνόμενος τρανώς, ἐν συναφείᾳ δείκνυται· ἐξ ἀπαλῶν γὰρ ὄφθης, τῷ Λόγῳ
συνδιαιτώμενος.

Ἀκηλιδώτου σου ψυχῆς, τὸ ἰλαρὸν τῷ Δεσπότη, ὄραθεν καὶ πρὸ τῆς κλήσεως μάκαρ,
ἀξιόληπτος αὐτῷ, ἐφάνης ὦ Ἰάκωβε, καὶ τῆς οἰκονομίας, μύστης τῆς τούτου
γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω,
τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις ἀεὶ
μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-

» σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με

» Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι

» πλὴν σου, Ἅγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστῷ μαθητευθεῖς, καὶ πιών τὸ ἐκείνου, ποτήριον, σοφέ, ὥσπερ ἔφη σοι μάκαρ, μαχαίρα Ἰάκωβε, ἀπεκτάνθης Ἀπόστολε· ὅθεν ἅπασα, ἡ Ἐκκλησία χορεύει, ἑορτάζουσα, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐν ἧ εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Κῆρυξ Χριστοῦ, γέγονας θεῖος Ἰάκωβε· σὺ κληθεῖς γάρ, θᾶπτον ἠκολούθησας, τὴν πατρικὴν σχέσιν παριδῶν, καὶ τῶν ἐπιγείων, τὰ μένοντα ἀμειψάμενος· διὸ καὶ τῆς ἀφράστου, οὐρανῶν κληρουχίας, κατηξίωσαι μάκαρ αἰοίδιμε.

Ἦ τοῦ θερμοῦ, πόθου σου πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν! σὺ γὰρ τοῦτον, σφόδρα ἐπεπόθησας, τῷ φωτισμῷ τούτου λαμπρυνθεῖς, καὶ μορφωθεῖς τούτῳ, ἐφάνης πᾶσι φῶς δεύτερον, τοῦ πρώτου ταῖς ἀκτίσι, λαμπρυνθεῖς καὶ τῇ δόξῃ, πανσεβάσμιε μάκαρ Ἰάκωβε.

Βίον σεπτόν, ἔσχηκας καὶ ὑπερθαύμαστον· τῷ γὰρ πόθῳ, πόθον ἀκατάσχετον, προσειληφὼς τὴν τῶν ὀρεκτῶν, τῆς ἀγαθαρχίας, ἐσχάτην μακαριότητα, κατέλαβες, θεόφρον, ἀσωμάτοις συμψάλλον· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἦλον σαντόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότη, μύστα θεοδίδακτε, τῶν ἀρετῶν ἠρθῆς ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως ἀκρόρειαν· κάκειθεν ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου μάκαρ δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε· σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν, πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σφύζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Νέος ὥσπερ Ἠλίας, ζήλω πυρακτούμενος τοὺς ἀπειθήσαντας, τῷ κηρύγματί σου, καταφλέξει ἠθέλησας ἔνδοξε· ἀλλ΄ ἐκόλυσέ σε, ὁ θελητῆς τῆς εὐσπλαγγνίας, ἐκδιδάσκων τὸ πρᾶον τῆς χάριτος.

Ἐπιβὰς ἀκροτάτης ἀρετῆς πτερούμενος δι΄ ἀγαπήσεως, τῶν ἐγκρίτων θρόνων, τοῦ Δεσπότη ἐπόθησας ἔνδοξε, τὰ πρωτεῖα φέρειν, οὐχ ὡς ἐρῶν δόξης ματαίας, ἀλλὰ βλέπειν ἀμέσως ὄν ἔστερξας.

Ἦπερ ἐβῆ τοὺς ὄρους, Σῶτερ ὁ Ἰάκωβος τῆς ἀνθρωπότητος· τὴν γὰρ δυνάμιν σου, ὡς ἰμάτιον περιζωσάμενος, ἰαμάτων βρῦει, τοὺς ποταμοὺς καὶ τῶν θαυμάτων, καὶ φωτίζει τῇ πίστει τὰ πέρατα.

Φωτεινὴ σε νεφέλη, Λόγον ἀπαστράπτοντα δόξη θεώμενον, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, ἐπεσκίασε μάκαρ Ἰάκωβε· καὶ φωνῆς ἀκοῦσαι, τῆς πατρικῆς κατηξιώθης, βεβαιούσης αὐτοῦ τὴν υἰότητα.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμόν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Ῥδὴ στ΄. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Ῥεύματα ὡς ἐκ πηγῆς, ἰαμάτων ἀενάως παρέχων, καὶ φωτισμὸν δογμάτων, εὐσεβῶν βλύζων ἔνδοξε, τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβεῖ, πόθῳ Ἰάκωβε, προσιόντων, καταλαμπρύνεις παμμακάριστε.

Ἦργανον χωρητικόν, ὁ Δεσπότης εὐρηκῶς σε παμμάκαρ, τῆς ἑαυτοῦ πλουσίας, καὶ σεπτῆς διαδόσεως, ἐμφορεῖ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, μυστηρίων, Ἱεουργέ τῆς αἰδίου ζωῆς.

Δόξαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκζητήσας τῷ Χριστῷ παρασχεῖν σοι, ὡς Βασιλεῖ γίνῃ, βασιλείας ἐπέτυχες, οὐ τῆς κάτω φθαρτῆς, μάκαρ Ἰάκωβε ἀλλ' ἀφθάρτου, ἦν δι' ἀθλήσεως ἀπέλαβες.

Νέκρωσιν ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Δεσπότης ὑπελθεῖν εὐδοκήσας, τὴν τοῖς νεκροῖς αἰτίαν, ἀληθοῦς ἀναστάσεως, ὡς αὐτοῦ μυσταγωγόν, μάκαρ σε εἴλετο συνεργάτην, ἐν τῇ νυκτὶ ἧ παρεδίδοτο.

Θεοτοκίον.

Ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε Παρθένε, τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, καὶ χαρᾶς πνευματικῆς, θύραν μοι ἀνοιξον· σοὶ γὰρ Κόρη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθημι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταγίς με
» ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεῖ ἀπογνώ-
» σεως· ἀλλὰ σὺ τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι ἔκτεινον, ὡς
» τῷ Πέτρῳ, ὃ κυβερνήτα καὶ διάσωσον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλούσης σε, ἀγάπην πατρός, παρείδες καὶ προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ἰάκωβε, μετὰ καὶ τοῦ συγγόνου σου ἔνδοξε· μεθ' οὗ καὶ ἠξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ἀλιεὺς λογικῶν ἰχθύων, τῷ δικτύῳ τρισμάκαρ τῶν σεπτῶν εὐχῶν, βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, τὴν πάλαι ὑφ' ἠδονῶν θηρευθεῖσαν τῶν τοῦ βίου· ἵνα ἀκλινῶς διελθὼν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον μου, ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, καὶ δοξάσω τὸν βίον τὸν ἀμεμπτὸν, ὃν ἐκτελέσας ἐπὶ τῆς γῆς, ἠξιώθης ἐπ' ὄρους θεάσασθαι, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Αποστόλου Ἰακώβου ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχ. Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεῖς ἐσφάγη,

Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.

Κτεῖνε, μάχαιρα φόνου, Ἰάκωβον ἐνὶ τριακοστῇ.

Οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Μετὰ δὲ τὴν Ἀνδρέου καὶ Πέτρου κλήσιν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος εἰς μαθητείαν σὺν τῷ ἀδελφῷ προσεκλήθη· οἱ καὶ εὐθέως τὸν τε πατέρα καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἀπλῶς πάντα ἀφέντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ· καὶ τοσοῦτον αὐτοὺς ἠγάπησεν, ὡς τῷ μὲν τὴν ἐπὶ τὸ στήθος ἀνάκλισιν χαρίσασθαι, τῷ δὲ πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ αὐτὸς ἔπιε. Καὶ αὐτοὶ τοσοῦτον τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ζῆλον ἐπεδείξαντο, ὥς τε πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ θελήσαι κατενεγκεῖν, καὶ ἀναλῶσαι τοὺς μὴ πιστεύσαντας· καὶ τάχα ἂν τοῦτο ἔδρασαν, εἰμὴ ἡ αὐτοῦ ἀγαθότης τούτους διεκάλυψε. Διὰ ταῦτα οὖν, αὐτούς τε καὶ τὸν Κορυφαῖον Πέτρον, ἀείποτε ἐν ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις οἰκονομίαις παρελάμβανε, τὰ ὑψηλότερα καὶ μυστικώτερα τῶν δογμάτων μυσταγωγῶν. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ φέρων ὁ Ἡρώδης παρῤῥησιαζόμενον καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα καταγγέλλοντα, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν, ἀνεῖλε μαχαίρα, δευτέρον μετὰ Στέφανον μάρτυρα τῷ Δεσπότη παραπέμψας Χριστῷ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Κλήμεντος τοῦ Ποιητοῦ.

Στίχ. Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεῖς ὠδαῖς κάτω,

Ἀπῆλθε τέρψων, ὥσπερ οἶμαι, καὶ νόας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

Στίχ. Μάξιμος εὐρὼν τὴν ξὶ συλλαβὴν μέσην,

Τὸ γαστρὸς ἡμῖν μηνύει μέσον ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως, Ἐπισκόπου Ἀμασειας.

Στίχ. Χρῆ μηδὲ νεκρὸν λανθάνειν Βασιλέα,
Βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου, Ἐπισκόπου Εὐροίας.

Στίχ. Τίς μὴ Δονᾶτον δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις,

Ὅν περ τὰ ἔργα πανταχοῦ ἐδόξασαν;

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐπίσκοπος γενόμενος ἐν πόλει, λεγομένη Εὐροία κατὰ τὴν παλαιὰν Ἥπειρον. Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ πόλει χωρίον ἦν, ὄνομα αὐτῷ Σωρεία (τὸ νῦν λεγόμενον Σοῦλι κατὰ τινὰς), ἐν ᾧ ἦν πηγὴ ὕδατος, καὶ ὅσοι ἂν ἐξ αὐτῆς ἐπινον, πικρῷ θανάτῳ παρεδίδοντο. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος Δονᾶτος, ἀφίκετο πρὸς τὴν πηγὴν, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ κληρικῶν. Καὶ ἅμα τῷ καταλαβεῖν αὐτόν, βροντὴ γέγονε· καὶ εὐθέως ἐξελθὼν ζῶν θανατηφόρον, ὅπερ ἐνεφώλευε τῇ πηγῇ, συνήνησε τῷ μακαρίῳ καὶ ἐπειρᾶτο τῇ οὐρᾷ αὐτοῦ συμπεριλαβεῖν τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, ᾧ ἐπωχεῖτο ὁ μακάριος. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν τὸ θηρίον, ἔλαβε τὸ σχοινίον, ᾧ ἔτυπτε τὸ ὑποζύγιον, καὶ τύψας κατὰ νῶτον τὸ θηρίον, καιρίαν μάστιγα δι' αὐτοῦ τούτῳ ἐπήνεγκεν· ὁ καὶ παρευθὺς πεσὼν ἀπέψυξε. Τότε συλλέξαντες ξύλα οἱ αὐτόπται τοῦ θαύματος, κατέκαυσαν τὸ θηρίον· οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τοῦ ὕδατος ἄψασθαι. Ὁ δὲ Ἅγιος, εὐχὴν ποιήσας καὶ τὴν πηγὴν εὐλογήσας καὶ πρῶτος πιών, ἐπέτρεψε καὶ τοῖς πᾶσιν ἀδεῶς πίνειν· ἐξ οὗ πίνοντες καὶ εὐφρανθέντες, ἀβλαβεῖς εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὰ ἴδια ἐπορεύοντο.

Ταῦτα μαθὼν ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος, μετεκαλέσατο πάντας τοὺς ἐκεῖσε Ἐπισκόπους, καὶ, Ποῖός ἐστι Δονᾶτος, ἐπυνθάνετο, ὁ τὸν δράκοντα διὰ φραγγελίου ἀποκτείνας καὶ ὕδωρ δι' εὐχῆς ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐξ οὐρανοῦ βροχὴν καταβιβάσας; Οἱ δὲ ὑπέδειξαν αὐτόν λέγοντες· Οὗτός ἐστι, βασιλεῦ. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατασπασάμενος αὐτόν, ἀπήγαγε πρὸς τὴν βασιλίσσαν· καὶ πεσόντες ἀμφότεροι, ἐπελάβοντο τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἐκλιπαροῦντες αὐτόν καὶ λέγοντες· Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, παρακλήτητι καὶ ποιήσον μεθ' ἡμῶν ἔλεος· μονογενὲς γὰρ θυγάτριον ἔχοντες, ὑπὸ δεινοῦ ἐνοχλούμενον Δαίμονος, μεγάλως τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα· εἰ οὖν θεραπείης αὐτήν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς οὐσίας αὐτῆς. Καὶ ὁ Ἅγιος· Ἐλθέτω ἡ παῖς. Οἱ δὲ τὸν Ἅγιον ἀπήγαγον πρὸς αὐτήν. Καὶ ἐπιτιμηθέντος τοῦ Δαίμονος καὶ ἐξωσθέντος εὐθὺς παρὰ τοῦ Ἁγίου ἰάθη ἡ παῖς. Τοῦ δὲ βασιλέως δίδοντας τὸ ὑποσχεθέν, οὐ κατεδέξατο τοῦτο λαβεῖν ὁ μακάριος. Διὰ δὲ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν πρόθεσιν, ἠτήσατο τόπον τινὰ δοθῆναι, πλησίον τῆς χώρας αὐτοῦ κείμενον, ἐπιτήδειον ὄντα εἰς ναόν, Ὀμφάλιον οὕτω καλούμενον, ὃν ἐδώρησατο εὐθὺς ὁ βασιλεὺς δι' ἐγγράφου προστάγματος.

Οὗτος οὖν ὁ μακάριος καὶ νεκρὸν ἀνέστησε, ταφῆναι κωλυόμενον, ἕως οὗ τὸ ὀφειλόμενον τῷ δανειστῇ ἀποδῶ· μετὰ δὲ τὸ διαλεχθῆναι πρὸς τὸν δανειστὴν περὶ τοῦ ζητήματος, καὶ διαρρήχθῆναι τὸ χειρόγραφον, κοιμηθῆναι τοῦτον πάλιν προσέταξεν, ἄχρις ἂν ἡ κοινὴ ἀνάστασις πάντων γένηται. Ἐπεὶ δὲ τότε καὶ αὐχμῶ ἡ γῆ ἐπιέζετο, δι' ἐντεύξεως τοῦ βασιλέως, ὁ Ἅγιος ἐξελθὼν τῆς πόλεως ἠΰξατο· καὶ τοσοῦτος κατῆλθεν οὐρανόθεν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς περιχώροις αὐτῆς ὑετός, ὡς μεθυσθῆναι τὴν γῆν, καὶ μηδὲν κατακλυσμοῦ διαφέρειν. Ἐφρόντιζε δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι μονοχίτων ἦν ὁ Ἅγιος, καὶ ὁ ὑετὸς σφοδρὸς πάνυ. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐλθόντος αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια, καὶ μηδὲν βραχέντος, μηδὲ μικρὰν νοτίδα ἔχοντος, θάμβος ἐπὶ τούτῳ κατεῖχε πάντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐτέρπετο τοῖς λόγοις αὐτοῦ· καὶ δούς αὐτῷ χρυσίον ἰκανόν, λόγῳ οἰκοδομῆς ναοῦ, καὶ ἕτερα ἅτινα ἐπιτήδεια πρὸς τὸν τούτου καλλωπισμόν, ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Απελθὼν δὲ καὶ τὸν ναὸν οἰκοδομήσας καὶ τὸν ἴδιον εὐτρεπίσας τάφον καὶ εἰς μακρὸν γῆρας ἐλάσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Ἀργυρῆ, ἡ κατὰ τὸ ἔτος ,αψκε´ (1725) ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα καὶ βασανισθεῖσα, ἐν φυλακῇ τελειοῦται.

Στίχ. Ἡ Ἀργυρῆ δέ, τοῖς φυλακῆς βασάνοις,

Ἐπὲρ τὸ ἀργύριον ἡμᾶς φαιδρύνει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ποτήριον ἔπιες, καθὼς ὑπέσχου τὸ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ τὸ βάπτισμα τούτου, σὺ ἐβαπτίσω θεομακάριστε, ὃ νῦν προθύμως κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκτῖσι λαμπόμενος, τῆς θεοπτίας ὤφθης Ἰάκωβε· διὰ τοῦτό σε στέφει, τῆς βασιλείας Χριστοῦ ὁ Κύριος, καταγλαΐζει Ἀγγέλοις συμπάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἴδου σοι πεπλήρωκε, τὰς ὑποσχέσεις ὁ μεγαλόδωρος, πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσας, τῇ ἐκμιμήσει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ᾧ παρεστὼς νῦν κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, Θαβῶρ ἐν ὄρει σὺ θεασάμενος, ἐπὶ γῆς καταπίπτεις, μὴ φέρων τοῦτο ὄραν τοῖς ὄμμασι· τῆς πατρικῆς δὲ φωνῆς ὡς ἀκήκοας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, προσανεβόας τρανῶς.

Θεοτοκίον.

Δυάδα τῶν φύσεων, ἀλλ´ οὐ προσώπων Κόρη κηρύττομεν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν κατὰ σάρκα ἐξεικονίζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν μορφῆς τὸ ὁμοίωμα, οἱ διὰ σοῦ τῷ Θεῷ, καταλλαγέντες ἀγνή.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀβραμιαίαν πρόθεσιν, σὺ θεόπτα κτησάμενος, τῷ προσκαλουμένῳ σε Χριστῷ ἐπόμενος, ἐγένου θεόσοφος, καὶ λειτουργὸς ὑπῆρξας αὐτῷ, ὡς Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνακράζων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γεγονοτέρα δέδεικται, τῆς βροντῆς σου ἡ πρόοδος, τῆς τῶν νομικῶν τυπωτικῆς ἠχήσεως· Χριστὸν γὰρ ἐβρόντησας, τῇ οἰκουμένη πάσῃ Θεόν, ὡς Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτῆν ἀναμέλων· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐθαυμαστώθης ἔνδοξε, μαρτυρίας φαιδρότητι, καὶ θεοσεβείας ἀληθοῦς λαμπρότητι, καὶ ἄρχων Ἀπόστολε, κατασταθεὶς ἀπάσης τῆς γῆς, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτῆν ἀνεβόας, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν εἰς γῆν διέδραμεν, ὁ σὸς λόγος Ἰάκωβε, πλήξας ὡς βροντὴ τὴν τῶν ἀπίστων ἔννοιαν· φωτίσας δὲ ἅπαντας θεῖο φωτὶ τῆς πίστεως, ὡσπερ ἀστραπή, τοὺς εὐπειθῶς ἐκβοῶντας· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥητορευόντων γλῶσσαι σε, ἀνυμνοῦσαι οὐ σθένουσιν, ᾧ Θεογεννητορ Μαριὰμ θεόνυμφε· Χριστὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη Θεόν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτῆν, ᾧ βοῶμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ

» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημι-

» ουργὸν καὶ Λυτρωτῆν, ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖ-

» τε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάν-
» τας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἄγιως σου τὸν δρόμον διηγουκώς, ἐν Ἁγίων σκηνώμασιν ἔνδοξε, νῦν γεγηθώς, αἴγλην κατοπτεύεις τὴν τριφεγγῆ, ἧς ἀπολαύων πάνσοφε, πλήρεις εὐφροσύνης τοὺς ὑμνητάς, τοὺς σοὺς καὶ χαρμοσύνης, ἀνάδειξον παμμάκαρ, ταῖς ἱκεσίαις σου Ἰάκωβε.

Ἴδεῖν σε οἱ κακοῦργοι καὶ φονευταί, ὡς τὸν σὸν πρὶν Δεσπότην μὴ φέροντες· τὰς γὰρ αὐτῶν, πράξεις ἐκφραλίζων σῆς ἀγωγῆς, τῇ παραθέσει ἤλεγξας· κτείνουσι μαχαίρα, τὸν μιμητὴν, Χριστοῦ τοῦ σταυρωθέντος, σαρκὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὃ θεορῆμον παμμακάριστε.

Ῥομφαία οὐρανίῳ τιμωρηθεῖς, ταῖς πληγαῖς ὁ Ἡρώδης ἀπώλετο, ὅτι τοὺς σοὺς, Λόγε διακόνους καὶ μαθητάς, οὓς Ἀποστόλους ἔφησας, κτείνων οὐκ ἐνάρκησεν ὁ δεινός· διό σου τὴν δικαίαν, πρόνοιαν εὐεργέτα, καταπλαγέντες μεγαλύνομεν.

Τιμῶντές σου τὴν μνήμην χαρμονικῶς, εὐφημοῦμέν σε μάκαρ Ἰάκωβε, μύστα Χριστοῦ· ἄδοντες δὲ ζῆλόν σου τὸν θερμόν, καὶ τὴν μακρὰν περίοδον, καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν σφαγὴν, βροντῆς υἰὸν καὶ φῶς σε κριτὴν, καὶ μυστολέκτην, πιστῶς σε πάντες ὀνομάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ῥράθης ὃ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃ νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὄφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν εὐρυχωροτέρα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β´. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ δι' εὐσπλαγχνίαν, μαθητευθεῖς Ἰάκωβε τῆς χορείας, ὄφθης Κορυφαίων συναριθμῖος· μεθ' ὧν Χριστῷ δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνεῖλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος. (δίς)

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνωσ ἐλαύνοντα, ἀθεΐας τὴν ἀχλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἔνδοξε ὃ Ἰάκωβε, καταφωτίσας ἀνέδειξας, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, οὗ τὸ πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος ὡς σοφός, ὡς θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Δεῦτε τῆς οὐρανίου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ ὑποφήτην τοῦ Εὐαγγελίου,
ψαλμικαῖς ὕμνωδίαῖς, Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ
νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς ἀρούρας, τοῖς οὐρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ
καρποφόρους
δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ, ἰλασμὸν καὶ
φωτισμὸν καὶ μέγα ἔλεος.
Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.
Δοξολογία Μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικά, καὶ Μακαρισμοί,
Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος πλ. δ΄.
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...
Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν...
Ὁ Ἀπόστολος. Πράξεων τῶν Ἀποστόλων...
Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης...
Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν...
Κοινωνικόν.
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ
ῥήματα αὐτοῦ.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΤΡΙΑΔΙΚῷ ΘΕῶ ΔΟΞΑ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,
ΕΙΣΗΓΗΣΕΙ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ κ. ΠΕΤΡΟΥ
ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 2001,
ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ 1959
ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ.